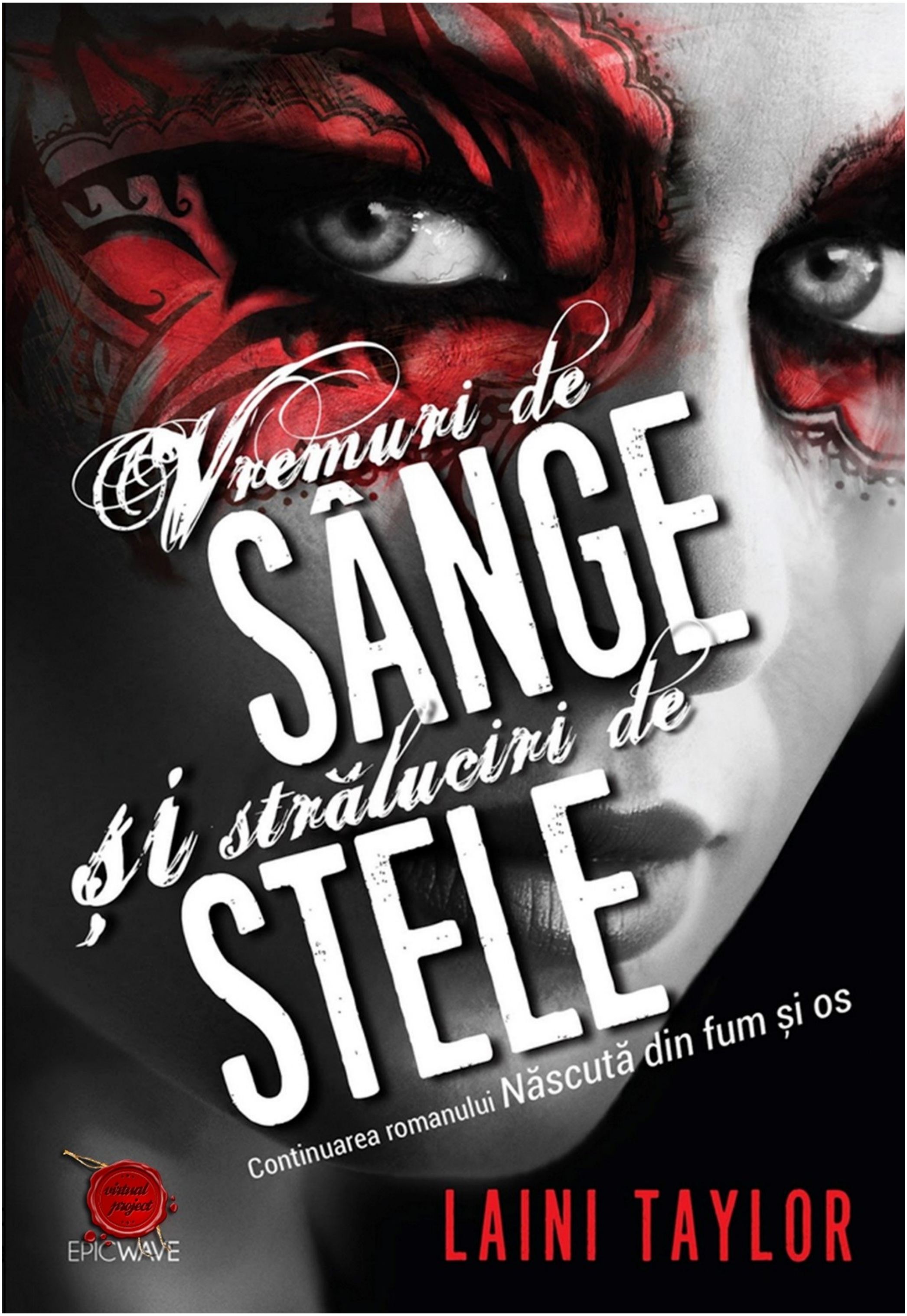

Vremuri de
SÂNGE
și străluciri de
STELE
Continuarea romanului Născută din fum și os
LAINI TAYLOR
virtual project
EPICWAVE

LAINI TAYLOR

Seria: Daughter of Smoke & Bone

Volumul 2

VREMURI DE SÂNGE ȘI STRĂLUCIRI DE STELE

Original: *Days of Blood & Starlight* (2012)

Traducere din limba engleză și note de:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

2017

A fost odată ca niciodată, când un înger
și un diavol au ținut de un iadeș.

Iar când s-a rupt, a spintecat lumea pe din două.

1. FATA DE PE POD

Praga, începutul lunii mai. Cerul atârna cenușiu peste acoperișurile ca de poveste și toată lumea se uita. Sateliții fuseseră chiar programați să supravegheze Podul Carol, în caz că… vizitatorii… s-ar fi întors. Lucruri ciudate se mai întâmplaseră și înainte în orașul ăsta, dar nu într-atât de ciudate. Cel puțin, nu de când există echipamente video care să le surprindă. Sau care să stoarcă tot potențialul lor.

— Te rog, spune-mi că-ți vine să faci pipi.

— Ce? *Nu.* Nu, nu îmi vine. Să nu-ți treacă prin minte.

— Oh, haide. Aș face-o eu însămi, dac-aș putea, dar nu pot. Eu sunt fată.

— Știu. Viața e așa de nedreaptă. Dar tot n-o să mă duc să fac pipi pe fostul iubit al lui Karou pentru tine.

— Ce? Nici măcar nu voiam să-ți cer asta.

Pe cel mai rezonabil ton al ei, Zuzana îi explică:

— Voiam doar să faci pipi într-un balon ca să pot să-l las să cadă în capul lui.

— Oh.

Mik se prefăcu a cântări propunerea preț de o secundă și jumătate.

— *Nu.*

Zuzana oftă zgomotos.

— Bine. Dar știi că o merită.

Ținta stătea la vreo trei metri în fața lor, cu o întreagă echipă de reporteri internaționali, dând un interviu. Nu era primul lui interviu. Nu era nici măcar al zecelea. Zuzana le pierduse socoteala. Ceea ce îl făcea pe acesta din cale-afară de enervant era faptul că îl dădea pe treptele imobilului unde se afla apartamentul lui Karou, care deja atrăsese destulă atenție de la diverse agenții de poliție și securitate, dar fără ca adresa să fie afișată la știri, pentru toată lumea.

Kaz era preocupat să-și facă un nume pentru el, profitând de calitatea sa de fost iubit al „Fetei de pe pod”, cum era numită Karou după extraordinara încăierare care fixase ochii întregii lumi asupra Pragăi.

— Îngeri, începu captivată reporterița, care era tânără și frumoasă, după standardul *manechinul-de-revistă-întâlnește-asasinul* al reporterițelor de televiziune. Ai avut vreo bănuială?

Kaz râse. Prevăzându-i reacția, Zuzana zâmbi fals odată cu el.

— Ce vreți să spuneți, dacă există îngeri cu adevărat sau dacă iubita mea e de partea îngerilor răi?

— *Fosta* iubită, șuieră Zuzana.

— Amândouă, cred, râse reporterița.

— Nu, niciuna, admise Kaz. Dar Karou a fost întotdeauna învăluită în mister…

— Cum ar fi?

— Păi, era incredibil de enigmatică. Cum să vă spun? Eu nu-i cunosc nici naționalitatea, nici numele de familie, dacă are vreunul.

— Și asta nu te deranja?

— Nu, era mișto. O fată frumoasă și misterioasă. Ținea tot timpul un cuțit în gheată, putea vorbi toate limbile alea și mereu desena monștri în…

Zuzana strigă:

— Povestește cum te-a aruncat pe fereastră!

Kaz încercă s-o ignore, dar reporterița auzise.

— E adevărat? Te-a rănit?

— Ei bine, n-a fost cel mai plăcut lucru care mi s-a întâmplat, a răspuns el și a râs fermecător, cu subînțeles. Dar n-am fost rănit. A fost vina mea, cred. Am speriat-o. N-am vrut, dar ea trecuse printr-un fel de luptă și era cu nervii la pământ. Era plină de sânge, din cap până-n picioare și desculță, în zăpadă.

— Groaznic! Ți-a spus ce i se întâmplase?

Din nou Zuzana țipă:

— Nu! Pentru că era prea ocupată să-l arunce pe el pe fereastră!

— A fost o ușă, de fapt, zise Kaz, aruncându-i Zuzanei o privire piezișă.

Arătă spre ușa din spatele lui.

— Ușa aia.

— Chiar asta de aici?

Reporterița era încântată. Întinse mâna și o atinse, de parcă ar fi însemnat ceva – de parcă geamul înlocuit al unei uși, odinioară spart de corpul aruncat prin el al unui actor prost, ar fi fost un soi de simbol important pentru lume.

— Te rog!? insistă Zuzana pe lângă Mik. Stă exact sub balcon.

Ea avea cheile de la apartamentul lui Karou, ceea ce picase bine pentru a sustrage caietele de schițe ale prietenei sale din locuință mai înainte ca anchetatorii să poată pune mâna pe ele. Karou voise ca Zuzana să locuiască aici, dar, în clipa asta, din cauza lui Kaz, era prea mult circ.

— Uite, îi arătă Zuzana, ar cădea drept în capul lui. Și cum tu ai băut tot ceaiul ăla...

— Nu.

Reporterița se aplecă mai mult spre Kaz. Conspirativ.

— Deci, unde e acum?

— Nu, zău? murmură Zuzana. De parcă ar ști. De parcă nu le-ar fi spus-o ultimilor douăzeci și cinci de reporteri pentru că a vrut să păstreze dezvăluirea minunatului secret doar pentru ea.

Pe trepte, Kaz ridică din umeri.

— Am văzut cu toții. Și-a luat zborul.

Clătină din cap de parcă nu i-ar fi venit să creadă și privi drept în obiectiv. Era mult prea chipeș pentru cât merita să fie. Kaz o făcea pe Zuzana să-și dorească, în clipa asta, ca frumusețea cuiva să poată fi anulată de comportamentul urât.

— *Și-a luat zborul*, repetă el, cu ochii larg deschiși într-o prefăcută uluire.

Interpreta interviurile acestea ca pe o piesă de teatru: același spectacol, din nou și din nou, cu doar minore improvizații, în funcție de întrebări. Devenise cu adevărat fumat.

— Și nu ai nicio idee încotro ar fi putut pleca?

— Nu. Întotdeauna pleca, dispărea cu zilele. Nu spunea niciodată unde se ducea, dar era întotdeauna epuizată când se întorcea.

— Crezi că o să se întoarcă și de data asta?

— Sper.

O altă privire plină de emoție în obiectivul camerei de filmat.

— Îmi lipsește, știți?

Zuzana gemu de parcă ar fi avut crampe.

— Oooh, faceți-l să taaacăăă.

Dar Kaz nu tăcu. Întorcându-se iarăși spre reporteriță, zise:

— Singurul lucru bun este că pot folosi experiența asta în activitatea mea. Dorul, uluirea. Mă ajută în arta mea.

Cu alte cuvinte: *Destul despre Karou, hai să vorbim despre mine.*

Reporteriță îi cântă în strună:

— Vasăzică, ești actor, gânguri ea.

Zuzana nu mai rezistă.

— Mă duc sus, îi spuse lui Mik. Poți să-ți păstrezi vezica plină cu ceai. Găsesc eu ceva.

— Zuze, ce vrei să..., începu Mik, dar ea deja se îndepărta hotărâtă, așa că o urmă.

Iar când, trei minute mai târziu, un balon roz plonjă de sus pentru a ateriza drept în capul lui Kazimir, acesta îi rămase dator lui Mik, fiindcă nu era „o vezică de ceai" ceea ce l-a împroșcat din cap până-n picioare. Era parfum, vreo câteva sticluțe, amestecat cu praf de copt, într-o pastă mulțumitor de lipicioasă. Care pastă i-a îmbâcsit părul și i-a usturat ochii, în timp ce pe față i s-a întipărit o expresie de milioane. Zuzana a văzut-o, pentru că, deși interviul n-a fost transmis live, televiziunea alesese să-l difuzeze integral.

De nenumărate ori.

A fost o victorie, deși una lipsită de consistență, pentru că, atunci când încercase telefonul lui Karou – cam pentru a 86.400-a oară –, intrase direct căsuța vocală și Zuzana înțelesese că era mort. Cea mai bună prietenă a ei dispăruse, probabil într-o altă lume, și nici măcar vederea repetată a imaginii lui Kaz cu gura căscată, încoronat cu pasta-parfum și bucățele de balon roz, n-o puteau consola pentru asta.

Deși niște pipi cu siguranță ar fi reușit.

2. CENUȘĂ ȘI ÎNGERI

Cerul de deasupra Uzbekistanului, în noaptea aceea.

Portalul era ca o tăietură în văzduh. Vântul sufla prin el în ambele direcții, șuierând ca respirația printre dinți, iar unde marginile se despărțeau, cerul unei lumi îl descoperea vederii pe celălalt. Akiva privea întrepătrunderea de stele de-a lungul tăieturii, pregătindu-se să treacă prin ea. Din partea cealaltă, stelele Eretzului licăreau vizibile-invizibile, vizibile-invizibile, iar el făcea același lucru. Aveau să fie străji de partea cealaltă și nu se hotărâse dacă să se arate sau nu.

Ce avea să-l aștepte înapoi în lumea lui?

Dacă fratele și sora lui îl denunțaseră ca trădător, străjile aveau să-l înhațe de cum îl vedeau – sau ar fi încercat s-o facă. Akiva nu voia să creadă că Hazael și Liraz l-ar fi putut da de gol, însă ultimele lor expresii îi rămăseseră dureros de vii în minte: furia lui Liraz pentru trădarea lui și dezgustul mut al lui Hazael.

Nu putea risca să fie prins. Era obsedat de o altă ultimă expresie, mai sfâșietoare și mai recentă decât a lor.

Karou.

În urmă cu două zile, ea îl părăsise în Maroc, aruncându-i peste umăr o privire atât de răscolitoare, încât aproape că și-ar fi dorit să-l fi ucis, în schimb. Căci nu durerea din privire fusese cel mai greu de îndurat, ci speranța – speranța ei sfidătoare, nejustificată, că s-ar putea să nu fie adevărat ceea ce îi spusese el, când el știa cu desăvârșita limpezime a deznădejdii că era.

Himerele fuseseră nimicite. Familia ei nu mai exista.

Din cauza lui.

Nenorocirea lui Akiva îl rodea pe dinăuntru. Îl măcina bucată cu bucată, iar el le simțea pe fiecare în parte – fiecare clipă de sfâșiere a colților, de suferință a măruntaielor chinuite, imposibilul coșmar viu al adevărului celor ce făcuse. În clipa asta, Karou poate că stătea afundată până la glezne în cenușa alor ei, singură, în ruinele înnegrite din Loramendi – sau, mai rău, ar fi putut fi cu creatura aceea, Razgut, care o adusese înapoi în Eretz – și ce avea să se întâmple cu ea?

Ar fi trebuit să se țină după ei. Karou nu înțelesese. Lumea în care se întorcea nu era aceea din amintirile ei. Nu avea să găsească niciun ajutor sau alinare acolo – numai cenușă și îngeri. Patrulele serafimilor erau numeroase în fostele ținuturi libere și ultimele himere erau în lanțuri, mânate la nord cu biciul stăpânilor de sclavi. Ea avea să fie văzută – cine ar fi putut să n-o observe, cu părul ei ca piatra de lapislazuli și zborul lin, fără aripi? Avea să fie ucisă sau luată prizonieră.

Akiva trebuia s-o găsească înaintea altcuiva.

Razgut pretinsese că știa un portal și, dat fiind ce era – unul dintre Îngerii Căzuți –, probabil chiar știa. Akiva încercase, fără succes, să ia urma celor doi și în final rămăsese fără altă opțiune, decât să se întoarcă și să zboare spre portalul pe care el însuși îl descoperise: cel de dinaintea lui, acum. În răstimpul pe care-l pierduse zburând peste oceane și munți, orice s-ar fi putut întâmpla.

Se hotărî pentru invizibilitate. Tributul era ușor de plătit. Magia nu era gratis; prețul ei era durerea, pe care vechea rană a lui Akiva i-o furniza din abundență. Nu trebuia să ia și să dea nimic la schimb pentru cantitatea de magie de care avea nevoie pentru a se face nevăzut în aer.

Astfel, se întoarse acasă.

Schimbarea în peisaj era abia perceptibilă. Munții de aici semănau foarte mult cu munții de acolo, deși în lumea oamenilor existau și luminile din Samarkand, care licăreau în depărtare. Aici nu era niciun oraș, ci numai un turn de observație pe un pisc, doi serafimi străjeri plimbându-se înainte și înapoi în spatele parapetului și, pe cer, adevăratul semn distinctiv al Eretzului: două luni, una strălucitoare și cealaltă o lună-fantomă, abia conturată.

Nitid, sora strălucitoare era, pentru himere, zeița a aproape orice – în afară de asasini și de amanți secreți. Aceștia îi reveneau lui Ellai.

Ellai. Akiva se încordă la vederea ei. *Te cunosc, îngere,* i-ar fi putut șopti, căci nu trăise el o lună în templul ei, îmbătat de izvorul sacru, în care și sângerase, când Lupul Alb aproape că-l omorâse?

Zeița asasinilor mi-a gustat sângele, gândi el și se întrebă dacă îi plăcuse și dacă voia mai mult.

Ajută-mă s-o văd pe Karou teafără și poți să mi-l iei până la ultima picătură.

Zbură în sud și în vest, frica trăgându-l ca un cârlig, și mai repede, când soarele răsări și frica se prefăcu în panica de a nu fi ajuns prea târziu. Prea târziu ca să... ce? S-o găsească moartă? Retrăia neîncetat momentul execuției lui Madrigal: *bufnitura* capului ei în cădere și păcănitul coarnelor, oprindu-i rostogolirea de pe eșafod. Și nu mai era Madrigal, ci Karou în ochii minții lui, același suflet într-un corp diferit, fără coarne care să-i împiedice capul să se rostogolească, doar cu incredibila mătase albastră a părului ei. Și cu toate că ochii ei erau acum negri, nu căprui, aveau să se stingă în același fel, cu privirea încremenind din nou în privirea morții și ea n-avea să mai fie. Din nou. Din nou și pentru totdeauna, pentru că nu mai exista niciun Brimstone care s-o readucă la viață. De acum înainte, moartea însemna moarte.

Dacă el nu ajungea mai-nainte. Dacă n-o găsea.

Și, în sfârșit, în fața ochilor îi apărură dărâmăturile a ceea ce fusese Loramendi, cetatea fortăreață a himerelor. Turnuri doborâte, ziduri sfărâmate, oase calcinate, toate un câmp de cenușă răvășit de vânt. Chiar și gratiile de fier, care odinioară îl acoperiseră ca o cupolă, fuseseră rupte parcă de mâna zeilor.

Akiva simți că se înăbușă cu propria-i inimă. Zbură peste ruine, scrutând după o străfulgerare de albastru pe vasta întindere de cenușiu și negru – monstruoasa lui victorie –, dar nu zări nimic.

Karou nu era aici.

A căutat-o toată ziua și în ziua următoare, în Loramendi și în împrejurimi, întrebându-se furios unde s-ar fi putut duce și încercând să nu lase întrebarea să se schimbe în *ce s-ar fi putut întâmpla cu ea.* Însă posibilitățile deveneau din ce în ce mai sumbre, cu fiecare oră ce trecea, iar temerile lui s-au schimonosit în moduri coșmarești, inspirate din fiecare lucru groaznic pe care îl văzuse sau îl făcuse el vreodată. Imaginile l-au asaltat. De nenumărate ori a fost silit să-și apese palmele peste ochi, ca să le șteargă. Nu Karou. Ea trebuia să fie în viață.

Akiva pur și simplu nu putea face față gândului că s-ar putea să o găsească altfel.

3. DOMNIȘOARA RADIO TĂCERE

De la: Zuzana <zanaturbata@agitapumnulmic.net>
Subiect: Domnișoara Radio Tăcere
Către: Karou <karoualbastra@fataincoacesiincolo.net>

Ei bine, Domnișoară Radio Tăcere, bănuiesc că ai plecat și nu ai primit FOARTE IMPORTANTELE MELE DEPEȘE.

Plecată într-o ALTĂ LUME. Dintotdeauna am știut că erai o tipă ciudată, dar niciodată nu m-am gândit c-o să se întâmple asta. Unde ești și ce faci? N-ai idee cum mă omoară treaba asta. Cum e acolo? Cu cine ești? (Akiva? Te rog frumos-frumos?) Și, cel mai important, au ciocolată acolo? Bănuiesc că nu au wireless și că nu ești într-o simplă excursie care să-ți permită să vii să

mă vizitezi, ceea ce sper că așa este, pentru că, dacă aflu că de fapt hoinărești aiurea și încă n-ai venit să mă vezi, s-ar putea să trec la măsuri drastice. S-ar putea să încerc acel lucru, știi, lucrul ăla pe care-l fac oamenii când ochii li se umezesc de tot, în mod prostesc… Cum îi zice? Plâns?

Sau NU. În loc de asta, s-ar putea să-ți dau un PUMN nădăjduind că tu n-ai să-mi dai un pumn, la rândul tău, din pricina adorabilei mele micimi. Ar fi ca a da cu pumnul într-un copil.

(Sau într-un bursuc.)

Mă rog. Pe aici, totul e bine. L-am bombardat cu parfum pe Kaz și a apărut la televizor. Îți public caietul de schițe, cu numele meu, și am subînchiriat apartamentul tău piraților. Pirați care miros îngrozitor a transpirație. Am intrat într-un cult de adoratori ai îngerilor și mă bucur de rugăciunea zilnică în cerc și, de asemenea, fac JOGGING, ca să fiu în formă pentru costumul meu de apocalipsă, pe care firește că îl car cu mine tot timpul, PENTRU ORICE EVENTUALITATE, ia să vedem, ce altceva? *zdrăngănit la buza de jos*

Din motive evidente, mulțimile sunt mai rele ca oricând. Mizantropia mea nu mai are limite. Ura se ridică din mine ca valurile de căldură din desenele animate. Spectacolul cu păpuși aduce bani care-mi prind bine, dar m-am plictisit, ca să nu mai spun că mă folosesc de cipicii de balet ca și când n-ar mai exista ziua de mâine – ceea ce, hei, dacă secta îngerilor are dreptate, chiar nu există.

(Ura!)

Mik e grozav. Eu am fost un pic întoarsă pe dos (*mhm-mhm*) și știi ce-a făcut să mă înveselească? Păi, îi povestisem de faza aia, știi, de când eram eu mică și mi-am cheltuit toate biletele de bâlci, încercând să câștig cakewalk-ul[1], pentru că-mi doream foarte-*foarte* tare să mănânc un tort întreg numai eu, singură – dar n-am câștigat și am aflat mai târziu că aș fi putut de

[1] O competiție amuzantă de dansuri, interpretate, la origini (1900), de sclavii afroamericani care imitau dansurile înaltei societăți, în care premiul era un tort (*cake*).

fapt să-mi *cumpăr* un tort și chiar să-mi mai rămână bilete pentru distracțiile de bâlci, iar aceea fusese cea mai neagră zi a vieții mele? Ei bine, el mi-a pregătit propriul meu cakewalk! Cu numere pe podea, muzică și ȘASE TORTURI ÎNTREGI, iar după ce le-am câștigat PE TOATE, le-am luat în parc și ne-am îndopat unul pe altul, cu niște furculițe foarte mari, cam vreo cinci ore. A fost cea mai bună zi din viața mea.

Până în ziua în care o să vii.

Te iubesc, și sper că ești în siguranță și fericită, și că, oriunde ai fi, cineva (Akiva?) îți pregătește și ție cakewalk sau mai știu eu ce fac băieții ăia îngeri-de-foc pentru fetele lor.

pupic/pumn

Zuze

4. GATA CU SECRETELE

— Ei! Asta e oarecum o surpriză.

Vorbise Hazael. Liraz era alături. Akiva îi așteptase. Era foarte târziu și se afla în arena de antrenamente din spatele barăcilor de la Capul Armasin, fosta garnizoană a himerelor în care regimentul lor se instalase la sfârșitul războiului. Executa o kata ritualică, dar acum își coborâse sabia și se întorsese spre ei, așteptând să vadă ce aveau de gând să facă.

Nu fusese somat la întoarcerea sa. Gărzile îl salutaseră cu obișnuitul lor respect, cu ochii mari – pentru ei era Blestemul Fiarei, Prințul Bastarzilor, eroul, și asta nu se schimbase –, așadar, se părea că Hazael și Liraz nu-l raportaseră comandantului sau poate că informația încă nu se răspândise și în rândurile lor. Ar fi putut fi mai precaut decât să se arate, pur și simplu, fără să aibă habar de primirea ce i-ar fi fost făcută, dar era năucit.

După ceea ce găsise în peșterile kirinilor.

— Ar trebui să sufăr pentru că n-a venit să ne caute? îl întrebă Liraz pe Hazael.

Stătea sprijinită de zid, cu brațele încrucișate.

— Sentimente? Hazael miji ochii la ea. *Tu*?

— Am *unele* sentimente, zise ea. Numai că nu dintre cele stupide, cum ar fi remușcarea.

Își întoarse ochii spre Akiva, adăugând:

— Sau iubirea.

Iubirea.

Lucrurile care se zdrobiseră în Akiva se încordară și căzură la pământ.

Prea târziu. Venise prea târziu.

— Vrei să spui că pe mine nu mă iubești? o întrebă Hazael pe Liraz. Pentru că *eu* te iubesc *pe tine.* Cred.

Făcu o pauză, meditând.

— Oh. Nu, lasă. Asta e frică.

— Nici pe asta n-o simt, zise Liraz.

Akiva nu știa dacă era adevărat; se îndoia, însă poate că Liraz simțea mai puțin frica decât mulți alții și o ascundea mai bine. Încă de copil fusese feroce, prima care intra în ringul de luptă, indiferent de adversar. Îi cunoștea, pe ea și pe Hazael, de când se știa pe lume. Născuți în aceeași lună, în haremul Împăratului, cei trei fuseseră dați împreună Floriilor – legiunii de bastarzi ai lui Joram, născuți în urma întâlnirilor lui amoroase din fiecare noapte – și crescuți să fie arme ale Împărăției. Și fuseseră niște arme foarte loiale, toți trei luptând umăr la umăr în nenumărate bătălii, până când viața lui Akiva se schimbase, iar a celorlalți doi nu.

Iar acum se schimbase din nou.

Ce se întâmplase și *când*? Trecuseră doar câteva zile între episodul din Maroc și acea privire înapoi. Nu era cu putință. Ce se *întâmplase*?

Akiva era uluit; se simțea captiv în niște piei de aer. Vocile nu păreau să ajungă direct la el – le putea auzi, dar ca din depărtare, și avea strania senzație că nu era cu totul prezent. Executând kata, încercase să se centreze, să ajungă la *sirithar,* starea de calm în care puterile cerești acționează prin mânuitorul sabiei, dar nu fusese exercițiul potrivit. El *era* calm. Nefiresc de calm.

Hazael și Liraz se uitau ciudat la el. Schimbară o privire.

El făcu un efort să vorbească:

— V-aș fi trimis vorbă că m-am întors, dar știam că v-ați dat seama.

— Eu am știut.

Hazael avea un ton ușor apologetic. Știuse tot ce se petrecuse. Cu firea lui deschisă și zâmbetul leneș, emana un soi de lipsă de ambiție care-l făcea să pară complet inofensiv. Oamenii vorbeau cu el. Era un spion natural, cordial și lipsit de egoism, cu o adâncă și nebănuită putere de pătrundere.

Și Liraz era ageră, deși nici pe departe inofensivă. O frumusețe glacială, cu o privire necruțătoare, își purta părul blond strâns energic în codițe, o duzină de împletituri severe, despre care întotdeauna frații crezuseră că trebuie s-o fi durut. Lui Hazael îi plăcea s-o necăjească, spunând că le-ar fi putut folosi ca pripon. Degetele ei, care-i băteau nervos darabana pe brațe, erau atât de crestate cu liniile tatuate ale dușmanilor uciși, încât de la distanță se vedeau complet negre.

Odată, la o petrecere, noaptea târziu și probabil un pic abțiguiți, unii din regimentul lor votaseră pe cine și-ar dori cel mai puțin să-l aibă ca dușman, iar Liraz câștigase în unanimitate.

Și acum iată-i, cei mai apropiați tovarăși ai lui Akiva, familia lui. Ce să fi însemnat privirea pe care o schimbaseră între ei? Din ciudata lui stare de detașare, i se părea că ar fi soarta vreunui alt războinic care atârna în balanță. Ce urmau să facă?

Îi mințise, păstrase secrete față de ei ani de-a rândul, dispăruse fără niciun cuvânt, iar apoi, pe pod, în Praga, alesese să fie împotriva lor. N-avea să uite niciodată groaza acelui moment, stând între ei și Karou și fiind silit să aleagă – nu conta că nu *fusese* o alegere, ci doar aparența uneia. Chiar nu vedea cum l-ar fi putut ierta.

Spune ceva, se îndemna el în gând. *Dar ce*? Oare de ce se mai întorsese aici? Nu știuse ce altceva să facă. Ei erau rudele lui, ei doi, chiar și după tot ce se întâmplase.

— Nu știu ce să spun, începu el. Cum să vă fac să înțelegeți…

Liraz îi tăie vorba.

— Eu n-o să înțeleg *niciodată* ce ai făcut.

Vocea ei era rece ca o lovitură de cuțit, iar în ea Akiva auzi sau își închipui că aude ceea ce nu spunea acum, dar o spusese mai înainte.

Iubitor de monștri.

Asta aprinse o scânteie.

— Nu, n-ai putea, nu-i așa?

Poate că odată simțise rușine pentru c-o iubise pe Madrigal. Acum îi era rușine de rușinea aceea. Faptul c-o iubise pe ea fusese singurul lucru pur pe care-l făcuse în viața lui.

— Pentru că tu nu simți iubirea? întrebă el. Liraz cea de neatins. Asta nu e nici măcar viață. Înseamnă doar a fi cum vrea *el* să fim. Soldați automați.

Era aprinsă de furie, dar în același timp pe fața ei se citea mirarea.

— Ai vrea să mă înveți tu cum să simt, Lord Bastard? Mulțumesc, dar nu. Am văzut cât de bine a mers pentru tine.

Akiva simți mânia părăsindu-l; fusese o mică vibrație de viață în carapacea goală – tot ce mai rămăsese din el. Era adevărat ce spunea Liraz. Uite ce făcuse dragostea din el. Umerii îi căzură, vârful sabiei zgârie pământul. Abia izbuti să fie surprins, când sora lui înșfăcă o halebardă din rastelul de arme pentru exerciții și-i șuieră:

— *Nithilam*!

Hazael își scoase paloșul și îi aruncă lui Akiva o privire care era, cum fusese și vocea lui, oarecum apologetică.

Amândoi îl atacară.

Nithilam era opusul lui *sirithar.* Era măcelul suprem, când totul era pierdut. Era frenezia luptei celei mai dezlănțuite, ucide ca să nu mori. Era haos, cruzime și brutalitate, și așa se năpustiră acum fratele și sora lui Akiva împotriva lui.

Săbiile lui săriră ca să pareze și, oricât de rătăcit fusese, năuc și în derivă, acum era dintr-odată prezent și nu exista nicio urmă de ezitare în scrâșnetul oțelului pe oțel. Se antrenase cu Hazael și Liraz de mii de ori, însă acum era diferit. De la cea dintâi ciocnire a armelor simți greutatea cu care loveau – cu toate puterile și fără greș. Dar, desigur, ăsta nu era un atac adevărat. Sau era?

Hazael își mânuia paloșul cu două mâini, astfel încât, dacă loviturilor sale le lipseau viteza și agilitatea lui Akiva, compensau, în schimb, cu o extraordinară forță.

Liraz, a cărei sabie rămăsese în teaca de la brâu, probabil alesese halebarda numai pentru plăcerea brută a greutății armei și, cu toate că se chinuia s-o pună în mișcare, rezultatul era un iureș mortal al cozii de doi metri ce avea la capăt o lamă dublă de secure, cu un vârf de lance lung cât jumătatea brațului lui Akiva.

Numaidecât se văzu silit să se ridice în aer ca să se ferească, să se împingă cu picioarele într-un turn al meterezelor ieșit în afară și să facă un salt peste cap, ca să câștige un pic de spațiu, dar Hazael îl aștepta și Akiva blocă la țanc o lovitură care-i zdruncină toate oasele și-l devie înapoi pe pământ. Ateriză ghemuit și se trezi întâmpinat de halebardă. Plonjă într-o parte, iar lama căzu vâjâind și se împlântă adânc în locul unde fusese el o clipă mai devreme. A trebuit să se răsucească să pareze sabia lui Hazael, nimerind cum trebuie de data asta, întorcându-se în timp ce para pentru ca forța loviturii să alunece de-a lungul propriei săbii și să se piardă – energia încărcând aerul.

Și-au continuat.

Tot așa.

Timpul se suspendase în vârtejul *nitihilam*-ului, iar Akiva a devenit o făptură a instinctului, trăind între tăișurile armelor.

Loviturile curgeau una după alta, iar el bloca și se ferea, dar nu riposta; nu exista timp sau spațiu pentru asta. Fratele și sora lui îl prinseseră la mijloc, armele năpustindu-se asupra lui întruna, iar când în sfârșit *vedea* o oportunitate – când se ivea vreo pauză de o fracțiune de secundă în atac, care-ar fi fost ca o poartă deschisă spre gâtul lui Hazael sau spre tendoanele genunchilor lui Liraz –, el lăsa momentul să treacă.

Indiferent ce ar fi făcut ei, nu i-ar fi rănit niciodată.

Hazael scoase un răcnet din fundul gâtlejului și coborî paloșul cu tot atâta greutate ca un centaur, prinzându-i sabia dreaptă a lui Akiva și smulgându-i-o din mână. Forța izbiturii îi trimise un fulger de durere sfâșietor în vechea lui rană de la umăr, iar el sări îndărăt, dar nu destul de rapid cât să apuce să se ferească de halebarda lui Liraz, secerând pe deasupra solului și doborându-l din picioare. Căzu pe spate, cu aripile întinse în lături. A doua lui sabie zbură după cea dintâi și Liraz își înălță arma, gata să-i dea lovitura de grație.

Ea se opri puțin. O jumătate de secundă care a părut cât un eon în haosul *nithilam*-ului, îndeajuns pentru Akiva încât să-și spună că ea într-adevăr avea s-o facă, deși apoi păru să se răzgândească. Și atunci... ea izbi cu halebarda. Liraz își folosi în lovitură tot aerul din plămâni și el văzu securea apropiindu-se, fără s-o împiedice nimic – mânerul era prea lung, nici să fi vrut nu i-ar fi putut opri căderea.

Akiva închise ochii.

A auzit-o, a simțit-o: fâșâitul aerului, impactul cutremurător. Forța loviturii, dar... nu și mușcătura ei. Momentul trecu și el deschise ochii. Lama securii se înfipsese adânc în fundație, lângă obrazul lui, iar Liraz deja se îndepărta.

Stătea acolo, privind în sus la stele și respirând, și pe măsură ce aerul intra și ieșea din el, îi întărea apăsat convingerea că era în viață.

Ceea ce n-a însemnat vreo fărâmă de surpriză sau vreo recunoștință momentană fiindcă fusese scutit de o halebardă în față. Mă rog, și asta, dar sentimentul era mai amplu, mai greu. Era înțelegerea – și povara – că spre deosebire de cei mulți morți din cauza lui, el avea o viață, iar viața nu era o stare de la sine înțeleasă – *nu sunt mort, așadar trebuie să fiu viu* – ci un mijloc pentru acțiune, pentru efort. Atâta vreme cât avea o viață, pe care o merita atât de puțin, trebuia s-o folosească, s-o exploateze și să facă tot ce putea în numele ei, chiar dacă nu era și niciodată nu avea să fie de ajuns.

Și chiar dacă Karou n-avea să afle niciodată.

Hazael se aplecă peste el. Pe frunte avea broboane de sudoare. Fața îi era aprinsă, dar expresia îi rămăsese liniștită.

— Stai bine acolo, jos, nu?

— Aș putea dormi, zise Akiva și simți că nu exagera.

— Poate nu-ți aduci aminte, dar ai un pat pentru asta.

— Serios? făcu o pauză. Încă mai am?

— Odată bastard, bastard până la capăt, răspunse Hazael.

Era un fel de a spune că nu exista nicio cale să scapi de-a fi copil din flori. Împăratul îi creștea cu un scop – serveau până la moarte. Orișicât, asta nu însemna că fratele și sora lui erau datori să-l ierte. Akiva privi spre Liraz. Hazael îi urmări privirea și zise:

— Soldat automat? Zău?

Clătină din cap și, în felul lui de a arunca o insultă fără răutate, adăugă:

— Idiotule.

— N-am vrut.

— Știu.

Atât de simplu. Știa. Niciodată teatru, nu de la Hazael.

— Dac-aș fi crezut că ai vrut, n-aș fi mai stat acum aici.

Coada halebardei trecea peste corpul lui Akiva. Hazael o apucă, o smulse de jos și o ridică.

Akiva se sculă în capul oaselor.

— Ascultă. Pe pod…, începu el, dar nu știu să continue.

Mai exact, cum îți ceri iertare pentru trădare?

Hazael nu-l lăsă să-și caute cuvintele. Cu vocea lui liniștită, leneșă, completă:

— Ai protejat o fată pe pod, spuse ridicând din umeri. Vrei să știi ceva? A fost o ușurare să înțeleg, în sfârșit, ce s-a întâmplat cu tine.

Făcea aluzie la povestea din urmă cu optsprezece ani, când Akiva dispăruse o lună încheiată și se întorsese complet schimbat.

— Obișnuiam să discutăm despre asta, făcu el semn spre Liraz. Ea rearanja în mod mecanic armele din rastel, fie prefăcându-se, fie chiar neacordându-le atenție.

— Obișnuiam să ne muncim creierii pentru vreo explicație, dar am renunțat, cu mult timp în urmă. Tu ești tu și nu pot spune că îmi placi mai mult, dar ești fratele meu. Nu-i așa, Lir?

Sora lor nu răspunse, dar când Hazael îi aruncă halebarda, o prinse cu ușurință.

Hazael întinse o mână spre Akiva.

Asta-i tot? se miră Akiva. Se simțea înțepenit și frânt, iar când fratele lui îl ridică în picioare, o nouă durere din umăr îi străbătu tot corpul, dar tot i se părea că a scăpat prea ușor.

— Ar fi trebuit să ne spui despre ea, zise Hazael. Cu ani în urmă.

— Am vrut.

— Știu.

Akiva clătină din cap. Aproape că ar fi zâmbit, dacă n-ar fi fost toate gândurile acelea.

— Tu știi tot, nu-i așa?

— Te știu *pe tine.*

Nici Hazael nu zâmbea.

— Și știu că s-a întâmplat din nou ceva. De data asta, însă, o să ne spui și nouă.

— Gata cu secretele! se auzi dinspre Liraz, care încă mai stătea la distanță, serioasă și aprigă.

— Nu ne așteptam să te întorci, zise Hazael. Ultima oară când te-am văzut, erai… dedicat.

Dacă el era aluziv, Liraz era fără menajamente.

— Unde e fata? întrebă ea.

Akiva încă n-o spusese cu voce tare. Rostirea acelor vorbe ar fi însemnat că nu există cale de întoarcere, așa că i se poticniră în gâtlej, dar se sili să le dea drumul.

— E moartă, zise el. A murit.

5. UN CIUDAT CUVÂNT SELENAR

De la: Zuzana <zanaturbata@agitapumnulmic.net>
Subiect: Saluuut
Către: Karou <karoualbastra@fataincoacesiincolo.net>

SALUT. Salut salut salut salut salut.

Alo?

La naiba, acum eu am plecat și am terminat. Am făcut aloul să devină cu totul abstract și ciudat. Arată ca o ruină străveche acum, ceva ce ar găsi un astronaut pe o piatră din lună și ar spune: *Un ciudat cuvânt selenar*! *Trebuie să duc asta pe Pământ, ca un dar pentru fiul meu surd*! Și care apoi – bineînțeles – ar deschide trapa unor piranha zburători spațiali și ar șterge omenirea de pe fața pământului în mai puțin de trei zile, CUMVA cruțându-l pe astronaut, doar ca să poată apărea în ultimul cadru, plângând, îngenuncheat pe ruinele civilizației și strigând către ceruri *Era doar un saluuut*!

Oh. Mda. Totul a reintrat în normal, acum. Gata cu sfârșitul lumii extraterestru. Astronautule, tocmai te-am oprit să distrugi Pământul.

CU PLĂCERE.

Morala: Nu aduce daruri acasă din locuri străine. (Uită asta. *Fă-o.*)

De asemenea: Răspunde la mesaje pentru a semnaliza continuitatea existenței tale, altminteri o să te fac să-ți pară rău.

Zuze

6. VASUL

Exista un singur loc în afară de Loramendi, le spuse Akiva lui Hazael și Liraz, unde se gândise că s-ar fi putut duce Karou. Nu se aștepta, la drept vorbind, s-o găsească acolo. Se convinsese singur, între timp, că ea zburase prin portal înapoi la viața ei – artă, prieteni și cafele pe mese-sicriu – și părăsise definitiv lumea aceasta devastată. Ei bine, aproape că se convinsese, dar ceva îl atrăgea spre miazănoapte.

Cred că te-aș fi găsit oricum, îi spusese el, cu doar câteva zile în urmă, cu doar câteva minute înainte de a rupe iadeșul, *indiferent cum ai fi fost ascunsă.*

Dar nu se gândise la...

Nu așa.

În munții Adelphas, piscurile veșnic înzăpezite care slujiseră timp de secole ca bastion între Imperiu și ținuturile libere, se aflau peșterile kirinilor.

Acolo locuise Madrigal pe vremea când fusese copil și acolo se întorsese, într-o după-amiază de demult, în străfulgerări de lumină ca de diamant, ca să descopere că tribul i-a fost măcelărit și răpit de îngeri, pe când ea era plecată la joacă. Mănunchiul de piei elementare pe care îl strângea în pumnul ei micuț căzuse pe prag și fusese risipit înăuntru de vânt. Timpul avea să le prefacă din mătase în hârtie, din străvezii în pământii și, în cele din urmă, în praf, însă alte piei elementare acopereau podelele când intră Akiva. Nici urmă de creaturi sau de orice altă ființă vie.

Mai fusese o dată în peșteri și, cu toate că trecuseră mulți ani și amintirile lui erau întunecate de tristețe, i se păreau neschimbate. O rețea de încăperi sculptate și culoare ce se întindeau până adânc în stâncă, foarte netede și rotunjite, pe jumătate opera naturii, pe jumătate arta cioplitorilor, străbătută de canale ingenioase care funcționau ca fluiere de vânt, umplând până și încăperile cele mai adânci cu o muzică subtilă. Se mai păstrau relicve solitare ale kirinilor: covoare împletite, haine în cuiere, scaune încă zăcând în locurile unde fuseseră aruncate în haosul ultimelor momente din existența tribului.

Pe o masă, la vedere, găsi vasul.

Era ca un felinar, din argint întunecat, lucrat cu ciocanul, și el știu ce era. Văzuse destule în război: războinicii himere le duceau atârnate în vârful cârjelor lungi, curbate. Madrigal ducea unul din acestea când o văzuse prima oară, pe câmpul de bătălie de la Bullfinch, deși atunci nu înțelesese ce era sau ce făcea Madrigal cu el.

Sau că acesta era marele secret al inamicului și cheia nimicirii sale.

Era o cădelniță – un vas pentru captarea sufletelor morților, ca să fie păstrate pentru reînviere – și părea să nu fi fost pe masă de prea multă vreme. Era praf sub ea, dar deloc pe ea. Cineva o pusese aici de curând. Akiva nu putea ghici nici *cine,* nici *de ce.*

Existența ei era o enigmă din toate punctele de vedere, mai puțin unul.

Prins de ea cu o sârmuliță de argint era un mic petic de hârtie, pe care fusese scris un cuvânt. Era un cuvânt în limba himerelor și, în împrejurările de față, cea mai crudă ironie pe care și-ar fi putut-o imagina Akiva, pentru că însemna speranță și, totodată, sfârșitul speranței lui, întrucât era deopotrivă un nume.

Karou.

7. TE ROG, NU

De la: Zuzana <zanaturbata@agitapumnulmic.net>
Subiect: Te rog, nu
Către: Karou <karoualbastra@fataincoacesiincolo.net>

Oh, Doamne. Ai murit, nu-i așa?

8. SFÂRȘITUL POSTAPOCALIPSULUI

Acesta era noul iad al lui Akiva: totul să fie schimbat, fără nicio schimbare.

Iată-l înapoi în Eretz, nici mort, nici întemnițat, în continuare soldat al Legiunii Bastarzilor și erou al Războiului Himerelor,

elogiat ca Urgia Bestiilor. Era absurd să se trezească înapoi la vechea lui viață, de parcă ar fi fost aceeași creatură de dinainte ca o fată cu păr albastru să fi trecut pe lângă el, pe o stradă îngustă, dintr-o altă lume.

Nu era același. Dar nu știa ce fel de creatură era acum. Răzbunarea care îl susținuse atâția ani dispăruse și în locul ei rămăsese o uriașă groapă de cenușă, cât Loramendi de mare: mâhnire și rușine, acea nefericire mistuitoare și, pe la margini, un nedeslușit sentiment de... urgență. De obligația atingerii unui scop.

Dar care scop?

Nu se gândise niciodată mai departe de aceste timpuri. În Imperiu erau celebrate ca „pace”, dar Akiva nu se putea gândi la ele decât ca la *postapocalips.* În mintea lui, sfârșitul însemnase întotdeauna căderea cetății Loramendi și răzbunarea pe monștrii ale căror urale sălbatice acompaniaseră moartea lui Madrigal. La ce avea să se întâmple după aceea nu se gândise aproape deloc. Presupunea că-și imaginase că avea să fie mort, ca atâția alți soldați, dar acum vedea că ar fi fost prea simplu să moară.

Trăiește în lumea pe care tu ai creat-o, își spunea el în minte, în fiecare dimineață când se trezea. *Nu meriți să te odihnești.*

Postapocalipsul era urât. În fiecare zi era silit să-i fie martor: caravanele de sclavi în mișcare, carcasele arse ale templelor, strivite și profanate, cătunele și hanurile de la marginea drumurilor zdrobite, întotdeauna fuioare de fum înălțându-se în zare. Akiva declanșase toate acestea, dar, dacă răzbunarea lui se stinsese de mult, a Împăratului era încă vie. Ținuturile libere erau cotropite – o realizare mult ușurată de nefericitul fapt că nenumărate mii de himere fugiseră în Loramendi, căutând scăpare, numai pentru a arde de vii la căderea cetății – iar expansiunea Imperiului era în plină desfășurare.

Teritoriile nordice cu populație numeroasă de himere erau doar capul unui vast continent sălbatic și, cu toate că grosul armatelor lui Joram se întorsese acasă, patrulele continuau, mișcându-se ca umbra morții mai adânc în sud, tot mai adânc, distrugând satele, pârjolind câmpurile, luând sclavi, lăsând în urmă cadavre. Poate că era opera Împăratului, dar Akiva o făcuse posibilă și o privea cu ochi posomorâți, întrebându-se cât

de multe văzuse Karou înainte să moară și cât de crâncenă fusese ura ei până la sfârșit.

Dacă ar fi fost în viață, gândea el, n-ar mai fi putut în veci să se uite în ochii ei.

Dacă ar fi fost în viață.

Sufletul ei se păstrase, dar din cauza lui Akiva, cel care le învia era mort. Într-unul din momentele lui de cea mai neagră disperare, ironia situației îl făcuse să izbucnească în râs, fără să se mai poată opri, iar sunetele care ieșiseră din el, înainte să se prefacă, în cele din urmă, în suspine, erau pe cât de departe de bucurie ar fi fost inversarea forțată a râsului – ca un suflet întors pe dos, cu partea de carne crudă la vedere.

Era în peșterile kirinilor când se întâmplase asta, fără nimeni prin apropiere care să-l audă. Se întorsese să recupereze cădelnița pe care o ascunsese acolo. Fusese un drum de o zi, apoi stătuse cu vasul, încercând să creadă că era Karou, așezându-și mâna pe argintul rece, dar nu simțise nimic, iar adâncimea aceea a nimicului îl copleșise, într-atât încât își îngăduise să spere că nu era sufletul ei înăuntru – nu putea fi. Ar fi simțit, dacă ar fi fost acolo; ar fi știut. Prin urmare, făcuse drumul înapoi, prin portal, spre lumea omenească, până la Praga, unde se uitase pe fereastra ei, cum mai făcuse odată, și zărise… două siluete dormind îmbrățișate.

Speranța lui fusese ca o gură de aer înghețat – dureroasă – și la fel de ascuțită și de subită fusese și gelozia lui. Într-o clipă s-a simțit înfierbântat și rece, strângându-și mâinile în pumni atât de tare încât se arsese. O scânteie de adrenalină s-a răspândit prin el și l-a lăsat tremurând. Și nu era ea. Nu era ea și, pentru o fracțiune de secundă, a simțit *ușurare*, urmată de o dezamăgire strivitoare și dispreț de sine pentru modul în care reacționase.

A așteptat ca prietenii lui Karou să se trezească. Fiindcă ei erau, muzicianul și fata mărunțică, ai cărei ochi i-ar fi dat lui Liraz o lecție de ferocitate. I-a urmărit prin oraș toată ziua, sperând, la fiecare colț de stradă, că avea să apară Karou, dar n-a apărut. Nu era în Praga și a fost un lung moment în care prietena ei a stat nemișcată, cercetând cu atenție mulțimea de pe pod, acoperișurile din jur, chiar și cerul – căutând din priviri cu atâta insistență, încât îl lămurise pe Akiva că nici ea nu știa nimic de Karou.

Nu circulau nici șoapte, nici zvonuri vagi în Eretz care să-l fi trimis cu gândul la ea; nu exista nimic în afara cădelniței cu unica și groaznica sa explicație.

Timp de o lună, Akiva a lăsat viața să-l mâne de la spate. Și-a făcut datoria, patrulând în colțul de nord-vest al fostelor ținuturi libere, cu țărmurile sale sălbatice și cu munții săi nu prea înalți, tolăniți alene. Fortărețele smălțau falezele și crestele munților. Cele mai multe, ca aceasta de aici, erau scobite în stâncă în filoane verticale, ca să fie apărate de atacurile aeriene, dar, până la urmă, nu contase. Capul Armasin văzuse una dintre cele mai încrâncenate bătălii din război – cu pierderi însemnate de vieți de ambele părți –, totuși căzuse. Sclavii munceau acum la reconstrucția zidurilor garnizoanei, supravegheați îndeaproape de stăpânii lor cu bicele, iar Akiva se trezea privindu-i, cu fiecare mușchi din corp încordat ca o strună.

El provocase asta.

Uneori, tot ce putea face era să își împiedice strigătul din minte să-și croiască drum în afară, să își mascheze disperarea în prezența celor din neamul lui și a camarazilor. Alteori, izbutea să-și distragă atenția exersând ocupația lui secretă, magia, sau cu simpla tovărășie a lui Hazael și Liraz cărora se străduia să le câștige iertarea.

Și ar fi putut să continue astfel multă vreme, dacă sfârșitul… postapocalipsului… n-ar fi venit asupra Imperiului.

S-a întâmplat peste noapte și i-a stârnit Împăratului o asemenea furie turbată, o asemenea mânie înspăimântător de profană cât să întoarcă furtunile înapoi pe mare și să izbească în mugurii arborilor de sicorax, făcându-i să-și lepede florile ca aripile de molii, nedeschise, în grădinile din Astrae.

În inima largului ținut sălbatic, care, zi după zi, cădea pradă atacurilor violente asupra caravanelor de sclavi și măcelului, cineva a început să ucidă îngeri.

Și oricine ar fi fost, erau foarte, foarte buni la asta.

9: DINȚI

— Hei, Zuze?

— Hmm?

Zuzana era pe podea, cu o oglindă postată pe scaun, înaintea ei, pictându-și buline roz pe obraji, și a trecut o clipă până să-și ridice ochii. Iar când s-a întors, l-a văzut pe Mik privind-o cu acea cută mică de îngrijorare, care i se ivea câteodată între sprâncene. Un rid adorabil.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El se uită înapoi la televizorul din fața lui. Se aflau în apartamentul pe care îl împărțeau cu alți doi muzicieni; nu exista televizor acasă la Karou, unde stătea cel mai adesea Zuzana acum – circul mediatic în sfârșit se mai potolise – și unde, de regulă, își petreceau împreună nopțile. Mik mânca dintr-un castron cu cereale și se uita la știri, în timp ce Zuzana se pregătea pentru spectacolul din ziua aceea.

Deși le aducea o grămadă de bani, Zuzana își pierduse răbdarea față de toată afacerea. Problema cu spectacolul de păpuși e că trebuie să îl joci mereu și mereu, ceea ce necesită un temperament pe care ea nu-l avea. Se plictisea prea ușor. Nu și de Mik, totuși.

— Care-i treaba cu tine? îl întrebase ea, de curând. Mie nu-mi plac aproape niciodată oamenii, nici măcar în doze mici. Însă nu mă satur niciodată să fiu cu tine.

— E superputerea mea, spusese el. Extrema capacitate-de-a-fi-cu.

Acum, uitându-se din nou la ecranul televizorului, cuta de îngrijorare i se adâncise.

— Karou obișnuia să colecteze dinți, nu-i așa?

— Ăă, da, zise Zuzana, distrată, scotocind în jur după genele false. Pentru Brimstone.

— Ce fel de dinți?

— De toate felurile. De ce?

— Ei?

Ei? Mik rămase concentrat asupra ecranului și Zuzana deveni deodată foarte atentă.

— De ce? mai întrebă ea o dată, ridicându-se de pe podea.

Arătând spre telecomandă să dea mai tare, Mik spuse:

— Trebuie să vezi asta.

10. VIESPARUL

— Au știut că venim.

Opt serafimi stăteau într-un sat pustiu. Dovezile plecării subite se vedeau pretutindeni: ușile rămase deschise, fumul din hornuri, un sac zăcând în drum, căzut din spatele vreunei căruțe, din care se revărsa grâul. Bethena se trezi că se întoarce din nou spre leagănul așezat lângă pârleaz. Era sculptat și lustruit, nespus de neted, și ea putu vedea urmele negricioase ale degetelor adâncite în părți după generații întregi de legănat. *Și de cântat*, gândi ea, de parcă ar fi putut vedea și asta. Pentru o clipă, simți pauza agonizantă a mamei-animal care fusese silită să recunoască, exact în locul acela, că leagănul era prea greu ca să-l care în timp ce fugeau de acasă.

— Bineînțeles că au știut, zise un alt războinic. Venim după toți.

Pronunță asta ca pe o sentință, ca și când cuvintele sale ar fi putut prinde în tăișul lor o rază de soare și să sclipească.

Bethena îi aruncă o privire obosită, sătulă. De unde-și găsea el vehemența pentru așa ceva? Războiul era una, dar *asta*… Himerele acestea erau creaturi simple, care își cultivau mâncarea, își legănau copiii în leagăne lustruite și probabil nu vărsaseră niciodată vreo picătură de sânge. Nu semănau nici pe departe cu războinicii reînviați cu care îngerii luptaseră toată viața lor – toată *istoria* lor –, monștri primejdioși și brutali, care îi puteau despica în două dintr-o lovitură, îi puteau năuci numai cu forța ochilor demonici tatuați sau le puteau sfârteca gâtlejurile cu dinții. Aici era altceva. Războiul nu pătrunsese niciodată până aici. Despotul îl ținuse la marginile continentului, pe coaste. În mai bine de jumătate din cazuri, aceste cătune risipite de fermieri nici nu aveau oaste, iar când aveau totuși, rezistența lor era jalnică.

Himerele erau zdrobite – Loramendi marcase sfârșitul. Despotul lor era mort, la fel și cel care îi readucea din morți. Se terminase cu reînviații.

— Ce-ar fi să-i lăsăm, pur și simplu, să se ducă? zise Bethena, privind în depărtare peste pământul plăcut înverzit, cu dealurile sale încețoșate abia ghicite, ca o trăsătură de penel.

Mai mulți dintre tovarășii săi râseră, de parcă ar fi făcut vreo glumă. Ea îi lăsă să creadă asta, deși efortul ei de a zâmbi nu avu succes. Își simțea fața încremenită, sângele îi curgea vâscos prin vene. Bineînțeles că nu-i puteau lăsa să plece. Edictul Împăratului impunea ca pământul să fie curățat de bestii. *Viespare,* așa le numea el satele. *Infestații.*

Un viespar cam jalnic, gândi ea. Sat după sat, fermă după fermă, cuceritorii nu fuseseră nici măcar o dată înțepați. Era foarte ușor să îndeplinești misiunea. Grozav de ușor.

— Atunci, hai să terminăm treaba, zise ea.

Față încremenită, inimă încremenită.

— Nu se poate să fi ajuns prea departe.

Era simplu de luat urma sătenilor, tot drumul era plin cu balegi proaspete de la vitele lor. Bineînțeles că sătenii fugeau spre Extremul Neumblat, dar nu înaintaseră prea mult. La nici cinci kilometri depărtare, poteca trecea pe sub arcul unui apeduct. Era o construcție cu trei caturi, monumentală și parțial dărâmată, astfel încât pietrele căzute ascundeau pasajul de dedesubt. Din văzduh, drumul părea liber, șerpuind mai departe printr-o vale îngustă care arăta ca o cărare într-un păr verde, cu pădure deasă de ambele părți. Urmele frigărilor – balegi, colb și urme de picioare – nu continuau.

— S-au ascuns sub apeduct, zise Hallam, cel cu vehemența, scoțându-și sabia din teacă.

— Stați.

Bethena abia simți cuvântul născându-se pe buzele ei, că se și făcu auzit. Camarazii ei se uitară la ea. Erau opt, în total. Caravana sclavilor se târa greoaie, mânată de la spate, și se afla la o zi în urma lor. Opt serafimi războinici erau mai mult decât suficient să nimicească locuitorii unui sat ca acela.

Clătină din cap.

— Nimic, zise și le făcu semn să coboare.

Pare o capcană, gândi ea, însă asta era o reminiscență din război, iar războiul se sfârșise.

Serafimii au coborât la ambele capete ale pasajului, prinzând bestiile la mijloc. Ferindu-se de posibilitatea existenței arcașilor – nu exista un egalizator de forțe mai bun ca săgețile – se țineau pe lângă zid, în afara bătăii lor. Ziua era însorită, umbrele foarte negre. Ochii himerelor, gândi Bethena, se vor fi obișnuit cu întunericul; lumina avea să-i orbească. *Termină povestea,* își

spuse ea și dădu semnalul. Făcu un salt, cu aripile de foc orbitoare, cu sabia în mână, gata de a lovi. Se aștepta la vite, săteni ghemuiți prin unghere și sunetul care îi devenise familiar: geamătul animalelor încolțite.

Văzu vite, sătenii ghemuiți prin unghere. Focul aripilor ei îi lumina spectral. Ochii lor luceau ca mercurul, ca al vietăților nocturne.

Nu gemeau.

Un hohot de râs; a sunat ca un chibrit aprins: uscat, neclar. Cu totul nepotrivit. Iar când Bethena văzu și ce altceva îi mai aștepta sub apeduct, știu că greșise. Războiul nu se sfârșise.

Deși pentru ea și camarazii ei, brusc, se sfârși.

11. INIMAGINABILUL DE CE

O fantomă, titrau știrile.

La început, dovada pătrunderii ilicite fusese prea neînsemnată ca să fie luată în serios și, desigur, mai era și chestiunea că ar fi fost imposibilă. Nimeni nu putea trece de sistemele de securitate high-tech ale celor mai mari muzee din lume și să nu lase urme. Era doar fiorul de neliniște pe șira spinării curatorilor, senzația de gheață și incontestabilă *că a fost cineva aici.*

Dar nu se fura nimic. Niciodată nu lipsea ceva.

Ceva de care să-și fi dat seama că lipsește.

Numai Muzeul Field de Istorie Naturală din Chicago a surprins o imagine atestând intrusul. Mai întâi, doar un tremur pe filmul camerei de supraveghere: o umbră difuză la marginea câmpului obiectivului, și apoi, pentru o clipă – un pas greșit care a adus-o clar în cadru –, o fată.

Fantoma era o fată.

Fața ei era întoarsă de la cameră. I s-a zărit doar linia pometelui înalt; avea gâtul lung și părul ascuns sub o căciulă. Încă un pas și a dispărut la loc, dar fusese de ajuns. Exista de-adevăratelea. Fusese acolo – în aripa africană, mai exact –, prin urmare au cercetat de-a fir a păr și au descoperit că lipsea totuși *ceva.*

Și nu doar din Muzeul Field. Acum, că știau după ce să se uite, și alte muzee de istorie naturală și-au verificat exponatele și

multe dintre ele au identificat lipsuri similare, nedepistate anterior. Fata lucrase cu multă grijă. Niciunul dintre obiectele furate nu era ușor vizibil; trebuia să știi unde să cauți.

Dăduse spargere la cel puțin zece muzee de pe trei continente. Imposibil sau nu, nu lăsase nici măcar o amprentă, nu declanșase nici măcar o alarmă. Cât despre ce anume furase... *cum* fusese rapid pus în umbră de inimaginabilul *de ce.*

Care să fi putut fi scopul?

De la Chicago la New York, de la Londra la Beijing, din dioramele naturii sălbatice, din boturile împietrite, arătându-și colții, ale leilor și ale câinilor sălbatici, din fălcile specimenelor de varani de Komodo, ale micilor pitoni-bilă africani și ale lupilor arctici împăiați, fata, fantoma... furase *dinți.*

12. MĂ SIMT FERICIT

De la: Karou <karoualbastra@fataincoacesiincolo.net>
Subiect: N-am murit încă
Către: Zuzana <zanaturbata@agitapumnulmic.net>

N-am murit încă. („Nu vreau în căruțul ăla!”)
De ce fac asta?
Chiar că te poți întreba.
Tipă ciudată, zici?
Nici n-ai idee.
Sunt preoteasa unui castel de nisip
într-un tărâm de praf și străluciri de stele.
Încearcă să nu-ți faci griji.
Mi-e dor de tine mai mult decât aș putea exprima în cuvinte.

Salutări lui Mik.

(P.S. „Mă simt fericit... mă simt fericit...”)

13. ASIMETRIE

Lumină printre gene.

Karou doar se preface că doarme. Akiva își trece vârfurile degetelor peste pleoapele ei, lunecând ușor pe arcuirea obrazului. Îi poate simți privirea pe piele, dogoritoare. Să te privească Akiva e ca și când ai sta în soare.

— Știu că ești trează, îi murmură el la ureche. Crezi că nu-mi pot da seama?

Ea ține mai departe ochii închiși, dar zâmbește, dându-se de gol.

— Ssst, am un vis.

— Nu e vis. Totul e adevărat.

— De unde știi? Tu nici măcar nu ești în el.

Se simte jucăușă, copleșită de fericire. De *bine.*

— Ba sunt în toate, zice el. În ele trăiesc acum.

Ea nu mai zâmbește. Pentru o clipă, nu-și poate aminti cine este sau *când.* E Karou? Madrigal?

— Deschide ochii, șoptește Akiva. Vârfurile degetelor se întorc la pleoapele ei. Vreau să-ți arăt ceva.

Dintr-odată își amintește și știe și ce vrea el să-i arate.

— Nu!

Încearcă să se întoarcă, dar el a prins-o. Îi deschide ochii cu forța. Degetele lui apasă tare, gata să-i scoată ochii, dar vocea nu pierde nimic din blândețe.

— Privește, încearcă el s-o convingă. Apăsând nemilos. *Privește.*

Și ea privește.

•

Karou gâfâie. A fost unul dintre visele acelea care inundă spațiul dintre secunde, dovedind că somnul are fizica lui aparte – în care timpul se comprimă și se dilată, viețile se derulează într-o clipită, iar cetățile ard scrum în câteva zbateri de pleoape. Stând în capul oaselor, trează – sau cel puțin așa crede – are o tresărire și scapă din mână molarul de tigru pe care-l ținea. Își duce iute mâinile la ochi. Încă mai poate simți apăsarea degetelor lui Akiva pe globi.

Un vis, doar un vis. Naiba să-l ia. De unde venise? Vise pândind ca vulturii, rotindu-se deasupra, așteptând doar să

ațipească. Își lăsă mâinile jos, încercând să-și potolească bătăile nebunești ale inimii. Nu mai rămăsese nimic de care să se teamă. Văzuse deja ce era cel mai rău.

Frica era ușor de alungat. Mânia, nu. Cum așa, să fie copleșită de senzația aceea de bine perfect, după tot ce… Era o minciună ordinară. Nu era nimic *bine* în ceea ce-l privea pe Akiva. Senzația aceea se strecurase din altă viață, când ea fusese Madrigal Kirina, care iubise un înger și murise pentru asta. Însă acum nu mai era Madrigal, nici himeră. Era Karou. Ființă omenească.

Oarecum.

Și nu avea timp de vise.

Pe masa dinaintea ei, sclipind stins în lumina a doua lumânări, zăcea un colier. Era compus din dinți de om, alternați cu dinți de cerb, mărgele de cornalină, bucăți de fier cu opt fațete, tuburi lungi de os de liliac și, stricându-i simetria, un molar lung de tigru – perechea lui se rostogolise sub masă, când îl scăpase din mână.

Asimetria, când e vorba despre colierele reînviaților, nu e un lucru bun. Fiecare element – dinte, mărgică și os – era esențial pentru corpul care avea să rezulte, cea mai mică greșeală ar fi putut duce la un beteșug.

Karou își împinse scaunul în spate și se lăsă în genunchi, să bâjbâie prin întunericul de sub masa ei de lucru. În crăpăturile podelei reci și murdare, degetele ei dădură peste excremente de șoareci, crâmpeie de împletituri și ceva umed, despre care speră că era doar o boabă de strugure căzută și putredă – *Mai bine să nu știu,* își zise ea, ocolind-o –, dar niciun molar.

Unde ești, dințișor?

Nu avea rezerve disponibile. Pe acesta îl luase din Praga, în urmă cu vreo câteva zile, jumătatea unei perechi. *Scuze pentru piciorul lipsă, Amzallag,* își închipui ea cum o să-i zică, *dar am pierdut un dinte.*

Pufni în râs, un sunet neașteptat, epuizat. Își putea imagina cum ar decurge lucrurile. Ei bine, Amzallag probabil nu s-ar plânge. Războinicul himeră, lipsit de simțul umorului, fusese reînviat în atât de multe corpuri, încât ea credea că ar fi putut trece peste impediment – nicio aluzie – și ar fi învățat să se descurce fără un picior. Nu toți războinicii se arătau la fel de stoici în privința erorilor ei de meșteșug, totuși. Săptămâna

trecută, când îi făcuse grifonului Minas aripile prea mici ca să-i ridice greutatea, el nu se abținuse.

— Brimstone n-ar fi făcut niciodată o greșeală atât de ridicolă, spumegase Minas.

Ei bine, i-a stat pe limbă lui Karou să-i răspundă, cu toată seriozitatea și maturitatea pe care și le putea aduna. *Evident.*

În primul rând, asta nu era o știință exactă, iar raportul aripă-greutate... mă rog. Dacă ar fi știut Karou ce avea să devină când va fi mare, poate că ar fi studiat alte materii la școală. Ea era artist, nu inginer.

Sunt o resurecționistă.

Gândul îi răsări în minte, tern și ciudat, ca de obicei.

Se vârî și mai mult sub masă. Dintele doar nu se evaporase. Atunci, printr-o crăpătură în piatră, un curent de aer îi gâdilă încheieturile degetelor. Era o spărtură. Dintele trebuie să fi căzut prin podea.

Se ridică. Își simți tot corpul crispat. Știa ce ar fi trebuit să facă. Ar fi trebuit să coboare la parter și să-i ceară voie ocupantului camerei de dedesubt să caute dintele. O repulsie adâncă o țintuia în loc. *Orice, dar nu asta.*

Orice, dar nu *el.*

Oare era în cameră acum? Așa credea. Uneori avea impresia că-i putea simți prezența radiind prin podea. Probabil dormea – doar *era* miezul nopții.

Nimic n-avea s-o convingă să se ducă la el în mijlocul nopții. Colierul putea să mai aștepte până dimineață.

Cel puțin, așa intenționa.

Atunci, la ușa ei, o bătaie. Știu imediat cine era. *El* nu avea nicio reținere să vină la *ea* în mijlocul nopții. Era o bătaie ușoară și tocmai asta o supăra cel mai tare – părea intimă, secretă. Ea nu voia niciun secret cu el.

— Karou?

Vocea lui era blândă. Tot corpul ei se încordă. Știa mai bine ca oricine ce amăgitoare era blândețea asta. Nu-i va răspunde. Ușa era zăvorâtă cu un drug. N-avea decât să creadă că ea dormea.

— Ți-am găsit dintele, îi spuse el. Mi-a căzut pur și simplu în cap.

Ei, la dracu'. Nu se mai putea preface că dormea, când tocmai scăpase un dinte în capul lui. Și nici nu voia să-și închipuie că s-ar fi ascuns de el. La dracu', de ce o tulbura încă atât de tare?

Severă și cu spatele drept, coada împletită descriind un arc albastru în urma ei, Karou se duse la ușă, ridică drugul vechi – conceput, în primul rând, ca un mijloc de apărare împotriva *lui* – și deschise.

Întinse mâna după dinte. Tot ce avea el de făcut era să-l lase în palma ei și să plece, dar ea știa – bineînțeles că știa – că nu avea să fie atât de simplu.

Cu Lupul Alb, niciodată nu era.

14. PUSTIIREA ÎNGERILOR

Lupul Alb.

Întâiul născut al Despotului, eroul triburilor unite și generalul armatelor himerelor. Ce mai rămăsese din ele.

Thiago.

Stătea pe hol, elegant și calm, îmbrăcat cu una dintre tunicile sale albe impecabile, cu părul lui alb, mătăsos, prins lejer la spate și legat cu un șnur de piele. Părul alb îi dezmințea tinerețea – tinerețea corpului, cel puțin. Sufletul lui avea sute de ani, îndurase nesfârșite războaie și văzuse nenumărate morți, multe dintre ele ale lui însuși. Dar corpul lui era în floarea tinereții, puternic și frumos, creat de Brimstone cu toată măiestria lui.

Era uman superior ca aspect și fusese plămădit după propriile specificații: uman la prima vedere, dar fiară în toate detaliile. Un zâmbet omenesc carnal dădea la iveală niște canini ascuțiți, mâinile lui puternice se terminau cu gheare negre, iar picioarele, de la jumătatea coapselor în jos, i se transformau din omenești în picioare de lup. Era foarte frumos – cumva deopotrivă necizelat și rafinat, cu un fond sălbatic pe care Karou îl simțea ca pe o primejdie iminentă ori de câte ori era prin preajmă.

Ceea ce nu era de mirare, ținând cont de trecutul lor.

El avea acum cicatrice noi, care nu existaseră pe când îl cunoscuse ea, când fusese Madrigal. O tăietură, vindecată, îi despicase una dintre sprâncene, prelungindu-și tentaculele ca o pânză de păianjen până la linia părului; o alta îi întrerupea linia maxilarului și cobora în zigzag pe gât, conducând privirea de-a

lungul trapezilor spre forma sculpturală a umerilor lui drepți, masivi și puternici.

Nu scăpase nevătămat din ultimele bătălii înverșunate ale războiului, dar scăpase cu viață și, dacă era cu putință, chiar mai frumos ca înainte, întrucât cicatricele îl făceau să pară mai *real.* În pragul ușii lui Karou, acum, era chiar prea real, și prea aproape, prea elegant și prea *acolo.* Lupul Alb fusese întotdeauna impresionant.

— Nu poți dormi? întrebă el.

Dintele era în palma lui, dar nu i l-a oferit.

— Să dorm? zise Karou. Ce drăguț. Mai face lumea așa ceva?

— Mai face, răspunse el. Dacă *poate.*

În ochii lui era milă – milă! – când adăugă, încetișor:

— Și eu am dintr-astea, știi.

Karou habar n-avea la ce se referea, dar se zbârli la blândețea lui.

— Coșmaruri, zise el.

Oh. Astea.

— Eu nu am coșmaruri, minți ea.

Thiago nu se lăsă păcălit.

— Trebuie să ai grijă de tine, Karou. Sau… – își aruncă privirea în cameră, peste umărul ei – să-i lași pe alții să-ți poarte de grijă.

Ea încerca să astupe cadrul ușii deschise, ca să nu rămână vreun spațiu care să poată fi luat drept o invitație de a intra.

— E în regulă, zise ea. Sunt bine.

El înaintă oricum, silind-o fie să se dea înapoi, fie să-i suporte apropierea. Se încăpățână să nu se miște. El era proaspăt ras și mirosea vag, plăcut, a mosc. Cum izbutea să fie întotdeauna imaculat în palatul ăsta făcut din mizerii, Karou nu știa.

Fals. Ba *știa.* Nu exista nicio himeră care să nu fi sărit bucuroasă în întâmpinarea nevoilor Lupului Alb. O suspecta chiar și pe aghiotanta lui, Ten, că-i pieptăna părul. Rareori era nevoie să-și exprime vreo dorință; i se anticipau, îi erau îndeplinite dinainte.

În clipa asta, dorința lui era să intre în camera ei. Oricine altcineva s-ar fi supus la primul lui gest. Karou n-o făcu, deși inima îi bătea iute ca a unui mic animal, panicat să fie atât de aproape de el.

Thiago nu forță. Se opri și o studie. Karou știa cum arăta: palidă și îndârjită, străvezie de slabă. Claviculele îi ieșeau tăioase prin piele, părul îi era încâlcit, nu împletit, iar ochii ei negri luceau de epuizare. Thiago privea adânc în ei.

— *Bine*? repetă el, sceptic. Chiar și aici?

Îi atinse brațele cu degetele, iar ea se feri, dorindu-și să fi avut mâneci. Nu-i plăcea să-i vadă nimeni vânătăile, cu atât mai puțin el; o făceau să se simtă vulnerabilă.

— Sunt bine, întări ea.

— Ai cere ajutorul, nu-i așa, dacă ai avea nevoie? Măcar un asistent ar trebui să ai.

— N-am nevoie de asis…

— Nu e o slăbiciune să ceri ajutorul.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Până și Brimstone avea ajutoare.

Ar fi putut la fel de bine să-i despice pieptul și să-i strângă inima în gheare.

Brimstone. Da, el avusese ajutoare, inclusiv, aparent, *pe ea însăși.* Și atunci, unde fusese ea, când el fusese torturat, măcelărit, ars? Ce făcuse ea, când ucigașii îngeri stătuseră de pază în jurul rămășițelor lui făcute scrum și vegheaseră la evanescența lui? Și a Issei, a lui Yasri, a lui Twiga, și a tuturor sufletelor din Loramendi? Unde fusese ea, când sufletele lor plutiseră la voia întâmplării, ca niște zmeie ușoare cu sforile tăiate, și încetaseră a mai exista?

— Sunt morți, Karou. E prea târziu. Sunt morți cu toții.

Exact cuvintele acestea îi distruseseră fericirea lui Karou în urmă cu o lună, în Marrakech. Cu doar câteva minute înainte, ea și Akiva ținuseră amândoi de iadeș și îl rupseseră, iar viața ei ca Madrigal – toate amintirile pe care Brimstone i le luase, pentru siguranță – dăduseră năvală înapoi. Putuse simți căldura pietrei pe care își așezase capul când călăul ei ridicase securea și putuse auzi răcnetul lui Akiva – smuls din însuși sufletul lui – de parcă până și ecoul lui fusese ținut captiv în iadeș.

Cu optsprezece ani în urmă, ea murise. Brimstone o reînviase în taină, iar ea trăise viața aceasta de om fără nicio amintire din cea pe care o avusese înainte. Însă, în Marrakech, totul îi revenise în memorie și se… *trezise* – se cuplase la viața în desfășurare – și se descoperise cu iadeșul rupt în mână și cu Akiva, în mod miraculos, în fața ei.

Acesta fusese cel mai uimitor lucru – că se găsiseră unul pe celălalt, chiar și dincolo de lumi și de vieți. Pentru un moment, dintre cele mai curate și luminoase, Karou cunoscuse bucuria.

Pe care Akiva i-o retezase cu aceste cuvinte, rostite cu profundă rușine și zdrobit de mâhnire:

— Sunt morți cu toții.

Ea nu-l crezuse. Mintea ei pur și simplu nu putea concepe posibilitatea.

Cât îl urmase pe schiloditul înger Razgut din cerul Pământului în al Eretzului, se agățase de speranța că nu avea să fie – nu se putea să fie – așa cum spusese Akiva. Însă apoi găsise orașul și… nu mai *era* niciun oraș. Nici acum nu realiza în întregime distrugerea. Ea *trăise* aici, cândva. Un milion de himere trăiseră aici. Și acum? Razgut, nenorocitul, *râsese* la priveliște; ăsta era ultimul lucru pe care-l ținea minte despre el. Din clipa aceea, fusese ca năucă și nu-și putea aminti cum se despărțiseră sau unde.

În momentul acela nu se mai putuse gândi decât la ruina cetății Loramendi. Peste peisajul înnegrit domnea ceva ce Karou nu mai simțise niciodată: un gol atât de profund, încât până și atmosfera părea *subțiată, rașchetată,* ca o piele de animal întinsă pe un grătar și răzuită iar și iar până rămăsese curată.

Ceea ce simțea era completa absență a sufletelor.

— E prea târziu.

Cât timp rătăcise ea printre ruine, n-ar fi putut spune. Era într-o stare de șoc. Amintirile i se învălmășeau în minte. Viața ei ca Madrigal se împletea cu aceea a lui Karou și era încărcată cu moarte, cu pierdere, iar în miezul durerii ei stupefiante era conștiința faptului că ea însăși o înlesnise. Ea îl iubise pe dușman și îl salvase. Ea îl eliberase.

Iar el făcuse *asta.*

Crudă, foarte crudă, această pustiire a îngerilor.

Când o voce spărsese tăcerea, ea se răsucise brusc, cuțitele ei lună-nouă sărindu-i pur și simplu în mâini cu pofta de a vărsa sângele îngerilor. Dacă Akiva ar fi fost acolo, în ruine, nu i-ar fi putut cruța din nou viața. Dar nu fusese el, nici vreun alt serafim.

Fusese Thiago.

— Tu? zisese el, cu un soi de uluire. Ești chiar tu?

Karou nici nu putuse vorbi. Lupul Alb o măsurase din cap până-n picioare, iar ea se dăduse înapoi. Amintirile o ardeau. Dezgustul i se zvârcolea ca șerpii în măruntaie și din paralizia șocului se trezise brusc invadată de furie – împotriva universului, pentru această nouă cruzime. Împotriva lui, pentru că era singurul rămas în viață.

Dintre toate sufletele cu putință, să supraviețuiască măcelului tocmai ucigașul ei.

15. DETRACAT

Ar fi trebuit să știe că, în noaptea aceea, demult, în altă viață, în altă piele, era urmărită, dar bucuria îi amorțise precauția.

Ea era Madrigal Kirina. Era îndrăgostită. Era prinsă într-un vis măreț, îndrăzneț. Timp de o lună de nopți tainice, ea zburase prin întuneric spre templul lui Ellai unde o aștepta Akiva, plină de freamătul noii iubiri și stând ca pe jar, gata să refacă lumea lor. Întotdeauna savurase momentul sosirii – clipa în care dădea cu ochii de fața lui întoarsă în sus, în timp ce ea cobora, strecurându-se printre coroanele arborilor de recviem, și cum, văzând-o, fața i se lumina cu o bucurie pe măsura celei care o însuflețea pe ea. Imaginea asta o păstrase în minte, în zilele ce urmaseră – fața ridicată a lui Akiva, atât de perfectă și aurie, străluminată cu asemenea uluire și încântare. El întinsese mâinile s-o aducă pe pământ. Mâinile lui alunecaseră pe picioarele ei, când coborâse, o prinseseră de șolduri și o culeseseră din aer, astfel încât buzele lor se uniseră mai înainte ca ea să fi atins pământul cu copitele.

Ea râsese, cu aripile încă deschise în spatele ei ca niște evantaie mari și întunecate, iar el se lăsase pe pământ chiar acolo, întinzându-se pe mușchi, cu ea peste el. Erau îmbătați și flămânzi unul de celălalt, și făcuseră dragoste în mijlocul crângului, în văzul evangelinelor cu ochi strălucitori a căror simfonie nocturnă era muzica lor.

În văzul celor care o urmăriseră pe Madrigal din cetate.

Mai târziu, i se făcuse rău când își dăduse seama că ei se uitaseră. Așteptaseră și se uitaseră, nemulțumindu-se doar cu trădarea unui sărut, ci având nevoie de o mai scandaloasă listă

de nelegiuiri – să vadă totul și să audă ce aveau să vorbească ei după aceea.

Și cu ce fuseseră răsplătiți?

Amanții s-au retras, cu mișcări molatice, în micul templu, unde au băut din izvorul sacru și au mâncat pâinea și fructele pe care le adusese Madrigal. Au exersat magia. Akiva o învățase pe Madrigal vraja invizibilității. Ea reușea, pentru o clipă, dar era nevoie de un tribut de durere mai mare decât putea ea să-și inducă singură pentru a o menține. În templu, pâlpâia, când vizibilă, când invizibilă, ba era, ba nu era.

— Ce trebuie să fac, a cugetat ea cu voce tare, pentru durere?

— Nimic. Fără durere pentru tine. Numai plăcere.

El își plimba nasul pe gâtul ei, iar ea l-a împins la o parte, zâmbind.

— Plăcerea n-o să mă ajute să stau invizibilă îndeajuns cât să-mi fie util.

Nu se puteau ascunde la nesfârșit și urma să fie nevoie să intre și să iasă din ambele lor teritorii, printre himere și serafimi, nevăzuți. Făceau planuri pe cine să recruteze pentru cauza lor; erau hotărâți să înceapă. Avea să fie un moment critic, când se vor destăinui primilor câțiva acoliți, și îi cântăreau pe fiecare dintre aceștia, pe rând.

Au discutat, de asemenea, pe cine *să omoare.*

— Lupul, a zis Akiva. Câtă vreme el e în viață, nu există speranță de pace.

Madrigal a rămas tăcută. *Thiago, să moară*? Știa că Akiva avea dreptate. Thiago n-ar fi acceptat niciodată altceva decât completa nimicire a dușmanului și, cu siguranță, ea nu ar fi avut vreo simpatie personală de pierdut, dar chiar să-l ucidă? Se juca în neștire cu iadeșul de la gâtul ei, nehotărâtă. El era sufletul armatei și un erou unificator al poporului ei. Himerele l-ar fi urmat oriunde.

— Asta e o problemă, i-a răspuns ea lui Akiva.

— Știi la fel de bine ca și mine că trebuie. Și Joram, de asemenea, a zis Akiva.

Împăratul, dacă era cu putință, era și mai însetat de sânge decât Thiago. În plus, se întâmpla să fie și tatăl lui Akiva.

— Tu ai… crezi că ai putea s-o faci? a întrebat Madrigal.

— Să-l ucid? Pentru ce exist eu dacă nu pentru a ucide? a spus el, cu un ton plin de amărăciune. Eu sunt monstrul pe care el l-a creat.

— Nu ești monstru, a zis ea.

Și l-a tras la ea, i-a mângâiat fruntea, care întotdeauna era fierbinte ca și când ar fi avut febră, și i-a sărutat liniile tatuate de pe încheieturile degetelor, de parcă l-ar fi putut ierta pentru viețile pe care le reprezentau.

Au lăsat discuția despre ucideri să se stingă și și-au dorit, în tăcere, să fi putut avea lumea pe care o doreau fără să fie nevoie să omoare pentru asta.

Sau, după cum s-a dovedit, în schimb, *să moară* pentru asta.

Afară, Thiago hotărâse că auzise destul și a dat foc templului.

Chiar mai înainte să simtă fumul sau să vadă flăcările, Madrigal și Akiva au fost alertați de țipătul evangelinelor. Nici nu știau că vietățile acelea pot *țipa.* S-au desprins din îmbrățișare, răsucindu-se instinctiv după armele care nu erau acolo. Le lăsaseră pe mușchiul de afară, laolaltă cu hainele de pe ei.

— Atât de neglijenți, a fost primul lucru pe care i-a spus Thiago, când ieșiseră în fugă din templu, pentru a fi opriți brusc de o companie de soldați care-i aștepta.

Lupul Alb, în fruntea și în mijlocul soldaților, avea cuțitele lună-nouă ale lui Madrigal, câte unul în fiecare mână. Le rotea în mână, înainte și înapoi, ținându-le cu vârfurile degetelor. În spatele lui, un lup din suita lui ținea săbiile lui Akiva. Ciocnise lamele una de alta, făcându-le să răsune, în batjocură.

După sunetul acesta urmase o clipă, o singură clipă de încremenire, după care izbucnise haosul.

Akiva își ridicase mâinile, adunându-și puterile pentru magie. Ce intenționase să facă, Madrigal nu a mai aflat niciodată, căci Thiago era pregătit pentru el și patru războinici reînviați deja își ridicaseră palmele, cu hamsele îndreptate spre înger. Un talaz de greață îl lovise în plin. Se clătinase, căzuse în genunchi și în clipa următoare săriseră asupra lui cu mânerele săbiilor, cu pumnii în mănuși grele și picioarele în bocanci duri, și unul cu o coadă biciuitoare de reptilă l-a înfășurat în lanțuri.

Madrigal a încercat să alerge la el, dar a fost oprită de pumnul lui Thiago, izbind-o în burtă cu atâta forță încât o ridicase de la pământ. Pentru o clipă, lipsită de greutate și de aer, nu a mai

știut care e susul și care e josul, apoi s-a prăbușit. Oasele i s-au zdruncinat. Sângele i-a umplut gura și nasul.

Se îneca, gâfâia, îi era rău. Durere. Durere și sânge. Făcea eforturi disperate să respire. Goală, se strânsese ghem în jurul durerii. Deasupra capului: fum, copacii luaseră foc, apoi Thiago. Se uitase în jos, la ea, dezvelindu-și dinții într-un rânjet.

— Creatură scârboasă, a mârâit el pe un ton de profund dezgust. Trădătoare.

Și apoi, învinuirea pentru cel mai mârșav lucru din toate:

— *Iubitoare de îngeri.*

A văzut pofta de ucidere în ochii lui și s-a gândit că va muri chiar acolo, pe mușchi. Undeva, în adâncul ființei lui, Thiago era detracat. Era, uneori, numit Căpiatul, pentru pofta lui de măcel sălbatic în bătălie; metoda lui preferată era să sfâșie gâtlejurile cu colții. Era un lucru foarte primejdios să-l enervezi, iar Madrigal „tresărise” sub lovitura pe care de fapt n-o primise.

Thiago i-a întors spatele.

Poate că voise ca ea să fie silită să privească. Și poate că era doar instinct primar – nevoia masculului alfa de a distruge un rival. De a-l distruge pe Akiva.

Atât de mult sânge.

•

Amintirea era cumplită, amestecată cu fumul înecăcios și țipetele păsărilor-șerpi arzând de vii și, cu toate că nu era amintirea directă a lui Karou, ci a lui Madrigal, era totuși a ei, ridicându-se din străfundurile sufletului. Totul era al ei și își amintea totul: Akiva pe pământ, sângele lui scurgându-se în izvorul sacru, și Thiago, cu ochi sălbatici, dar straniu de reținut și complet mut, plasând în corpul îngerului lovitură după lovitură, cu propria față și părul alb strălucind de stropi mici de sânge.

L-ar fi ucis pe Akiva atunci, dacă unul dintre tovarășii lui mai cu capul pe umeri nu ar fi intervenit, dându-l la o parte, și astfel nu se terminase acolo. Madrigal auzise, zile de-a rândul, cumplitele țipete ale iubitului ei torturat, răsunând în ecou în temnița din Loramendi, unde își aștepta propria execuție.

Acesta era Thiago pe care-l revăzuse Karou – ucigaș, călău, sălbatic –, în fața ochilor ei, o viață mai târziu, în ruinele cetății Loramendi.

Dar… totul arăta altfel acum, nu-i așa? Cum ar fi putut, la urma urmei, în lumina celor ce se petrecuseră după aceea, să mai susțină că el nu avusese dreptate?

Akiva ar fi trebuit să moară în ziua aceea, la fel și ea. Fusese trădare, iubirea lor, planurile lor și, cel mai rău din toate: mila ei nechibzuită de a-i salva viața îngerului nu o dată, ci de două ori, astfel încât el să poată trăi ca să devină ceea ce era acum. Prințul Bastarzilor, așa era supranumit, printre multe alte nume. Thiago avusese grijă ca ea să le audă pe toate – Lordul Corciturilor, Urgia Bestiilor, Îngerul Nimicirii – iar în spatele fiecărui nume se simțea acuzația: *Din cauza ta, din cauza ta.*

Dacă n-ar fi fost ea, himerele ar fi fost încă în viață. Loramendi încă ar fi existat. Brimstone încă și-ar fi înșirat dinții, iar Issa, draga de Issa, s-ar mai fi agitat pentru sănătatea lui și ar mai fi încolăcit șerpi în jurul gâturilor oamenilor, în anticamera dughenei. Copiii cetății încă ar mai fi alergat gălăgioși pe Serpentine, în multitudinea lor de forme, și ar fi crescut ca să devină soldați, cum crescuse și ea, și ar fi fost readuși la viață în alt și alt corp, pe măsură ce războiul ar fi continuat. La nesfârșit.

Veșnic.

Privind acum înapoi, lui Karou nu-i venea să creadă de câtă naivitate dăduse dovadă, când își închipuise că lumea ar putea fi și altfel și că ea ar fi putut fi cea care avea s-o schimbe.

16. URMAȘII

În pragul odăii sale, Karou întinse mâna și zise:

— Thiago, dă-mi dintele și gata.

El se apropie atât de mult, încât atinse cu pieptul vârful degetelor ei, silind-o să-și tragă mâna înapoi. Era atât de aproape; chiar își dorea să se dea la o parte, dar asta ar fi însemnat să-i lase loc să intre și nu trebuia să facă asta. De când se alăturase taberei lui, încercase din răsputeri să nu fie niciodată singură cu el. Prezența lui o făcea să se simtă mică, atât de neputincioasă prin comparație și atât de… umană.

Cu un gest ca de magician, el își deschise palma, scoțând la iveală molarul, de parcă ar fi provocat-o să îndrăznească să-l ia. Ce-ar fi făcut dacă ar fi îndrăznit – i-ar fi prins mâna?

Șovăi, precaută.

— E pentru Amzallag? întrebă Thiago.

Ea dădu din cap. Îi ceruse un corp pentru Amzallag și asta primea. *Nu sunt eu un mic ajutor ascultător*? gândi ea.

— Bine. L-am adus.

El ridică și cealaltă mână, în care avea o cădelniță.

Karou simți un gol în stomac. Așadar, era deja hotărât. Nu știa de ce această parte a procesului o tulbura atât de mult; presupuse că din pricina imaginii celor două creaturi care plecau între dărâmături ca numai una să se întoarcă. Ea încă nu văzuse groapa și spera că nici n-avea s-o vadă vreodată, deși erau zile în care o putea mirosi: un iz greu de descompunere, care făcea real ceea ce de regulă era abstract. Cădelnițele erau curate și simple; noile corpuri pe care le plămădea ea erau la fel de imaculate ca hainele lui Thiago. Celelalte corpuri o tulburau – cele lepădate.

Dar din acest punct de vedere, ca de fapt în toate aspectele, era singură. Thiago n-avea nicio problemă. Legăna cădelnița lui Amzallag de parcă nu tocmai și-ar fi ucis un camarad și-i aruncase corpul într-o groapă de leșuri putrezinde. Camaradul o făcuse de bunăvoie, la urma urmei; orice pentru cauză, iar vechile corpuri pur și simplu nu mai serveau noilor scopuri, așadar Karou le înlocuia, unul după altul.

Lupul o fixa cu privirea lui cenușie, cu atâta intensitate, încât ei îi venea să facă un pas îndărăt.

— A început, Karou. Pentru asta am lucrat.

Ea dădu din cap. Un fior rece o străbătu. Revoltă. *Răzbunare.*

— Vreo veste? întrebă ea.

— Nu. Dar e încă devreme.

Cu vreo câteva zile în urmă, Thiago asasinase cinci patrule de câte șase soldați fiecare. Care fusese mai exact misiunea acestora, Karou nu știa. Întrebase, dar nu protestase când Thiago îi răspunsese:

— Nu-ți face griji pentru asta, Karou. Păstrează-ți puterile pentru reînviere.

Nu asta făcuse Brimstone? El lăsase războiul în seama Despotului, ea lăsa revolta în seama Lupului.

— Recunosc că am pândit momentul.

Thiago se jucă, aruncând dintele în sus, în palmă.

— M-am bucurat să am un motiv ca să urc. Nu vrei să mă lași să te ajut, Karou?

— Nu am nevoie de ajutor.

— Dar o să-mi prindă bine să am ceva de făcut.

Cu acestea, înaintă, așa că ea trebui să facă un pas în lături, altminteri risca o îmbrățișare, și trecu pe lângă ea. Acum era în camera ei, care părea să devină neîncăpătoare în jurul lui.

Era o cameră frumoasă sau, mai exact, fusese cândva. Tavanul înalt sclipea de mozaic și panouri de mătase decolorată îmbrăcau pereții. O fereastră dublă, cu obloane sculptate, stătea deschisă în noapte, tocul ei de aproape un metru adâncime dezvăluind grosimea zidurilor fortăreței. Nu era foarte mare; existau alte camere care ar fi fost mai potrivite pentru munca lui Karou, însă o ceruse pe aceasta pentru drugul de-a curmezișul ușii și pentru senzația de siguranță pe care i-o dădea – cu toate că o mare parte din siguranță i se risipi acum, când Thiago se afla de partea aceasta a ușii, unde n-ar fi trebuit să fie.

Ce prostie, gândi ea. Rămânând în urmă, lângă ușă, ea îi spuse:

— Aș prefera să lucrez singură.

El se apropiase de masa ei de lucru. Punând dintele jos, cu un zgomot sec, se uită la ea.

— Dar nu ești singură. Suntem împreună în treaba asta.

Intensitatea lui – aparenta lui sinceritate – era pătrunzătoare.

— Noi suntem moștenitorii, Karou. Ceea ce tatăl meu și Brimstone au fost pentru poporul nostru, tu și cu mine suntem pentru cei care au rămas.

Și ce grea moștenire mai era: nu mai puțin decât soarta rasei himerelor și a tuturor speranțelor lor de supraviețuire.

Himerele abia se mai țineau agățate de lumea asta. Ceata de soldați a lui Thiago era tot ce mai rămăsese din armata himerelor și numai mulțumită colaborării lui Karou aveau vreo speranță de a se ridica până la a deveni o reală opoziție.

Când li se alăturase ea, abia erau vreo șaizeci de oameni: o mână de supraviețuitori răniți în apărarea Capului Armasin, care scăpaseră prin tunelurile de mină, împreună cu alții pe care îi întâlniseră în timp ce străbăteau pământul devastat. Cei mai mulți erau războinici, cu numai vreo câțiva civili utili, ca fierarul

Aegir și două neveste de fermier care se îngrijeau de gătit. Și, cu toate că șaizeci era un număr neînsemnat pentru o forță a rebelilor, trăgeau nădejde la mai mult de atâția.

Aveau cădelnițe. Aveau suflete.

Karou aproximase că vreo câteva sute de războinici uciși așteptau în latență, închise în vasele de argint, și depindea de ea să îi readucă pe toți la viață ca să lupte.

„Suntem împreună în treaba asta”, spusese Thiago. Ea se uită cu asprime la el, așteptând s-o apuce obișnuita repulsie, dar nu se întâmplă nimic. Probabil era prea obosită.

Sau… probabil Soarta îți întindea viața înainte, ca o rochie pe pat, și tu puteai fie s-o îmbraci, fie să umbli dezbrăcată.

În partea cealaltă a camerei, el găsise caseta ei cu unelte. Era un obiect frumos, de piele șagrinată de culoarea șofranului și arăta ca și când ar fi fost o casetă de sulimanuri.

Nu era.

El îi vărsă conținutul pe masă. Existau câteva obiecte banale – ace drepte, un cuțitaș, un ciocan, clești, bineînțeles – dar printre acestea, mai ales, erau menghinele. Nu erau butucănoase: doar simple fălci care se strângeau cu un șurub, asemănătoare celor pe care le folosise Brimstone. Era uimitor ce durere puteai produce cu niște obiecte atât de simple, dacă știai ce făceai. Karou și le comandase la un fierar care i le meșterise de mână, în centrul vechi din Marrakech, și care nu pusese întrebări, dar ghicise scopul lor și rânjise la ea, cunoscător, ceea ce o făcuse să se simtă perversă. De parcă ei i-ar fi făcut plăcere asta.

— Contribui și eu, zise Lupul, iar Karou simți, în golul ciudat al absenței repulsiei sale, cum se umplea de ușurare.

— Serios?

— Bineînțeles. Aș fi făcut-o de mai demult, dacă m-ai fi lăsat vreodată să intru. Crezi că-mi place să știu că ești încuiată aici, suferind singură?

Da, gândi ea, dar în același moment simți o undă de îndoială pentru toată suspiciunea ei și pentru toate nopțile cu ușa zăvorâtă. Thiago avea să-și doneze durerea pentru magia ei, ca să nu mai fie ea nevoită s-o dea singură. Cum ar putea să spună nu la asta? Deja își scotea impecabila lui cămașă albă.

— Haide.

Zâmbi și atunci ea văzu la el o epuizare la fel de mare ca a ei.

— Hai s-o facem și să terminăm.

Karou cedă. Închise ușa cu piciorul și se duse la el.

17. TRIBUTUL DE DURERE

Există intimitate în durere. Oricine a mângâiat un suferind știe asta – tandrețea neajutorată, îmbrățișarea și murmurul, și legănatul împreună, când doi devin unul împotriva inamicului, durerea.

Karou nu l-a mângâiat pe Thiago. Nu l-a atins mai mult decât era nevoie pentru ca durerea să-i invadeze trupul. Dar era singură cu el în lumina lumânării și el era pe jumătate dezbrăcat și supus, cu fața lui frumoasă gravă, rezistând suferinței, și în vreme ce ea, desigur, simțea ceea ce se așteptase – o satisfacție sumbră de a-i întoarce o mică parte din chinurile pe care odinioară i le provocase el –, nu simțea *numai* atât.

Era și recunoștință, de asemenea. Un corp nou stătea întins pe podea în spatele lor, proaspăt materializat din dinți și durere, iar noutatea era că, de data aceasta, durerea nu fusese a ei.

— Mulțumesc, zise ea, fără tragere de inimă.

— Cu plăcere, răspunse Thiago.

— Sper că nu. Ar fi demență.

El râse obosit.

— Plăcerea nu e în durere, ci în faptul că te-am scutit pe tine de durere.

— Cât de nobil.

Karou îi scotea menghinele și brațul lui atârna greu în mâna ei, mușchii fiind atât de tari, încât avusese bătăi de cap să-i fixeze fălcile dispozitivelor și acum întâmpina din nou greutăți să i le smulgă. Se crispă când îi răsuci tricepșii, lăsându-i o urmă adâncă. El tresări și automat de pe buzele ei ieși o scuză:

— Îmi pare rău, zise și imediat își dori să-și retragă cuvintele.

Din cauza lui ai fost decapitată, își reaminti ea.

— De fapt, nu-mi pare. Tu ai vrut-o.

— Presupun că da, încuviință el, frecându-și brațul.

Schițând un zâmbet și adăugă:

— Acum suntem chit.

Un mic hohot de râs, aproape fără veselie, deși nu în totalitate, îi scăpă lui Karou.

— Ai vrea tu.

— Chiar aș vrea, Karou. Karou.

Râsul îi pieri repede; Thiago îi rostea numele prea des. Era de parcă și-l revendica. Ea începu să se îndepărteze, cu mâinile pline de menghine, dar glasul lui o opri.

— M-am tot gândit că, dacă aș putea da tributul în locul tău, te-aș putea... despăgubi... pentru ceea ce ți-am făcut eu.

Karou se holbă la el. Lupul, *despăgubire*?

El își lăsă privirea în jos.

— Știu. Nu există despăgubire pentru asta.

Aș găsi eu ceva, gândi Karou.

— Sunt... surprinsă că ai impresia că ești dator cu vreo despăgubire.

— Ei bine, zise el încet, nu pentru tot. Nu mi-ai dat de ales, Karou, știi asta, dar aș fi putut face lucrurile altfel și *știu* asta. Evanescența... a fost dincolo de limite.

Se uită la ea, cercetător.

— Nu mai eram eu însumi, Karou. Te iubeam. Și să te văd cu... el, în felul ăla. M-ai cam scos din minți.

Karou roși și se simți din nou descoperită. Cel puțin, gândi ea, făcând eforturi să-și păstreze calmul, această carne omenească nu fusese niciodată expusă ochilor lui cum fusese corpul ei natural. Totuși, după felul în care se uita la ea, deduse că nu uitase nimic din noaptea aceea în crângul de recviemi.

Își făcu de lucru cu menghinele, punându-le la loc în casetă.

— Mai am să-ți spun ceva, dar nu cred că ești pregătită să auzi.

Coborârea tonului din vocea lui o alarmă. Suna... a mărturisire.

— Eu chiar trebuie să termin..., încercă ea să spună, dar el o întrerupse.

— E despre Brimstone.

Rostirea numelui lui Brimstone o gâtui pe Karou, ca de fiecare dată: un asalt de mâhnire ca niște mâini înfipte în beregată, strangulator, sufocant.

— El și cu mine am avut unele neînțelegeri, recunoscu Thiago, nu e niciun secret. Dar când am descoperit că te salvase, că sufletul tău nu se pierduse... Probabil crezi că am fost furios că mi-a încălcat ordinul, dar nimic nu-i mai departe de adevăr. Și

acum… Crede-mă când spun că în fiecare zi mă trezesc plin de recunoștință pentru mila lui.

Făcu o pauză.

— De fiecare dată când mă uit la tine, îi mulțumesc.

Poftim cine a devenit adeptul milei, gândi Karou.

— Păi, da. A fost un noroc pentru tine că s-a întâmplat să mai existe un resurecționist de rezervă.

— N-am să mint. Când te-am văzut în ruine, aproape că am căzut în genunchi. Dar noroc e un cuvânt sărac, Karou. A fost *salvare.* Mă rugam lui Nitid pentru speranță și când mi-am deschis ochii și te-am văzut acolo – *pe tine* – ca pe o frumoasă nălucire, am crezut că mi-a răspuns și mi-a trimis-o pe singura persoană pe care Brimstone o pregătise vreodată.

Karou n-ar fi zis că Brimstone o pregătise; asta ar fi însemnat că intenționase ca ea să-i succeadă, pe când ea știa că el mai degrabă și-ar fi dus singur povara până la sfârșitul sfârșitului, decât să i-o treacă ei. *Brimstone, Brimstone.* În cea mai mare parte a timpului, se împăcase cu ideea că el nu mai era – *știuse* că nu mai era –, dar existau momente când o apuca din senin o convingere că sufletul lui era păstrat în latență, ascuns undeva, așteptând-o pe ea să-l găsească.

Momentele acelea erau ca niște strălucitoare luminițe de speranță, scurte și urmate de vinovăție zdrobitoare, când trebuia să recunoască față de ea cât de mult își dorea să-i dea înapoi povara aceasta lui Brimstone. *Egoistă.*

În străfundul inimii sale, se bucura că el se eliberase și în sfârșit se odihnea. Să preia altcineva truda asta. Era rândul *ei* – și cine o merita mai mult decât ea? Urâțenia și mizeria, duhoarea purtată de vânt a gropii, izolarea și osteneala, *durerea.* Și dacă Brimstone nu o pregătise, propriu-zis, o învățase în schimb destule ca să se descurce, cât de cât. Devenea mai pricepută, mai rapidă – *mai slabă, mai epuizată* – și fără vreun ajutor de la zei sau de la vreo lună sau mai știu eu ce, da, mulțumesc.

Îi spuse lui Thiago, cu o oarecare asprime în glas:

— Nitid n-are nicio legătură cu asta.

— Poate că nu. Nu contează. Încerc doar să-ți spun că-ți mulțumesc.

În ochii lui albaștri ca gheața tremura patosul. Profunda intimitate a momentului o izbi pe Karou – singuri, în lumina

pâlpâitoare a lumânării, pielea lui dezgolită – și atunci repulsia ei reveni brusc, grețoasă ca fierea.

— Pentru nimic, zise ea.

Îi culese cămașa de pe speteaza scaunului și i-o aruncă în brațe.

— Îmbracă-te, da?

Se întoarse din nou cu spatele, încercând să-și ascundă tulburarea. Singurul sunet era al lanțului cădelniței pe care o luase de pe masă și o atârnase de un cârlig deasupra noului corp al lui Amzallag.

Zăcea înaintea ei, uriaș și inert. Monstruos. Nu-i venea să creadă că Brimstone ar fi mândru de ea acum, dar, după cum o convinsese Thiago, acestea erau timpuri monstruoase, iar rebelii aveau nevoie să accentueze la maximum impactul micii lor forțe.

Cel puțin semăna cu celelalte corpuri cu care Amzallag era obișnuit, cerb și tigru cu tors de om, dar mult mai mare – pilitura de fier fusese pentru mărime și greutate, iar asortimentul fusese adunat din carcasele din Loramendi. Era o huidumă, nicio armură nu i s-ar fi potrivit. Fiecare mușchi era bine legat și proeminent, iar carnea avea o culoare cenușie – rezultat al excesului de fier. Capul îi era de tigru, colții, lungi cât cuțitele de bucătărie. Și apoi mai erau și aripile.

Ah, aripile.

Aripile erau motivul pentru care războinicii în viață aveau nevoie de corpuri noi. Era vina personală a lui Karou. Fusese ideea ei să vină... aici. Aruncă o privire pe fereastră, spre luna singură încadrată de ea. Țicneală? Prostie? Probabil. Numai că fusese prea mult să fie nevoită să se miște continuu, să nu stea niciodată într-un loc, în Eretz, să se ascundă prin ruine și tuneluri de mină, să cerceteze mereu cerul după patrulele serafimilor. Își pierduse judecata și curajul, ținând-o tot așa, și erau șanse ca, rămânând într-un loc, să fi fost descoperiți, și totuși trebuia să admită că nu se gândise la toate ramificațiile pasului ei.

Mai ales la groapă.

Războinicii aveau nevoie să poată veni și pleca prin portalul *din cer.* Aveau nevoie de aripi. Pentru călătoria până aici, cei care puteau zbura îi căraseră pe cei care nu puteau – mai multe curse dus-întors, iar cei prea mari ca să poată fi ridicați,

fuseseră uciși și colectați, transportați astfel. Aceea fusese o zi pe care Karou n-avea s-o uite niciodată, iar acum, că erau aici, cei fără aripi fuseseră distribuiți să stea de pază, până ce avea să fie ea în stare să-i reconstruiască, moment în care aveau să poată lua parte la incursiunile în Eretz.

Era foarte simplu. *Simplu,* ha! Karou se înfiora numai uitându-se la grozăvenia de pe podeaua ei și știind că trupul dinainte al lui Amzallag – ultimul dintre multele create de Brimstone pentru el – fusese aruncat ca un costum de haine vechi, pentru ca Amzallag să poată deveni *asta.* Pentru o clipă, nu-l putu vedea decât așa cum prada lui avea să-l vadă, cu groază și lipsa oricărei speranțe de scăpare, cu aripile acelea care, desfăcute, chiar aveau să acopere cerul. Palmele i se umeziră. *Ce naiba fac*?

Ce naiba creez?

A fost ca și când ar fi ieșit la suprafață dintr-un vis, a zărit pentru o clipă realitatea rece și, în clipa următoare, visul a târât-o înapoi în adânc. Groaza lui Karou se domoli. Înarma soldați, asta făcea. Dacă ea n-o făcea, atunci cine i-ar mai fi silit pe serafimi să plătească pentru ceea ce făcuseră?

Cât despre faptul că îi adusese în lumea oamenilor – locul acesta era izolat și uitat de toți; șansele de a întâlni oameni erau foarte mici, aproape nule. Și dacă o voce firavă din capul ei insista să-i șoptească *Nu-i destul de sigur, Karou,* ea începuse să se obișnuiască să n-o mai bage în seamă.

Trase adânc aer în piept. Acum nu mai trebuia decât să conducă sufletul lui Amzallag în noua lui piele și asta era o simplă chestiune de tămâie. Întinse mâna după un con și se întoarse spre Thiago. Se bucură să vadă că el își îmbrăcase la loc cămașa. Arăta foarte obosit, cu pleoape grele, dar reuși să schițeze un zâmbet.

— E totul gata? o întrebă el.

Ea dădu din cap și aprinse tămâia.

— Fată bună.

Karou se zbârli la aceste cuvinte și la tonul mângâietor cu care fuseseră rostite. *Oare*? se întrebă ea și se lăsă în genunchi să însuflețească mortul.

18. RENĂSCUȚI

Ajungând la satul tăcut, caravana de sclavi nu remarcă nimic deosebit în cerul înnegrit de hoitari. Anormală ar fi fost absența hoitarilor; în operațiunea asta, păsările mâncătoare de stârvuri erau nelipsite. Însă, de regulă, stârvurile erau dintre bestii.

Nu și acum.

Morții erau înșirați pe apeduct: opt serafimi cu aripile deschise larg. De la distanță, păreau că zâmbesc. De aproape, cutremurau până și un stăpân de sclav. *Fețele* lor…

— Cine a făcut asta? se auzi, gâtuit, cineva, deși răspunsul era scris clar înaintea lor.

Cu litere scurse, de sânge, un mesaj fusese desenat pe una dintre cheile de boltă ale apeductului.

Renaștem, scria, *din cenușă.*

Cuprinși de panică, au trimis imediat mesageri la Astrae. Deși slab apărați, n-au ezitat să-și împuțineze mai mult soldații cu solia, ei mânându-și mai departe sclavii himere cu bicele. O schimbare semnificativă s-a petrecut în rândurile captivilor la vederea morților – o înviorare, o certă ardoare fremătătoare. Scrisul de sânge nu era singurul mesaj; și zâmbetele erau un mesaj.

Colțurile gurilor îngerilor morți fuseseră cu grijă despicate, lărgite într-un rictus ca un rânjet. Stăpânii de sclavi au știut exact ce însemna, la fel și sclavii, și toți ochii și-au ascuțit privirile – unii, cu teamă; ceilalți, cu anticipare.

S-a lăsat noaptea și caravana a făcut tabără, a postat străji. Întunericul era străpuns de mici sunete: un fojgăit rapid, un trosnet. Mâinile străjerilor erau fierbinți pe mânerele săbiilor; trupurile tresăreau, ochii săgetau încolo și-ncoace.

Și atunci sclavii au început să cânte.

Asta nu se întâmplase în noaptea dinainte. Stăpânii de sclavi erau obișnuiți s-audă scâncete, nu cântece, dinspre turma de prizonieri și nu le-a fost deloc pe plac. Vocile bestiilor erau crude ca rănile, puternice și primitive, neînfricate. Când serafimii au încercat să-i facă să tacă, o coadă s-a ridicat din grămadă și l-a plesnit pe un străjer, doborându-l la pământ.

Și apoi, între o pâlpâire a flăcării focului de tabără și alta, au apărut. Coșmarurile. Salvatorii. Au venit din văzduh, iar primul

gând zăpăcit al stăpânilor de sclavi a fost că sosiseră întăririle, dar nu erau serafimi. Aripi și țipete, coarne ascuțite ca acele, coarne de cerb, cozi biciuitoare și umeri masivi ca de urs. Țepi, gheare.

Săbii și colți.

Niciun înger n-a rămas în viață.

Sclavii eliberați au dispărut în peisaj, târând după ei săbiile și topoarele – și, da, bicele – celor care îi luaseră prizonieri. Pe viitor, n-aveau să mai fie ușor de îngenuncheat.

S-a așternut o liniște deplină. Și aici a fost scris un mesaj cu sângele măcelului – aceleași cuvinte ce aveau să fie găsite la multe scene asemănătoare, în zilele următoare:

Renaștem. E rândul vostru să muriți.

19. PARADIS

A fost odată ca niciodată, când un înger și un diavol s-au îndrăgostit și au îndrăznit să-și imagineze un nou mod de a trăi – unul fără masacre și gâtlejuri sfârtecate și arderi pe rug ale căzuților, fără reînviați din morți sau armate de bastarzi sau copii smulși din brațele mamelor pentru a-și ocupa locul în ucidere și moarte.

Cândva, îndrăgostiții au stat îmbrățișați în templul secret al lunii și au visat la o lume care era ca o casetă de bijuterii fără bijuterii – un paradis care aștepta să fie găsit și să-i umple cu fericirea lor.

•••

Asta nu era lumea aceea.

20. O MOȘIE DE SUFLETE MOARTE

Akiva, Hazael și Liraz mergeau printre îngerii morți. Nu-și vorbeau, numai se uitau, iar tăcerea lor era încărcată de mânie. Aceste cadavre fuseseră *sfârtecate* ca niște șoareci de pisici. Akiva n-ar fi putut spune dacă îi cunoscuse – hoitarii își făcuseră treaba –, dar pe vreo câteva fețe rămăsese destulă carne să-și poată da seama de mutilare. Zâmbetele obscene nu mai

fuseseră văzute de generații în șir, dar toți serafimii și himerele le știau, le aveau întipărite în memorie. Aceasta era semnătura Despotului.

Era ceea ce le făcuse el stăpânilor săi serafimi când se ridicase din sclavie, în urmă cu o mie de ani, și schimbase lumea. Era un puternic și inconfundabil simbol al rebeliunii.

— „Armonie cu bestiile”, zise Liraz printre dinți, iar Akiva se încordă.

Propriile cuvinte îi erau azvârlite în față și ce-ar fi putut răspunde? Că aceiași soldați de aici lăsaseră un șuvoi de sate în flăcări în urma lor și nu erau din niciun punct de vedere nevinovați? Ar fi sunat de parcă el ar fi crezut că-și meritaseră soarta. Nu asta credea, dar nu putea simți nici indignare, doar tristețe copleșitoare. Soldații aceștia făcuseră ce făcuseră și li se plătise cu aceeași măsură. Așa mergeau lucrurile.

În ciclul măcelului, represaliile generau represalii, la nesfârșit. Acum nu era momentul să filosofeze, totuși, nu cu vulturii rotindu-se deasupra capetelor, țipând la ei să plece și să-i lase să-și vadă de festin. Își ținu gândurile pentru el.

Soarele se ridica la orizont. Îmbăia tulpinile de iacte într-o lumină aurie, iar paniculele se legănau ca evantaiele în adierea vântului. Verde-auriu, auriu-verde, încă necoapte și care nu mai aveau să se coacă niciodată. Soldații dădeau foc la marginile câmpului, iar flăcările aveau să se răspândească rapid în iarba uscată de caniculă. Mai înainte ca soarele să răsară pe de-a întregul, iacta avea să pârâie și să trosnească, la fel și ucișii. Focul înghite morții. Pentru soldați nu există funeralii.

Un strigăt de sus:

— Hei, voi de colo! Ce faceți?

Akiva își lăsă capul pe spate. Razele soarelui abia răsărit îi luminară ochii de ambră, iar serafimul din văzduh văzu cine era și păli.

— Iertați-mă, domnule. Eu… n-am fost informat că erați aici.

Akiva se înălță în aer să-l întâmpine, fratele și sora lui urmându-l.

— Am venit cu întăririle din Capul Armasin, zise el.

Cea mai mare garnizoană din fostele ținuturi libere, Capul Armasin, trimisese soldați să sprijine micul contingent sudic pentru a riposta împotriva acestor atacuri.

Tânărul lider al patrulei, al cărui nume era Noam, arăta ușor zăpăcit să se afle față în față cu Urgia Bestiilor.

— Mă bucur să vă avem printre noi, domnule.

A doua oară când spunea *domnule.* Liraz scoase un mârâit gutural. Akiva nu era niciun domn. Deși faima îi adusese o oarecare prețuire, era un bastard, iar rangul lui era și avea să rămână cel dintotdeauna: soldat de rând.

— Ce ați aflat? întrebă el.

Soldatul făcu ochii mari.

— Lupta s-a dat sub apeduct, domnule.

Era chiar în spatele lor, arcuit ca un pod masiv, antic, din ale cărui crăpături în piatră creșteau copaci destul de mari cât să închipuie o pădure suspendată. Fusese construit de serafimi, Akiva știa, în primele zile ale expansiunii Imperiului, cu multe secole în urmă, când îngerii descinseseră pe acest pământ de triburi animalice, primitiv și ostil, și-l civilizaseră. Îl supuseseră.

Supunere. Ce cuvânt blând pentru luarea de sclavi și zdrobirea de spirit care aduseseră himerele sub jugul Imperiului. Despotul distrusese acel jug, dar acum se întorsese și Akiva era direct implicat.

— O ambuscadă, adăugă Noam. Au fost uciși în pasajul de dedesubt și apoi atârnați aici, sus.

Arătă spre mesajul roșu înscris pe etajul superior mult avântat al apeductului.

Renaștem. Renaștem.

Akiva se uita lung la cuvinte. *Cine*?

Liraz vorbi:

— Ar fi putut sătenii să facă asta?

Noam aruncă o privire spre morți.

— Este un sat de caprine, spuse el simplu.

Iar Akiva deduse că ființele cu înfățișare de oi placide n-ar fi putut niciodată comite un asemenea act, darămite să se deranjeze să urce cadavrele pe apeduct.

— Sunt și inamici morți? întrebă el.

— Nu, domnule. Numai ai noștri și n-au niciun strop de sânge pe armele lor.

Adică nu reușiseră nici măcar să lovească o dată ca să se apere? Și fuseseră soldați căliți, care supraviețuiseră războiului.

— Iar acolo, jos, domnule – Noam îi arătă spre linia drumului ce șerpuia la sud printre dealuri – și caravana de sclavi a fost atacată, de asemenea.

Akiva se uită. Priveliștea era pastorală: văi molcome, dealuri înșiruite unul în umbra celuilalt, ca umbrele umbrelor, totul liniștit ca un viers de pasăre. Și în direcția aceea, aninată imediat deasupra orizontului, era Ellai. O lună fantomatică, ștearsă aproape cu totul de răsăritul soarelui. *Eu am văzut ce s-a întâmplat aici*, i-ar fi putut ea tachina. *Și am râs.*

— Sclavii? îl întrebă el pe Noam.

— Au dispărut, domnule, în pădure. Stăpânii de sclavi au fost siliți… să înghită obezile.

— Să înghită *obezile*? repetă Hazael.

Noam încuviință din cap.

— Cătușele sclavilor.

Akiva se uită la fratele și la sora lui după o reacție, dar ei nu lăsară să transpară nimic. *Voi ce-ați fi făcut*, își dori el să-i fi putut întreba, *dacă v-ar fi pus cineva în lanțuri*?

Sclavii erau considerați un rău necesar în mersul Imperiului, dar Akiva nu împărtășea această credință și nu regreta moartea stăpânilor de sclavi. Soldații, însă, erau altă poveste și mai erau încă opt morți. Pierderea era însemnată și în creștere. Fuseseră cinci atacuri, în total. Într-o singură noapte furioasă, la Duncrake, la Vălul Spiritului, la Murmure, în Mlaștinile Iximi și aici, în Dealurile Marazel, patrulele serafimilor „de epurare” fuseseră luate prin surprindere, ucise, mutilate și lăsate în chip de mesaje macabre pentru Imperiu.

Era mai rău ca în război, gândi el, să-ți verși sângele, în timp ce semenii tăi, departe, dansau aleluia și își ridicau cupele în cinstea păcii.

Pace, într-adevăr.

Akiva privi în jos. Flăcările ajunseseră la jumătatea câmpului, primii soldați fiind deja înghițiți de vâlvătaie. Cobele se roteau în căldura din ce în ce mai arzătoare, lăsându-se din zbor, aproape leneșe, pentru a culege lăcustele năucite de fum care zburau ca norii din fața focului.

— Domnule? întrebă Noam. Ați putea spune cine a făcut asta?

Reînviații, gândi Akiva imediat. Văzuse destule câmpuri de bătălie presărate cu morți ca să știe că numai cele mai mari,

mai monstruoase și mai nenaturale himere ar fi putut provoca o asemenea hăcuire. Însă reînviații dispăruseră.

— Probabil niște supraviețuitori ai războiului, răspunse el.

— Se vorbește, zise Noam, șovăind, că monștrii bătrâni nu sunt morți, de fapt.

Se referea la Despot și la Brimstone. Akiva se trezi năpădit de amintirea ultimelor lor clipe.

— Crede-mă, afirmă el, sunt cât se poate de morți.

Oare ce-ar spune soldatul acesta cu ochi mari dacă ar ști cu câtă ardoare eroul său, Urgia Bestiilor, își dorea să nu fi fost?

— Da, dar mesajul, *Renaștem,* ce altceva ar putea însemna decât învierea din morți?

— Este un strigăt de regrupare a forțelor. Atâta tot.

Despotul și Brimstone dispăruseră fără putință de a mai fi refăcuți. El îi privise murind.

Deși… o privise și pe Madrigal murind.

O fărâmă de îndoială se strecură pe sub siguranța lui. Să fi fost cu putință? Pulsul lui Akiva crescu subit. Se gândi la cădelnița pe care o găsise, cu micul ei mesaj scris cu mână fermă: *Karou.* Dacă exista un alt resurecționist, poate că lumea nu era așa o cruntă ironie cum crezuse el.

Nu. Nu își putea îngădui să spere.

— A existat un singur Brimstone, zise el, mai aspru decât intenționase.

Liraz îl privea, cu ochii doar o idee îngustați. Oare ghicise ce gândea el? Știa despre cădelniță, bineînțeles. „Gata cu secretele”, spusese ea și din momentul acela nu mai avuseseră niciunul. Oare o scurtă pâlpâire de speranță putea fi socotită un secret? Dacă da, atunci era unul pe care se simțea îndreptățit să-l păstreze.

Noam dădu din cap, acceptând acest argument. Cu un ton degajat, de parcă ar fi repetat niște prostii cărora el, unul, nu le dădea crezare, spuse:

— Ceilalți zic că fantomele au făcut-o.

Ochii lui, totuși, trădau o frică reală, iar Akiva nu-l putea învinui. Ultimele cuvinte ale lui Brimstone îi dăduseră și lui fiori reci.

Își aminti cum vocea lui Joram reverberase prin agora din Loramendi, în tăcerea lăsată după ce rezistența fusese complet

zdrobită. Despotul și Brimstone erau în genunchi; fuseseră păstrați în viață ca să fie martori la morțile tuturor celorlalți.

Tuturor celorlalți.

— Tu i-ai osândit, șuierase Joram la urechea Despotului. N-ați fi putut învinge niciodată. Voi sunteți *animale.* Chiar ai crezut că puteați conduce lumea?

— Nu ăsta a fost visul nostru, răspunsese Despotul cu demnitate calmă.

— Vis? Scutește-mă cu visele voastre de bestii. Știi care a fost visul meu? întrebase Joram, de parcă ar mai fi existat cineva care să nu știe că năzuia să stăpânească întreg Eretzul.

Coarnele de cerb ale Despotului erau rupte, sfărâmate. Fusese bătut și părea să facă eforturi mari ca să-și țină capul drept. Lângă el, Brimstone nu mai reușea nici atât. Era îndoit până la pământ, sprijinindu-și greutatea în palma deschisă, ținându-și celălalt braț strâns peste abdomen, unde sângera dintr-o rană, iar uriașii lui umeri se ridicau greoi când încerca să respire. Nu mai avea mult până să moară și cu toate acestea a izbutit să-și înalțe fruntea și să răspundă.

Vocea aceea. A fost singura dată când Akiva a auzit-o, iar sunetul ei – *efectul* ei – n-avea să i se mai șteargă niciodată din minte. Adâncă precum bătăile de aripi ale unui taifunar, parcă i s-a înfipt la baza craniului, rămânând acolo.

— Sufletele moarte visează numai la moarte, i-a spus resurecționistul Împăratului. Vise mărunte pentru indivizi mărunți. *Viața* e ceea ce crește pentru a umple lumile. Te domină fie viața, fie moartea. Uită-te la tine. Ești stăpânul cenușii, stăpânul scrumului. Ești mânjit cu victoria ta. Bucură-te de ea, Joram, căci n-ai să mai cunoști alta. Ești stăpân peste o moșie de suflete moarte și asta e tot ce vei fi vreodată.

Suna ca un blestem, gândise Akiva, și răspunsul diavolului îl împinsese pe Joram într-o dezlănțuire pătimașă.

— O să fie o moșie de suflete moarte, te asigur. Un domeniu de cadavre. Nicio bestie nu se va mai furișa, ci va târî după ea grămada lanțurilor și va fi atât de vărgată de lovituri de bici, încât nici nu-și va putea înălța capul!

Mânia era starea naturală a Împăratului. Serafimii erau făpturi de foc, dar se spunea că Joram ardea cu o intensitate insuportabilă, ca miezul unei stele. Aceasta îi dădea pofte enorme – de parcă avea un infern de hrănit – iar când izbucnea

într-o criză de furie era cumplit, dincolo de orice limită a rațiunii sau a controlului.

L-a ucis pe Brimstone pe loc. O singură lovitură cu sabia; în mod cert a vrut să-i taie capul, dar gâtul lui Brimstone era gros și a dat greș, iar când monstrul s-a prăbușit într-un torent de sânge, Joram și-a smuls sabia și a ridicat-o pentru încă o încercare. Cu un răget de furie, Despotul, creatura bătrână ca vremea, și-a coborât rămășițele acelea de coarne de cerb care arătau ca un cuier rupt și s-a repezit la Împărat. A fost nevoie de doi soldați să intervină ca să-l pună la pământ, dar nu înainte de a-l fi străpuns pe Joram cu un ciot zimțat și a-l doborî, fără să-l ucidă, fără măcar să-l fi rănit serios, dar răpindu-i demnitatea în ziua triumfului său.

Și de atunci, necontenit, Joram își îndeplinea promisiunea făcută: un domeniu de suflete moarte, într-adevăr.

— Dacă fantomele ar fi putut prelua uciderile de unde viii le-au lăsat, îi spuse Akiva lui Noam, ne-am fi exterminat unii pe alții de mult.

Din nou Noam dădu din cap, acceptându-i cuvintele ca înțelepte.

— Domnule? întrebă el. Sunt noi ordine?

În sfârșit, Liraz nu mai putu suporta:

— Nu-i nevoie să-l numești *domnule*, zise ea. Știi bine ce suntem.

Bastarzi. Corcituri. Nimic.

— Eu…, se bâlbâi Noam. Dar el e…

— Lasă asta, zise Akiva. Nu. Nu sunt noi ordine. Care sunt ordinele curente?

Ei tocmai sosiseră, n-aveau de unde să știe.

— Trebuie să-i urmărim pe rebeli?

Dar Noam clătină din cap.

— Nu există nimic de urmărit. Au dispărut pur și simplu. Noi trebuie să… să le răspundem.

— Să le răspundem?

— Mesajele, zâmbetele. Împăratul…

Soldatul înghiți cu zgomot; încerca să fie prudent, cântărindu-și cuvintele pentru binele lui Akiva, dar nu reușea să fie convingător.

— Și Împăratul poate trimite un mesaj.

Akiva rămase tăcut, cântărind informația. La Capul Armasin, avusese noroc: în nord, nu rămăsese niciunul de ucis. Aici era altă poveste. Săteni în bejenie, sclavi eliberându-se, himerele încercând să-și croiască drum spre Extremul Neumblat, unde credeau că-și puteau găsi refugiu, un drum printre munți spre o nouă viață. Și acum era de așteptat ca el să-i vâneze? Să facă din ei un exemplu, un mesaj?

Urgia Bestiilor. Ar trebui să fie bun la asta.

Un amestec de disperare, oboseală și neputință îl invadă pe Akiva. Nu voia niciun rol în mesajele lui Joram.

Fumul cadavrelor era adus de vânt dinspre câmp, iar îngerii își luară zborul și se îndepărtară din calea lui, aterizând pe creasta apeductului. Noam observă sângele închegat în răni și penele frânte ale aripilor în locurile unde victimele fuseseră legate și emoția făcu o breșă prin indiferența lui marțială:

— *Pentru ce* toate acestea? întrebă el, nestăpânit – spre cer, spre nimeni. Nu-mi pot aminti. Nu… nici nu cred c-am știut vreodată.

Se întoarse brusc spre Akiva.

— Domnule, îl imploră el, uitând de mustrarea lui Liraz, când o să se termine?

N-o să se termine, gândi Akiva. Se uită în ochii tânărului soldat și își dădu seama că, foarte curând, acel ceva din el care-l făcuse să întrebe *de ce* avea să fie mort din necesitate – încă un suflet smuls din rădăcini pentru a lăsa loc unui monstru. Armatele aveau nevoie de monștri, cum îi spusese lui bătrânul cocoșat din Maroc, ca să facă ei munca oribilă. Cine o știa mai bine ca Akiva? Se uită la Hazael și Liraz. Era prea târziu pentru ei? Pentru el însuși?

Deznădăjduit și obosit, neajutorat și asaltat de mirosul de carne friptă al camarazilor care ardeau, făcu ceva ce nu mai făcuse de foarte multă vreme, de când Madrigal îi fusese smulsă din brațe în templul lui Ellai.

Își imagină cele două posibilități pentru Eretz: un viitor așa cum l-ar fi vrut Joram, celălalt, așa cum ar fi putut fi.

O altfel de viață.

21. DESTUL DE SPERIATĂ

Sveva tresări speriată, când bubui tunetul, și tulburată, cu saltul împleticit spre conștiență al cuiva care adormise în post. Fiecare părticică din corpul și din mintea ei căzu brutal din vis în groază în mai puțin timp decât s-ar rupe o crenguță sub picior – și era perfect trează, scrutând în jur, cu urechile ciulite.

Clipi. Era dimineață. Prin cuvertura deasă a frunzișului pădurii, cerul se vedea calm și palid. Cât dormise oare? Și crenguța ruptă – o auzise sau visase?

Rămase nemișcată, încă ascultând. Totul era liniștit. După câteva minute, se relaxă. Erau în siguranță. Sarazal încă mai dormea; nu era nevoie să știe că Sveva ațipise, o certa destul și așa. Cu un suspin, Sveva își deznodă picioarele de sub ea. Erau subțiri ca ale unui pui de căprioară, cu blana având încă pete întunecate; ea era cea mai mică dintre cele două fiice, mezina. Și tot ea era cea care de obicei scăpa fără să-și îndeplinească partea ei de corvezi.

Însă asta fusese înainte.

Când aveau să ajungă înapoi acasă, ea urma să fie perfectă. Gata cu zilele de visare sau cu pititul când se auzea strigată de mama. Mama. Cât de îngrijorată trebuie să fie acum, ca și întregul trib; oare ei știau că fuseseră capturate de proprietarii de sclavi? Tocmai ieșiseră pe-afară, ele două, să alerge, să simtă vântul prin păr după o zi întreagă de țesut la război. Sveva, mai iute de picior, fusese de vină pentru că se îndepărtaseră, alergând prea mult, prea departe. Nu-i dăduse de ales surorii ei, trebuise s-o urmeze. N-ar fi putut s-o lase să se ducă singură – surorile mai mari nu fac dintr-astea. Fusese vina Svevei.

Oare tribul credea că muriseră? I se făcea rău gândindu-se la jalea lor. *Suntem tefere*, gândi ea; gândi concentrată, dorindu-și ca mesajul să zboare peste câmpuri și să ajungă la mintea mamei sale. Mamele pot simți lucrurile, nu-i așa?

Suntem tefere, mamă. Suntem libere. Am fost eliberate!

Abia aștepta să le povestească, să le spună cum fusese, cu reînviații coborând din ceruri ca răzbunarea în carne și oase. Și ce mai carne și oase! Imense, fioroase. Mă rog, unul dintre ei nu fusese fioros – unul înalt, cu niște coarne lungi, spiralate, care

luase un cuțit din mâna unui înger mort și i-l pusese ei în palmă; acela fusese frumos.

Oh, cine a mai avut vreodată o astfel de poveste de spus? O va spune repede, mai înainte ca Sarazal să poată interveni. Era mai bună la spus povești, oricum; își amintea amănuntele importante, ca de pildă cum toți sclavii se porniseră să cânte la un semn. Erau din triburi diferite, însă absolut toți știau cuvintele baladei Despotului. Sunetul glasurilor îngemănate, după părerea Svevei, fusese ca sunetul lumii înseși: pământ și aer, râu și ram, dar și colț și gheară, totodată. Și mârâit și strigăt. Unii dintre ceilalți sclavi o înspăimântaseră aproape la fel de tare ca și proprietarii de sclavi, însă, odată ce lanțurile le fuseseră scoase, o apucase fiecare pe drumul lui. Cei mai mulți se împrăștiaseră spre sud, înarmați cu bice și săbii, intenționând să-i prevină pe toți cei pe care îi puteau întâlni. Sveva însăși strânsese cuțitul în mână – îl avea și acum, prea mare pentru ca mâna ei să-l țină cum trebuie –, dar ele porniseră spre nord și vest.

Acasă. Venim acasă.

Odată ce Sarazal avea să se simtă mai bine, adică.

Sveva își mușca obrazul pe dinăuntru, făcându-și griji pentru piciorul surorii sale – putea simți mirosul rănii, pe sub mireasma ierburilor din cataplasma ei – când auzi o altă crenguță ruptă. Pielea îi îngheță brusc și scrută desișul pădurii, unde noaptea încă mai zăbovea în umbrele dese ale agrișilor.

Probabil nu era decât un scotoraș, își zise ea, sau o pitulice.

Nu-i așa?

Inima îi bătea cu putere, își dori ca Sarazal să se fi trezit. Surorile mai mari pot fi nesuferite când nu vrei decât să te zbengui nebunește la sfârșitul zilei, dar sunt o mângâiere când te trezești fugară într-o pădure necunoscută, asaltată de sunete și umbre și simțind nevoia de cineva care să-ți spună că o să fie bine.

Fără zgomot, Sveva se ridică în capul oaselor, cu picioarele ei de căprioară întinse în față și torsul ei uman zvelt, ca de silfidă, îndreptându-se încet. Ciutele erau cel mai mic dintre triburile centauridelor, centaurii-căprioare, suple, agile, cunoscute pentru viteza lor. Ah, viteza lor; erau himerele cele mai rapide și, de vreme ce Sveva era cea mai rapidă din neamul ciutelor, îi plăcea să se laude că era cea mai rapidă creatură din lume.

Sarazal spunea că nu neapărat. Dar, adevărat sau nu, Sveva adora să alerge și tânjea s-o facă. Ar fi putut fi la jumătatea drumului spre casă, acum, prin pădurile de ezerini țuguiați și platourile alpine, acoperite cu mușchi, din Aranzu, unde ciutele domneau în libertate și sălbăticie.

Ar fi *trebuit* să fie la jumătatea drumului acum, dacă n-ar fi fost piciorul lui Sarazal.

Sarazal încă nu se mișcase. Stătea ghemuită în ferigile moi ca blana de animal, cu ochii închiși, cu fața destinsă și liniștită și, oricât i-ar fi plăcut Svevei s-o trezească, n-o lăsa inima s-o facă. Zile în șir, pentru Sarazal fusese un calvar să doarmă, cu durerile ei. Și asta numai din cauza cătușei. Acum, când chinul lor se terminase, pe asta își fixase Sveva ura. Era de mirare modul în care un mic bob de ură putea încolți și crește pe dinăuntru, devenind o ditamai ura și punând cu totul stăpânire pe tine. Când se gândea acum la proprietarii de sclavi – deși erau morți, ea avea să-i urască veșnic –, cătușa lui Sarazal era cea care îi făcea pieptul și fața să se încleșteze de ură înăbușită.

Himerele fiind de atât de multe forme și mărimi, proprietarii de sclavi aveau la ei tot soiul de cătușe și foloseau orice se potrivea – chingi și belciuge de fier de toate mărimile, la picioare, în talie, la gât. Niciodată la brațe, totuși. Rath, un alt sclav – un băiat din temutul neam de smilodoni, ai cărui colți lungi și albi o făceau pe Sveva să se crispeze ca o floare care se ofilește – fusese cel care le spusese de ce.

— Un braț poți să-l tai și să fugi, zisese el. Poți să te descurci fără un braț.

Oh.

— Eu n-aș putea, răspunsese Sveva cu o oarecare superioritate.

Barbari, își aducea aminte că spusese în mintea ei, de parcă ar fi fost o lipsă a sentimentelor mai delicate ceea ce îi făcea pe smilodoni atât de nepăsători față de membrele lor.

— Zici asta pentru că nu știi ce te așteaptă.

— Și tu știi? îl repezise ea.

N-ar fi trebuit. Rath ar fi putut lejer să-i mănânce fața dintr-o mușcătură, dar nu se putuse abține. Încerca s-o sperie? De parcă nu era destul de speriată.

Poate, gândi ea, într-adevăr *nu* fusese destul de speriată. Totuși, acum era. Mirosul dulceag de infecție se ridica dinspre

sora ei și a bănuit dinainte, când a întins mâna s-o atingă, că avea să fie fierbinte de febră. Ierburile nu aveau efect.

Sveva le găsise – culmea, chiar și iarba-febrei. Cel puțin, era aproape sigură că era iarba-febrei. Cel puțin pe jumătate sigură. Dar îi putea vedea rana, piciorul lui Sarazal fiind întins delicat pe perna de ferigi, și nu arăta deloc mai bine. Își pipăi rosăturile ei dureroase cu vârful degetelor și simți apăsătoarea vină a norocului pe care nu-l merita.

Stăpânii de sclavi o legaseră pe Sveva de talia ei subțire cu o cătușă de fier, probabil menită unui picior de minotaur zdrahon, dar când au ajuns la Sarazal – ea a fost ultima, numai întâmplarea, ghinionistă, a făcut să nu găsească nimic să i se potrivească, așa că au încătușat-o cu o bandă de fier strânsă chiar deasupra copitei stângi. Metalul a tăiat în carne, rana s-a umflat, iar cătușa improvizată și-a desăvârșit vătămarea, pătrunzând mai mult în umflătură, tăind mai adânc cu fiecare pas. Șchiopătatul lui Sarazal devenise atât de grav, încât stăpânii de sclavi ar fi fost nevoiți s-o abandoneze, dacă n-ar fi venit reînviații. Rath a zis că ar fi abandonat-o mai demult, dar ciutele erau valoroase, iar Sveva n-avea nevoie să-i spună el că, dacă ar fi lăsat-o în urmă pe Sarazal, sau pe oricare dintre ei, n-ar fi lăsat-o vie.

Însă *veniseră* reînviații – de unde, numai lunile cerului știau, cu niște aripi cum ea nu mai văzuse niciodată, mai înfricoșătoare decât orice imagine de coșmar – și la țanc. Sarazal abia de mai putea merge și nu ajunseseră prea departe, căci Sveva era prea mică să-i fie de cine știe ce ajutor, sprijinind-o.

Suspină. Nu se mai auzea niciun zgomot dinspre umbre, asta era bine, însă umbrele începuseră să se destrame. Se făcuse ziuă. Era timpul s-o trezească pe Sarazal. Călcându-și pe inimă, Sveva o atinse pe umăr. Pielea ei era într-adevăr fierbinte, iar când pleoapele i se ridicară, deschizând ochii, nu arătau bine deloc – aveau luciul și împăienjenirea aceea tipică de boală. Remușcarea Svevei se răsuci în stomacul ei ca un animal viu. Ar fi vrut să-i ia capul surorii sale în poală, să-i pieptene părul încurcat, de culoarea scorțișoarei, cu degetele sale și să-i cânte, nu balada Despotului, ci altceva mai drăguț, în care să nu fie vorba despre moartea cuiva. Însă nu reuși decât să murmure:

— E dimineață, Sara, trebuie să te scoli.

Un scâncet.

— Nu pot.

— Ba poți.

Sveva încercă să fie veselă, dar o panică disperată începuse să o cuprindă. Sarazal era foarte rău. Și dacă... *Nu.* Sveva alungă hotărâtă gândul. Asta nu se putea întâmpla.

— Bineînțeles că poți. Mama așteaptă.

Dar Sarazal doar scânci încă o dată și încercă să se cuibărească mai adânc în ferigi, iar Sveva nu știu ce să facă. Sora ei era întotdeauna cea autoritară, cea care plănuia și cea care convingea. Poate că ar trebui s-o mai lase să doarmă puțin, gândi ea, să lase iarba-febrei să-și facă efectul.

Dacă *era* iarba-febrei. Și dacă nu era? Dacă îi făcea mai mult rău decât bine?

Astfel se frământa Sveva, când auzi o voce din spatele ei. Nicio crenguță ruptă nu îi anunțase prezența – a răsărit pur și simplu aici, aproape la urechea ei, făcând-o să se simtă imediat săgetată de fiori reci ca gheața din cap până-n picioare.

— Trebuie să plecați.

Sveva se răsuci pe un călcâi, ridicându-și cuțitul prea mare pentru ea, și dădu cu ochii de Rath. Băiatul smilodon cu lungii săi colți albi stătea pe jumătate în umbră, pe jumătate în afară și, cu toate că era încă băiețandru, era atât de masiv. Sveva răsufla greu, prelung și tremurat, revenindu-și, anevoie și zdruncinată, din groază. Rath o privi lung, iar Sveva nu citi nimic pe fața lui de fiară. Avea cap de tigru și ochi de felină care prindeau lumina și o reflectau argintiu. Era un vânător care se furișa după pradă și un mâncător de carne. Ar fi putut scăpa ușor de el cu fuga, știa asta... numai că nu putea, pentru că, dacă fugea, ar fi însemnat s-o lase pe Sarazal în urmă.

— Ce cauți aici? strigă ea. Ne-ai urmărit?

Vocea lui Rath veni, joasă, din străfundul gâtlejului.

— Îi căutam pe reînviați, zise el, dar au dispărut. În locul vostru, n-aș conta pe ei să vă salveze și a doua oară.

Asta era o amenințare?

— Lasă-ne în pace, zise ea, postându-se în fața lui Sarazal.

Rath scoase un mârâit de nerăbdare.

— Nu de mine, zise el. Dacă te-ai fi uitat pe cer, ai fi știut.

— Cum? Ce vrei să spui?

Inima Svevei bătea nebunește.

— Vin îngerii. Soldați, nu stăpâni de sclavi. Dacă vreți să trăiți, e timpul să plecați.

Îngeri. În inima Svevei se aprinse ura.

— Suntem ascunse, aici, zise ea.

Frunzele coroanelor de agriși alcătuiau un covor des, neîntrerupt, privit de sus, întins pe hectare peste hectare. Două fete din neamul ciutelor erau ca două ghinde.

— N-or să ne vadă niciodată.

— Nu e nevoie să vă vadă ca să vă omoare, zise Rath. Uită-te singură.

Îi arătă spre o deschidere în pădure despre care Sveva știa că ducea spre o mică pantă a unei coline, de unde se vedea tot platoul până la munți. Aruncă o privire spre Sarazal, care dormea din nou, mișcând din buze și cu o zbatere de pleoape ce sugera vise nefericite. Rath scoase un alt mârâit de nerăbdare, iar Sveva porni. Se deplasa în lateral, dansând cu copitele ei despicate și nervoase, iar după ce trecu de el, o rupse la fugă în cea mai mare viteză și sări pe ridicătura de pământ.

Văzu fumul.

De-a curmezișul văii, între locul unde se aflau ele și drumul lor spre casă, vreo șase fuioare de fum negre-tăciune se ridicau din pădure, la diverse intervale. Limbi de foc viu se puteau zări dedesubt, iar deasupra, sclipind în aer ca mirajele, serafimii.

Aveau să le ardă. Ardeau pământul ăsta. Ardeau toată lumea.

Perplexă, se întoarse la Rath.

— Ai văzut? întrebă el.

— Da, se răsti ea, supărată.

Mânioasă pe el, de parcă ar fi fost vina lui. Mânia era mai bună decât panica ce-i pulsa imediat dedesubt. Se aplecă să-și ajute sora să se ridice în picioare, dar Sarazal se împotrivi.

— Nu, zise ea, cu vocea firavă ca a unui copil. Nu pot, nu pot.

Sveva n-o mai văzuse niciodată pe sora ei astfel. Încercă s-o salte de la pământ.

— Haide, Sarazal, zise ea. *Poți.* Trebuie.

Dar Sarazal clătină din cap.

— Svee, te rog.

Fața i se schimonosi, cu ochii strâns închiși.

— *Doare.*

Era prima oară când recunoștea că o doare și vocea îi era o șoaptă venită din străfunduri, prelungă și imploratoare.

— Du-te tu, zise ea. Știi că eu nu pot. N-o să te învinuiesc. Nimeni n-o s-o facă. Svee, Svee, poate că tu *ești* cea mai rapidă creatură din lume.

Încercă să zâmbească. Svee era numele de alint al Svevei de când era mică; îi sfâșia inima să-l audă acum.

— Așa că, fugi! strigă Sarazal.

Sveva clătină din cap.

— O să mă așez lângă tine și o să mor cu tine, mă auzi? Asta vrei? Mama o să fie atât de supărată pe tine!

Vocea îi suna ascuțită, plină de cruzime. Trebuia să-și oblige sora să se miște odată.

— Și nici măcar nu încerca să spui că tu m-ai părăsi. Știu bine că n-ai face-o și n-am s-o fac nici eu!

Iar Sarazal chiar încercă să se ridice, dar țipă de îndată ce își lăsă greutatea pe piciorul umflat și se prăbuși la loc.

— Nu pot, șopti ea.

Ochii ei lucioși de febră erau mari de groază.

Atunci Rath țâșni. Sveva uitase de el. Nu văzu începutul saltului, numai finalul, când ateriză pe ferigi în fața lor, imposibil de ușor pentru masivitatea corpului său, și o ridică pe Sarazal de la pământ, cu un braț uriaș înfășurat în jurul taliei subțiri de ciută, și cu torsul ei omenesc lipit strâns de umărul lui. Sarazal gâfâi, înțepeni de durere și frică, iar Rath nu zise nimic. Încă un salt și porni, îndepărtându-se de focul ce se apropia și de sclipirea tremurată a îngerilor, fără nicio privire în urmă, spre Sveva.

După o bătaie surdă de inimă, surprinsă, ea îl urmă.

22. FANTOMA DINȚILOR

— Dar de ce *dinți*? o întrebă Mik pe Zuzana. Nu pricep.

Zuzana, mergând hotărâtă pe trotuar înaintea lui, se opri ca fulgerată și se răsuci să se uite la el. Mik trăgea căruciorul pe care era montată marioneta ei uriașă și trebui să facă eforturi să se oprească fără să dea peste Zuzana. Ea stătea acolo, mică și înțepată, bosumflarea și încruntarea de pe fața ei luptându-se pentru întâietate.

— Nu știu de ce, spuse ea. Nu asta e important. Important e că ea a fost *aici.* În Praga.

Lăsă restul nerostit, bosumflarea câștigând pentru un moment, astfel încât arătă, nedisimulat, îndurerată. Karou – „Fantoma dinților” cum o numiseră ei, nebănuind că ea și „Fata de pe pod” erau una și aceeași – aparent dăduse o lovitură, la un moment dat, în șirul ei de efracții, la Muzeul Național. Televiziunea locală arătase un curator luminând cu o lanternă subțire între fălcile unui tigru siberian, puțin mâncat de molii.

— După cum vedeți, nu a luat colții – numai molarii, spusese omul, defensiv. De aceea n-am observat. N-aveam niciun motiv să ne uităm în gura exponatelor.

În mod clar, Fantoma fusese Karou. Chiar dacă unica imagine surprinsă de camerele de supraveghere nu fusese suficientă cât s-o identifice fără ezitare, Zuzana avea o probă materială pe care diversele forțe polițienești ale lumii n-o aveau: caietele de schițe ale prietenei sale. Erau îngrămădite într-un colț din camera lui Mik, toate nouăzeci. De când Karou fusese destul de mare cât să țină în mână un creion, ea desenase această poveste a monștrilor, a ușilor mistice și a *dinților.* Întotdeauna dinți.

Întrebarea lui Mik era foarte pertinentă: *de ce*? Ei bine, Zuzana habar n-avea. În clipa asta, totuși, nu dinții erau principala ei grijă.

— Cum a putut să vină aici și să nu treacă pe la noi? întrebă ea.

O sprânceană era ridicată, rece și furioasă, iar mușchii pentru încruntare forțară bosumflarea să cedeze. În ghetele ei cu platformă și tutuul de epocă, ținându-și bărbia în sus, cu o expresie aprigă pe fața machiată cu buline roz pe obraji și gene fluturătoare de poleială, arăta întrutotul ca o „zână turbată”, cum o poreclise Karou.

Mik întinse mâinile să o ia de umeri.

— Nu știm ce se întâmplă cu ea. Poate că se grăbea foarte tare. Sau era urmărită. Vreau să spun, putea fi orice, nu?

— Asta mă oftică cel mai rău, zise Zuzana. Că putea fi orice și eu nu știu nimic. Sunt prietena ei cea mai bună. De ce nu-mi spune și mie ce face?

— Nu știu, Zuze, răspunse Mik, cu voce împăciuitoare. A zis că se simte fericită. Asta e de bine, nu?

Se opriseră la capul Podului Carol, pe drumul lor spre a-și revendica locul pentru spectacolele zilei. În dimineața asta plecaseră târziu, iar podul medieval se umplea rapid cu artiști și muzicieni, ca să nu mai vorbim de o bună parte din ciudații cu apocalipsul lumii. Neliniștit, Mik privi o trupă de jazz a unor bătrâni târșindu-și picioarele pe lângă ei, cărând cutiile de instrumente jerpelite.

Zuzana nu observa nimic.

— Uh! Nu mă face să vorbesc despre e-mailul ăla. Îmi vine s-o omor eu puțin. A fost o ghicitoare? Apropouri la Monthy Python?

Castele de nisip? *Ce mama naibii*? Și nici măcar n-a pomenit de Akiva. Ce înseamnă asta?

— Nu-i prea promițător, admise Mik.

— Știu. Adică, sunt împreună? Ar fi pomenit despre el, nu?

— Păi, mda. De parcă tu îi scrii totul despre mine, povestindu-i toate lucrurile amuzante pe care le spun eu, și cum pe zi ce trece devin mai frumos și mai deștept. Și folosești emoji zâmbărețe…

Zuzana pufni în râs.

— Desigur. Și mă semnez la sfârșit cu Doamna Mikolas Vavra, cu o inimioară în locul punctului de pe i.

Mik zise:

— Hm. Îmi place cum sună asta.

Ea îi dădu un pumn în umăr.

— Te rog. Dacă vreodată m-ai cere în căsătorie, nici să nu-ți treacă prin minte că m-aș identifica drept o anexă de-a *ta*, ca o bătrână doamnă semnându-și cecul de închiriere, cu o caligrafie perfectă, ca Doamna cutare…

— Dar ai spune da, asta vrei să spui?

Ochii albaștri ai lui Mik sclipiră.

— Ce?

— A sunat de parcă singura reținere ar fi cum te vei semna, nu dacă ai spune sau nu da.

Zuzana roși.

— N-am spus asta.

— Deci *nu* te-ai mărita cu mine?

— O întrebare ridicolă. Am optsprezece ani!

— Ah, e o chestie de vârstă? se încruntă el. Nu te referi la a-ți trăi din plin tinerețea, nu? Nu plănuiești să faci vreo pauză stupidă ca să poți experimenta și alte…

Zuzana îi puse mâna peste gură.

— Scârbos. Nici măcar n-o spune.

Îmblânzit, Mik îi sărută palma.

— Bine, atunci.

Ea se răsuci pe un călcâi și continuă să meargă. Mik smuci uriașa păpușă ca s-o pună din nou în mișcare și o urmă.

— Deci, strigă el în spatele ei, doar de curiozitate, știi, de dragul conversației și așa mai departe, la ce vârstă o să iei în calcul ofertele de căsătorie?

— Crezi c-o să fie așa ușor? îi răspunse ea peste umăr. Nicidecum. O să fie *probe.* Ca într-o poveste.

— Asta sună periculos.

— Foarte. Prin urmare, gândește-te de două ori.

— Nu-i nevoie, zise el. Meriți.

Iar fața Zuzanei se îmbujoră de plăcere.

Izbutiră să găsească o bucată de loc neocupat la capătul podului spre Orașul Vechi, unde parcară marioneta. Se înălța acolo, în trendul ei negru, ca un sinistru paznic al podului, un contrapunct întunecat la grămada de siluete în robe albe de dedesubt. Gloata cultului îngerilor. Pierdeau vremea, aprinzându-și lumânările de veghe și psalmodiind – cel puțin, până la următoarea razie a poliției, care avea să-i împrăștie, temporar. Cât de nezdruncinat credeau ei că îngerii se vor întoarce aici, la scena celei mai dramatice apariții a lor.

Nu știți nimic, gândi Zuzana cu dispreț, dar superioritatea ei se destrămase. Bun, deci ea întâlnise un înger. Și ce? Era la fel de neștiutoare ca toată lumea.

Karou, Karou. Ce putea însemna faptul că fusese aici și nu spusese nici măcar salut? Și e-mailul ăla! Da, era absurd, misterios *de să-ți vină să-i spargi capul*, dar… dar era ceva atât de *bizar* în el.

În clipa aceea i se aprinse un beculeț Zuzanei: o străfulgerare a memoriei.

Mă simt fericit… Mă simt fericit…

Karou nu se simțea fericită. Zuzanei i se făcu brusc rău. Își scoase telefonul ca să verifice că avea dreptate. Clipul era ușor de găsit online; era celebru. „Nu vreau în căruțul ăla!” Ăsta era indiciul. *Monthy Python și Sfântul Graal* – ea și Karou trecuseră printr-o fază, pe la vreo cincisprezece ani, când probabil îl

văzuseră de douăzeci de ori. Și iată, la sfârșitul scenei cu „Scoateți-vă morții afară!”:

„Mă simt fericit… mă simt fericit…”

Cântecelul disperat. Așa încerca bătrânul să-i convingă că el era bine, chiar înainte ca ei să-l pocnească în cap cu bâtele și să-l arunce în căruțul cu morții de ciumă. Doamne. Bizuie-te pe Karou să comunice în *Sfântul Graal.* Încerca să spună că era în primejdie? Dar ce ar fi putut face Zuzana în privința asta? Inima îi bătea mai cu putere acum.

— Mik, zise ea.

El își acorda vioara.

— Mik!

Preoteasă a unui castel de nisip? Într-un tărâm de praf și străluciri de stele?

Și ăsta era un indiciu?

Oare Karou voia să fie găsită?

23. PREOTEASĂ A UNUI CASTEL DE NISIP

Kasbahul era un castel construit din pământ, unul dintre sutele care înțesau această zonă de la sud de Maroc și care se coceau în soare de secole. Odinioară, fuseseră locuințele clanurilor războinice și ale suitelor acestora. Erau niște fortărețe primitive, semețe, roșii și înalte, cu creneluri ce semănau cu colții încovoiați ai viperelor și cu modele berbere misterioase gravate pe zidurile înalte și netede.

În multe dintre aceste kasbahuri își mai duceau încă zilele mici grupuri de urmași ai războinicilor, timpul desăvârșindu-și ruina în jurul lor. Dar locul acesta pe care-l găsise Karou fusese lăsat berzelor și scorpionilor.

În urmă cu vreo câteva săptămâni, când se întorsese în lumea asta ca să colecteze dinți, se simțise, ei bine, fără tragere de inimă să se mai întoarcă în Eretz. Nu că s-ar fi îndoit vreo secundă că o va mai face; numai că întoarcerea acolo era atât de dureroasă. Atât întoarcerea în lumea aceea, în general, cât și la miasma ei de morți adusă de vânt și la galeria de mină, în particular. Ecourile și sinistrele țipete fluierate ale liliecilor heruvimi, pământul, întunericul și tuberculii rădăcinilor palide

care pulsau ca venele, lipsa oricărei intimități, „camarazii” brutali, întotdeauna cu ochii pe ea și… nicio ușă. Asta era partea cea mai nesuferită, să nu fii în stare să închizi o ușă și să te simți în siguranță, niciodată, mai ales în timp ce lucra – pentru că în timpul magiei, ea intra într-un loc dinăuntrul ei și era în întregime vulnerabilă. Și adio somn. A trebuit să găsească o alternativă.

Nu era un lucru neînsemnat să crești în secret o armată de himere în lumea oamenilor. Aveau nevoie de un loc destul de mare, izolat și aproape de portalul din Atlas, pe care Razgut i-l arătase ei, ca să poată circula între lumi. Ar fi fost bine să aibă și electricitate și apă curentă, dar nu se așteptase să găsească nici măcar un loc care să răspundă nevoilor stringente.

Kasbahul, însă, se dovedise perfect.

Pentru toată lumea, arăta așa cum Karou îl descrisese în scurtul ei e-mail pentru Zuzana: ca un castel de nisip, un foarte mare castel de nisip. Era monumental, un întreg oraș, de fapt – străzi și piațete, cartiere, un caravanserai, un grânar și palatul – toate pustii și goale. Constructorii visaseră la scară legendară și să stai în curtea pavată cu dale de piatră, între zidurile de lut, cu acoperișurile țuguiate ieșind în afară deasupra capului, însemna să te simți micșorat la dimensiunile unei păsări cântătoare.

Era splendid: împodobit cu grilaje-medalioane de fier la ferestre și lemn sculptat, mozaicuri bijuterii și arcade maure îndrăznețe, țigle de acoperiș de un verde-jad și dantelării de ipsos alb ale unor artizani de demult.

Și lăsat să se prăbușească în ruină. În unele locuri, acoperișurile căzuseră în întregime, iar din mai multe turnuri rămăsese numai câte un singur colț în picioare, restul se năruise complet. Scările nu duceau nicăieri; ușile se deschideau spre goluri de patru etaje; arcadele se înălțau suspendate precar, împăienjenite de crăpături.

Dincolo de fortăreață, în spatele ei, pantele se succedau spre nord până în locul unde colții Munților Atlas mușcau cerul. În fața ei, pământul cobora într-o pantă presărată cu grohotiș și tufe până la Sahara din depărtare. Era un peisaj dezolant, atât de nemișcat încât părea că zvâcnirea cozii unui scorpion ar fi atras privirile de la câteva mile distanță.

Asta vedea Karou de la fereastra ei din cel mai înalt turn al palatului. O curte largă, înconjurată cu ziduri, se întindea

dedesubt. Mai multe himere stăteau în galeria cu arcade de vizavi de intrarea principală și își înghițiră vorba când ea se lăsă în zbor spre ele. Ieșise pe fereastră – străzile erau groaznic de deteriorate și mersul pe jos era periculos și, în plus, *de ce să mergi când poți să zbori*? – iar zborul ei silențios, fără fâlfâit de aripi, întotdeauna îi tulbura pe ceilalți. Se uitau acum la ea cu ochi că ai păsărilor răpitoare, ai boilor și ai șopârlelor, fără s-o salute în niciun fel când trecu pe lângă ei.

Arșița zilei o apăsa ca o mână pe cap, totuși tunica pe care o îmbrăcase era cu mâneci lungi, ca să-și ascundă vânătăile de pe brațe și, peste ea, își încinsese centura pentru cuțite. Cuțitele ei lună-nouă îi erau prinse pe coapse, o măsură de siguranță de care și-ar fi dorit să nu aibă nevoie. Toate himerele erau înarmate tot timpul, așa că nu bătea la ochi; „camarazii” ei nu aveau cum să știe că de *ei* se temea ea.

Aproape de îndată ce intră în sala mare, cineva șopti:

— Trădătoare.

Venise din spate, un șuierat prea lipsit de tonalitate ca să-l poată localiza. O săgetă, deși nu dădu niciun semn vizibil, continuându-și drumul și auzind lăsându-se pauze grele în conversații. Ar fi putut veni de la Hvitha, care își punea singur de mâncare, ori de la Lisseth sau Nisk, care erau deja la masă. Dar Karou ar fi pariat pe Ten, și nu din alt motiv decât că Ten, o femeie cu înfățișare de lup și unicul membru supraviețuitor al suitei lui Thiago, era mai prietenoasă, de față cu ea, decât restul. Ceea ce o făcea, bineînțeles, suspectă.

Îmi ador viața, gândi Karou.

Dacă totuși fusese Ten, lupoaica era numai inocență când o salută pe Karou și-i oferi o farfurie.

— Mă pregăteam să ți-o aduc sus, zise ea.

Karou îi aruncă o privire bănuitoare, cuprinzând și farfuria, de asemenea.

Lui Ten nu-i scăpă.

— Crezi că te-aș otrăvi? Ei! Nu mi-ar părea rău, data următoare când aș muri?

Râse. Un sunet răgușit, printre falei.

— Thiago mi-a cerut, explică ea. El are o întâlnire cu căpitanii, altminteri sunt convinsă că ți-ar fi adus-o el însuși.

Karou își luă porția de cușcuș și legume. Acesta era un alt avantaj de a se afla aici: în Eretz, mâncarea fusese greu de

procurat; subzistaseră mai ales cu iacte fierte, care se simțeau în gură ca lutul de modelat și nu cu mult diferit ca aromă. Aici, un camion hârbuit îi servea lui Karou la ocazionalele curse pentru a cumpăra saci de grâu vrac, curmale și legume din cele mai apropiate orășele, iar în spatele sălii principale, o dinastie de pui ațoși domnea acum peste o mică ogradă.

— Mulțumesc, zise Karou.

Thiago îi adusese cina vreo câteva seri la rând, ca să nu fie nevoită să-și întrerupă munca, și trebuia să admită că fusese mai ușor așa, decât să coboare și fie primită cu îndoială de camarazii ei – în plus, Lupul dăduse tribut de durere. Brațele lui erau aproape la fel de învinețite ca ale ei, acum, acoperite cu umflături și pete de la galbenul cel mai pal până la purpuriul cel mai intens, suprapuse și schimbându-și mereu aspectul.

— O formă de artă în sine, le numise el, apoi îi făcuse cel mai straniu – și mai neplăcut – compliment din viața ei: Faci niște vânătăi frumoase.

În seara asta, totuși, el nu venise, iar când ea își dăduse seama că îl aștepta – *îl aștepta pe Lup* –, se ridicase brusc în picioare și ieșise drept pe fereastră.

O lăsă pe Ten s-o conducă la masă. Sala nu era aglomerată la ora asta. O privire rapidă în jur și văzu că jumătate dintre războinicii de aici erau opera mâinilor ei. Era ușor să-i deosebești: aripi, dimensiuni uriașe. De pildă, Amzallag: al ei; Oora: nu. Nisk și Lisseth, amândoi ai ei; Hvitha și Bast: nu. Încă nu, în orice caz. Dar acesta era un motiv pentru care șuieratul de *trădătoare* îi fusese aruncat în spate: cu toții știau că în zilele, săptămânile sau poate chiar în *orele* următoare, sufletele lor aveau să treacă prin mâinile ei. Unul dintre ei probabil avea să meargă cu Thiago la puț chiar în seara asta; cine știe? Însă lucrul pe care-l știau sigur era că aveau să moară; erau obișnuiți cu asta.

Dar nu erau obișnuiți să aibă încredere într-o trădătoare în privința resurecției lor.

— Nectar? întrebă Ten.

O glumă. Făcu semn spre putina cu apă de râu și îi umplu o cană lui Karou.

După ce se așezară, îi spuse:

— L-am văzut pe Razor, mai devreme.

— Da?

Karou se încordă imediat. Razor era un preot descendent din Heth, pe care îl adusese din morți în dimineața aceea, din depozitul de cădelnițe. Fusese o resurecție dificilă, una la cererea expresă a lui Thiago.

Ten dădu din cap.

— Era stupefiat din cauza capului său.

— O să se obișnuiască.

— Da, dar un cap de leu, Karou? Pe un Heth?

De parcă ea n-ar fi știut ce fel de capete aveau urmașii lui Heth. Erau de-a dreptul groaznici, într-adevăr, cu ochi compoziți și mandibule-foarfecă de furnică, semănând cu niște clești de crabi. Cum reușise Brimstone să realizeze asta? Karou nu avea niciun dinte de insectă în rezervele ei și nici de Brimstone nu știa să fi avut vreunul.

— Thiago l-a vrut. Leu a fost cea mai bună soluție, pe moment.

Și mult mai bună decât merită, gândi ea. Razor era un străin pentru ea, însă îi simțise firea întunecată în timp ce lucra. Fiecare suflet lăsa o impresie unică în mintea ei, iar a lui era... *cleioasă.* Nu știa de ce Thiago făcuse din el o prioritate, nici nu întrebase, cum nu întrebase nici de ceilalți. Ea își îndeplinea lucrarea ei, iar Lupul și-o îndeplinea pe a lui.

— Păi, admise Ten, presupun că *este* mult mai drăguț acum.

— Nu-i așa? zise Karou. Mă aștept să-mi mulțumească, de bună seamă.

— Da, bine, dar nu-ți trage ghearele în teacă, zise Ten.

Asta era o expresie în himeră, aproximativ echivalentă cu *a nu răsufla de ușurare*, deși mult mai amenințătoare, implicând necesitatea autoapărării. *Un sfat bun,* gândi Karou.

Avea gura plină, când Ten spuse, ca din întâmplare:

— Thiago a propus ca eu să te ajut.

Cușcușul i se păru brusc ca plastilina pe limbă lui Karou. Nu-i putu răspunde și făcu eforturi să înghită.

— Ei bine, zise Ten, e o sarcină enormă pentru o singură persoană, nu-i așa?

Karou în sfârșit își înghiți plastilina. Brimstone era singur, gândi ea, dar n-o spuse cu voce tare. Știa că n-ar fi ieșit bine la comparație. De altfel, Brimstone nu fusese singur, nu-i așa?

— Aș fi asistenta ta, continuă Ten. Ca femeia naja, cum o chema?

La vesela menționare a Issei, Karou se crispă. Ten nu observă și nu așteptă răspunsul.

— Aș putea să mă îngrijesc de lucrurile de rând, ca să-ți las libertatea pentru partea pe care numai tu o poți face.

— Nu, zise Karou, tăioasă ca lama.

Tu nu ești Issa.

— Spune-i lui Thiago că-i mulțumesc, dar...

— Oh, cred că el se așteaptă să accepți.

Păi, bineînțeles că Thiago se aștepta ca ea să accepte; se aștepta ca toată lumea să-i accepte voința și să-i dea curs imediat. Iar ea avea nevoie de ajutor. Dar Ten? Karou nu putea suferi gândul că lupoaica o să-i stea tot timpul în ceafă, urmărind-o.

Era ceva sălbatic la Ten, ca și la marea majoritate a celor ce o înconjurau, de fapt, pe care Karou nu izbutea să-l împace cu amintirile ei despre himerele între care crescuse – oare fuseseră întotdeauna astfel și ea pur și simplu nu văzuse? Existase, de pildă, problema copacului arza-dulce, nu la mult timp după ce li se alăturase. Nimic dulce în ceea ce-l privea, copacul fusese ars ca toate celelalte din jurul cetății Loramendi, uriaș și scheletic, ca o uriașă mână de oase ieșită din pământ. Rămăseseră niște globi carbonizați, legănându-se între crengile lui, iar Karou nu înțelesese ce erau până când nu auzise niște soldați vorbind despre folosirea „fructelor de arza" pentru exercițiile lor de tragere cu arcul.

Nici măcar nu se gândise – *ce prostie, ce prostie.* – înainte să deschidă gura, spunând:

— Oh, alea sunt fructele? Sunt mari.

Și cum se uitaseră atunci la ea. Nu-și putea aminti nici acum fără să roșească de rușine. Ten fusese cea care îi spusese:

— Sunt *capete.*

Karou albise.

— Trageți în *capete)*

Tot ce putuse gândi a fost: *Dar sunt de-ai noștri. Trebuie să fi fost himere.* Iar Ten întrebase:

— Ce altceva să facem cu ele?

Karou rămăsese pentru o clipă paralizată de stupefacție, după care zisese:

— Am putea să le *îngropăm.*

La care Ten îi replicase, cu un zel malițios:

— Eu mai degrabă i-aș răzbuna.

Asta fusese o declarație înfricoșătoare, iar Karou simțise fiori reci – și o scânteie de admirație, trebuia să recunoască –, dar, mai târziu, amintindu-și mereu episodul, admirația ei se dusese. De ce nu amândouă, să îngroape morții *și* să-i răzbune? Era o barbarie să lase cadavrele să zacă la vedere și ea știa că asta nu era doar din pricina sentimentelor ei umane.

Simțea un bizar conflict de reacții, zilele astea. Ale lui Karou erau cele dintâi și cele mai prompte, dar mai erau și ale lui Madrigal, tot ale ei, de fapt – cele două ființe ale sale se întâlneau cu o stranie vibrație. Nu era propriu-zis dizarmonie. Karou era Madrigal, dar reacțiile ei erau modelate de viața ei omenească și de toate desfătările păcii, iar lucrurile care probabil ar fi fost obișnuite pentru Madrigal pe ea o puteau șoca, la început. Capete arse atârnate de un copac arza-dulce? Dacă Madrigal nu văzuse chiar imaginea asta, fusese martoră la destule orori pentru ca așa ceva să nu aibă puterea de a o șoca.

Însă, pe timpul vieții lui Madrigal, himerele își îngropau morții, dacă puteau. Nu întotdeauna era posibil; de nenumărate ori colectau sufletele și lăsau corpurile pe câmpurile de luptă, dar asta numai de nevoie. Pe când acum era... sălbăticie. Să exersezi tragerea la țintă pe morți? Nu doar ființa omenească din Karou se înfiora. Cum fuseseră ultimii optsprezece ani, dacă himerele renunțaseră la un astfel de semn elementar de civilizație ca *înmormântarea*?

Acum, aplecându-se spre ea, Ten îi zise lui Karou:

— Thiago are nevoie de mai mulți soldați și mai repede. E esențial.

— Ar însemna să se încetinească mersul și mai mult, dacă aș încerca să te învăț ce să faci.

— De bună seamă că există ceva la care pot ajuta.

De bună seamă exista. O mulțime de lucruri, chiar. Putea să prepare și să toarne tămâia în forme, să curețe dinții, să dea tribut de durere. Dar lui Karou i se încleștau dinții la gândul acesta. *Nu Ten.* Ani de-a rândul Ten îi fusese credincioasă Lupului Alb – garda lui personală, membra unei haite ce se mișca întotdeauna în umbra lui, în bătălie și în afara ei.

Fusese și ea în crângul de recviemi.

— Un fierar m-ar ajuta mai mult, zise Karou, ca să învelească dinții în argint, pentru înșirat.

— Aegir are treabă. *Făurește arme.*

Tonul lui Ten sugera că învelitul dinților în argint era sub demnitatea fierarului.

— Și eu ce făuresc, *bijuterii*? îi replică ea, pe același ton.

Își încrucișă privirea cu a lui Ten – ochii ei erau căprui-aurii, ca de lup adevărat, nu că ai lui Thiago, albaștri-pal, o culoare cum nu vezi niciodată la vreun animal. *Ar trebui să i se spună Husky Siberian Alb*, gândi Karou, enervată.

— Aegir e indispensabil.

Vocea lui Ten devenea tăioasă.

— Mă surprinde că Thiago se poate dispensa de tine.

Cine o să-i mai perie lui părul?

— El consideră asta foarte importantă.

Cuvintele lui Ten erau dure și repezi acum, iar Karou începu să-și dea seama că s-ar putea să nu câștige partida și, de asemenea, că argumentele ei împotriva ajutorului din partea lui Ten nu erau foarte solide. Putea înțelege punctul de vedere al lui Thiago – ea nu era pe măsura lui Brimstone, în mod cert. Lupul încerca să ridice o răscoală și erau încă zeci de soldați nezburători care își așteptau drumul la groapă, în plus de avalanșa de cădelnițe din camera ei care abia de începuse să scadă.

Și patrulele nu se întorseseră încă din primul val de atac al rebelilor.

Dacă li se întâmplase ceva… Numai la gândul acesta lui Karou îi venea să se lase jos, pe podea, și să plângă. Din acei treizeci de soldați, jumătate erau nou-plămădiți – corpuri în carne și oase cu greu obținute, brațele ei fiind încă acoperite de vânătăi doveditoare.

Dintre ceilalți, unul era Ziri, singurul din întregul lor grup de himere despre care Karou era aproape sigură că nu ovaționase la execuția ei.

Ziri.

După cum spusese Thiago, era încă devreme. Karou suspină și își frecă tâmplele, gest pe care Ten îl luă ca pe o consimțire, fălcile ei schițând versiunea lor lupească de zâmbet.

— Bine, zise ea. O să începem după cină.

Cum? Nu. Karou încerca să se hotărască dacă să reia protestele, când, cu coada ochiului, văzu o siluetă uriașă intrând

în sală și oprindu-se greoaie. Recunoștea corpul acela, chiar și la limita câmpului vizual. Așa se și cuvenea; tocmai îl plămădise.

Razor.

24. IUBITOARE DE ÎNGERI

Toate discuțiile din sală se opriră. Capetele se întoarseră ca să se uite la Razor, postat în prag și uitându-se țintă la Karou.

Ea simți cum i se răscolesc măruntaiele. Asta era partea cea mai rea, întotdeauna. Erau cei ca Amzallag, care mergeau la puț și se trezeau știind unde fuseseră, cu cine și tot ce se întâmplase în Eretz. Dar mai erau și sufletele din cădelnițe: soldații care muriseră la Capul Armasin și nu știau nici măcar că Loramendi căzuse, darămite că se aflau în altă lume.

Fără excepție, se uitau la Karou cu ochi goi, fără s-o recunoască. De altfel, cum ar fi putut? O fată cu păr albastru, fără aripi sau coarne? Era o străină.

Și, desigur, ea nu auzea niciodată ce se spunea mai târziu, când li se dezvăluia adevărul. Îi plăcea să-și închipuie că vorbea cineva și în favoarea ei – *E una de-a noastră*; *ea este resurecționistul*; *ea te-a reînviat, ea ne-a adus aici, și, ia uite*: *mâncare*! – , deși credea că mai probabil discuția se rezuma la: *Nu avem de ales*; *avem nevoie de ea.* Sau, când era mai pesimistă, la: *Oricât ne-ar plăcea tuturor, nu putem s-o ucidem.* Încă.

Însă, după cum arătau lucrurile, nimeni nu-i transmisese mesajul acesta și lui Razor.

— *Tu,* mârâi el.

Făcu un salt.

Iute – mai iute decât Ten, care se poticni – Karou sări în picioare și se depărtă de masă. Razor ateriză exact în locul în care stătuse ea. Masa cedă sub greutatea lui cu un răsunător *trosc.* Butia cu apă se clătină, apa se vărsă, și se izbi de podea cu bubuitul unui gong, apoi corpurile se mișcară, toată lumea cu viteza gândului, mai puțin Hethul, care era încordat, concentrat. Letal.

— *Iubitoare de îngeri*, spuse el, și Karou luă foc de rușine.

Era cea mai degradantă insultă; în toate limbile cunoscute de Karou, nu exista vreo alta la fel de încărcată de dezgust și dispreț, nici vreun alt termen care să te împroaște cu atâta scârnă. Așa te simțeai, chiar și la figurat, mizerabil.

Insulta nu fusese niciodată folosită într-un sens atât de literal înainte de apariția ei.

Un zvâcnet de coadă și Razor se revărsă spre ea – așa arătă atacul lui. Corpul său era reptilian – dragon Komodo și cobră – și, chiar masiv cum era, se mișca precum vântul peste iarbă.

Karou îl făcuse astfel. Ea îi dăduse această grație, această viteză. Să țin minte, gândi ea și se feri cu un salt. Și ea era grațioasă și rapidă. Zbură îndărăt. În mâini ținea cuțitele lună-nouă. Nici nu-și dăduse seama când le scosese. În fața ei, chipul de leu care fusese atât de frumos în starea de repaus, pe podeaua din camera ei, era grotesc schimonosit de ura lui Razor. El își deschise fălcile și vocea care-i ieși sună ca un răget sfâșietor, crud și chinuit:

— Știi ce am pierdut din cauza ta?

Karou nu știa și nici nu voia să știe. *Din cauza ta, din cauza ta.* Îi venea să-și acopere urechile, dar mâinile îi erau ocupate de cuțite.

— Îmi pare rău, zise ea, iar vocea îi sună atât de slabă, după a lui, și neconvingătoare chiar și în urechile ei.

Ten se duse la el, spunându-i ceva cu glas scăzut și urgent; indiferent ce anume, nu avu niciun efect. Razor țâșni pe lângă ea. Și pe lângă Bast, care nu făcu niciun gest să intervină. Desigur, ea era pe jumătate cât el, în schimb Amzallag ar fi putut cu ușurință să-l oprească, dar el părea nehotărât, uitându-se când la Razor, când la Karou. Ea făcu din nou o voltă înapoi. Ceilalți stăteau pur și simplu spectatori, iar în pieptul ei se născu o scânteie de mânie care se aprinse în ditamai vâlvătaia. *Nemernici nerecunoscători*, gândi ea, ceea ce îi activă un neașteptat nerv al umorului. Ea și Zuzana obișnuiau să numească toate lucrurile nemernice – copii, porumbei, doamne bătrâne și firave care se încruntau la părul lui Karou – și niciodată nu încetase a fi amuzant. Nemernici, găoaze, *orificii.* Acum, în calea acestui leu-dragon, plămadă cu suflet atașat, Karou își simți mușchii feței aranjându-se în cea mai incredibilă expresie: un zâmbet.

Era la fel de incisiv ca lamele ei lună-nouă. Iar pentru următoarea mișcare a lui Razor, ea rămase pe loc și își pregăti cuțitele. Scrâșnind din dinți, plimbă apăsat o lamă arcuită peste cealaltă, scoțând un țipăt de oțel care îi atrase pentru o clipă atenția lui Razor – o pauză îndeajuns de lungă pentru ca mintea lui Karou să se întrebe: *Ei, și acum*? *Va trebui să-l ucid*? *Pot eu s-o fac*?

Da.

Și atunci… o străfulgerare albă și totul se sfârși. Thiago era între ei, cu spatele la Karou, poruncindu-i lui Razor să se potolească, iar ea nu mai trebuia să ucidă pe nimeni. Hethul se supuse, coada lui neastâmpărată continuând să răstoarne scaune la fiecare zvâcnire.

Lisseth și Nisk îl flancară, ținându-l, iar Karou rămase acolo, calmă între respirații, cu lunile-noi în mâini și sângele vâjâindu-i în sus și-n jos prin vene, iar pentru o clipă se simți din nou ca Madrigal – nu trădătoarea, ci războinica.

Doar pentru o clipă.

— Du-o înapoi în camera ei, îi zise Thiago lui Ten, ca și când Karou ar fi fost un pacient scăpat de la ospiciu.

Zâmbetul ei pieri.

— N-am terminat de mâncat, zise ea.

— Se pare că ai terminat.

El aruncă o privire întristată la masa ruptă și la mâncarea risipită.

— O să-ți aduc eu ceva de mâncare, sus. Nu e nevoie să înduri asta.

Vocea lui era dulceagă, îngrețoșător de dulceagă, iar când se apropie de ea ca s-o întrebe:

— Ești bine?

Karou avu poftă să-l zgârie pe față.

— Sunt *bine.* Cine mă crezi?

— Cred că ești cea mai valoroasă achiziție a noastră. Și mai cred că ai nevoie să mă lași să te protejez.

Întinse mâna spre brațul ei; ea se smuci, ferindu-se, iar el își ridică mâinile într-un gest de capitulare.

— Mă pot proteja și singură, zise ea, încercând să regăsească scurta vibrație de putere care o stăpânise mai devreme.

Eu sunt Madrigal, își spuse în minte, dar confruntată cu Lupul Alb, tot ce putu gândi era că Madrigal fusese victima lui și nu-și putu păstra senzația de putere.

— Orice ai crede tu, zise ea, nu sunt neajutorată.

Dar suna de parcă încerca să se convingă totodată pe ea însăși și, fără să-și dea seama, își încrucișă brațele în jurul taliei, într-un gest copilăresc de autoapărare. Le lăsă jos imediat, dar asta n-o făcu decât să pară neliniștită.

Vocea lui Thiago era blândă.

— N-am spus niciodată că ai fi neajutorată. Dar, Karou, dacă ți s-ar întâmpla ceva, noi am fi pierduți. Am nevoie să fii în siguranță. Simplu.

În siguranță. Nu față de inamic, ci față de semenii ei – în care ea turnase toată grija ei, sănătatea ei, durerea ei, zi și noapte. Karou râse amar.

— Au nevoie de timp, zise Thiago. Atâta tot. O să ajungă să aibă încredere în tine. La fel ca mine.

— Tu *ai* încredere în mine? întrebă ea.

— Bineînțeles că am, Karou. Karou.

Părea trist.

— Am crezut că am trecut peste tot ce-a fost înainte. Nu e momentul pentru râci mărunte, acum. Avem nevoie să ne concentrăm toate forțele, toată energia, pentru cauză.

Karou ar fi putut protesta că execuția ei nu fusese tocmai o râcă măruntă, dar tăcu, pentru că știa că Thiago avea dreptate. Într-adevăr aveau nevoie de toată energia pentru cauză și îi era ciudă că fusese nevoie să-i amintească el de asta, de parcă ea ar fi fost vreo școlăriță indisciplinată și, chiar mai mult, îi era ciudă pe zdruncinarea pe care o simțea acum, când valul de adrenalină îi trecuse. Oricât de tare o enerva să fie expediată în camera ei la ordinul lui Thiago, exact asta își dorea, să fie în camera ei, în singurătatea și siguranța ei, așa că vârî cuțitele la loc în tecile lor și, încercând să se poarte de parcă ar fi fost ideea ei, se întoarse și plecă. Își ținu capul sus, dar știu, tot drumul până acolo, că nu păcălea pe nimeni.

25. COADA DUȘMANILOR, LA UȘA ACEASTA

Ten o escortă pe Karou în camera ei și trebuie să fi considerat tăcerea lui Karou drept consimțământ, pentru că trăncăni fără încetare, oferindu-i critici inoportune despre recentele resurecții, fiind prinsă complet nepregătită în capul scării, când Karou îi închise ușa în nas și trânti drugul, baricadând-o.

Un moment de tăcere stupefiată, apoi începură bătăile.

— Karou! Eu trebuie să te ajut. Lasă-mă să intru. *Karou.*

— Te iubesc, drugule, șopti Karou, mângâindu-l.

Vocea lui Ten se ridică fermă, certând-o, pufăind ofensată. Desfăcându-și centura armelor, Karou nu-i dădu atenție. Pe masa ei de lucru stătea un colier pe jumătate înșirat, dar nu voia să-l continue și nu voia nici companie – sau dădăceală. Ea voia un creion și o foaie de hârtie, ca să redea exact expresia de pe fața lui Razor când o atacase, V-ul mesei rupte și siluetele neclare de la periferie, care nu făcuseră nimic s-o ajute. Desenatul fusese întotdeauna modul ei de a procesa lucrurile. Odată ce ajungeau pe hârtie deveneau *ale ei* și putea hotărî câtă putere aveau asupra ei.

Luă caietul de schițe și îl deschise. La cotor văzu rămășițele zimțate ale unei pagini rupte și își aminti, la fel de clar ca și când l-ar fi privit, desenul lui Akiva care fusese acolo. El dormind în apartamentul ei. Distrusese desenul, bineînțeles. Le distrusese pe toate.

Ar fi fost bine dacă ar fi putut face la fel și cu amintirile ei.

Iubitoare de îngeri.

Chiar și gândul la ocară îi stârnea rușinea. Cum putuse să facă asta, să-l iubească pe Akiva – sau, mai degrabă, să creadă că îl iubise? Pentru că, acum, ceea ce fusese între ei purta acea împroșcare cu scârnă – *iubitoare de îngeri* – și nu arăta nici pe departe a iubire. Poftă trupească, poate. Tinerețe, rebeliune, autodistrugere, perversitate. Abia de-l cunoștea; cum de-și închipuise ea că era iubire? Însă, orice fusese... putea fi vreodată iertată?

Câte himere trebuia să reînvie Karou până să fie acceptată de ele?

Pe toate. Atât de multe. Toate, până la ultima, muriseră din cauza ei. Sute de mii. Mai multe.

Ceea ce era, firește, imposibil. Sufletele acelea trecuseră în evanescență, inclusiv cele mai dragi ei. Se pierduseră pe veci. Atunci, asta era? Nicio posibilitate de izbăvire?

Aceasta era viața ei și, deopotrivă, coșmarul ei, iar câteodată singura cale prin care putea să-l îndure era să-și spună că avea să se sfârșească. Dacă *era* un coșmar, avea să se trezească și Brimstone avea să fie în viață; toată lumea avea să fie în viață. Și dacă nu era un coșmar? Ei bine, avea să se sfârșească într-unul din multele feluri în care se sfârșesc viețile. Mai devreme sau mai târziu.

Desenă și îl redă pe Razor arătându-și colții cu teribilă fidelitate.

Chiar vrei să știi cu ce mă ocup, Zuzana? Poftim. Sunt închisă într-un castel de nisip cu niște monștri morți, silită să-i readuc la viață unul după altul, încercând totodată să evit să fiu mâncată.

Suna ca o introducere la un concurs televizat japonez, iar Karou nu se putu abține să nu râdă din nou, deși doar pentru o secundă, fiindcă, din partea cealaltă a ușii, Ten o auzi și slobozi un mârâit înăbușit. *Grozav.* Lupoaica probabil crede că râdeam *de ea.*

Coada dușmanilor, la ușa aceasta, scrise Karou sub desenul ei.

Oh, Zuze.

Aruncă un ochi spre tăvile cu dinți și le blestemă pentru că erau atât de pline. Fusese prea eficientă în excursia ei de colectare; o să dureze un timp până ce va putea invoca necesitatea de a ieși din nou în lume. Cu cât mai repede lucra, totuși, cu atât mai curând avea să vină acel moment și, atunci, avea să facă mai mult decât să-i trimită un e-mail Zuzanei. Avea s-o caute. Avea să se așeze în voie, la un ceai și un gulaș, cu ea și cu Mik, la Bucătăria cu Otravă, și să le spună totul, apoi să se delecteze cu indignarea lor în contul ei.

Ei vor fi de acord cu ea că ingrații ăia din os de preoți Heth nu meritau capete de leu regal, ci probabil de hamster, data viitoare, sau poate de pechinez.

Sau mai bine, și-o imagină pe Zuzana zicând, în modul ei tăios, *dă-i dracu’ pe toți.*

N-o fac pentru ei, i-ar fi replicat Karou. Era un gând practic, unul de care se agăța. *Ci pentru Brimstone. Și pentru himerele pe care îngerii n-au reușit încă să le ucidă.* Nu trebuia decât să-și amintească de Loramendi ca să simtă disperarea sarcinii ei. Nu exista nimeni altcineva să facă treaba asta, numai ea.

De undeva de afară se auzi semnalul santinelei, un singur fluierat înalt și scurt. Karou sări în picioare și dintr-un pas ajunse la fereastră. Se întorcea o patrulă, prima din cinci. Fără ezitare, se aplecă în afara ferestrei și cercetă cerul. Iată: dinspre munții unde se afla portalul, sus și nevăzut în văzduh. Erau încă prea departe ca să le deslușească siluetele și să știe care echipă era, dar, uitându-se cu atenție, putu vedea că erau șase. Ăsta era un motiv de bucurie; o echipă, cel puțin, era intactă.

Mai aproape, mai aproape, și apoi îl văzu pe el: înalt și drept, cu coarnele ca o pereche de sulițe. Ziri. Un nod, de care nu știuse că se afla acolo, se desfăcu în pieptul ei. Ziri era teafăr. Îi putea zări și pe ceilalți acum și, curând, se roteau deasupra kasbahului, lăsându-se din zbor în curte, jumătate dintre ei cu aripile create de ea, niciunul semănând cu celălalt ca formă și mărime, dar cu toții la fel de amenințători: înarmați să ucidă, cu pielea înnegrită de sânge și cenușă. Se bucură să-l vadă și pe Balieros, dar adevărata ușurare o simțea pentru Ziri.

Ziri era kirin; era din neamul ei.

Când Karou se uita la el, amintirile sale ca Madrigal deveneau mai vii și își aducea aminte de bărbații tribului său, cum nu-i mai văzuse de atâta vreme. Ea nu avea decât șapte ani când îngerii o lăsaseră orfană. Fusese plecată departe de casă, în ziua aceea, un copil liber în sălbăticie, și se întorsese la urmările raidului de prindere de sclavi și la sfârșitul vieții așa cum o știuse ea. Moarte și tăcere, sânge și absență și, în străfundul peșterilor, strânși unii într-alții, câțiva dintre bătrânii care izbutiseră să salveze cei mai mici prunci nou-născuți.

Ziri fusese unul dintre acei prunci, micuț și proaspăt ca un pisoi care nu făcuse încă ochi. Karou mai avea câteva amintiri despre el în Loramendi, mai târziu: obișnuia să se țină după ea, roșind – sora ei vitregă, Chiro, o tachina spunând că el o iubește. „Mica ta umbră kirină”, îl numea Chiro.

— Nu e iubire, protestase Madrigal. E rudenie. E dorul după ce n-a avut niciodată.

Se simțea profund mișcată de soarta lui, un orfan ca și ea, dar fără nicio amintire despre casa lor ori despre neamul lor de care să se ancoreze. Mai rămăseseră câțiva kirini bătrâni și câțiva orfani de vârsta lui, dar Madrigal era singurul exemplar kirin în floarea tinereții pe care îl văzuse el vreodată.

Ciudat, acum, când roata se întorsese, că ea era cea care se uita la el și vedea ce pierduse *ea.* El ajunsese adult și era înalt, chiar fără coarnele de antilopă care îi adăugau încă vreo jumătate de metru. Picioarele lui erau omenești, subțiindu-se la vârfuri în picioare de antilopă, la fel cum fuseseră odinioară ale ei, și, împreună cu aripile largi de liliac, îi dădeau același mers plutitor pe care-l avuseseră toți kirinii – o lejeritate de parcă pământul de sub picioare ar fi fost un amănunt fără importanță, de care ar fi putut oricând să se desprindă și să se înalțe în aer până la câteva leghe deasupra tuturor.

Numai că nu era niciun dram de lejeritate la el acum. Mersul lui era greoi și fața sumbră, iar când patrula se strânse în formație ca să-și aștepte generalul, el a fost singurul care a aruncat o privire în sus, la fereastra lui Karou. Mâna ei se ridicase pe jumătate să-l salute, brațul ei strivit de menghine luând foc de durere la acest simplu gest, la care... el nu îi răspunse. Își coborî din nou capul de parcă ea nici n-ar fi fost acolo.

Jignită, Karou își lăsă brațul să-i cadă pe lângă corp.

De unde veniseră? Ce văzuseră? Ce făcuseră?

Coboară și află, o îndemnă o voce șoptită din mintea ei, însă nu-i dădu ascultare. Indiferent ce se petrecuse în peisajul acoperit de ploaia de cenușă și în lumea năclăită de sânge a războiului, în care creațiile sale pătrunseseră pentru a comite violențe, nu era treaba ei. Ea conjura corpuri; atâta tot.

Ce ar fi putut să facă mai mult?

26. PAGUBE AMARNICE

Lupul era la fereastră, chiar sub aceea a lui Karou. Când Ziri își ridică ochii, căutând-o pe ea, văzu alb și imediat își coborî capul. Abia de avu timp să observe expresia pe jumătate de

speranță de pe chipul ei când își ridicase mâna să-l salute, șovăielnic. Singuratică.

Și el o evitase.

Lupul îi spusese că trebuia să nu aibă contact cu ea. Le spusese asta tuturor, însă Ziri avusese impresia că ochii aceia pastelați zăboviseră asupra lui când vorbise și că el era cel pe care Thiago îl supraveghea cel mai îndeaproape. Pentru că era kirin? Oare credea că numai faptul acesta era de ajuns să-i lege sau își amintea de Ziri când era copil? La balul Despotului?

La execuție.

Încercase s-o salveze. Ar fi fost amuzant, dacă n-ar fi fost atât de jalnic – cum se ghemuise în spațiul strâmt de sub tribunele de turnir, adunându-și curajul, strângând în mâini săbiile lui boante de antrenament, de parcă acelea ar fi putut s-o elibereze. Tribunele fuseseră ridicate în agora, ca publicul s-o poată vedea mai bine murind; era un spectacol. Madrigal, atât de nemișcată și de dreaptă, atât de frumoasă, făcuse gloatele care băteau din picioare să arate ca niște animale, iar el, un băiețel slăbuț de doisprezece ani, se gândise că ar fi putut da năvală pe eșafod și… ce? Să-i taie pinioanele, căușele? Orașul însuși era o cușcă; n-ar fi avut nicăieri scăpare.

Nu contase. Fusese culcat la pământ de mânerul sabiei unui soldat mai înainte ca picioarele lui să atingă platforma. Madrigal nici nu văzuse actul lui prostesc de eroism. Ochii ei nu-i părăsiseră nicio clipă pe ai iubitului său.

Asta fusese în altă viață. Ziri nu înțelesese trădarea ei pe atunci sau unde avea să se ajungă. Unde *se ajunsese.* Dar nu mai era un băiețel îndrăgostit peste urechi, iar Karou nu însemna nimic pentru el.

Și atunci de ce ochii lui erau atrași spre fereastra ei? Spre ea, în rarele ocazii în care cobora printre ei?

Să fi fost milă? O privire fusese de ajuns să-și dea seama cât de singură era. În primele zile, în Eretz, ea fusese palidă, tremurătoare, mută – evident în șoc. Fusese mai greu atunci să nu se ducă la ea sau să nu-i spună niciun cuvânt. Ea probabil observase – cum ceva din el dădea să-i răspundă durerii ei, singurătății ei, iar acum ea îl căuta cu privirea aceea de semisperanță ori de câte ori îl zărea, de parcă ar fi putut să-i fie un prieten.

Iar el îi întorsese spatele. Thiago fusese foarte clar: rebelii aveau nevoie de ea, dar nu puteau face greșeala să se încreadă în ea. Era înșelătoare și trebuia manevrată cu grijă – de către el.

Și iată-l aici, acum, coborât să salute patrula.

— Bine ne-am găsit! zise Thiago, călcând cu pași mari, ca stăpânul conacului.

Stăpânul *ruinelor*, mai degrabă, dar, chiar dacă acest castel de pământ era o decădere pentru mărețul Lup Alb, și-l revendica la fel cum își revendicase întotdeauna orice – sau totul: ca al lui, să facă din el după pofta inimii, până ce avea să pună mâna pe următorul lucru, mai bun. O să aibă tronul din Astrae mai înainte să piară, susținea el, și pe serafimi sclavi – și oricât de ridicolă părea pretenția asta în lumina circumstanțelor în care se aflau, Ziri nu l-ar fi subestimat niciodată pe Lup.

Thiago era un soldat model. Trupele îl venerau și ar fi făcut orice pentru el. Mânca, bea și respira bătălia, niciodată mai acasă ca într-un cort de campanie tapetat cu hărți, analizând strategii împreună cu căpitanii lui sau, mai bine, năpustindu-se el însuși asupra îngerilor cu colții dezveliți și însetați de sânge.

— Nestăpânit, răbufnise odată mânios Despotul, când fiul lui fusese ucis și se întorsese din morți într-un corp nou. Un general nu trebuie să moară pe front!

Dar Thiago nu fusese niciodată tipul care să stea în spatele liniei, la adăpost, și să-i trimită pe alții înainte la moarte. El conducea, iar Ziri știa din proprie experiență cum neînfricarea lui se răspândea cu iuțeala fulgerului la toți ceilalți în luptă. Asta îl făcea măreț.

Acum, totuși, cu himerele atârnând de capătul zdrențuit al firului existenței lor, părea că vorbele tatălui își făcuseră în sfârșit loc în mintea lui. Când patrulele plecaseră în Eretz, el rămăsese în urmă – evident călcându-și pe inimă și chiar cu o proastă dispoziție care-i evoca lui Ziri gardienii numiți la datorie în timpul festivalurilor. Era greu de suportat *să rateze* acțiunea. Se plimbase în sus și-n jos, cu neliniște de lup, avid, *invidios*, și acum revenea la viață la întoarcerea soldaților săi.

Îi strânse de braț, pe fiecare în parte, înainte de a se opri în fața lui Balieros.

— Sper, zise el, cu un zâmbet hain care indica faptul că nu se îndoia, că ați produs pagube amarnice.

Pagube amarnice.

Dovezile erau pictate, împroșcate și stropite pe ei – sânge, uscat până la un cafeniu mohorât, de-a dreptul negru în locurile unde se strânsese în cutele mănușilor de luptă, în striurile bocancilor și în despicăturile copitelor. Fiecare muchie și colț ale cuțitelor lună-nouă din tecile lui Ziri erau mânjite cu sânge; abia aștepta să le curețe. Mutilarea morților. Probabil era un lucru de mândrie, zâmbetele crestate care fuseseră mesajul Despotului, odinioară. Ziri nu știa decât că el, unul, se simțea murdar și voia să se ducă la râu și să se spele. Până și coarnele lui erau năclăite cu sânge, fiindcă împunsese un înger care venise în zbor spre el, în timp ce el era încleștat în luptă cu un altul. Patrula produsese pagube amarnice, într-adevăr.

De asemenea, protejase locuitorii fermelor caprine de o razie inamică, eliberase o caravană de sclavi, îi înarmase și îi trimisese în lung și-n lat să ducă vorba despre ceea ce se pregătea. Însă Thiago n-a întrebat despre astea. Auzindu-l, părea că uitase că mai existau pe lume și alte ființe care nu erau soldați – inamici sau de-ai lor – sau că mai rămăsese alt țel decât uciderea.

— Povestiți-mi, zise el, lacom. Vreau să știu ce mutre au făcut. Vreau să aud cum au țipat.

27. MAREA INIMĂ SĂLBATICĂ

Cândva, pe la miezul zilei, băiatul smilodon, Rath, încă purtând-o în brațe pe Sarazal, o conduse pe Sveva pe o pantă abruptă și împădurită într-o râpă. Era destul de îngustă cât să fie bine ascunsă de frunzișul neîntrerupt al pădurii, iar Svevei i se păru că ramurile palide ale agrișilor arcuite deasupra viroagei și întâlnindu-se la mijloc arătau ca brațele fetelor unite în dans. Lumina soarelui pătrundea printre ele, uneori în sulițe orbitoare, iar alteori desenând dantelării de lumină, verde și aurie, în continuă mișcare. Mici vietăți înaripate zburătăceau și fluierau din adâncuri până în vârfuri prin acest mic defileu ce constituia întreaga lor lume, iar, de jos de tot, se putea auzi susurând un izvor, vioi ca muzica.

Toate acestea vor arde, gândi Sveva, sărind peste un hățiș de iederă și coborând în salturi laterale pe pantă, în spatele lui Rath.

Focurile erau încă în urma lor și, cum vântul bătea dinspre sud, ducând fumul cu el, nici măcar nu-l puteau mirosi, însă trecuseră de vreo câteva ori peste coline din vârful cărora zăriseră cerul înnegrindu-se la nord.

Cum puteau îngerii să facă asta? Era atât de important să captureze sau să ucidă câteva himere, încât să distrugă tot pământul? Și de ce, mă rog, își doreau doar să pustiască?

De ce nu ne pot lăsa pur și simplu în pace? îi venea ei să strige, dar n-o făcu. Știa că era un gând copilăresc, că războaiele și urile lumii erau prea mari ca să le priceapă ea și că ea nu era mai importantă în schema lucrurilor decât fluturii și libelulele zburătăcind în mănunchiurile de lumină.

Eu sunt importantă, totuși, stărui ea, în sinea ei. La fel și Sarazal, la fel și fluturii și libelulele, și evazivii scotorași, și florile înstelate de tenzing, atât de mici și de perfecte, chiar și micuții vii-sub-piele înțepători, care, la urma urmei, încercau doar să trăiască.

Și Rath era important, de asemenea, chiar dacă respirația lui mirosea ca a cuiva ce o viață întreagă se hrănise cu sânge și ronțăise oase.

Rath le ajutase. Când el o luase în brațe pe Sarazal, Sveva nu-și închipuise că voia s-o ducă deoparte și să o mănânce, dar era greu să nu-i fie frică, de vreme ce inima i-o lua la goană numai când îl vedea. Smilodonii erau carnasieri. Asta erau ei, la fel cum viii-sub-piele erau vii-sub-piele, ceea ce nu însemna că ea trebuia să-i placă. Pe ei sau pe el.

— Noi nu mâncăm ciute, spusese el fără să se uite la ea, când îl ajunsese din urmă – lucru ușor, căci ea era mult mai rapidă decât el, iar el era și îngreunat cu povara lui Sarazal. Nici vreun alt fel de animale superioare. Cum sunt sigur că știi.

Sveva știa că, teoretic, așa stăteau lucrurile, dar îi venea destul de greu s-o ia pe încredere.

— Nici dacă vă este foarte foame? întrebase ea, sceptică și, în mod ciudat, dorindu-și să creadă ce era mai rău despre el.

— Îmi *este* foarte foame și voi sunteți încă vii, răspunsese el.

Asta fusese tot. Continuase să alerge, iar Sveva nu mai izbutise să-și păstreze frica, pentru că Sarazal dormea cu capul

pe umărul lui, iar el rămăsese în două picioare, când ar fi fost mai ușor pentru el s-o abandoneze și să fugă în salturi, așa cum obișnuiau să fugă smilodonii când vânau. N-o făcuse, totuși.

Le condusese aici, iar acum, când erau foarte jos în viroagă, putea auzi și mirosi și Sveva ceea ce el auzise și simțise cu mai multe mile în urmă, cu simțurile lui ascuțite de prădător: caprine.

Caprine? De aceea o pornise el spre est, ca să prindă din urmă acești turmari înceți, cu capete săltărețe, care, judecând după miros, încă mai aveau tot șeptelul cu ei?

Rath se opri în capătul râpei și, când Sveva ajunse lângă el, zise:

— Din sat, cred, cel de lângă apeduct. Ți-aduci aminte.

De parcă ea ar fi putut uita locul unde soldații serafimi fuseseră spânzurați cu zâmbetele roșii de-ale Despotului. N-avea să uite cât trăia groaza amestecată cu nădejdea salvării. Satul fusese gol; ea își închipuise că locuitorii erau probabil morți și acum se bucură să știe că nu erau, dar nu înțelegea de ce Rath venise după ei.

— Caprinele sunt încete, zise ea.

— De aceea au nevoie de ajutor, răspunse Rath.

Sveva simți dogoarea rușinii. Se gândise numai la salvarea lor.

— Ar putea avea și un tămăduitor printre ele, adăugă Rath, uitându-se în jos la Sarazal, care se odihnea pe pieptul lui, cu ochii încă închiși și piciorul rănit ținut cu blândețe în brațul lui îndoit. Era așa o imagine incompatibilă, prădătorul ținând în brațe prada, încât Sveva nu putu decât să clipească și să simtă că a atins limita puținei sale înțelegeri.

Oare știa cu adevărat ceva pe lumea asta?

•••

Întinderea pământului era imensă. Lui Akiva i se părea că se putea înălța oricât în aer, și tot îl va vedea desfășurându-se în toate direcțiile, nețărmurit și verde, la nesfârșit. Știa că nu așa era, de fapt. La răsărit, pământul se înălța, urcând treptele unui șir lung de dealuri joase, devenind un platou muntos deșertic cale de zile și săptămâni, numai lut roșu și plante ghimpoase, pe unde gândaci mari cât scuturile se îngropau în pământ și stăteau la pândă cu lunile, cu anii, așteptând să treacă prada prin apropiere. Se zvonea că niște nomazi trăiau în jurul

insulelor muntoase, precum sabii cei cu cap de șacal, dar patrulele serafimilor care cercetaseră zona fie raportaseră că nu dăduseră peste niciun semn de viață, fie dispăruseră în prăpăstii și nu se mai întorseseră să raporteze ceva.

Spre apus se întindea Lanțul Munților de Coastă, iar dincolo de aceștia, Coasta Secretă, ținutul satelor de maree, cu locuitori ce puteau trăi și în apă, și în afara ei, și care dispăreau cu viteza peștilor la vederea inamicului, retrăgându-se în refugiile adâncurilor până ce trecea pericolul.

Iar la miazăzi, formidabilul Extrem Neumblat, cei mai înalți munți din Eretz precum și cei mai întinși, cam de trei ori mai mari decât orice alt lanț muntos din lume. Ei alcătuiau un vast zid de metereze cenușii și creneluri naturale, defileuri străpunse de râuri care tăiau prin inima stâncii, ba intrând, ba ieșind din ea, și costișe sclipind de cascade cu miile. Se zicea că ar fi trecători – ravene labirintice și tuneluri – care duceau spre pășunile înverzite din capătul îndepărtat, cu neputință de străbătut fără călăuze din triburile native, cu carne de broască, locuind mai mult în întuneric. Pe piscurile cele mai înalte, erau formațiuni de gheață ce arătau precum cristalele de la depărtare, dar, de aproape, s-au dovedit a fi pustii și răvășite de vânturi nebune, imposibil de răzbit pentru o făptură vie, în afară de taifunarii care-și aveau cuiburile aici, clocindu-și uriașele lor ouă și zburând prin vijelii care ar fi izbit mortal orice altceva la prima bătaie de aripă.

Astfel erau hotarele naturale ale acestui continent sudic pe care serafimii încercau de atâta vreme să-l domesticească, iar pământul înverzit ce se întindea acum sub Akiva era marea lui inimă sălbatică, prea mare ca s-o ții sub stăpânire chiar dacă toți soldații din nenumăratele legiuni ale Imperiului ar fi fost trimiși să încerce. Ar fi putut – și asta făceau – să ardă satele și câmpurile, dar erau mai multe himere nomade decât cultivatoare de pământ, mereu pe fugă și greu de prins, iar serafimii n-ar fi putut arde totul, chiar dacă ar fi încercat, ceea ce – în pofida vălătucilor de fum negru – nu făceau.

Focurile erau menite doar să taie drumul fugarilor spre sud și spre est, unde pădurile se răreau și pâraiele se grăbeau să se alăture uriașului fluviu Kir, și poate așa să-i scoată din ascunzișuri. Și dacă reușeau?

Akiva spera că nu vor reuși. Adevărul e că făcea mai mult decât să spere. Își punea la bătaie toate abilitățile de urmăritor pentru a ajuta la pierderea urmelor. Oriunde socotea că ar putea fi himere – pe unde vreo deschizătură în frunzișul pădurii sugera vreun izvor, de exemplu – el făcea eforturi să conducă echipa într-o direcție opusă și, pentru că era Urgia Bestiilor, nimeni nu-i punea deciziile la îndoială. Poate cu excepția lui Hazael, și numai din ochi.

Liraz nu era cu ei; echipa lor era de doisprezece soldați, iar ea fusese distribuită în alta. Akiva nu se putu împiedica să nu se întrebe, de-a lungul zilei, cu ce zel își îndeplinea sora lui ordinele.

— Așadar, ce crezi de fapt? îl întrebă Hazael, din senin.

Se apropia seara și ei nu găsiseră încă nici sclavi fugari, nici săteni.

— Despre ce?

— Despre cine e în spatele atacurilor acestora?

Ce *credea* el? Nu știa. Toată ziua, Akiva se războise cu speranța – încercând să nu-și îngăduie să spere, în parte pentru că era un sentiment atât de nepotrivit cu care să pleci de la scena unui masacru și, în parte, pur și simplu din teama că se va dovedi zadarnică. Exista oare un alt resurecționist? Sau nu?

— Nu fantome, în orice caz, dădu el un răspuns neutru.

— Nu, probabil că nu fantome, încuviință Hazael. E curios, totuși. Niciun strop de sânge pe săbiile soldaților noștri, nicio urmă care să arate plecarea de la locul faptei, în afară de fugari, și cinci atacuri într-o singură noapte – deci câte atacuri în total? Trebuie să fie puternici ca să facă ce-au făcut ei și probabil au aripi, dacă au venit și au plecat fără urmă, și bănuiesc că au avut hamse, altminteri soldații noștri ar fi reușit să dea niște lovituri. Aceasta a fost doar preambulul.

Enunțul lui era elaborat; Akiva se gândise la toate lucrurile astea el însuși. Hazael îi aruncă o privire lungă.

— Cu ce ne confruntăm aici, Akiva?

Trebuia s-o spună, în sfârșit.

— Reînviați. Asta trebuie să fie.

— Alt resurecționist?

Akiva șovăi.

— Poate.

Oare Hazael înțelegea ce însemna pentru el dacă exista un alt resurecționist? Oare putea să-i ghicească speranța – Karou să fie din nou în viață? Și ce simpatie putea obține pentru speranțele lui? Presupunea că iertarea lui atârnase de moartea lui Karou, de parcă nebunia lui Akiva ar fi putut fi o problemă din trecut, ceva ce erau nevoiți să depășească pentru a putea continua ca de obicei.

Nu avea cum să mai fie „ca de obicei” pentru Akiva. Dar *cum* ar putea să fie?

— Acolo! strigă conducătoarea patrulei, trezindu-l brusc din gândurile sale.

Kala era locotenent în Legiunea a Doua, cea mai mare dintre forțele Imperiului, uneori numită și armata regulată. Ea arăta în jos, către o vâlcea unde coroanele copacilor nu se uneau compact și unde, când Akiva se uită, o mișcare rapidă atrase o altă mișcare, și o alta, și apoi o năvală de corpuri. Mișcarea unei turme. Caprinele. I se strânse inima ghem și primul său impuls a fost mânia: *Ce proști, în toată întinderea asta sălbatică, să se lase descoperiți.*

Era prea târziu să mai abată atenția de la ei; nu putea face nimic decât s-o urmeze pe Kala care conduse echipa în jos, spre copaci. Ea era cu ochii în patru la o eventuală ambuscadă și le făcu semn lui Akiva și lui Hazael să ocolească în zbor și să aterizeze la capătul îndepărtat al viroagei, ceea ce ei și făcură, uitându-se cu atenție în spațiul liber dintre coroanele copacilor, nădăjduind să vadă mai clar despre ce era vorba – ceea ce nu izbutiră, doar străfulgerări de lână și deplasare înceată.

Akiva își strângea săbiile cu amărăciune. Instrucția lui era desăvârșită. Ia o armă și devii un instrument cu un scop la fel de limpede ca al armei înseși: să găsești arterele și să le despici, membrele și să le retezi; să iei ce e viu și să-l dai morții. Nu exista alt motiv de a ține în mână o armă, niciun alt motiv de *a fi* una.

El nu voia să mai fie acea armă. Oh, ar fi putut dezerta, s-ar fi putut face nevăzut chiar în clipa aceea. Nu trebuia să ia parte la asta. Însă nu era de ajuns ca *el* să înceteze să mai ucidă himere. Visase mult mai mult decât atât, odinioară.

Copacii erau un foșnet verde când el și Hazael au aterizat, odată cu ceilalți, iar vocea care i-a răsunat în cap era aceea pe care o auzise o singură dată. *Viața e ceea ce crește pentru a*

umple lumile. Te domină fie viața, fie moartea. Când Brimstone rostise aceste cuvinte, nu însemnaseră nimic pentru Akiva. Acum înțelegea. Dar cum ar fi putut un soldat să-și schimbe stăpânii?

Când ai ambele mâini încleștate pe săbii, cum mai poți spera să oprești vărsarea de sânge?

28. CEA MAI CRUNTĂ FORMĂ DE TĂCERE

Atât de multe feluri diferite de tăcere, gândi Sveva, lipindu-și fața de umărul lui Rath și încercând să nu respire. Asta era cea mai cruntă formă. Era tăcerea scoate-un-sunet-și-o-să-mori, despre care, deși n-o mai experimentase vreodată înainte, înțelese instinctiv că devenea mai riscantă cu cât mai multe suflete o împărtășeau. Poți avea încredere în tine c-o să taci, dar în mai mult de treizeci de străini?

Cu copii mici?

Erau ghemuiți sub o streașină de pământ scobită de izvor în sezoanele de ploaie; apa trecea prin fața lor, săltând spre copitele lor – și spre uriașele labe ale lui Rath –, iar clipocitul ei ar fi putut acoperi măcar unele sunete slabe – scâncete sau smiorcăieli, deși, observă Sveva, nu auzea niciunul. Cu ochii închiși, ar fi putut crede că e singură, dacă nu ar fi fost căldura corpului lui Rath, într-o parte, și a lui Nur în cealaltă. Mama caprină își ținea pruncul lipit de ea, iar Sveva se tot aștepta ca Lell să plângă, dar micuțul nu scotea niciun sunet. Tăcerea asta, gândi ea, era remarcabilă: o încremenire perfectă, tremurătoare și fragilă. Ca sticla, dacă s-ar fi spart, nu s-ar mai fi putut închega la loc.

Dacă Lell plângea, dacă o singură copită a cuiva și-ar fi pierdut punctul de sprijin și ar fi alunecat pe mal sau dacă orice sunet s-ar fi ridicat peste murmurul inocent al izvorului, mureau cu toții.

Și dacă, în sufletul ei de copil speriat, o parte din ea ar fi vrut să dea vina pe Rath pentru că se aflau aici, nu putea. Și asta nu fiindcă n-ar fi încercat. Era bine să ai pe cineva pe care să dai vina, dar problema cu Sveva și învinuirea era că, dacă mergea pe fir înapoi, singura vinovată era *ea*, fiindcă o luase la fugă pe

vale, înaintea lui Sarazal, cu vântul în păr, fără să asculte de sora ei care îi striga să se întoarcă. Pentru asta nu era vina lui Rath și, mai mult, ea și sora ei ar fi fost probabil deja moarte, dacă n-ar fi fost el. Iar caprinele, ei bine, ar fi murit *acum.* Chiar în clipa asta.

Ce lucru straniu și cumplit de știut.

Dacă Rath n-ar fi adulmecat caprinele și nu le-ar fi urmărit, prinzându-le din urmă și alăturându-li-se, această tăcere încordată n-ar fi existat; același aer de acum ar fi fost sfâșiat de țipete jalnice, iar Lell *ar fi plâns*, biet ghemotoc înfășat, și toți ceilalți, de asemenea, în locul berbecilor.

•••

— Berbeci! zise Hazael, râzând – râzând cu ușurare, i se păru lui Akiva – și văzu că în viroagă nu erau decât berbeci: animale mițoase, cu coarnele răsucite, dar nicio caprină crescătoare de oi, nicio himeră printre ei.

— Tu și tu, făcu semn Kala spre doi soldați, omorâți-i. Ceilalți…

Se întoarse în loc, măsurându-și echipa din priviri; era încă în aer, aripile sale întinzându-se destul de mult cât să atingă ramurile copacilor aplecați la marginea viroagei și să împrăștie scântei.

— Găsiți-i pe proprietarii lor.

•••

Sveva auzi behăiturile berbecilor și își apăsă fața mai tare în umărul lui Rath. Rath convinsese crescătorii de oi să-și mâne înainte turma și să se întoarcă pe albia izvorului, să iasă din viroaga aceea și să se adăpostească în alta – unde se aflau acum. Erau prea mulți, împreună, iar berbecii erau prea zgomotoși, prea nestăpâniți ca să-și lege viețile de ale lor; aveau să fie descoperiți, spusese el și avusese dreptate.

Acum berbecii mureau.

Sveva îi strânse mâna surorii sale; era fără vlagă. Țipetele berbecilor erau înfiorătoare, chiar și de la depărtare, dar n-au durat mult, iar când în sfârșit s-au stins, ea avu impresia că poate simți îngerii rotindu-se în văzduh, deasupra capului. Îngeri la vânătoare. Vânându-i pe *ei.* Își încleștă degetele pe mânerul cuțitului ei furat, care o făcu să se simtă mai mică, fiindcă era lucrat pentru pumnul mare și brutal al unui înger.

Poate că avea să înjunghie vreunul cu el. Cum s-ar simți atunci? Oh, ura ei clocotea, aproape că spera să aibă ocazia. Dintotdeauna urâse îngerii, desigur, dar cumva distant, vag. Ei fuseseră monștrii din poveștile de la culcare. Nu văzuse niciodată vreunul înainte să fie capturată. Secole de-a rândul pământul acesta fusese sigur – armatele Despotului îl feriseră. Ce ghinion, așadar, să trăiești în vremurile în care siguranța pierise! Acum, deodată, serafimii erau reali: torționari lacomi, frumoși într-un mod care făcea frumusețea *hidoasă.*

Și mai era și Rath, îngrozitor într-un mod care făcea groaza… ei bine, dacă nu frumoasă, atunci regală, cel puțin. Maiestuoasă. Ce ciudat, să găsească încurajare în corpul masiv al unui mâncător de carne de lângă ea – dar așa se întâmpla. Din nou, Sveva se simți săracă cu duhul; de când fusese luată sclavă, lumea așa cum o știa ea se despicase în două. Văzuse serafimi și reînviați; văzuse moartea și o mirosise, iar, astăzi, nu mai departe de astăzi, învățase mai multe despre străini decât în toți cei paisprezece ani ai săi. Mai întâi, Rath, apoi caprinele – turmari, îi numise ea pe crescătorii de oi și i-ar fi lăsat să se apere singuri. Nur făcuse o cataplasmă pentru Sarazal și îi dăduse să bea niște mirodenii în apă, sperând să-i scadă febra. Împărțiseră hrana cu ei, iar Lell, care mirosea a iarbă, o îndrăgise pe Sveva și călătorise cocoțată în spinarea ei, o vreme, cu micile ei brațe încolăcite pe după mijlocul Svevei, acolo unde, cu doar câteva zile în urmă, fusese o mare cătușă neagră de fier.

Sveva avea ochii închiși. Fața ei era lipită de umărul lui Rath și coapsa împinsă ferm în coapsa lui Nur, iar tăcerea îi ținea laolaltă. Era cea mai cruntă formă de tăcere, dar cea mai bună formă de apropiere. Aceștia nu erau din neamul ei, dar… *erau* și poate că asta însemna că oricine putea fi din orice neam, ceea ce era un gând plăcut, când lumea se făcea fărâme în jurul tău. Sveva se întrebă dacă avea să mai ajungă vreodată acasă, la mama și tatăl ei, ca să le poată spune și lor.

Încercă să se roage, dar de obicei nu se ruga decât noaptea, și i se părea că lunile nu erau prea bune ocrotitoare, cu îngerii porniți la vânătoare, ziua.

În cele din urmă, nu Lell îi dădu de gol, ci Sarazal.

Se trezi brusc, mâna ei fără vlagă încordându-se deodată și smulgându-se dintr-a Svevei. Febra scăzuse; mirodeniile și

cataplasma lui Nur își făcuseră efectul, și ochii mari ai lui Sarazal, când pleoapele i se deschiseră, erau mult mai limpezi decât ultima oară când se uitase Sveva la ei. Numai că... se deschiseră ca să vadă chipul înspăimântător al lui Rath la numai câțiva centimetri de al ei.

Iar Sarazal deschise gura și țipă.

29. DIAVOLII VOR FI TOT ACOLO, DIMINEAȚĂ

— Ascult-o pe asta, zise Zuzana. Diavolița a fost văzută în sudul Italiei...

— Păr albastru? întrebă Mik.

Se auzi înfundat. Avea o pernă pe față și încerca să doarmă.

— Roz, de fapt. Bănuiesc că legiunile lui Satan își încearcă opțiunile în materie de culoare.

Ea stătea în capul oaselor, în pat, citind de pe laptop.

— Așa, deci s-a cățărat pe o latură a catedralei de acolo și *a șuierat amenințător*, moment în care martorul a putut să vadă, de la o distanță de câteva zeci de metri, că limba ei era înfurcată.

— Ce ochi buni!

— Mda.

Își umflă obrajii și pufni, închizând pagina și întorcându-se la ecranul ei de căutare pe Google.

— Ce adunătură de imbecili.

Mik scoase un ochi de sub pernă.

— E orbitor, acolo, afară, zise el. Vino în bârlogul meu[2].

— *Bârlog.* Dar știu că ai un bârlog foarte luxos, domnule.

— Este exact pe măsura capului meu.

— Îm-hm, răspunse Zuzana, vag. Uite aici unul de ieri, ăă, din Bakersfield, California. Păr albastru, haină de culoare închisă, plutitoare. Uraa! Am găsit-o pe Karou! Ce caută în Bakersfield, California, urmărind copiii de școală, nu se înțelege.

Pufni batjocoritor și se întoarse la ecranul Google.

---

[2] Parafrază a primului vers din poezia *The Spider and the Fly* (*Păianjenul și musca*), de Mary Howitt, unul dintre cele mai recunoscute versuri engleze, devenit un aforism indicând o falsă ofertă de ajutor sau de prietenie, care este, de fapt, o cursă.

Lumea, se părea, era cotropită de diavoli cu păr albastru. Același forum de discuții ce raporta că îngerii sunt printre noi, se ținea la curent cu situația diavolilor și, printr-o stranie coincidență – *desigur* –, de când cu larg televizatul spectacol de pe Podul Carol, diavolii tindeau să aibă păr albastru, trenduri negre și ochi tatuați în palme.

Karou era întruchiparea Apocalipsului, ceea ce, întâmplător, Zuzana considera că era un puternic stigmat de infamie. Apăruse chiar pe coperta revistei *Time,* sub titlul „Așa arată demonii?” Fotografia, pe care o făcuse cineva în ziua în care se înfruntase cu îngerii, era spectaculoasă – Karou, cu părul răvășit, cu hamsele împinse în fața ei, cu o expresie de extraordinară concentrare și, întrucâtva, de... plăcere sălbatică. Zuzana își amintea plăcerea sălbatică. Fusese un pic înfricoșătoare. *Time* încercase să-i ia un interviu pentru articol și, în mod destul de ciudat, omiseseră să îi publice răspunsul împănat de obscenități. Kaz, bineînțeles, nu-i dezamăgise.

— Hai la culcare, încercă Mik din nou. Diavolii vor fi tot acolo, mâine-dimineață.

— Un minut, spuse Zuzana.

Dar n-a fost un minut. Peste o oră, își făcea un ceai și se muta în fotoliul de lângă pat. Din forumul de discuții nu ajungea nicăieri; ăla era locul unde toți țicniții ieșeau la joacă. Își restrânse căutările. Deja luase urma adresei IP a singurului e-mail trimis de Karou din Maroc, ceea ce nu fusese o surpriză. Ultima oară când auzise despre prietena ei, era în Maroc. Însă nu în Marrakech, ci într-un oraș numit Ouarzazate – pronunțat Uarzazat –, dintr-o regiune cu oaze de palmieri și kasbahuri, la marginea deșertului Sahara.

Praf și străluciri de stele? Păi, cam da. Îți puteai închipui.

Preoteasă a unui castel de nisip? Kasbahurile chiar semănau foarte mult cu castelele de nisip. Păcat că erau, aproximativ, cincizeci de milioane de asemenea castele, răspândite pe sute de kilometri. Totuși, Zuzana era entuziasmată. Asta trebuia să fie. Îi rămăsese în cap tâmpenia aia de cântec, „Rock the Casbah”, pe care o fredonă cât își bău ceaiul și vizită alte câteva duzini de site-uri, majoritatea dovedindu-se agenții de voiaj sau hoteluri-kasbah pentru o „autentică experiență nomadă”, toate dotate cu acele piscine scânteietoare care nu arătau grozav de nomade în ochii ei.

Și apoi dădu peste blogul de călătorie al unui tip francez, care-și descria voiajul din Munții Atlas. Era vechi de numai câteva zile și, în cea mai mare parte, avea doar fotografii de peisaje și umbre de cămile, sau copii prăfuiți vânzând bijuterii pe marginea drumului, dar la un moment dat apăru o fotografie care o făcu pe Zuzana să lase cana de ceai jos și să se ridice. Mă{ri} fotografia și se apropie de monitor. Înfățișa un cer de noapte cu o jumătate perfectă de lună ca o plăcintă și – destul de întunecate cât să nu le fi observat, dacă nu s-ar fi uitat cu atenție – niște siluete. Șase la număr, cu aripi, și vizibile mai mult în felul în care ecranau stelele. Era greu să-ți dai seama de dimensiunile lor într-o fotografie a cerului, dar explicația de dedesubt a fost ceea ce a atras-o.

Nu le spuneți vânătorilor de îngeri, dar există niște păsări de noapte cu adevărat uriașe, acolo.

30. JUDECÂNDU-I GREȘIT PE MONȘTRI

Karou se duse la râu să se spele – simțind că se răsfață exagerat de tare șamponându-și părul și, mai mult de atât, irosind cincisprezece minute cu el întins pe o piatră fierbinte, la uscat – și când se întoarse înapoi la fortăreață, drugul de la ușa ei nu mai era.

— Unde e? o întrebă pe Ten.

— Ce știu eu? Am fost cu tine.

Da, fusese, în pofida faptului că n-o voise în preajmă. Nu era sigur pentru ea să iasă singură, spusese Thiago, nici măcar la râul puțin adânc, care venea din munți și trecea pe la picioarele colinei kasbahului, drept în văzul turnului de pază – cu vreo câteva stânci mari pe care ea le aprecia pentru că-și putea ascunde goliciunea de ochii indiscreți. Himerele erau la fel de curioase de trăsăturile ei omenești precum fuseseră întotdeauna Issa și Yasri, însă mult mai puțin îngăduitoare.

— Ce făptură ciudat de simplă ești, observase Ten, astăzi, măsurând-o din priviri de sus până jos și notându-i lipsa cozii, lipsa ghearelor, lipsa copitelor și, în general, toate *lipsurile* ei.

— Mersi, spusese Karou, scufundându-se în râu. Mă străduiesc.

Avusese, pentru o clipă, chef să se lase purtată de curent pe sub apă, până departe, unde să poată fi scutită de prezența lupoaicei pentru, cât, o jumătate de oră? Ten fusese chiar o permanență în ultimele câteva zile: asistenta și paznicul ei personal, supraveghetoare și umbră.

— Ce o să faci când va trebui să mă duc înapoi după dinți? îl întrebase Karou pe Thiago, în dimineața aceea. O s-o trimiți cu mine?

— Pe Ten? Nu. Nu pe Ten, răspunsese el, într-un asemenea mod încât Karou înțelesese imediat ce voia să spună.

— Ce, *tu*? O să vii *tu* cu mine?

— Recunosc, sunt curios să văd lumea asta. Trebuie să fie și altceva în afară de deșertul acesta. Mi-o poți prezenta și mie.

Vorbea serios. Karou simțise că îi stă inima-n loc. Glumise despre Ten, dar cu *el*?

— N-ai putea. Nu ești uman – ai fi observat imediat. Și nu poți zbura.

Și ești ticălos *și nu te* vreau.

— Ne gândim noi la ceva.

Nu, zău, comentase Karou în minte, imaginându-și-l pe Thiago în Bucătăria cu Otravă, cu picioarele lui de lup ridicate pe un sicriu, vârându-și cu lingura gulaș în gura lui crudă, senzuală. Se întrebă dacă Zuzana o să se topească la frumusețea lui așa cum o făcuse văzându-l pe Akiva și imediat gândise: *Nu. Zuze l-ar citi din prima.*

Însă era o problemă. Zuzana nu-l citise corect pe Akiva, nu-i așa? Și nici ea, de altfel. Aparent, Karou îi judeca greșit pe monștri, ceea ce era un mare impediment, ținând cont de situația ei actuală.

— Cine l-a luat? întrebă ea.

Inima îi bătea intermitent, cu mici răbufniri de staccato.

— De ce te agiți atâta? E doar o bucată de lemn.

— E doar *siguranța* mea.

Acesta era prețul pentru părul curat? Cum ar mai dormi, când oricine putea intra nestingherit la ea? Atunci îi trecu prin minte, o străfulgerare de gând ca o înțepătură de ac, că dormise fără probleme cu Akiva la doar câțiva pași distanță de ea, în noaptea aceea, în apartamentul ei din Praga. Ce se întâmplase cu alarmele ei de se simțise în siguranță cu *el*?

— Asta a fost ideea ta, nu? Pentru că te-am încuiat pe-afară, alaltăieri?

Până și furcile de sprijin fuseseră smulse, ca să nu poată lua pur și simplu o altă bârnă și s-o fixeze în locul drugului.

— Vrei să mă omoare careva în timp ce dorm?

— Liniștește-te, Karou, zise Ten. Nimeni nu vrea să te omoare...

— Nu, zău. Nimeni nu *vrea* sau nimeni n-o *va face*?

Oare se aștepta ca Ten să se poarte cu mănuși?

— Bine. Nimeni n-o va face, zise lupoaica. Ești sub protecția Lupului Alb. Asta e mai solidă decât orice bucată de lemn. Acum, gata. Hai să ne întoarcem la treabă. Îl avem pe Emylion de terminat, iar Hvitha merge la puț, în noaptea asta.

Și cu asta, basta? Și acum ar fi trebuit să intre rușinată în camera ei și să-și reia munca la resurecțiile de pe lista dorințelor Lupului? S-aștepte! Karou se întoarse spre scări, dar Ten îi tăie calea, și atunci traversă camera spre fereastra deschisă. Dacă Thiago o voia sub observație, ar face bine să-i distribuie un păzitor care putea *zbura.*

Ten își dădu seama ce se pregătea să facă și zise:

— Karou...

Exact în clipa aceea ea păși în gol și, după ce pluti, doar cât să arunce o privire sfidătoare în direcția lui Ten, se lăsă să pice. *Rapid.* Un puternic vâjâit și puse frână în ultima secundă, pentru a ateriza pe vine, patru etaje mai jos.

Au. Frânase cam *prea* scurt. Simți o durere ascuțită în tălpi, dar cu siguranță căderea fusese spectaculoasă. Capul lui Ten era aplecat în afara ferestrei, iar Karou abia se stăpâni să nu fluture degetele batjocoritor spre ea – versiunea V-ului britanic, care era mult mai mișto decât cea americană cu un singur deget –, dar ar fi fost oricum ridicol. *Nu fi atât de umană,* se dojeni ea și plecă să-l caute pe Lup.

Se afla probabil la gărzi, în clădirea pe jumătate distrusă unde ținea sfat cu căpitanii lui, desenând hărți în țărână și apoi râcâindu-le cu picioarele să le șteargă, plimbându-se în sus și-n jos, perorând, făcând planuri. Karou pornise în direcția aceea și trecu pe lângă Hvitha, care o salută scurt din cap, fără să-și încetinească mersul. Bănuiesc că ne vedem mai târziu, gândi Karou, cu o tresărire de milă. Hvitha nu fusese tocmai binevoitor față de ea, însă nu fusese nici răutăcios – nu fusese în niciun fel

– și nu putea fi foarte plăcut să umbli prin jur știind că urmează să ai gâtul tăiat, peste câteva ceasuri. Așa o pierdere a măiestriei lui Brimstone.

Nu mă privește pe mine.

Karou trecu de pânzele drapate pe un perete să se usuce la soare și avu impresia că locul acesta începuse să se simtă locuit de-a dreptul – mulțumită ei. Încă nouă soldați în ultimele câteva zile – ritmul ei se îmbunătățise cu ajutorul lui Ten, dar, fir-ar să fie, brațele ei erau harcea-parcea – iar viața părea pretutindeni înviorată. Îi putea auzi ciocanul de fierar al lui Aegir și vedea fumul ridicându-se din forja lui, simțea mirosul vag, dar nu foarte, de cușcuș fiert și, de asemenea, izul nici pe departe *îndeajuns* de vag dinspre contrafortul care devenise zidul de urinat pentru soldații care nu se deranjau să meargă până în afara kasbahului – sau, hei, *să zboare.*

Să vă fie de bine aripile, dar acum folosiți-le să urinați ceva mai departe, vă rog, mulțumesc!

O ciorovăială, un hohot de râs și dinspre curte: *clinchetul* unor arme nou făurite mânuite de brațe nou făurite, când cei mai recenți reînviați ai ei se obișnuiau cu noile lor corpuri, cu aripi cu tot. Ea se opri puțin sub o arcadă ca să se uite și îl văzu imediat pe Ziri. Era cu Ixander, cea mai mare dintre monstruozitățile ei de până acum, și în mod cert dominat de el.

Ixander dintotdeauna fusese mare – el era un akko, unul dintre cele mai numeroase triburi și nădejdea armatei –, dar acum avea înălțimea unui grizzly ridicat în două picioare, aproape trei metri, masiv și cu colți ieșiți în afară, la indicațiile lui Thiago. Aripile sale erau aproape cât ale unui taifunar, iar mușchii necesari să le ancoreze îi făcea spinarea cocârjată, de urs, de-a dreptul enormă. Corpul lui nu avea eleganță, iar Karou regreta cusurul ăsta. Scurtul ei contact cu sufletul lui o surprinsese prin… senzația de pajiște.

Impresiile sufletelor erau sinestezice: sunet sau culoare, străfulgerări de imagini sau de senzații, iar a lui Ixander fusese de pajiște. Pete de lumină solară și flori proaspete și liniște – opusul corpului colosal de fiară pe care se părea că acum, cu ajutorul lui Ziri, învăța să-l controleze.

Ziri țâșni spre cer, grațios și în liniște, făcându-i semn lui Ixander să-l urmeze, iar acesta dădu curs invitației fără grație, fără liniște. Bătăile aripilor sale făceau aerul să vibreze și ridicau

nori de praf care ajunseră până la Karou, în partea cealaltă a curții. În aer, perechea începu să exerseze figuri de luptă, iar Karou se trezi absorbită nu de Ixander, ci de Ziri, uitând de indignarea ei și de scopul urmărit, și purtată cu mintea înapoi peste ani, la vederea unui kirin în zbor.

De fiecare dată, era ca o cădere înapoi în Madrigal. Niciodată nu se simțea mai himeră ca în prima clipă în care dădea cu ochii de Ziri – și niciodată mai umană în clipa următoare, când își amintea ce era acum. Nu cu dezamăgire. Era cine era. Doar foarte puțin dezorientată, o scurtă vibrație între cele două ființe ale ei care aveau să fie totdeauna separate, ca două gălbenușuri într-o singură coajă de ou.

— Ai putea să fii din nou kirină, știi, îi spusese Ten la râu.

— Ce? făcuse Karou, care-și clătea părul, gândind că nu auzise bine.

— Ai putea fi himeră. Ar fi mai ușor pentru ceilalți să te accepte.

Și îi aruncase iarăși privirea aceea critică, de sus până jos, și pufnise la jalnica ei umanitate.

— Te-aș putea ajuta eu.

— Să mă ajuți?

Glumea, desigur.

— Cum adică, m-ai *omorî* tu? Oh, foarte mulțumesc!

Dar Ten nu glumea.

— Oh, nu. Thiago ar face asta, bineînțeles. Dar eu te-aș reînvia. Trebuie doar să-mi arăți cum.

Oh, doar atât?

— Să-ți spun ceva, zisese Karou, zâmbind larg, mimând veselia. Hai să te prefacem pe tine, în schimb. Am *tot felul* de idei pentru viitorul tău corp.

Lui Ten nu-i plăcuse prea mult răspunsul ăsta, dar pe Karou n-o interesa deloc ce-i plăcea sau nu lui Ten. Era încă enervată. Oare Thiago și Ten discutaseră despre asta? Poate că ar fi fost mai ușor să se integreze dacă ar fi arătat ca o himeră, dar n-avea sens nici măcar să ia în calcul așa ceva acum. Karou trebuia să fie umană ca să le poată face rost rebelilor de mâncare, de haine și de materiale pentru forja lui Aegir, ca să nu mai spunem de dinți. Oare asta așteptau de la ea să facă, în cele din urmă?

Ei bine, n-aveau decât să aștepte. Se uitase la hamsele din palmele ei; păreau aproape o semnătură. Brimstone crease corpul ăsta și ea avea să-l păstreze.

Râsetele o aduseră înapoi la prezent. Ziri și Ixander se luptau ca doi cocoși, iar Ixander își pierdu echilibrul și începu să cadă în spirală spre pământ. Încercând să se redreseze, întinse aripile și bătu cu stângăcie din ele, izbindu-se de parapetul șubred ce înconjura curtea, stârnind o avalanșă de pământ și sfârși atârnând într-o mână de zid. *Râzând.* Și Ziri râdea, de asemenea, și ceilalți, iar sunetul era atât de străin, atât de luminos. O făcu pe Karou să-și dea seama că-i iscodea, pentru că niciodată nu râdeau când era ea prin preajmă și cu siguranță s-ar fi oprit, dacă ar fi văzut-o. Se dădu înapoi, căci nu voia să se întâmple asta.

Ziri se avântă ca săgeata prin aer și îl plesni pe Ixander peste mână cu latul sabiei, făcându-l să-și piardă sprijinul și să cadă la pământ cu un răget. Se izbi greu și încercă să-i dea un pumn lui Ziri, care îl sâcâia în derâdere de deasupra capului, încă râzând și coborând spre Ixander doar cât să-l lovească o dată în coif și apoi să se retragă. Câțiva dintre ceilalți strânși să privească îl luau peste picior – cu neîndoielnic amuzament –, iar când Ixander își luă din nou zborul, pornind în urmărire, îl ovaționară.

Toate cele cinci patrule se întorseseră din Eretz, fără nici măcar o pierdere, aproape fără nicio rană. Thiago fusese bine dispus și atmosfera din kasbah era una de triumf, deși, *ce fel de* triumf sau care fusese misiunea lor, Karou încă nu aflase. Una dintre nevestele de fermieri care gătea mâncarea pentru Thiago, îi pregătise un nou drapel care să-l înlocuiască pe cel ars odată cu Loramendi; era mult mai modest, făcut din pânză, nu mătase, dar avea brodat un lup alb și cuvintele *Victorie și răzbunare*, deviza lui. Iar acum se părea că și a celorlalți.

În sinea ei, Karou prefera blazonul Despotului: coarne de cerb din care înmugureau frunze, semnificând o nouă creștere, dar nu era nici pe departe imună la dorința de răzbunare – era imensă și hidoasă în sufletul ei: o bătaie de tobe primitivă, o dezvelire a dinților – și trebuia să recunoască faptul că deviza lui Thiago reprezenta o mai bună chemare la arme pentru o revoltă.

Steagul atârna de galerie, în capătul curții, părând să declare rangul superior al Lupului. *Al meu unde e*? gândi Karou, cu un

val brusc de ilaritate. De ce nu? *Suntem împreună în asta,* îi spusese ei Thiago. Ce-ar fi zis el, dacă ea și-ar fi făcut propriul steag ca să-l atârne lângă al lui? Și ce-ar fi fost reprezentat? Un șirag de dinți? Niște clești? Nu, o menghină, iar deviza ei ar putea fi *Au.*

Zâmbi. Era amuzant, gândi ea, dar zâmbetul îi deveni melancolic pentru că nu avea pe nimeni cui să i-l împărtășească. În curte, soldații încă râdeau, iar ea era ascunsă în umbră și nu participa în niciun fel la veselie.

Ixander se mișca acum cu mult mai multă ușurință și ei îi trebui o clipă să înțeleagă de ce – pentru că nu se mai străduia din răsputeri. Se mișca așa cum sunt făcute să se miște corpurile, fără să se gândească. Ea se simți mândră văzând masivul urs săgetând ușor prin aer. Sâcâiala lui Ziri îl forțase să uite de el însuși – ceea ce Karou bănui că fusese însăși intenția lui Ziri – și acum Ziri plătea prețul, fiindcă Ixander îl prinse de după gât și se prefăcu a-l sugruma, înainte de a-l arunca din văzduh. Ziri ateriză într-o fugă dezechilibrată și puse frână, lunecând pe copitele lui despicate până se opri, practic, nas în nas cu Balieros, uriașul centaur care era conducătorul patrulei lui.

Balieros clătină din cap, cu umerii zgâlțâindu-se de râs, și, punând un braț pe după umerii lui Ziri, se întoarse împreună cu el în curte ca să-l privească pe Ixander zburând.

Karou simți un nod în gât. Cât de destinși erau unii cu alții și câtă poftă aveau să râdă. Odinioară, și ea făcuse parte din camaraderia asta caldă a soldaților, împărțind barăcile și câmpurile de bătălie, mâncarea și cântecele. Salvase vieți și colectase suflete; fusese una dintre ei.

Însă ea își făcuse propriile alegeri, iar acum trebuia să trăiască mai departe cu ele.

Când râsetele amuțiră brusc, Karou tresări, crezând că soldații o văzuseră iscodindu-i, dar nu se uitau în direcția ei. O clipă mai târziu, Thiago apăru în câmpul ei vizual. Karou își aminti că plecase să își ceară drugul înapoi, dar acum curajul indignării o părăsi. Nu doar din cauza lui, deși Lupul cu siguranță avea un efect asupra curajului ei. Ci din cauza himerelor care îl însoțeau.

Umbrele Care Trăiesc.

Erau frumoase, în felul lor, cu pași mlădioși. Tangris și Bashees erau identice: creaturi cu înfățișare de pantere-sfincși,

negre ca noaptea, cu oase fine și blană moale, cu capete de femei și aripi cu pene negre de bufniță care nu scoteau niciun sunet în zbor. Nu erau prea mari sau groaznice la vedere, dar Thiago se purta față de ele cu un respect pe care nu-l arăta niciunuia dintre soldați și nu era de mirare. Nimeni altcineva n-ar fi făcut ce făceau ele. Karou își simți palmele transpirate. Le trimitea, oare, într-o misiune?

De bună seamă.

De data asta nu se putea întreba distrată despre natura misiunii, nu se putea preface că nu înțelege. Umbrele Care Trăiesc erau legendare și erau foarte... speciale, așadar și misiunea lor trebuie să fi fost specială.

Se ridicară în zbor și dispărură, lăsând în urma lor tăcere. Nimeni nu le strigă la revedere, nu le ură noroc. Ele nu aveau nevoie de noroc. Undeva, în Eretz, niște îngeri aveau nevoie disperată de noroc, dar nu-l vor căpăta. Oricine ar fi fost aceia, erau deja ca și morți.

31. RĂBOJ

Akiva s-ar fi descurcat și fără foc, în noaptea aceea, în tabără. Avusese destul foc pentru o singură zi: cerul era încă brânzit cu fum de la incendiile pe care le provocaseră pentru a scoate himerele afară din siguranța pădurii. Când se uita în sus, nu putea zări nicio stea. Dar focul era un accesoriu obligatoriu pentru o tabără și un punct focal. Soldații se strânseseră în jurul lui ca să-și curețe armele, să mănânce și să bea și, cu toate că el nu putea mânca nimic, sete îi era. La al treilea bidon de apă, cufundat în gânduri la fel de mohorâte ca și cerul, auzi o voce care îi atrase atenția.

— Ce faceți aici?

O întrebare răstită, care venea de la Liraz. Akiva își ridică ochii. Sora lui era de cealaltă parte a focului, luminată spectral de flăcările lui.

— Ce ți se pare că facem?

Replica i-o dăduse soldatul din Legiunea a Doua, pe care Akiva nu-l cunoștea. Stătea cu alți doi camarazi și, când Akiva

văzu ce țineau în mâini – ce se pregăteau să facă – strânse pumnii.

Instrumentele pentru tatuaj, cum ar veni. Un cuțit și un băț cu tuș erau tot ce trebuia pentru a însemna uciderile în carne.

— Mi se pare că sunteți pe cale să vă adăugați crestături pe răboj, zise Liraz, ceea ce nu se poate, nu-i așa, pentru că niciun soldat care se respectă nu și-ar însemna ziua de azi pe mâini.

Ziua de azi. Ce făcuse azi patrula lui Liraz? Akiva nu știa. Înfățișarea ei, când el și Hazael o întâlniseră, la sfârșitul zilei lor triste, părea să-l provoace s-o întrebe, însă el nu voise să știe. Câțiva din grupul ei fuseseră răniți – lovituri de bice, câteva mușcături. Niciuna dintre răni gravă, dar îndeajuns de grăitoare. Nici Akiva nu îi povestise ce făcuse, cu câteva ore mai devreme, în viroaga aceea de la sud-est. El și Hazael nici măcar nu vorbiseră despre asta, abia de schimbaseră o privire care să confirme că se întâmplase totuși.

Ideea era că răbojul era pentru ucișii în bătălie, pentru soldații răpuși. Nu pentru cei care fugeau din calea războiului.

— Erau înarmați, zise soldatul, ridicând din umeri.

— Oh, numai de-atât este nevoie în armata regulată? întrebă Liraz. Dă-i sclavului un cuțit și devine un adversar pe măsură?

Arătă spre mâinile lui, la toate însemnele negre deja îndesite pe degete.

— Câți dintre ăia au ripostat? A luptat vreunul?

Soldatul sări în picioare. Era cu un cap mai înalt decât Liraz, deși, dacă își închipuia că asta îi dădea vreun avantaj, avea să afle că greșea. Și Akiva se ridică – nu pentru că ar fi crezut că sora lui urma să aibă nevoie de ajutorul său, ci mai degrabă surprins de motivul supărării ei.

— Mi-am câștigat pe drept însemnele, zise soldatul, aplecându-se amenințător spre ea.

Liraz nu dădu înapoi. Printre dinți și cu un dispreț usturător, zise:

— Nu și azi.

— Și cine ești *tu* să decizi?

Colțul gurii ei se ridică peste dinții încleștați într-un zâmbet periculos.

— Întreabă pe unul, pe altul.

Poate din pricina zâmbetului sau fiindcă văzu ceva în ochii ei, soldatul se clătină în făloșenia sa.

— Asta ar trebui să mă sperie?

— Ei bine, *mie* mi-ar da fiori, interveni Hazael. Aș fi bucuros să-ți povestesc câte ceva, dacă într-adevăr ai vrea să știi. O cunosc de o viață.

— Ce noroc pe tine, zise un altul, stârnind niște chicoteli prostești.

— Oh, știu.

Hazael era sincer.

— E bine să ai pe cineva prin preajmă ca să-ți salveze viața. De câte ori s-a întâmplat, Lir? De patru? o întrebă el.

Ea nu răspunse. Akiva veni lângă ei.

— Îți faci prieteni, Lir?

— Peste tot pe unde mă duc.

Akiva făcu semn din cap spre soldați.

— Știți și voi că are dreptate, zise. E rușinos să vă mândriți cu treaba de azi.

— N-am făcut decât să urmăm ordinele, zise soldatul care devenise stingherit în prezența lui Akiva.

— Și vi s-a ordonat să vă bucurați?

— Haide, zise un alt soldat, luându-și prietenul de cot.

Și, în timp ce se retrăgeau, se putură auzi murmure de „bastarzi”, pe sub barbă.

Liraz strigă în spatele lor:

— Dacă, mâine, văd tatuaje proaspete pe oricare din voi, vă tai degetele.

Cel care o înfruntase pufni în râs, nevenindu-i să creadă, și se uită înapoi.

— Puneți-mă la încercare, zise ea.

— *Nu* o puneți la încercare, zise Hazael. Vă rog? Cred că s-ar bucura din cale-afară să aibă o colecție de degete.

Odată ce soldații plecară, Liraz se așeză. Îi aruncă lui Akiva o privire piezișă.

— N-am nevoie de Urgia Bestiilor să-mi aplaneze conflictele.

Hazael se arătă ofensat.

— Bine, dar eu? Sunt foarte sigur că de *mine* le-a fost frică.

— Da, pentru că nimic nu inspiră mai multă frică decât să te lauzi cu de câte ori ți-a salvat sora ta viața.

— Păi, n-am spus și de câte ori ți-am salvat eu ție viața, zise el. Mi se pare că suntem chit, nu?

— N-am aplanat nimic, interveni Akiva. Doar am fost de acord cu tine.

Șovăi puțin.

— Liraz, ce s-a întâmplat azi?

— Tu ce crezi? a fost singurul ei răspuns.

Ei bine, el credea că patrula lor dăduse peste alți sclavi fugiți din caravană și, cum spusese mai devreme soldatul, își urmaseră ordinele. După felul în care Liraz se uita în foc, socoti că ei nu-i făcuse nicio plăcere, dar nici nu s-ar fi așteptat să-i placă. Poate că s-ar fi mândrit cu victoria într-o bătălie în care se luptase bine, dar niciodată într-un măcel al unora fără apărare. Întrebarea era cât de conștiincios îndeplinise ea ordinele? Și… ar fi putut ea oare să-l fi surprins, cum făcuse Hazael?

Akiva se uită acum la fratele lui și descoperi că și Hazael îl privea. În schimbul acesta mut, peste capul surorii lor, era prima oară când recunoșteau ceea ce făcuseră în ziua aceea în viroagă.

Sau, mai exact, ceea ce *nu* făcuseră.

Când Akiva auzise țipătul – scurt, întrerupt brusc, dar inconfundabil – Hazael fusese mai aproape de sursă decât el. Ce-i drept, cu numai câteva lungimi de aripă, totuși Hazael pornise primul, strângându-și deodată aripile și lăsându-se în picaj, aterizând pe albia pietroasă a pârâului, ghemuit și încordat, în caz că trebuia să țâșnească iarăși în văzduh. O fracțiune de secundă mai târziu, Akiva era lângă el și a văzut ce văzuse el, claie peste grămadă într-o adâncitură din malul ravenei: o masă tremurătoare de crescători de oi.

Caprinele erau unul dintre cele mai blajine triburi de himere, atât de nepotrivite pentru luptă încât erau scutite de armată. Adevărul e că multe triburi de himere erau războinici slabi: prea mici sau cu o alcătuire necorespunzătoare pentru a ține armele, sau acvatice, sau timide, sau, deși mari, greoaie și lente. Erau tot atâtea motive câte triburi, și de aceea Brimstone fusese silit să continue, atât de multă vreme, cu resurecțiile lui: prea mulți din poporul lui pur și simplu nu erau făcuți pentru luptă și, cu siguranță, nu pentru a lupta cu serafimii.

Forța principală a armatei himerelor o constituiseră întotdeauna vreo zece dintre triburile mai feroce și, cu surprindere, Akiva recunoscuse un astfel de exemplar în mijlocul grămezii înfricoșate. Un smilodon printre caprine. Adevărat, unul

tânăr, încă neajuns la maturitate, dar, chiar și când e mic, smilodonul este o creatură violentă, deși cel găsit acolo avea o firavă fată căprioară-centaur în brațele lui groase – ea își ținea mâna apăsată peste gură; ea fusese cea care țipase, iar ochii ei umezi de căprioară erau imposibil de mari pe fața ei micuță și blândă. O altă fată căprioară era lipită cu groază de băiat și, cu toate că Akiva nu putea ști exact ce îi adusese împreună în clipa aceea, tabloul era simplu și ilustra, în miniatură, ceea ce îngerii făcuseră Eretzului: prin teroare, îi unise pe toți locuitorii săi împotriva lor.

Toate acestea nu duraseră decât o clipă. Băiatul smilodon lăsase jos fata centaur, cu grijă, și, deși se citea frică în ochii lui, păruse gata să apere acele creaturi. Săbiile lui Akiva erau în mâinile lui, dar el nu le voia.

Nu așa trebuie să fim, gândise el.

— Haz..., începuse el.

Fratele lui se întorsese spre el. Arăta nedumerit, cu ochii mijiți.

— Ciudat, zisese el, întrerupându-l pe Akiva. Aș fi putut jura că am auzit ceva aici, jos.

Lui Akiva îi luase o clipă până să priceapă și apoi îl inundase un val de ușurare – și de recunoștință.

— Și eu, zisese el cu prudență, nădăjduind că îl înțelesese corect pe fratele lui.

Băiatul smilodon îi privise cu intensitate, cu fiecare mușchi pregătit de salt. Toate caprinele și cele două ciute se uitaseră la ei fără să clipească. Un copil începuse să gângurească – un copil –, iar mama lui îl strânsese mai tare în brațe.

— O fi fost vreo pasăre, riscase Akiva.

— O pasăre, încuviințase Hazael.

Și... se întorsese cu spatele la fugari. Făcuse vreo câțiva pași prin pârâu, împroșcând apa, degajat, ba chiar un pic comic, și se aplecase să culeagă una din florile care creșteau pe tulpini mlădioase la marginea apei, punând-o într-un ochi al cămășii sale de zale. O mai avea încă acolo.

Acum o scoase și i-o oferi lui Liraz. Akiva se încordă, întrebându-se dacă urma să-i spună cum cruțaseră ei un întreg sat de himere, astăzi, ba chiar și un băiat smilodon care, deși tânăr, avea de bună seamă să crească, devenind un soldat. Ce avea să zică ea de treaba asta?

Însă Hazael spuse doar:
— Ți-am adus un dar.
Liraz luă floarea, se uită la ea și înapoi la Hazael, fără expresie. După care o mâncă. Mestecă floarea și o înghiți.
— Hmm, făcu Hazael. Nu e răspunsul obișnuit.
— Oh, deci dăruiești flori adesea?
— Da, zise el.
Și probabil o făcea. Hazael avea un fel al lui de a se bucura de viață în pofida numeroaselor restricții sub care trăiau ei, fiind soldați și, mai rău, fiind Bastarzi.
— Sper că nu era otrăvitoare, zise el senin.
Liraz ridică doar din umeri.
— Sunt moduri și mai urâte de a muri.

32. MOARTEA ÎI DOMINA PE TOȚI

— Aici erai, zise Ten exasperată, prinzând-o din urmă pe Karou în locul de unde iscodea.
— Aici eram, încuviință Karou, aruncându-i o privire lupoaicei. Unde se duc?
— Cine?
— Sfincșii. Unde i-a trimis? Ce să facă?
— Nu știu, Karou. În Eretz, să facă de-ale lor. Ne putem întoarce la muncă acum?
Karou se uită din nou în curte. Soldații se strânseseră ciorchine în jurul lui Thiago, cu toții urmărind cerul unde Umbrele Care Trăiesc dispăruseră. *Du-te*, se îndemnă ea. *Du-te și cere.* Însă nu găsi tupeul de a merge până acolo și să simtă iarăși toți ochii aceia pironiți asupra ei în modul acela distant sau să se facă auzită și să le întrerupă privitul atent și intens.
De aceea, când Ten o luă de braț și zise:
— Haide. Emylion, apoi Hvitha. Avem o armată de construit.
Karou se simți aproape ușurată. *Lașo.*
Se lăsă condusă.

•••

După două zile de îngrijiri din partea lui Nur, Sarazal putu să calce din nou pe picioarele ei, deși încă mai era cărată de Rath, în cea mai mare parte a timpului – acum într-o targă pe care o

adaptaseră pentru spinarea lui – și Sveva simți povara vieții surorii sale ridicată de pe propriii umeri. Sarazal avea să se facă bine și ele aveau să-și găsească tribul, numai că… nu imediat. Era mai dificil, căci mergeau în direcție opusă, dar ar fi fost un risc prea mare să meargă spre nord. Prea mulți serafimi se aflau între ele și casă.

Suntem bine, mamă. Suntem în viață. Sveva continua să-și trimită gândurile peste câmpuri, închipuindu-și că sunt niște cobe zburând cu biletele în gheare, pe care mama ei le putea despături și citi. Aproape că se convinsese pe ea însăși; era prea greu să recunoască adevărul: că ai ei trebuie să le fi socotit moarte. *Îngerii ne-au cruțat,* gândi ea către mama ei, încă zdruncinată de miracolul întâmplat. Viața ei părea nouă: pierdută și regăsită, deopotrivă mai ușoară și mai grea.

Dacă întâlniți un înger cu ochii ca de foc și un altul cu un nufăr prins în armură, gândi ea către mama ei, *nu-i ucideți.*

Turma se mișca spre sud, către munții despre care se zvonea că ar fi un refugiu sigur. Se întâlniseră cu alții, pe drum, și-i îndemnaseră să plece degrabă. O pereche din neamul căpriorilor li se alătură, însă aveau grijă să nu lase convoiul lor să crească. Nu era sigur să călătorească în grupuri mari. Ei bine, nimic nu era sigur, dar făceau și ei ce puteau. Dacă nu aveau acoperământul frunzișului des al pădurii, mergeau numai pe timpul nopții, când serafimii erau lesne de zărit, cu aripile lor de foc luminând în întuneric.

Lell călărea în spinarea Svevei și părea cel mai firesc lucru din lume acum s-o ridice în spate, ori de câte ori se urneau la drum, și să-și ia locul îndărătul lui Rath, unde o putea ține sub observație pe Sarazal.

— Abia aștept să alerg iarăși, spuse sora ei în șoaptă, într-o dimineață pe când urcau anevoie costișa unui deal în pasul caprinelor.

— Te înțeleg, zise Sveva.

Și atunci, din vârful dealului, văzură pentru prima oară munții Extremului Neumblat: încețoșați de distanță și nemaipomenit de mari, piscurile lor înzăpezite topindu-se în nori ca un tărâm alb din văzduh.

— Dar e bine să fii în viață.

•••

Patrulele serafimilor o duceau prost cu vânătoarea. Teritoriul era prea întins, locuitorii foarte puțini, din ce în ce mai puțini.

— Îi previne cineva, zise Kala într-o dimineață, când dădură peste un alt sat abandonat.

Satele erau rare; mai comune erau fermele simple, în care mici clanuri trăiau din cultivarea pământului, dar și pe acestea le găseau pustii. Serile, în jurul focului, soldații încă își mai curățau săbiile, dar mai mult din obișnuință decât din necesitate. Ținutul părea să se golească înaintea lor; nu mai vărsaseră sânge de zile în șir. Șoaptele despre fantome continuau să circule. Unii învinuiau sclavii, deși știau cu toții că ar fi însemnat o faptă eroică remarcabilă – și ca vitejie, și ca logistică – pentru ca acele câteva creaturi eliberate să îi prevină pe locuitorii de pe întreg ținutul acesta întins despre prăpădul ce venea în urma lor.

Singura concluzie logică, deși nu exista nicio dovadă în sprijinul ei, era că trebuie să fi fost rebelii.

— De ce nu se arată? izbucni furios un soldat din Legiunea a Doua. Lașii!

Akiva se întreba același lucru. Unde *erau* rebelii? Întâmplător, știa că nu rebelii îi avertizau pe locuitori.

Ci el.

Noaptea, când toată tabăra dormea, el se învăluia în vraja invizibilității și se strecura afară din cort. În toate locurile unde urma să-i conducă expediția de a doua zi, el se ducea înainte și, când găsea vreun sat sau fermă sau tabără de nomazi, se lăsa văzut, înspăimântându-i pe băștinași și sperând că vor avea destulă minte cât să plece și să dispară.

Era ceva. Nu destul, iar osteneala lui nu avea să dureze la nesfârșit, dar nu știa ce altceva să facă. Ce-ar putea face un soldat când mila e trădare, iar el e singur în treaba asta? Poate că astfel le oferea acestor locuitori sudici timp să ajungă la Extremul Neumblat, totuși. Așa ar fi trebuit, cel puțin.

Dar n-a fost așa.

Pentru că, peste noapte, pe întuneric, cu aripi silențioase, când Akiva se căznea să salveze dușmanii, câte o familie o dată, rebelii i-au trimis Imperiului un asemenea mesaj, încât răspunsul lui Joram a trebuit să spulbere orice speranță ar mai fi avut el de a potoli uciderile.

„*Te domină fie viața, fie moartea*”, spusese Brimstone, dar în aceste vremuri sângeroase, nu-ți era îngăduit luxul să alegi.

Moartea îi domina pe toți.

A fost odată ca niciodată, când cerul
a cunoscut apăsarea oștirilor îngerești dezlănțuite

și vântul a suflat infernal cu focul din aripile lor.

33. UMBRELE CARE TRĂIESC

La garnizoana serafimilor din Thisalene – nu pe un țărm îndepărtat sau într-un ținut izolat bântuit de bestii, ci suspendată pe stâncile arcuitei Coaste Mirea, în însăși inima Imperiului, o santinelă privea din turnul său cum soarele se ridicase din mare, dar camarazii săi încă nu se mișcau. Niciun murmur de la cei o sută de soldați antrenați să se trezească la prima rază de soare, niciun sunet de niciun fel. Barăcile rămâneau mute în zori, iar tăcerea era nenaturală și profund nelalocul ei. Liniștea era pentru noapte. Ar fi trebuit să fie larmă, fum de la bucătărie, zăngănit matinal, sporadic, de săbii de pe terenul de instrucție.

Știa că ar fi trebuit să fie înlocuit până acum, dar nu se putea hotărî să-și părăsească postul. Groaza îl ținea pe loc. Nimic nu se mișca, în afară de mare și soare. Era de parcă toate creaturile vii din lume încremeniseră, în afară de el. Când primul hoitar dădu o roată peste garnizoană, în sfârșit ieși din amorțire, sări din turn și zbură până jos ca să descopere rânduri peste rânduri de paturi suprapuse, în care camarazii lui adormiți nu aveau să se mai trezească vreodată.

O sută de gâtlejuri tăiate drept ca scrisorile. O sută de rânjete roșii și, pe perete, tot cu roșu, un nou mesaj:

ÎNGERII TREBUIE SĂ MOARĂ.

Era ecoul propriilor cuvinte ale Împăratului, de atât de multe ori strigate din vârful Turnului Cuceririi și vârâte cu forța în conștiința fiecărui serafim, cetățean sau soldat, de la cea mai fragedă vârstă: *Bestiile trebuie să moară.*

Ar fi trebuit să dezerteze soldatul acela. Trebuie să fi știut că urma să fie spânzurat pentru eșecul la datorie; era de neiertat, chiar dacă era adevărat ce a raportat el, șocat și bâlbâindu-se, când a ajuns în oraș, ceva mai sus, spre nord, pe aceeași

coastă. Thisalene era principalul port de sclavi al Imperiului, la nicio jumătate de zi distanță de capitală – cel mult o oră de zbor – și era foarte bine înarmat și fortificat. Soldații din regimentul lui patrulau prin rotație pe diguri, iar el se temuse că-i va găsi și pe ei morți și, văzându-i, exclamase:

— Slavă luminătorilor cerului! Trebuie să triplați paza. Sunt vii. S-au întors și ne-au ucis pe toți!

A fost chemat comandantul și, până la sosirea acestuia, șocul soldatului se risipise. Primul lucru pe care i-a spus a fost:

— N-am dormit în post, domnule, vă jur.

— Cine a zis că ai dormit? Ce s-a întâmplat, soldat? Ești plin de sânge.

— Trebuie să mă credeți. N-aș dormi niciodată în post. Sunt vii. Aș fi văzut orice făptură normală…

— Vorbește pe înțeles. Cine e mort? Cine e viu?

— *Noi* suntem morți. Domnule, n-am închis nicio clipă ochii! Au fost Umbrele Care Trăiesc. Trebuie să fi fost ele. S-au întors.

34. SĂRBĂTORIRE

Karou se pricepea la o mulțime de lucruri, dar condusul unei mașini nu se număra printre acestea. De fapt, nu avea vârsta necesară pentru un permis, ceea ce i se păru acum foarte amuzant. Nu știa cum erau regulile în Maroc, dar în Europa trebuia să ai optsprezece ani, iar ea avea să-i împlinească abia peste o lună – asta dacă nu i se socoteau cele două vieți ale ei împreună. Ar fi trebuit să cer derogare pentru asta, gândi ea, în timp ce se hurduca și derapa pe din afara drumului, în camionul ei albastru folosit pentru aprovizionarea kasbahului.

Un hârtop mare aruncă mașina cu două roți în aer, unde rămase în suspensie un lung moment, înainte de a se trânti înapoi de pământ cu un impact ce o zvârli pe Karou treizeci de centimetri în sus pe scaunul șoferului. *Trăsni-te-ar.*

— Scuuuzeee! zise ea cântat peste umăr, dulce, nesincer.

Ten era în spate, ascunsă vederii.

Karou îndreptă mașina spre un alt hârtop.

— Dacă n-aș fi vrut să fiu aici, știi, aș fi plecat deja, îi spusese ea lui Thiago, înainte de a porni la drum cu lupoaica în remorcă,

în pofida protestelor sale. Nu am nevoie de un gardian de închisoare.

— Ea nu e gardian, răspunsese el. Karou, Karou.

Intensitatea privirii lui fusese la fel de dezarmantă ca întotdeauna.

— Doar că nu pot suferi să te văd plecând singură. Fă-mi hatârul, bine? Dacă ți s-ar întâmpla ceva, aș fi pierdut.

Nu *noi* am fi pierduți. *Eu* aș fi.

Puah.

Putea fi mai rău, firește. Thiago ar fi putut insista să vină el însuși și existase un moment tensionat când ea se temuse că va veni. Însă cum Umbrele Care Trăiesc trebuia să se întoarcă din misiune, el alesese să aștepte la kasbah.

— Adu ceva pentru o sărbătorire, îi ceruse el. Dacă poți.

La acestea, simțise cum i se zbârlește părul pe ceafă.

— Ce sărbătorim?

Drept răspuns, Thiago arătase în sus la drapelul său și zâmbise. *Victorie și răzbunare.*

Desigur.

Așadar, se întrebase Karou, ce ar aduce cineva pentru sărbătorirea victoriei și răzbunării? Băutură? Greu de găsit în Maroc și cu atât mai bine. Băutura era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l dea soldaților.

Mă rog, poate nu chiar *ultimul* lucru.

Când ajunsese în Agdz, cu strada lui principală lungă și prăfuită care te ducea cu gândul mai degrabă la Vestul Sălbatic decât la *o mie și una de nopți,* ea ocoli magazinul din capătul nordic, cel despre care își aminti că avea puști în vitrină. Nu voia să riște să le zărească Ten din ascunzătoarea ei și să întrebe ce erau acelea.

N-ar fi fost *asta* o tratație pe cinste pentru sărbătorire? Fără îndoială.

Ivindu-se amenințător în mintea lui Karou, întotdeauna, era problema armelor de foc. Gândul la ele o făcea să-și ducă din reflex mâna la abdomen, unde cele trei mici cicatrice lucioase stăteau mărturie pentru gloanțele care intraseră în ea cândva, în cala unui vas din Sankt Petersburg, unde, de jur-împrejurul ei, fetele și femeile sângeraseră din gurile știrbe, plânseseră și fugiseră.

Karou ura armele de foc, dar știa ce ar fi însemnat ele pentru rebeliune. De zece ori se gândise să-i vorbească lui Thiago despre tehnologia de ucidere a oamenilor, și tot de zece ori se abținuse. Avea mai multe motive, începând cu sentimentele ei personale și oamenii cu care ar fi trebuit să negocieze pentru a procura arme – nu era situația și-așa destul de proastă, fără a-i mai amesteca și pe comercianții de arme în ecuație? Dar ar fi putut găsi o cale să se descurce și cu ei, dacă nu ar fi existat un motiv mai serios, la care revenea întotdeauna.

Brimstone nu adusese niciodată arme de foc în Eretz.

Karou putea doar ghici de ce n-o făcuse, dar raționamentul ei era simplu: pentru că ar fi pornit o cursă a înarmării, ar fi accelerat rata uciderilor dincolo de putința estimărilor, iar acesta era ultimul lucru pe care l-ar fi vrut. Îi spusese ei – ei, Madrigal – în ultimele momente de dinaintea execuției, că în toate aceste secole nu făcuse decât să țină în loc un val, străduindu-se să își țină semenii în viață până când avea să fie găsită o altă cale, una mai cinstită. O cale spre viață și pace.

Viață și pace. Victorie și răzbunare.

Și niciodată cele două nu se vor intersecta.

În oraș, Karou cumpără lăzi întregi de caise, ceapă, dovlecei. Purta un hijab de bumbac peste părul ei albastru, jeanși și o jellaba cu mâneci lungi, ca să nu bată la ochi. Nimeni n-ar fi confundat-o cu o marocană, dar, cu ochii ei negri și araba perfectă, n-aveau s-o ia nici drept occidentală. Avu grijă să nu lase hamsele să se vadă și cumpără pânză și piele, ceai și miere. Migdale, măsline și curmale uscate. Grăunțe pentru găini și pâini ca turtele. Hălci roșii de carne marmorată – nu prea multă, căci n-aveau unde o ține. Cușcuș, cu tonele – saci atât de mari, încât abia îi putea ridica de jos și, cu toate acestea, a trebuit să refuze orice ajutor, din pricină că avea un monstru cu cap de lup pitit în remorcă. *Mersi, Ten.*

Îi spuse unei femei curioase că lucra pentru un organizator de excursii.

— Turiști flămânzi, a fost răspunsul.

Într-adevăr. Lui Karou i se părea că literalmente cumpărase mâncare cât pentru un regiment și nici măcar nu putea râde despre asta.

Se gândea continuu la sfincși și la ce trebuie să fi comis ei în Eretz.

Iar asta îi strica orice chef de a inventa ceva pentru sărbătorirea soldaților. Îi aruncă lui Ten o sticlă de apă și închise ușa din spate a camionului. Dar pe drumul spre ieșirea din oraș, zări un magazin care o făcu să se răzgândească. Tobe. Tobe tribale berbere. Înainte, când erau în campanie, uneori se bătea din tobe, în tabără. Și se cânta, de asemenea. La kasbah nu cânta nimeni, dar amintindu-și cum se jucaseră Ziri și Ixander în curte, râsetele la care ea nu participase, cumpără zece tobe. Cu acestea, conduse mașina pe lungul drum înapoi, în timp ce ziua luneca în noapte.

Supraveghea descărcatul proviziilor, când Umbrele Care Trăiesc se întoarseră.

•••

— Credeam că Umbrele Care Trăiesc erau Umbrele Care Au Murit, zise Liraz.

Se răspândise vestea din Thisalene, iar lui Akiva i se învârtea capul. Groaza, numărul ucișilor, lovitura îndrăzneață. Lovitura *prostească.* Să ataci atât de aproape de Astrae însemna să străpungi însăși sanctitatea consacrată a Imperiului. Oare rebelii aceștia știau ce au declanșat?

Hazael oftă, lăsând aerul să-i iasă prelung, obosit.

— Mi se pare mie sau ați observat și voi că himerele preferă să nu fie moarte?

— Păi, atunci, zise Liraz, semănăm, cel puțin din punctul ăsta de vedere.

— Semănăm din mai multe puncte de vedere, zise Akiva.

Liraz își întoarse privirea spre el.

— Tu mai mult decât ceilalți, zise ea.

Iar el avu impresia că bătea un apropo sarcastic la „armonia” cu bestiile, însă ea își coborî vocea și continuă:

— Furișatul prin jur invizibil, de exemplu?

Akiva îngheță. Oare știa ce făcuse el în ultimele câteva nopți sau se referea doar la trucul lui cu invizibilitatea în general? Privirea ei stărui, cu intenție, dar când vorbi din nou, nu spuse decât:

— Dacă Tata ar ști că poți face asta..., și lăsă ideea în aer, fluierând. Ar putea avea Umbra lui personală.

Akiva se uită în jur. Nu-i plăcea să vorbească despre asta în tabără – magia lui, secretele lui. Până și să-l numești „tată” pe Împărat era pasibil de pedeapsă, mai întâi fiindcă adresarea cu

titlul lui onorific era lege, și apoi pentru că Bastarzii nu aveau niciun drept să-și reclame paternitatea. Ei erau arme, iar armele nu aveau tați, nici mame, și dacă o sabie și-l putea revendica pe cel care o făcuse, acela era fierarul, nu vâna de minereu din care prevenise metalul ei. Desigur, asta nu-l împiedica pe Joram să se laude cu cât de multe „arme” ieșiseră din propria „vână de minereu”. Intendenții țineau listele. Erau peste trei mii de bastarzi născuți în harem.

Dintre care abia dacă mai rămăseseră trei sute și cele mai multe dintre aceste morți erau recente.

Akiva văzu că nu era nimeni pe-aproape să-i poată auzi.

— Ați putea s-o faceți și voi, îi aminti el lui Liraz.

Îi învățase pe fratele și pe sora lui magia, ca să poată intra în lumea oamenilor și să-l ajute să imprime cu foc urmele de mâini pe ușile lui Brimstone. Reușeau, deși nu cu ușurință și nu pentru mult timp.

Ea scoase un sunet de dezgust.

— Nu prea cred. Prefer ca victimele mele să știe cine le-a ucis.

— Ca să poată visa la frumoasa ta față întregul lor somn de veci, zise Hazael.

— E un noroc să mori de mâna cuiva frumos, zise Liraz.

— Cum nu se întâmplă când mori de mâna lui Jael, de pildă, remarcă Hazael.

Jael. Akiva ridică ochii spre cer. Numele îi răscolea amintiri.

— Nu, puteri cerești! se cutremură Liraz. Niciun noroc nu le ajută pe victimele *lui.* Știți, din două motive mă bucur că sunt bastardă și amândouă sunt legate de Jael.

— Ce motive?

Akiva nu-și putea imagina de ce ar fi cineva, mai ales sora lui, bucuros să fie copilul ilegitim al Împăratului.

Bastarzii erau cea mai eficientă și cel mai puțin răsplătită dintre toate forțele Imperiului. Nu puteau niciodată comanda, de teamă să nu năzuiască să se ridice deasupra situației lor, ci erau numai trupe de rând pentru ofițeri, dați cu împrumut regimentelor din Legiunea a Doua ca să facă treburile murdare. Nu aveau pensii, fiindcă se aștepta din partea lor să servească în armată până la moarte, și nu li se permitea să se căsătorească, să procreeze sau să fie părinții unor copii, să dețină pământ sau măcar să locuiască în altă parte decât în barăcile lor. Era un soi de sclavie, într-adevăr. Nici măcar nu li

se acorda o înmormântare, ci numai incinerarea în urne comune și, de vreme ce numele lor erau mai degrabă împrumutate decât deținute, se considera că n-avea rost să le graveze pe vreo piatră sau placă funerară. Singura mărturie rămasă în urma vieții unui bastard era numele său, tăiat pe lista intendenților, ca să poată fi preluat de vreun alt prunc plângăcios care, foarte curând, avea să fie smuls din brațele mamei lui.

Trăiește neștiut, ucide pe cine ți se spune și mori neevocat. Aceasta ar fi putut fi deviza Bastarzilor, dar ei aveau alta: *Sângele e putere.*

— Fiind bastardă, zise Liraz, numărând motivele pe degete, n-am să slujesc niciodată sub Jael.

— E un motiv întemeiat, încuviință Akiva.

Jael era fratele mai tânăr al Împăratului și comandantul Dominionului, legiunea de elită a Imperiului și sursa unei amărăciuni nesfârșite pentru bastarzi. Orice bastard l-ar fi învins pe cel mai bun soldat din Dominion la exercițiile de instrucție sau – dacă s-ar fi ajuns vreodată la asta – în luptă, totuși dominionii erau considerați superiori în toate privințele. Ei erau îmbrăcați în veșminte bogate și întreținuți din cuferele familiilor cele mai de vază ale Imperiului – cele care le sporeau rândurile cu al doilea și al treilea născut, fii sau fiice – și, în plus, fuseseră generos recompensați la sfârșitul războiului, dăruiți cu castele și loturi de pământ din fostele ținuturi libere parcelate.

O soră bastardă mai în vârstă, pe nume Melliel, îndrăznise să-l întrebe pe Joram dacă li se va da și celor din legiunea Bastarzilor ceea ce li se cuvenea, iar răspunsul tatălui lor, în modul lui viclean făcând până și din refuz o fălire cu virilitatea, fusese:

— Nu sunt destule castele în Eretz pentru toți bastarzii pe care i-am prăsit eu.

Totuși, cu toate beneficiile de care se bucurau cei din Dominion, ei serveau dorințelor lui Jael, iar dorințele lui Jael erau, după părerea generală, înfiorătoare.

— Continuă, zise Hazael. Altceva?

Liraz îndoi un alt deget.

— În al doilea rând, fiind bastardă, eu n-am să stau niciodată întinsă *sub* Jael.

Akiva nu putu decât să holbeze ochii la ea, înspăimântat. Era prima oară când o auzea pe sora lui făcând referință la propria-i sexualitate, chiar și așa, pe ocolite. Își purta ferocitatea ca pe o

armură și era o armură pur asexuală. Liraz era de neatins și neatinsă. Imaginea ei… sub Jael… era una de respins imediat, cu oripilare.

Și Hazael părea șocat.

— Sper că nu, zise el, profund îngrețoșat.

Liraz își rostogoli ochii.

— Și cu voi, acuma! Știți reputația unchiului nostru. Spun doar că sunt în siguranță, pentru că sunt rudă de sânge și mulțumesc puterilor cerești fie și numai pentru asta, dacă nu pentru altceva.

— La naiba cu puterile cerești, zise Hazael, indignat. Ești în siguranță pentru că i-ai smulge măruntaiele cu mâinile goale, dacă ar încerca vreodată să te atingă. Aș spune că aș face-o chiar *eu*, dar știu că până când ar ajunge oricine altcineva la fața locului, *unchiul nostru* ar fi deja întors pe dos cu mațele pe-afară și mai puțin urât, ca atare.

— Da, așa cred și eu, zise Liraz, cu același dezgust. Dar celelalte fete? Credeți că ele n-ar vrea să-l întoarcă pe dos cu mațele pe-afară? Și ce-ar urma, atunci? Spânzurătoarea? Totul se reduce la viață, nu-i așa, și dacă merită să mai trăiești, indiferent ce s-ar întâmpla. Deci… cum e?

Se uită la Akiva. Chiar îl întreba pe el?

— Ce să fie?

— Merită să mai trăiești, indiferent ce s-ar întâmpla?

Oare se referea la a trăi zdrobit, a trăi cu durerea pierderii? Oare socotea pierderea lui una autentică și chiar voia să știe, ori era vreo aluzie răutăcioasă pe undeva? Uneori, lui Akiva i se părea că nu-și cunoștea deloc sora.

— Da, zise el, precaut, gândindu-se la cădelniță și la Karou. Câtă vreme ești în viață, există întotdeauna o șansă ca lucrurile să devină mai bune.

— Sau mai rele, zise Liraz.

— Da, admise el. De regulă, mai rele.

Hazael interveni:

— Sora mea, Rază-de-Soare, și fratele meu, Lumină. Voi doi ar trebui să conduceți trupele. Ne-ați face pe toți să ne omorâm singuri până dimineață.

Dimineață. Toți trei știau ce avea să se întâmple dimineață.

Liraz se ridică în picioare.

— Mă duc să dorm, cât mai pot, și ar trebui să faceți și voi la fel. Odată ce ajung ei aici, nu cred că va mai fi timp de odihnă pentru nimeni.

Se îndepărtă. Hazael îi urmă exemplul.

— Vii? îl întrebă pe Akiva.

— Într-un minut.

Sau nu. Akiva se uită la cer. Era încă întuneric, din câte putea vedea, dar avu senzația că simte o schimbare în aer: un curent de la multe, multe aripi. Era o iluzie sau o presimțire sau pur și simplu teamă.

Avea drum lung de făcut, în noaptea asta, o mare suprafață de acoperit, himere de salvat. Nu era vreme de odihnă pentru el. Venea Dominionul.

35. ROLURI DE JUCAT

Sfincșii își întinseră labele delicate, de feline, ca să aterizeze, ridicând mici norișori de praf în jurul lor. Restul oștirii himerelor ieși pe uși și pe ferestre, strângându-se în curte ca să le audă raportul, iar Thiago își făcu apariția din clădirea gărzii. Mintea lui Karou fierbea de curiozitate. Ce făcuseră? Nu numai sfincșii, ci toate patrulele? Avu o senzație de ireal când își dădu seama că picioarele o purtau spre ceilalți.

— Karou, strigă Ten după ea, dar ea continuă să meargă.

Thiago o zări și se opri, privind-o apropiindu-se. Soldații îi urmăriră privirea, și sfincșii, de asemenea. Toți se uitau la ea cu identică lipsă de expresie, însă Thiago zâmbi.

— Karou, zise el. A mers totul bine, în oraș?

— Oh, da.

Mâinile îi erau transpirate.

— Nu-i nevoie să te oprești. Vreau doar să ascult.

Lupul își înclină ușor capul, arătând perplex.

— Să asculți?

— Raportul.

Karou simți cum se face mică, șovăind.

— Vreau doar să știu ce facem noi.

Nu știa ce se așteptase să răspundă Thiago, dar cu siguranță nu asta:

— Îți faci griji pentru cineva anume?

Fața lui Karou se încinse. Insinuare perfidă.

— Nu, zise ea, jignită.

Era, de asemenea, buimăcită, dându-și seama că orice ar fi zis acum ar fi sunat ca o preocupare pentru serafimi. Pentru Akiva.

— Atunci, *nu*-ți face griji.

Încă un zâmbet din partea Lupului.

— Ai destule la care să te gândești. Ai pierdut toată ziua de azi și am nevoie de încă o echipă, care să fie gata până mâine. Crezi că poți face asta?

— Bineînțeles, răspunse Ten în locul ei și o apucă pe Karou de braț ca deunăzi. Plecăm acum.

— Bine, zise Thiago. Mulțumesc.

Și așteptă până ce ele nu se mai văzură, înainte de a-și relua vorba.

Karou se simți ca trezită cu o palmă din stupoare. Nu că Thiago n-ar fi vrut să-și bată ea capul cu amănuntele, ci îi spusese pe șleau că nu voia să știe ea ce făcea el. În timp ce Ten o târa după ea, Karou își încrucișă privirile, o fracțiune de secundă, cu Ziri. El se uita cu atâta fereală. Remarca lui Thiago… Oare toți credeau că ea încă îl mai iubea pe Akiva? Și ei nici măcar nu știau de Marrakech și de Praga sau că se întâlnise din nou cu el, atât de recent. Se întâlnise cu el și… *Nu*. Îl părăsise. Asta conta. De data asta, făcuse alegerea corectă.

Când au ieșit din curte, Karou și-a smuls brațul din strânsoarea lui Ten, tresărind de durere, căci trăsese de vânătăile ei.

— Ce dracu’? zise ea. Cred că am dreptul să știu pentru ce plătesc cu durere.

— Nu fi copil. Toți avem câte un rol de jucat.

— Oh. Și al tău e, care, dădacă de copil mic? Scuze, vreau să spun dădacă de *trădătoare*?

Ochii lui Ten fulgerară cu sfidare.

— Dacă Thiago o cere, da.

— Și tu faci orice ți-ar cere.

Pentru o secundă, Ten doar se uită la ea de parcă ar fi fost redusă mintal.

— Bineînțeles, veni răspunsul ei. Și la fel vei face și tu. *Mai ales* tu. Pentru binele neamului nostru, în memoria a tot ce am pierdut noi și pentru cât de îndatorată ești tu.

Reacția de rușine a lui Karou a fost instantanee, dar, de data asta, a fost urmată de un val de mânie. N-aveau s-o lase niciodată să uite ceea ce făcuse. Se afla aici din proprie voință, când ea, spre deosebire de ei, avea de ales. Ea avea o cu totul altă viață și, în clipa asta, chiar își dorea să zboare înapoi la ea, înapoi în Praga și la prietenii ei, și la artă, și la ceai, fără să-și facă griji despre nimic mai groaznic decât fluturii din stomac – *Papilio stomachus*, își aminti ea cu dor. Cât de fermecătoare și de mică i se părea viața aceea acum, ceva ce ai fi putut cuprinde într-un glob de cristal.

Nu va pleca. Ten avea dreptate. Avea, într-adevăr, o datorie. Dar era sătulă până peste urechi de făptura umilă care devenise. Se gândi că Brimstone n-ar mai fi recunoscut-o în această creatură rușinată, mică și obedientă; cu siguranță lui nu-i ascultase niciodată ordinele cu atâta supunere.

Când urcară scările înapoi în camera ei, Karou luă colierul la care începuse să lucreze mai devreme, în timp ce Ten, nerăbdătoare, își răsturnă caseta pe masă. Menghinele de bronz zornăiră împrăștiindu-se în toate direcțiile. Karou ridică una, dar nu și-o fixă. Nu se simțea în stare să conjure niciun corp în clipa asta.

Ce anume nu îi era îngăduit să știe?

— Vrei să contribui eu? întrebă Ten.

Karou își ridică ochii la ea. Lupoaica nu se oferea să contribuie cu durere prea des, iar Karou se surprinse răspunzând:

— Nu, mulțumesc.

Abia când își auzi răspunsul își dădu seama că urma să treacă la acțiune.

Ce vreau să fac?

Oh.

Se jucă puțin cu menghina, ba strângând-o, ba deschizând-o. Își mai amintea măcar cum? Fusese atât de demult.

Ce să fac pentru durere?

Nimic. Nicio durere pentru tine. Numai plăcere.

Încă jucându-se cu menghina, îi spuse lui Ten:

— Bănuiesc că nu știi povestea lui Barbă-Albastră.

— Barbă*-Albastră*?

Ten se uită la părul lui Karou.

— E o rudă de-a ta?

Karou îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Eu nu am nicio rudă, ți-amintești?

— Nimeni nu mai are, zise Ten simplu.

Karou își dădu seama că asta era adevărat. Toată lumea de aici pierduse… pe toată lumea. Erau indivizi care nu mai aveau ce pierde.

— Ei bine, zise ea, fixându-și calmă menghina peste împletitura de carne și mușchi ce îi unea degetul mare și palma, un loc foarte sensibil. Barbă-Albastră era un mare senior, iar când și-a adus noua nevastă acasă, în castelul său, i-a dat pe mână cheile de la toate ușile și i-a spus că putea intra oriunde dorea, mai puțin pe ușa mică din pivniță. Și că acolo nu trebuia să intre *niciodată.*

Strânse menghina și durerea începu să se deschidă ca o floare.

— Și bănuiesc că exact în locul ăla s-a dus cel dintâi, zise Ten.

— În clipa în care el s-a întors cu spatele la ea.

Ten tocmai se întorsese să ia ceainicul. La cuvintele lui Karou, se răsuci iute și înjură.

După reacția ei, Karou înțelese că-i reușise; își amintise, totuși, manevra de invizibilitate a lui Akiva. Ciudat, durerea păruse o chestie foarte grea, pe atunci. Nu și acum. Îi zvâcnea în ritmul inimii și o simțea aproape firească.

Lui Ten nu-i trecu prin minte că s-ar fi putut să nu se fi mișcat din loc. Crezu că sărise din nou pe fereastră, așadar, când ieși din stupoare, se repezi într-acolo, iar Karou se strecură pe ușă afară. Ironic, absența drugului făcuse mai simplă ieșirea. Păstrându-și vraja de invizibilitate, coborî în goană scările și-o porni spre curte ca să audă cât ar fi putut mai mult, înainte ca Ten să dea năvală în adunare cu vestea că dispăruse.

N-a ținut prea mult.

Nu umbra ei a dat-o de gol. Vraja nu ascundea umbrele, așa că avusese grijă să stea pe lângă ziduri și să nu scoată niciun sunet. De asta era sigură. Nici măcar nu atingea pământul. Totuși, stătea în curte de numai câteva minute, doar ce apucau să afle despre natura dezgustătoare a „mesajului” pe care rebelii îl trimiseseră serafimilor și despre… răspunsul Împăratului – vai de mine, cerul împânzit și luminat de

dominioni, o nemiloasă etalare de putere, fără speranță, *fără speranță* –, când Thiago se opri în mijlocul propoziției, se întoarse pe pernuțele labelor sale de lup și, înălțându-și puțin capul, cu nările fremătând delicat, adulmecă aerul.

Și se uită la ea.

Ea înlemni. Deja stătea nemișcată și era la câțiva metri distanță, dar își ținu respirația și urmări ochii aceia decolorați cu groază. Nu și-i putu chiar fixa asupra ei, dar și-i miji. Adulmecă din nou. N-o putea vedea, de-asta era convinsă, cum nici ceilalți, care-i urmăriră direcția privirii lui Thiago, n-o vedeau. Totuși – *prostie, prostie* – știau că ea era aproape, în același fel în care și Thiago știa.

Erau fiare. O puteau *mirosi.*

36. POFTĂ DE ZÂMBET

Își scoase menghina la râu, dădu drumul magiei și se privi redevenind vizibilă. Mâna îi era albastră unde o strânsese menghina. O vânătaie. Mai fusese vreodată ceva mai nesemnificativ ca o vânătaie?

Oare Thiago avea să ghicească trucul invizibilității? Fusese așa o prostie din partea ei. Dacă Thiago suspecta că ea putea face asta, el și iscoada lui n-aveau s-o mai scape niciodată din ochi. Ca să nu mai spunem că, dacă suspecta că ea putea face asta, o să vrea să știe *cum.* O să vrea ca toți soldații lui să știe cum – și n-ar trebui să vrea și Karou asta, dacă așa i-ar fi putut ajuta?

I-ar fi putut ajuta să ucidă mai mulți îngeri în somn?

Asta făcuseră Tangris și Bashees. Nimeni nu știa exact cum; aveau un fel al lor de a-și strânge umbrele în jur pentru a se furișa nevăzute printre inamici, dar numai magia nu putea fi responsabilă pentru uciderile în masă, executate într-o liniște perfectă. Cine dormea atât de adânc încât să nu se trezească icnind când i se tăia gâtul? Totuși, victimele acelea dormiseră mai departe, în timp ce mureau, gât după gât, și toate răsuflările erau stinse din încăpere, până când mai rămăseseră doar ale ucigașilor.

Karou nu știa de ce o tulbura atât de tare. Era o moarte fără dureri. Și câte himere nu uciseseră soldații aceia, cu siguranță cu mai puțină blândețe.

Blândețe? Ce gând înspăimântător.

Karou stătea certându-se în mintea ei, dorindu-și cu mai multă disperare ca oricând pe cineva cu care să poată vorbi. Erau conflicte în ea însăși pe care nu le putea stinge. De pildă, brutalitatea aceasta, din care făcea și ea parte – se prefăcuse oarecum că totul nu era decât un vis urât, doar ca să reziste, zi după zi, pentru că nu se putea împăca pur și simplu cu ea.

Cu războiul.

Viața ei de Karou n-o pregătise deloc pentru asta. Războiul era ceva de la știri, iar ea nici măcar nu se uita la televizor, era prea cumplit. Și dacă își închipuise că Madrigal ar fi putut s-o ajute, că ființa ei mai profundă i-ar fi dat tăria să accepte această realitate hidoasă, greșise și în această privință. De ce făcuse Madrigal ceea ce făcuse, conspirând cu Akiva pentru pace? Pentru că nu suportase războiul nici măcar când fusese în viața ei. Întotdeauna fusese o visătoare.

Iar ceea ce se întâmplase în Eretz... Rebelii înrăutățiseră lucrurile mult mai mult. Doborâseră un cuib de viespi. Zâmbetele tăiate, *gâturile* tăiate, scrisul cu sânge. Ce fusese în mintea lui Thiago când își bătuse astfel joc de Imperiu? Riposta Împăratului era rapidă și enormă. Pentru himere, avea să fie catastrofală. Întreaga forță a Dominionului trimisă să-i zdrobească pe civili?

Ce-și închipuise Thiago că avea să se întâmple? Ce-și închipuise *ea*?

Ea nu se gândise; nu voise să știe, iar acum, poftim.

Mă simt fericit... *mă simt fericit*...

Karou își scoase încălțările și își vârî picioarele în apa rece. În urmă, la kasbah, o căutau și ar trebui s-o găsească destul de ușor. Aștepta la vedere și, într-un târziu, auzi aripi, după care o umbră căzu asupra ei. Avea coarne și, pentru o clipă, se alinie cu umbra ei, astfel încât coarnele păreau ale ei.

Ziri.

Ziri fusese cel din patrula lui care se ocupase cu tăierile. Cuțitele lui arcuite – ca ale ei – erau potrivite pentru operația asta; n-a trebuit decât să agațe colțurile gurii unui cadavru și, cu o mișcare scurtă din încheietură, gata: zâmbetul era redat. *Și*

asta a devenit mica mea umbră kirină. Se întoarse să se uite în sus la el. Soarele îi bătea din spate; a fost nevoită să-și pună mâna streașină la ochi. Acum, că o găsise, părea că nu știe ce să facă. Ea îi văzu privirea coborând pe brațele ei – vânătăi și tatuaje, unele peste altele – înainte de a se întoarce la fața ei.

— Ești… bine? întrebă el, șovăind.

Acestea erau primele cuvinte pe care i le adresa. Dacă i le-ar fi spus mai devreme, s-ar fi bucurat atât de mult. Din primele sale zile de spaimă împreună cu rebelii, ea tot sperase că el i-ar putea fi un prieten, un aliat; crezuse că recunoștea ceva în el – compasiune? Gingășia lui de când era mai tânăr? Chiar și acum, mai putea vedea băiatul acela în el, ochii aceia rotunzi și cafenii, seriozitatea și timiditatea lui. Însă el se ținuse departe de ea în toate aceste săptămâni, iar acum, când în sfârșit se hotărâse să-i vorbească, nu mai conta.

— Pari…

Se întrerupse, încurcat.

— Nu pari să te simți bine.

— Nu? Karou ar fi putut să râdă. Ca să vezi!

Se ridică în picioare, își scutură jeanșii, își luă încălțările. Se uită în sus, la Ziri. Crescuse atât de înalt, încât a fost nevoită să-și lase capul pe spate. Pe unul dintre coarne avea un semn de sabie, mai multe inele rase, și era de ajuns să-l vezi ca să-ți dai seama că mulțumită cornului scăpase de o lovitură ucigătoare în cap. Fusese norocos. Le auzise și pe celelalte himere spunând la fel. Ziri Norocosul.

— Nu-ți face griji pentru mine, îi spuse Karou. Data viitoare când o să am poftă de un zâmbet, bănuiesc că știu pe cine să rog.

El tresări ca pălmuit, iar ea îl ocoli, urcă malul prăfuit al râului și o luă spre kasbah. Nu în zbor, ci pe jos. Nu se grăbea deloc să se întoarcă.

•••

Fratele Împăratului părea *tăiat pe din două.* O cicatrice pornea din vârful capului, cobora pe mijlocul feței, agățându-se de bărbie și oprindu-se – din păcate – cu puțin deasupra gâtului. Și nu era un semn fin trasat, ci o cicatrice keloidă, fibrozată și lividă, care acoperea ce mai rămăsese din nasul lui și îi despica buza lăsându-i dinții sparți la vedere. Nimeni nu știa cum se pricopsise cu ea. El susținea că era semn dintr-o bătălie, dar

zvonurile îl contraziceau – deși erau atât de multe și atât de variate, că era imposibil să ghicești care era adevărat, dacă era vreunul. Nici Hazael, cu metodele lui de a descoperi lucrurile, nu știa.

Indiferent de cauză, rezultatul cicatricei era că făcea aproape insuportabil să-l auzi pe Jael mâncând, ceea ce tocmai se întâmpla acum, cu sunete foarte asemănătoare cu ale unui câine leorpăind o tratație delicioasă.

Akiva își păstra fața impasibilă, ca întotdeauna, deși într-adevăr părea o faptă eroică. Nimeni nu putea încerca un rânjet pe măsura celui al Căpitanului Dominionului.

— Gândește-te la asta ca la o partidă de vânătoare, zise Jael nepăsător, după ce înfulecă o jumătate de fluierar afumat rece și își spălă gâtlejul cu o înghițitură de bere, fără să se ostenească să-și șteargă ce se scursese din gura lui distrusă. O foarte mare partidă de vânătoare. Vânezi? îl întrebă pe Akiva.

— Nu.

— Bineînțeles că nu. Soldații nu se dau în vânt după acest sport. Până când inamicul devine vânatul. Cred că o să-ți placă.

Mă îndoiesc, gândi Akiva.

Toate forțele Dominionului așteptau ordinul să se abată asupra fugarilor din sudul continentului, câteva mii de soldați gata să le taie calea de scăpare spre Extremul Neumblat și apoi să înainteze, hotărât, spre nord, ucigând tot ce mișca în drumul lor.

— Eu am spus că era prea devreme să retragem grosul armatei, zise Jael, dar fratele meu n-a crezut că sudul putea fi o amenințare.

— N-a fost, zise Ormerod, comandantul Legiunii a Doua, cel ce până acum supraveghease operațiunile de eliminare a inamicului și care era, după părerea lui Akiva, nefericit fiindcă fusese înlocuit.

Se aflau la masă în pavilionul lui – deloc familiar pentru Akiva. Nici pomeneală. Bastarzii nu ședeau la popotă, nici nu luau masa cu superiorii. El era aici, spre surprinderea și nu spre încântarea lui, la cererea lui Jael.

— Prințul Bastarzilor, exclamase căpitanul, zărindu-l intrând.

Akiva mai avusese de-a face cu el în trecut și, chiar și atunci când pasiunile lor fuseseră comune – distrugerea orașului

Loramendi, de pildă –, îl dispreţuise şi simţise că sentimentul era reciproc. Cu toate acestea:

— Ce onoare, spusese Jael, în dimineaţa aceea. Nu m-am gândit c-o să te găsesc aici. Trebuie să iei micul dejun cu noi. Sunt sigur că ai nişte opinii despre situaţia noastră.

Oh, Akiva avea, dar nu dintre cele care s-ar fi putut împărtăşi la masa aceasta.

— Sudul n-a fost o ameninţare înainte şi nu este nici acum, continuă Ormerod, iar Akiva îi admiră francheţea.

Putea risca să fie de acord cu el.

— Cei care lovesc serafimii nu sunt localnici obişnuiţi.

— Da, bine. Rebelii se ascund undeva, nu-i aşa? oftă Jael. *Rebeli.* Fratele meu e ofensat. El tocmai voia să plănuiască noul război. E aşa o pretenţie exagerată? Şi, poftim, se trezeşte cu cel vechi întors din morţi.

Râse la propria vorbă de duh, dar Akiva nu râdea.

Nou război? Atât de curând? Nu avea să întrebe. Curiozitatea însemna slăbiciune şi atât Joram, cât şi Jael adorau s-o stârnească şi s-o lase să fiarbă în suc propriu, nerăsplătind-o.

Ormerod aparent nu învăţase lecţia asta.

— Ce nou război?

Jael rămase cu ochii la Akiva, iar privirea lui era directă, amuzată şi personală.

— E o surpriză, zise el, zâmbind – dacă putea fi numit zâmbet felul în care gura i se deforma într-o parte, întinzându-i buzele cicatrizate şi albindu-le.

Iată un zâmbet pe care o himeră l-ar putea îmbunătăţi, gândi Akiva. Dar dacă Jael încerca să-l zgândărească, trebuia să inventeze ceva mai bun de atât. Nu exista nicio surpriză. Pe cine ar fi putut Joram lua la ţintă, după aceea, decât pe serafimii renegaţi a căror libertate şi mistică îl enervaseră ani de-a rândul?

Stelianii.

Pentru Akiva, cei din neamul mamei sale erau mai fantomatici decât rebelii apăruţi de nicăieri. Nu-i dădu satisfacţie lui Jael. Până azi, preocuparea sa fusese bătălia în desfăşurare şi aceste teritorii sudice unde focul serafimilor mai avea încă de dat morţii fiecare fir de iarbă şi fiecare plantă, fiecare vietate cu carne şi suflare. Şi acum? Disperarea se zvârcolea prin el fără astâmpăr, refuzând să se potolească. Se gândi la cei pe care îi cruţase şi

pe care îi prevenise. Aveau să fie ambuscați, prinși în cursă, capturați, uciși. Ce putea el face? Câteva mii de dominioni. Nu era nimic de făcut.

— Pentru Joram ar putea fi o neplăcere, dar pentru mine e o bucurie rebeliunea asta, spunea Jael. Trebuie să avem o ocupație. Părerea mea e că un soldat inactiv e un afront adus naturii. Nu ești de acord, Prințe?

Prinț.

— Nu cred că naturii îi pasă de noi, doar că plânge când ne vede venind.

Jael zâmbi.

— Foarte adevărat. Pământul arde, bestiile mor, iar lunile plâng în ceruri văzând asta.

— Aveți grijă, îl preveni Akiva, găsind, la rândul lui, puterea unui zâmbet subțire. Lacrimile lunii sunt cele care au creat himerele, în primul rând.

Jael îi aruncă o privire glacială, cântărindu-l.

— Urgia Bestiilor recitând miturile bestiilor. Tu *vorbești* cu monștrii înainte de a-i ucide?

— Ar trebui să-ți cunoști inamicul.

— Da, ar trebui.

Din nou privirea aceea: directă, amuzată și personală. Ce însemna oare? Akiva nu era nimic pentru Jael, decât unul din legiunea de bastarzi a fratelui său.

Însă când masa ajunse la sfârșit, a trebuit să se întrebe ce altceva mai era la mijloc.

Jael își îndepărtă scaunul și se ridică în picioare.

— Îți mulțumesc pentru ospitalitate, comandante, îi zise lui Ormerod. Ne luăm zborul într-o oră.

Se întoarse spre Akiva:

— Nepoate. Întotdeauna o plăcere să te văd.

Dădu să plece, se opri și se întoarse.

— Știi, probabil n-ar trebui s-o recunosc, acum, că ești un erou, dar am insistat să fii ucis, înainte. Fără resentimente, sper.

Înainte, când? Akiva îl privi calm pe Jael. Când fusese viața lui pusă în discuție?

Ormerod se frichini stingherit și bolborosi câteva cuvinte, dar nici Akiva, nici Jael nu-i dădură atenție.

— Din pricina sângelui tău poluat, știi, zise Jael, de parcă ar fi trebuit să fie evident.

Aha. Din nou, mama lui. Akiva nu răsplăti remarca usturătoare cu mai mult interes decât arătase mai devreme, la zeflemeaua despre noul război. Despre mama lui avea numai frânturi de amintiri și batjocura criptică a Împăratului: *Îngrozitor ce s-a întâmplat cu ea.* Ce urmărea Jael?

— Fratele meu a avut încredere că sângele lui se va dovedi cel mai puternic – sângele e putere și așa mai departe – și acum zice că a avut dreptate. Ai fost un test și ai reușit, glorios, iar acum presupun că nu se mai poate aduce niciun argument împotriva ta. Păcat. E atât de supărător să greșești în privința acestor lucruri.

Cu acestea, Jael al Dominionului, al doilea cel mai puternic serafim din Imperiu, s-a întors să plece, făcând o pauză doar cât să-i mai arunce o comandă lui Ormerod:

— Trimite o femeie la cortul meu, bine? și își văzu de drum.

Ormerod păli. Deschise gura, dar nu-i ieși niciun sunet. Akiva se ridică în picioare. Îi răsunau în minte cuvintele lui Liraz și „toate celelalte fete” de care pomenise ea. Abia acum se gândi că sora lui dăduse glas unei temeri. Nu direct, n-ar fi făcut ea așa ceva, dar acum simțea teamă pentru ea și pentru „toate celelalte fete”, de asemenea. Și nu doar teamă. Furie.

— N-avem nicio femeie aici, zise el. Numai soldați.

Jael se opri. Oftă.

— Ei bine, nu poți face mofturi pe un câmp de bătălie. Oricare dintre ele va fi în regulă.

•••

La o lume distanță, Lupul Alb își pregătise trupele. Le strânsese în curte, la căderea serii, și îi trimisese în misiune, pe echipe, pe absolut toți cei cu aripi. Nouă echipe de câte șase, plus sfincșii, mereu o echipă aparte. Cincizeci și șase de himere. Păruseră atât de multe, când fusese vorba de tributul durerii, atât de multe vânătăi, dar Karou, privind de la fereastra ei, și le închipui împotriva unui cer plin de dominioni și știu că nu însemnau nimic. Își aminti strălucirea soarelui în armuri, anvergura de foc a aripilor serafimilor și priveliștea înfricoșătoare a inamicului dispus în formație, și simți că i se face rău. Ce sperau oare, pornind la luptă astfel? Era sinucidere.

Se ridicară în văzduh ca escadrilele și zburară.

Ziri nu se uită spre fereastra ei.

37. SINUCIDERE

Nu era sinucidere.

Escadrilele nu o luară spre sud, după ce trecură prin portal. Cei cincizeci și șase nu zburară spre Extremul Neumblat, în ajutorul creaturilor care își ridicau ochii să vadă, prin coronamentul pădurii, de ce soarele se întuneca și ce le trimitea cerul. Într-adevăr, ce ar fi putut face cincizeci și șase împotriva atâtora? Sinuciderea nu-i stătea în fire lui Thiago. Ar fi fost o strădanie fără rost, o irosire de soldați.

Rebelii nu au fost martori la fuga și căderea himerelor disperate, fuga și căderea și din nou ridicarea, cu copiii strânși în brațe și cu bătrânii sprijiniți de cot. Nu au văzut durerea celor din neamul lor. Nu i-au văzut murind cu sutele, risipiți, goniți din pădurile arzânde și doborâți la o aruncătură de băț distanță de liman. Și n-au murit apărându-i, pentru că nu se aflau acolo.

Erau în Imperiu, provocând durere, la rândul lor.

— Avantajul nostru e dublu, acum, zisese Thiago. În primul rând, ei nu știu de noi, încă nu știu cine sau *ce* suntem. Suntem fantome. Și în al doilea rând, acum suntem fantome *înaripate.* Mulțumită noului nostru resurecționist, avem mai multă libertate de mișcare ca niciodată înainte și putem acoperi o mai mare distanță. N-o să se aștepte să-i lovim pe terenul propriu.

Lăsase tăcerea să se așeze, înainte de a adăuga, cu blândețea lui parșivă, care-i era tipică:

— Și îngerii au case. Și îngerii au neveste și copii.

Iar acum urma să aibă mai puțin din toate acestea.

•••

Numai un conducător de echipă i-a încălcat ordinul: Balieros. Robustul centaur nu avea să întoarcă spatele semenilor săi. Odată ce echipele s-au despărțit pentru a porni spre teritoriile desemnate, el și-a pus soldații să aleagă, iar ei l-au urmat cu mândrie. Ursul Ixander, grifonul Minas, Viya și Azay – amândoi din neamul cerbilor, cum fusese și Despotul – și Ziri. Au zburat spre sud, învolburând norii cu aripile lor și lăsând în urmă leghe după leghe. Oricât de rapid au străbătut pământul pe care odinioară îl apăraseră, traversarea țării era o faptă epopeică, și au zburat o zi întreagă până să ajungă să vadă bastioanele Extremului Neumblat în zare.

Doar șase soldați într-un maelstrom de aripi dușmane – era o sinucidere, nu se putea sfârși decât într-un singur fel.

O știau și ei, dar au zburat într-acolo, cu inimile arzând și sângele pulsând năvalnic prin vene, fiind, în pieirea lor sigură, infinit mai vii decât camarazii lor, care o luaseră în direcția opusă, cu toate șansele de supraviețuire.

•••

— Așa, deci, zise Hazael, venind liniștit lângă Akiva, în timp ce așteptau ordinul să zboare.

Erau sub comanda lui Ormerod, astăzi, patrulele lor combinate având misiunea să urmeze Dominionul, care deja plecase.

— Ce facem acum, frate? Crezi c-or să fie multe păsări pe-afară, astăzi?

Păsări?

Akiva se întoarse spre el. Nu vorbiseră niciodată de himerele din vâlcea. „Trebuie să fi fost vreo pasăre”, conveniseră ei la momentul acela, prefăcându-se că nu văd grupul celor înghesuiți în fața lor.

— Nici pe departe destule, după părerea mea, zise Akiva.

— Nu, bănuiesc că nu.

Hazael puse o mână pe umărul lui Akiva și o lăsă să-i simtă greutatea, pentru o clipă.

— Poate vreo câteva, totuși.

Se îndepărtă; venea Liraz. El îi ieși în întâmpinare, lăsându-l pe Akiva cu gândurile lui.

Poate vreo câteva. Moralul lui crescu, o idee.

Când ordinul de zbor sosi, își lăsă disperarea în tabără și luă, în schimb, numai hotărârea scopului său. Nu se amăgea că avea să fie o zi de fapte eroice. Avea să fie o zi de moarte și groază, ca atâtea altele asemenea, prea multe altele, în care unul – sau erau doi? – serafimi renegați nu puteau spera să salveze prea multe vieți.

Poate câteva, totuși.

38. INEVITABILUL

Zăngănit de cădelnițe, zornăit de dinți.

Degetele lui Karou se mișcau fără odihnă prin tăvile ei. Alege, înșiră. Dinte, dinte. De om, de taur. Bucățele de jad, fier. Dinți de iguană – mici și periculoși, ca niște pânze de fierăstrău –, oase de liliac. Când ajunse la dinții de antilopă, se lăsă pe spate în scaun și se uită la ei.

— Ăștia pentru cine sunt?

Karou tresări și îi strânse în pumn. Uitase de Ten, pentru o clipă. Uitându-se. Lupoaica întotdeauna *se uita.*

— Pentru nimeni, zise ea și-i puse deoparte.

Ten ridică din umeri și se întoarse la treaba ei, de amestecat tămâia.

La Londra, în Muzeul de Istorie Naturală, Karou șovăise lângă frumosul țap oryx câteva minute, plimbându-și mâinile peste frumoasele lui coarne inelate, amintindu-și cum era să porți greutatea aceea pe cap.

„Ai putea fi din nou kirină”, zisese Ten, dar lui Karou nu-i trecuse niciodată asta prin minte. Dinții de antilopă nu erau pentru ea. Erau pentru Ziri și ea nici măcar nu voise să-i ia. Superstițioasă, i se păruse că prevederea ei ar fi fost o *invitație* pentru moartea lui – ca săpatul unui mormânt pentru cineva înainte să moară. Da, moartea era de așteptat, moartea era rutină, dar… nu pentru Ziri.

Ziri Norocosul.

În mod remarcabil, el era încă în pielea lui naturală. Grație rapidității, abilității – norocului, ar fi spus el, în primul rând – nu fusese niciodată ucis. Și, oricât de prostesc, de ipocrit era să-i pese de „puritatea” lui, Karou chiar ținea la asta. El era ultimul din tribul ei, ultimul exemplar natural al neamului ei. Era ceva sacru în asta și, când el plecase la primul lui asalt, un mic fior de groază rece ca gheața se cristalizase în ea, care tot crescuse, liniștindu-se doar când îl văzuse întorcându-se.

Iar acum aștepta din nou – doar să-l vadă și să știe că încă nu dispăruseră kirinii din lume – dar, de data asta, n-a mai fost ca înainte. De data asta, nu vedea cum ar fi cu putință să se mai întoarcă. Iar cuvintele ei de despărțire – singurele cuvinte pe care i le adresase – fuseseră atât de crude, de parcă ar fi fost el de vină pentru toată povestea. Oare o să mai aibă vreodată șansa să și le retragă?

Alege, înșiră. Dinte, dinte.

Orele treceau, iar groaza ei creștea. Răsări soarele, târând toate orele în urma lui, și niciodată vreo zi din acest loc n-a părut mai leneșă, mai dogoritoare, mai interminabilă. Karou simți că îmbătrânise când, în sfârșit, veni amurgul. De nenumărate ori se trezise cu dinții de antilopă în palmă.

După multe ezitări, în noaptea aceea din Londra, ea vârâse totuși cleștii în gura oryxului. Nu era o invitație la moartea lui Ziri, încercase ea să se convingă, ci o cale de a se pregăti pentru inevitabil. Toți soldații himere mureau. Poate că, de data asta, venise și timpul lui. Se strădui să și-l închipuie întorcându-se într-o cădelniță, adevăratul lui corp – ultimul corp kirin din întreg cuprinsul Eretzului – abandonat undeva, frânt sau ars – și descoperi că ar fi fost în stare să facă față situației.

Atâta vreme cât nu se gândea la cealaltă posibilitate: ca el să nu se mai întoarcă deloc.

39. PROBA NUMĂRUL UNU

Pe un drum nepavat din sudul Marocului, o mașină se opri cu scârțâit de frâne, vomitând doi pasageri și rucsacurile lor, înainte de a reporni, aruncând în urmă un nor de praf și strigăte berbere de noroc. Zuzana și Mik își acoperiră fețele, tușind. Când zumzetul mașinii se stinse în depărtare și aerul se limpezi, se putură uita în jur, descoperind că erau la marginea unei imense pustietăți.

Zuzana își lăsă capul pe spate.

— Fir-ar. Mik, ce sunt luminile astea ciudate?

Mik își ridică ochii.

— Unde?

Ea făcu semn spre cer – spre întregul cer –, iar el își plimbă privirea înainte și înapoi de două ori, până când să se oprească asupra ei și să întrebe:

— Vrei să spui… *stelele*?

— Exclus. Am mai văzut stele. Sunt ca niște scântei mici în spațiu. Astea sunt *chiar aici.*

Ceea ce la lumina zilei fusese un ținut auster, neîntrerupta culoare a prafului a devenit, în întuneric, o tapițerie nocturnă

ticsită cu stele. Mik râse, și Zuzana râse, înjurară și se minunară, cu capetele lăsate mult pe spate.

— Ai putea culege nemerniciile astea ca pe *fructe*, zise Zuzana, întinzând mâna și fluturându-și degetele spre ele.

Curând, tăcură și rămaseră privind peste crusta aspră și neregulată a pământului de acolo. Era ceva desprins parcă dintr-un documentar – și nu dintr-unul care te făcea să te simți bine. Cu voce vioaie, Mik spuse:

— N-o să murim aici, nu-i așa?

— Nu, răspunse Zuzana hotărâtă. Asta se întâmplă numai în filme.

— Da. În viața reală, orășenii smintiți nu mor în deșert, prefăcându-se în schelete albite…

— Care să fie zdrobite sub copitele cămilelor, adăugă Zuzana.

— Nu cred că au copite cămilele, zise Mik, ceva mai puțin sigur pe el.

— Mă rog, indiferent ce-or avea, aș săruta o cămilă în clipa asta. Probabil ar fi trebuit să ne luăm vreo câteva.

— Ai dreptate, încuviință el. Hai să ne întoarcem.

Zuzana pufni.

— Zău, cutezătorule explorator al deșertului? Suntem aici de mai puțin de cinci minute.

— Da, și unde e *aici* ăsta, mai exact? De unde știi că ăsta e locul cel bun? Toate arată la fel.

Ea ridică o hartă. Însemnată pe deasupra cu cerneală roșie și plină de notițe fluturătoare, nu arăta deloc a obiect care să inspire încredere.

— *Aici* e aici. N-ai încredere în mine?

El șovăi.

— Bineînțeles că am. Știu cât efort ai depus pentru asta, dar… nu e chiar domeniul nostru de specialitate.

— Te rog! Eu sunt expert acum, zise ea.

Ar fi luat punctajul maxim la orice test despre sudul Marocului, după cât studiase, și credea că s-ar califica drept nomad onorific pentru eforturile sale.

— Știu că ea este aici. Sunt sigură de asta. Vino, am învățat cum să folosesc o busolă. Avem apă. Avem mâncare. Avem un telefon…

Se uită la telefonul ei.

— Care nu are semnal. Mă rog. Avem apă. Avem mâncare. Și le-am spus oamenilor unde mergem. Oarecum. Care-i riscul?

— Vrei să spui, în afară de… monștri?

— Ei, monștri! zise Zuzana, nepăsătoare. Ai văzut și tu caietele de schițe ale lui Karou. Sunt monștri *drăguți.*

— Monștri drăguți, repetă Mik, uitându-se în depărtare, la sălbăticia dezolantă de sub lumina stelelor.

Zuzana își înfășură brațele pe după mijlocul lui.

— Am bătut tot drumul până aici, se alintă ea. Poate fi una dintre probele tale.

El ciuli urechea.

— Te referi la probele de poveste?

Ea dădu din cap.

— Păi, atunci, bine. În cazul ăsta, ar fi mai bine să pornim.

Își puse rucsacul în spinare și i-l ridică pe al ei, ca să-și treacă mâinile pe sub curele.

Părăsiră drumul și nu mai avură înainte decât sălbăticia nesfârșită.

— Poate ar fi trebuit să întreb mai devreme, zise Mik, dar câte probe sunt, în total?

— Întotdeauna sunt trei. Acum, haide. Trebuie să fie vreo douăzeci de kilometri.

Se strâmbă, adăugând:

— De urcuș.

— Douăzeci de kilometri? Iubirea mea, ai mers *vreodată* douăzeci de kilometri pe jos?

— Desigur, spuse Zuzana. Cumulat.

Mik râse și clătină din cap.

— Bine că ți-ai lăsat platformele acasă.

— Vezi să nu. Sunt în rucsacul tău.

— Într-al meu…?

Mik scutură din umeri, zgâlțâindu-și rucsacul și cutia viorii atârnată de el.

— Mi s-a *părut* mie că e mai greu.

Zuzana făcu o mutră inocentă. În picioare avea ceea ce aproximase ea c-ar fi niște adidași cuminți. Erau adidași, dar tălpile lor de spumă erau mai groase decât era nevoie, ca să nu mai pomenim de dungile de zebră. Ea îl trase de mână pe Mik și se avântară în deșert. Amândoi erau înviorați de fiorul aventurii, însă Zuzana a fost cea care, practic, a început să fredoneze,

într-atât de exuberantă se simțea. Urma să-și vadă din nou prietena.

Ca să nu mai pomenim de castelul de nisip.

Plin de monștri.

40. NEPOTRIVIT

Încă o noapte se târî peste kasbah, cu stelele mai leneșe ca niciodată în traiectoria lor ca atunci când erau vieți în joc.

Karou își ținu mintea ocupată muncind, cu o nouă urgență în crearea de corpuri. Încerca să nu se gândească, de parcă o lua de la zero, dar era greu, cu asemenea probabilități sumbre.

Ar fi putut trece zile de-a rândul până să afle ceva. Era cale lungă până la Extremul Neumblat, cu toate ținuturile libere și vastul sud al continentului între punctul de pornire și destinație. Fără aripi, ar fi însemnat mai multe săptămâni de mers anevoios, dar mersul anevoios era de domeniul trecutului, din fericire. Karou își amintea, de când era Madrigal, cum o scotea din minți insuportabilul marș al batalioanelor sale. Dar, cu aripi, în funcție de ce se întâmpla, patrulele puteau fi înapoi în câteva zile.

Sau niciodată.

Posibilitatea ca niciuna să nu se mai întoarcă era foarte reală și încordarea de a ști asta, așteptarea, să aștepți să știi ceva când *nu știi de fapt nimic*, era o stare la fel de veche cât războiul însuși și era cel mai rău soi de înțelegere treptată, de durată și nefericită la care se putea gândi.

Prin urmare, a tresărit surprinsă când a auzit strigătul santinelei imediat după răsărit – prea devreme – și ieși la fereastră dintr-un salt, strângând în mână un șirag de dinți. Sări peste parapet în vârful picioarelor și continuă, ridicându-se în văzduh. Abia trecuseră treizeci și șase de ore și se vedeau siluete la orizont, o patrulă întreagă. Părea un miracol.

După încă un minut, se apropiaseră îndeajuns cât să poată desluși silueta masivă a lui Amzallag. Era echipa lui Amzallag.

Niciun Ziri, adică.

Încă. Își ignoră dezamăgirea, bucuroasă măcar să-l vadă pe Amzallag și minunându-se că o echipă – orice echipă, dacă nu

aceea la care sperase ea – se întorsese intactă dintr-o asemenea bătălie și atât de repede! Se cocoță pe țiglele verzi ale palatului și îi privi aterizând. Thiago ieși să-i întâmpine, cum făcea întotdeauna, strângându-le brațele, dar fără să pară din cale-afară de mulțumit sau surprins. Nu putu auzi ce-și spuneau, dar putu vedea mânecile soldaților năclăite de sânge.

O altă patrulă se întoarse, și încă una.

Soarele urcase mult pe cer, escadrilele se întorceau la cuib una după alta, iar miracolul începu să pară suspect. Cum fusese posibil să nu piardă pe nimeni? Pe la jumătatea dimineții, toate echipele erau prezente, mai puțin a lui Balieros, iar Karou abia mai putea înghiți, din pricina nodului din gât.

— Unde au fost? o întrebă ea pe Ten, când se întoarse în cameră, făcând un efort nervos să lucreze.

— Ce vrei să spui? Au fost în Extremul Neumblat, zise lupoaica, dar Karou știa că era o minciună.

În afară de faptul că se întorseseră prea devreme, prea vii, și starea de dispoziție era nepotrivită. Era *apăsătoare.*

Din punctul ei înalt de observație, îl văzu pe soldatul Virko, ale cărui coarne răsucite de berbec îi aminteau întrucâtva de Brimstone, ducându-se în spatele meterezului-pisoar, căzând în genunchi și vomitând. Sunetul icnetelor lui se ridica și cobora, străbătând în valuri curtea unde ceilalți soldați, într-un du-te-vino ciudat de tăcut, deveniră și mai silențioși și păreau să evite să se uite unul la altul.

Amzallag stătea sub o arcadă curățindu-și sabia, iar când Karou se uită în jos, o oră mai târziu sau poate mai mult, el încă mai curăța la ea, cu mișcări smucite, furioase.

Totuși, gura lui Karou se umplu de saliva dulceagă ce precede vomitatul abia când îl văzu pe Razor. Indiferent ce făcuseră echipele în ultima zi și jumătate – un timp care nu era, nici după cele mai optimiste calcule, îndeajuns pentru a ajunge la Extremul Neumblat și înapoi – adăugase un legănat pasului său lin ca șoapta, de reptilă, deoarece… căra un sac. Era un sac de pânză maronie, greu și plin și… impregnat cu un soi de fluid dinăuntru, de o culoare nedeterminată, din pricina cafeniului sacului. Sforțându-se să nu vomite, Karou știu ce era fluidul scurs, și culoarea lui, și oricât se ocărâse ea pentru ignoranța voluntară cu doar două zile mai devreme, nu dori să știe mai mult de atât.

Se trezi din nou cu dinții de antilopă în mână și îi puse jos. Se tot ducea la fereastră. Ten se răsti la ea, fiindcă umbla fără rost, dar Karou nu se putea concentra. Asta nu era bine.

Era greșit.

Greșit.

Și apoi, în sfârșit, când cel mai fierbinte ceas la zilei se prelinse încet, santinela strigă din nou. *Ziri.* Karou ieși afară pe fereastră și se înălță în văzduh. Cerul era cobalt pur, fără nori și fără adâncime, neascunzând nimic.

Era, de asemenea, gol. Se întoarse spre turnul santinelei, nedumerită. Oora era de serviciu și nici măcar nu se uita în direcția portalului. Lupul apăru lângă ea și Oora îi arătă în vale, departe. Karou trebui să-și mijească ochii să vadă la ce se uitau și, când în sfârșit văzu, șopti:

— Nu. Nu, nu. *Nu.*

Oameni, doi la număr, alunecând pe grohotiș în timp ce urcau panta.

Veneau drept spre kasbah.

41. ALCHIMIE NEBUNĂ

De data asta, când îngerii coborâră asupra lor, Sveva le cercetă ochii, dar niciunul nu era de foc, și le cercetă armurile, dar nu văzu niciun nufăr. Alți îngeri. Ghinion.

Să fie atât de aproape de liman…

Chiar crezuse c-au reușit. Munții erau atât de mari și păreau mereu mai aproape decât erau de fapt, la o aruncătură de băț. Dar când ajungeau în vârful unei pante care ar fi trebuit să fie ultima – ultimul deal înainte ca pământul să se preschimbe în acele falduri de granit asemenea zidurilor lumii înseși –, o altă vale se căsca la picioarele lor. O altă întindere de străbătut, o altă înălțime de urcat. Era ca o păcăleală.

Dar aceasta, aceasta chiar era ultima. Sveva putea vedea locul unde un șir de stânci uriașe se întâlneau cu pajiștea.

— Arată ca degetele unui picior mare și gras, zisese ea, cu nici două minute în urmă, zâmbind spre ceilalți.

Și o învârtise pe Lell, iar copila râsese.

— Degetele piciorului muntelui, cântase ea. Am ajuns la degetele piciorului muntelui!

Și țopăise, strângând micuța caprină la pieptul ei, încă îngânând prostioara ei fericită:

— Mă întreb dacă miroase urât între degetele piciorului muntelui.

Atunci, Sarazal strigase:

— Svee!

Și se uitase și îi văzuse. Îngeri. Îngerii răi.

Totuși, Sveva încremenise undeva între ură și speranță, care nici măcar nu existase cu câteva zile în urmă. Avuseseră parte de milă o dată; de ce nu de două ori? Mila, descoperise ea, făcea o alchimie nebună: un strop din ea putea dilua un lac întreg de ură. Din cauza celor întâmplate în viroagă, serafimii erau pentru ea mai mult decât stăpâni de sclavi și ucigași înaripați fără chipuri.

Și, cu toate acestea, când serafimii se năpustiră asupra lor, cu săbiile deja înroșite și fără nicio milă în ochii lor, nu avu nicio ezitare să strige:

— Ucideți-i!

Rath sări.

Îngerii nu-l văzuseră. Aproape că zâmbeau infatuați, aceștia doi, în armuri strălucitoare. Ei văzuseră o turmă de caprine, o pereche de ciute, niște cerbi cărunți – toți ușor de ucis. Și smilodonul? Fusese ultimul care urcase colina; nu l-au văzut până ce n-a fost grămadă peste ei, deja mai aproape decât lungimea săbiilor lor, doborându-i la pământ, înfigând ghearele în ei, sfâșiindu-i.

Ei au țipat.

Sveva n-a vrut să se uite, dar și-a impus, și așa a văzut unul dintre ei eliberându-și un braț și ridicând sabia, lovind în spinarea lui Rath. I-a trecut-o pe Lell în brațe lui Sarazal și a țâșnit într-acolo, cu pumnalul ei de stăpân de sclav, și l-a înfipt. L-a înfipt chiar în deschizătura din armură pe care brațul ridicat o lăsase descoperită. L-a înjunghiat în subsuoară, adânc, iar el a scăpat sabia din mână.

Și a murit.

Deci așa se simte uciderea, a gândit ea, când cutezanței i-a luat locul tremurul. *E groaznic.* Cuțitul era alunecos, iar stomacul îi urca în gât. Sarazal a apucat-o de umăr.

— Svee, haide!

Presant.

Și apoi au înotat în umbre, cu toții. Umbre învârtindu-se, întretăindu-se. Alți îngeri deasupra. Sveva și-a dat capul pe spate.

Mult mai mulți îngeri.

Rath a scos un răget. Sveva s-a uitat la sora ei, la Lell, la Nur cu brațele întinse, încercând să-și ia copilul, la celelalte caprine și la perechea de cerbi bătrâni, și a strâns pumnalul în mână, arătând spre stâncile din depărtare.

— Fugiți! a țipat ea.

Și au fugit.

Ea a rămas cu Rath.

Ce zici de mine, a gândit ea, cu o mândrie ciudată, distantă. Totul era perfect clar și sigur. Înjunghierea era oribilă și niciodată n-ar fi crezut că va rămâne să lupte, când putea să fugă. Ea adora să fugă. Dar se simțea bine și rămânând pe loc. S-a uitat la Rath. El s-a uitat la ea. A crezut că o va îndemna să fugă și ea, dar n-a făcut-o. Poate că știa că nu mai conta, că nu exista nicio siguranță, dar poate că… poate că îi plăcea să nu fie singur. La urma urmei, era doar un băiat.

Sveva i-a zâmbit. Și astfel au stat acolo, atât de aproape de capătul călătoriei încât puteau simți bura umedă a cascadelor de pe munte, dar erau sub umbrele îngerilor acum și greu de crezut că aveau să mai iasă vreodată.

Asta dacă, bineînțeles, nu se petrecea încă un miracol.

Când siluetele au apărut deasupra lizierei pădurii, Svevei aproape că nu i-a venit să creadă. Dacă nu i-ar fi văzut înainte, s-ar fi temut de ei cum se temea de îngeri. Erau mult mai înfricoșători decât îngerii.

Erau reînviați. Himere.

Salvatori. Era atât de asemănător cu ceea ce se petrecuse în noaptea eliberării din caravana sclavilor – numai că acum era ziuă și îi putea vedea deslușit. I-a recunoscut pe câțiva: grifonul care îi desfăcuse cătușa, centaurul care rupsese în mâini cercul de metal cu care era legată Sarazal. Sveva s-a uitat și după celălalt – cel chipeș, cu coarne, care îi pusese cuțitul acesta în mână – dar nu l-a văzut.

Rebelii erau cinci împotriva unui număr de trei ori mai mare, dar au dat iama în serafimi ca o calamitate.

După cea dintâi ciocnire și primele bufnituri ale corpurilor căzute – toate ale dușmanilor – Rath s-a întors spre Sveva și a îndemnat-o să plece. Ochii lui erau aprinși.

— Am știut că se vor întoarce, a zis el, cu ardoare. Sveva, du-te. Prinde-i pe ceilalți din urmă. Ai grijă de ei și spune-le adio din partea mea.

A pus o mână mare, cu gheare, pe umărul ei:

— Noroc!

— Dar tu?

— Ți-am mai spus, eu îi căutam pe rebeli.

Era fericit; ea și-a dat seama că asta își dorise tot timpul.

— O să mă alătur lor, a zis el.

Și s-a alăturat. Când Sveva a fugit, Rath a rămas și a luptat împreună cu rebelii.

Și a murit cu ei, chiar acolo, la degetele piciorului muntelui.

Și a fost târât și aruncat peste ei, într-o grămadă mare.

Și ars.

42. ZIRI NOROCOSUL

— Haide, zise Hazael. Nu putem face mai mult.

Mai mult? Asta sugera că făcuseră ceva. Nu găsiseră nicio ocazie. Prea mulți dominioni, prea mult teren deschis. Akiva clătină din cap și nu zise nimic. Poate că zborurile lui de noapte îi goniseră pe localnici din adăposturile lor, poate că îi goniseră destul de aproape de ravene și tuneluri cât să fi ajuns la ele înaintea îngerilor. N-avea să știe niciodată. Singurul lucru sigur era ceea ce se afla acum în fața ochilor săi.

Cerul era albastru primăvăratic și alpin de curat. Imaculat. Fumul era încă strâns în fuioare subțiri, ici și colo. Din vârful acestei stânci înalte, lumea părea o dantelărie de coroane de copaci și pajiști, iar cursurile râurilor în soare erau ca niște vene de lumină pură șerpuind printre contururile dealurilor. Munți și cer, copaci și râuri, și scântei de aripi, când escadrilele Dominionului se deplasau dintr-un loc într-altul, dându-le foc. Locul acesta era umed, plin de ferigi: văluri de ceață și cascade. N-avea să ardă ușor.

Într-un astfel de loc, cu o asemenea priveliște, era aproape imposibil să accepți ce se întâmplase aici, astăzi. Hoitarii îl dădeau de gol, totuși.

Erau atât de mulți. Păsările mâncătoare de stârvuri puteau simți sângele de la kilometri distanță. Judecând după numărul lor – și după zvâcnirile vioaie ale spiralelor lor, de regulă leneșe – era din belșug în aer, astăzi.

— Și iată păsările noastre, zise Akiva, învins.

Hazael pricepu.

— Sunt sigur că unele au ajuns la loc sigur, zise el.

Trecu un moment până când să-și dea seama Akiva că vorbise de față cu Liraz. Ea se uita la ei. Akiva se aștepta să întrebe ceva, însă ea se întoarse cu spatele, uitându-se în sus, la piscuri.

— Se zice că nu poți zbura peste munți, spuse Liraz. Vântul e prea puternic. Numai taifunarii îi pot supraviețui.

— Mă întreb ce e de partea cealaltă, spuse Hazael.

— Poate că e o imagine în oglindă a părții de aici, iar serafimii de acolo și-au gonit, de asemenea, himerele în tuneluri, și acestea se întâlnesc la mijloc, pe întuneric, și descoperă că nu există niciun loc sigur în toată lumea și niciun sfârșit fericit.

— *Sau*, zise Hazael, foarte însuflețit, poate că nu e niciun serafim de partea cealaltă și sfârșitul e fericit. Fără niciunul dintre *noi.*

Ea-și întoarse brusc privirea de la piscuri. Tonul ei, care fusese distant curios, deveni tăios.

— Voi nu mai vreți să fiți de-ai noștri, nu-i așa?

Își muta ochii de la unul la altul.

— Credeți că nu pot vedea?

Hazael își pungi buzele, aruncând o privire scurtă spre Akiva.

— *Eu* încă mai vreau, zise el.

— Și eu, zise Akiva.

Se gândi la cerul din cealaltă lume, când îi oprise pe ei doi s-o urmărească pe Karou și își luase inima în dinți să le spună și lor – în sfârșit – adevărul. Că el iubise o himeră și visase la un alt fel de viață. Mizase atunci orbește că sora lui era mai mult decât o armă de-a Împăratului și, dacă ea respinsese ideea de armonie, cel puțin nu se întorsese împotriva lui. Oare își închipuise că el era singurul sătul de moarte? Uite la Hazael. Câți alții mai erau?

— Dar niște noi mai buni, zise el.

— Niște noi mai buni? întrebă Liraz. Uită-te la noi, Akiva.

Își ridică mâinile, arătându-i tatuajele.

— Nu ne putem preface. Purtăm ceea ce am făcut.

— Numai uciderile. Nu există niciun semn pentru îndurare.

— Chiar dacă ar exista, eu n-aș purta niciunul, zise ea.

Akiva îi întâlni ochii și citi un soi de suferință în ei.

— Nu trebuie decât să începi, Lir. Îndurarea atrage îndurarea, la fel cum măcelul atrage măcel. Nu ne putem aștepta ca lumea să fie mai bună decât o facem noi să fie.

— Nu, zise ea, slab.

Pentru o clipă, Akiva crezu că o să mai spună și altceva, o să meargă mai adânc, o să pretindă să-i afle secretele. Poate, o să le mărturisească pe ale ei? Însă ea se întoarse cu spatele, zicând doar:

— Hai să plecăm de aici. Vor arde cadavrele și nu vreau să miros carne friptă.

•••

Ziri privi vâlvătaia. Era în vârful unei coline, la adăpostul pădurii, în siguranță.

Siguranță. Cuvântul părea absurd. Nu exista nicio siguranță. Îngerii puteau la fel de bine să dea foc întregii lumi și să termine cu ea. Toate lucrurile pe care le văzuse el arzând în aceste ultime luni... Ferme, râuri întregi unsuroase de grăsime topită. Copii alergând, fugind și țipând – *cuprinși de flăcări* – până când nu mai puteau să fugă și să țipe. Și acum, prieteni.

Strânsoarea sa pe mânerul pumnalului era atât de feroce încât parcă degetele lui ar fi putut străpunge prin teacă până la oțelul de dedesubt și chiar și prin acela. Siguranță, gândi el din nou. Era mai rău decât absurd, era profanator. Fusese, de asemenea, și însărcinarea lui în această misiune: să fie în siguranță.

Balieros îi ordonase *să se ascundă.*

Înainte de orice luptă, exista cineva pus să stea deoparte, ca o măsură de siguranță împotriva unei eventualități ca aceasta de acum, ca să colecteze sufletele celorlalți, dacă aveau să fie uciși. Era o cinste, o încredere profundă – să țină perpetuarea camarazilor în mâinile sale – și, totodată, o tortură.

Ziri Norocosul, gândi el, cu amărăciune. Știa de ce Balieros îl alesese pe el. Era un lucru atât de rar pentru un războinic să fie în corpul lui original; comandantul voise să-i dea șansa să și-l

păstreze. De parcă lui i-ar fi păsat de asta. Să fie singurul rămas în viață era mai rău. Fusese nevoit să privească măcelărirea și să nu facă nimic. Până și băiatul smilodon luptase – și luptase bine –, numai Ziri nu, deși mintea și corpul lui se zbăteau să sară în încăierare.

Singura abatere pe care și-o îngăduise fusese să-l doboare pe un serafim care o urmărea pe micuța ciută, fata centaur-căprioară, frumoasă ca o păpușă. Era aceeași fată pe care o ajutase el să se elibereze din caravana stăpânilor de sclavi, dincolo, la Dealurile Marazel, și ea încă mai avea cuțitul pe care i-l dăduse el. Când te gândești că ajunseseră atât de departe și a fost cât pe ce să moară aici. Văzuse cum grupul lor, ciute și caprine, dispar într-o crăpătură din stânci și asta fusese bine. Era ceva solid de care să se țină în timp ce-și privea camarazii murind. Să știe că nu era degeaba.

Ei cinci luaseră de cinci ori mai multe vieți decât dăduseră, iar băiatul smilodon se adăugase la numărătoare. Ziri îi privise pe serafimi rămânând cu gurile căscate și gesticulând deasupra cadavrelor – Ixander, mai ales, pentru care fusese nevoie de trei îngeri să-l târască, atunci când se apucaseră să-i adune. Îngrămădiseră cadavrele unul peste altul și apoi, casapi păcătoși, le retezaseră mâinile, înainte de a le da foc, le tăiaseră și le păstraseră – *de ce*? ca trofee? – după care dăduseră foc întregului luminiș și priviseră flăcările devorând rămășițele. Ziri le simțea mirosul acum – amestecat cu cel dulce, de iarbă arsă, era izul de blană pârlită, de coarne și, oribil, mirosul ca de carne la grătar – și își imagina sufletele camarazilor să-i plutind deasupra luminișului, menținând fragila legătură cu trupurile lor arse cât de mult ar fi putut.

Nu mai putea aștepta. Arderea grăbea evanescența și trecuseră deja ore. Curând, avea să fie prea târziu. Dacă Ziri mai spera să-și salveze camarazii, trebuia s-o facă *acum.*

Îngerii zăboviseră de dimineață până după-amiază, dar în sfârșit plecau, ridicându-se în văzduh cu odioasa lor grație și luându-și zborul.

El coborî hotărât panta, ținându-se la adăpostul frunzișului pădurii, și când ajunse la marginea luminișului, inamicul dispăruse dincolo de orizont. Cercetă luminișul. Focul serafimilor era de-a dreptul infernal și ardea atât de feroce, încât corpurile se prefăcuseră în scrum. Se stârnise vântul, răvășind

mormanele de cenușă pe care i-o vârî lui Ziri în ochi și, mai rău: risipind puținul rămas sufletelor de care să se agațe. Aprinse patru conuri de tămâie în cădelnița lui și o ținu nemișcată. Cinci soldați și un voluntar. Nădăjduia că le prinsese pe toate, inclusiv pe al băiatului.

Făcuse tot ce putuse. Închise cădelnița cu o răsucire a mâinii și strecură cârja colectoare înapoi, prin cureaua fixată în spatele lui. Scrută cerul. Era pustiu, dar știa că trebuia să aștepte până se întuneca pentru a zbura – iar ascundere, iar așteptare. Dominionii erau pretutindeni, încă împrăștiind mesajul Împăratului cu teribila lor eficiență și, după cum văzuse el… cu bucurie.

La început, în lovitura de deschidere a rebelilor, Ziri urâse să cresteze zâmbetele Despotului pe chipurile morților, dar, în clipa asta, tot ce putea gândi era că bucuria macabră a îngerilor trebuia să primească un răspuns.

Și dacă actul de a răspunde isca o bucurie macabră, la rândul lui? Ce-ar fi zis Karou despre asta? *Nu.* Ziri își alungă acest gând din minte. El nu se bucurase deloc, dar nu putea s-o învinuiască pe Karou pentru disprețul pe care i-l arătase. Îl surprinsese, la râu, cât de tare îl duruse – cum se uitase la el, cum îi întorsese spatele și plecase. Își acoperise rușinea cu mânie, pe moment – cine era *ea,* să-l batjocorească pe *el*? – însă nu se mai putuse păcăli. Când Balieros luase patrula deoparte ca să-i întrebe dacă erau de partea lui – dacă doreau să ucidă civilii inamicului sau să îi ajute pe ai lor – Ziri se gândise imediat la Karou, să-i șteargă disprețul și să-i sădească în loc altceva. Respect? Aprobare? *Mândrie*?

Poate că, la urma urmei, rămăsese tot băiețelul îndrăgostit de altă dată.

Ziri clătină din cap. Se întoarse din nou spre adăpostul copacilor. Și îi văzu stând acolo și privindu-l: trei îngeri, cu brațele încrucișate.

43. O POVESTE AMUZANTĂ

— *Tu,* zise Ziri.

Se spunea adesea, printre himere, că toți serafimii arată la fel, cu asemănarea părților cu a întregului zămislitor, dar orice himeră l-ar fi recunoscut pe acest înger de cum l-ar fi văzut. Cicatricea care-i despica fața era unică.

Ziri fluieră.

— Să vezi când or auzi prietenii mei că l-am ucis pe Căpitanul Dominionului! N-or să mă creadă.

Jael râse. Era un sunet umed. Făcu un pas înainte, iar soldații lui se desprinseră în lături, ca să-l încercuiască pe Ziri. Trei îngeri nu-l speriau prea mult, chiar dacă unul dintre ei era fratele Împăratului. Cu trei era ușor. Auzi un sunet în spatele lui și aruncă o privire, văzând... alți șase ieșind din pădurea de peste luminiș... Iar când întoarse din nou capul spre Jael, alți trei erau în spatele său. Doisprezece.

Atunci, fie, moartea.

Probabil.

— Știai, îi zise Ziri lui Jael, că absolut toți soldații himere susțin că ei ți-au făcut cicatricea aia? E un joc pe care-l jucăm când ne plictisim, care vine cu cea mai bună poveste. Ai vrea s-o auzi pe a mea?

— Absolut toți soldații himere? zise Jael. Și câți înseamnă toți, zilele astea, patru? Cinci?

— Da, mă rog. O himeră face cât – se prefăcu teatral că-i numără și că zâmbește – *cel puțin* doisprezece serafimi. Așadar, ar trebui să socotești astfel.

Își scosese pumnalele de când dăduse cu ochii de ei. Acum îi ofereau un spațiu larg de acțiune, dar știa că urma să se apropie și să încerce să-l prindă. N-aveau decât, era chiar bucuros. Tot zbuciumul din ultimele ceasuri pulsa viu în mâinile lui – un zvâcnet fierbinte în palmele care strângeau cuțitele.

— Povestea e cam așa, zise el. Luam masa împreună, tu și cu mine. Cum mai facem, din când în când. Aveam ieruncă în aspic. Prea condimentată. Tu l-ai ucis pe bucătar pentru asta. *Irascibil.*

Adăugă, ca un comentariu instructiv:

— Știi, într-o poveste, detaliile ca acesta o fac veridică. Oricum, ție îți rămăsese un os înfipt în mustață. Am menționat că aveai mustață?

Jael nu avea mustață. În jurul lui, Ziri simți dominionii strângând cercul. Jael stătea la o distanță sigură, fața lui arătând o calculată îngăduință.

— Aveam? zise el.

— Un specimen nefericit, rar și zbârlit, dar trecem peste. Am vrut s-o tai ca să-ți scot osul, folosind *sabia* ta, și asta a fost greșeala mea. E mult mai mare decât cele cu care sunt eu obișnuit.

Își înălță cuțitele lună-nouă, ca să ilustreze cele spuse.

— Și, ei bine, am ratat. Spectaculos, într-adevăr, deși eu zic întotdeauna: ce bine-ar fi fost dac-aș fi greșit în cealaltă direcție.

Mimă tăierea gâtului.

— Nimic personal.

— Firește că nu.

Jael își plimbă un deget de-a lungul liniei lungi, în zigzag, a cicatricei sale.

— Vrei să știi cum am căpătat-o, de fapt?

— Nu, mulțumesc. Atâtica mai am până cred propria-mi versiune.

O străfulgerare de mișcare. În spatele lui Ziri, un soldat; se răsuci și cuțitele îi sclipiră, prinzând orbitor lumina soarelui și plimbându-se ademenitor de-a lungul curbelor bine șlefuite. Oțelul voia sânge, și el la fel. Soldatul se retrase.

— Poți să-ți lași armele jos, zise Jael. N-o să te ucidem.

— Știu, răspunse Ziri. Eu o să vă ucid pe voi.

Crezură că e amuzant. Mai mulți râseră. Dar nu prea mult.

Ziri se mișca mai repede decât putea vedea ochiul. I-a atacat întâi pe cei care râseseră și doi îngeri au fost morți în locul unde stăteau, cu gâturile despicate mai înainte ca restul să fi avut timp să-și scoată săbiile.

Dacă oricare dintre ei ar fi luptat vreodată cu un kirin, nu s-ar fi simțit atât de încrezători în numărul lor cât să stea așa de aproape de el cu săbiile în teacă. Ei bine, săbiile lor ieșiră rapid la vedere, acum. Cele două cadavre se lăsară moi la pământ și alți doi îngeri sângerau mai înainte ca oțelul să zăngănească pe oțel. Apoi a fost o busculadă. *Nithilam,* cum o numesc serafimii. Haos.

Ziri era depășit numeric, dar a întors asta în avantajul lui. Se mișca atât de rapid în kata rotitoare a cuțitelor lună-nouă, încât serafimii abia de știau unde să se uite după el. Se luară după el; el se răsuci. Se încurcară unul pe altul, intrând în raza de acțiune a săbiilor proprii. Partea lui Ziri era mai simplă: totul era inamic. Totul era ținta lui. Lamele lună-nouă păreau să se

multiplice în aer; pentru asta fuseseră create, nu pentru a cresta zâmbete, ci pentru a ține piept mai multor oponenți, blocând, tăind, străpungând. Alți doi îngeri căzură: măruntaie despicate, tendoane retezate.

— Îl vreau viu! răcni Jael, iar Ziri își dădu seama, chiar și-n spiralele și străfulgerările de carne și oțel, că asta nu era o veste bună.

Se repezi la ei, strângând mânerele cuțitelor atât de tare, încât sângele nu mai curgea pe sub degetele sale și-i făcea palmele alunecoase. Zbură, mutând lupta în aer, și tăie și ucise, dar fără să nutrească nicio clipă vreo speranță de scăpare. Aceștia erau serafimi soldați; era el rapid, dar nici ei nu erau lenți, dimpotrivă, și erau mulți. Nu pentru prima oară în viața lui își dori să fi avut hamse. Tatuajele i-ar fi slăbit, i-ar fi dat o șansă. Până când l-au dezarmat, trupa lor fusese înjumătățită, însă el nu sângera decât din răni superficiale – pe care el le atribui atât instrucției lor, cât și propriei agilități. Îl voiseră viu și așa era.

Era în genunchi, în fața lor, și nimeni nu mai râdea acum. Jael se apropie. Își pierduse îngâmfarea; fața îi era rigidă, cicatricea alb-lividă pe fundalul purpuriu al furiei sale. Ziri văzu șutul venind și se îndoi ca să absoarbă lovitura, totuși îl izbi puternic în stomac și-l lăsă fără aer.

Își prefăcu horcăitul în râs:

— Asta pentru ce-a fost? întrebă el, îndreptându-se. Dacă am făcut ceva care să te jignească…

Jael îl lovi din nou. Și din nou. Lui Ziri îi pieri râsul. Abia când începu să tușească scuipând sânge, Jael se apropie îndeajuns cât să-i smulgă toiagul colector din spinare. Ochii lui sclipeau sălbatic de triumf, iar Ziri simți prima arsură a fricii.

— Am și eu o poveste amuzantă, numai că a mea e adevărată. I-am întâlnit pe Despotul vostru și pe Brimstone de curând și i-am ars la fel cum i-am ars pe camarazii tăi. De aceea știu că sunt morți definitiv și că *asta* – ținu cădelnița în sus – nu poate fi decât pentru altcineva. Deci… cine?

Sângele lui Ziri devenise ciudat de zgomotos în urechi. Înțelesese acum despre ce era vorba, că serafimii întinseseră o cursă în luminiș și așteptaseră să vadă dacă venea cineva să colecteze sufletele. Rebelii fuseseră fantome, cum zisese Lupul; acum erau reali. El le făcuse jocul.

— Scuze, mimă Ziri confuzia. Cine ce acum?

Jael privi în jos. Răscoli cenușa cu vârful sabiei.

— O să-mi spui cine este resurecționistul, zise el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Pentru tine, adică. Pe mine, sincer să fiu, nu mă deranjează dacă ia… ceva mai mult de lucru.

Ei bine, asta nu suna deloc amuzant. Ziri nu avea nicio experiență cu tortura și, când se gândea la asta, un singur chip îi răsărea în minte.

Al lui Akiva.

Ziri nu avea să uite niciodată ziua aceea. Agora, Loramendi ieșit cu mic cu mare să privească, și iubitul lui Madrigal silit să privească, de asemenea. Serafimul fusese în genunchi, ca și Ziri acum, slăbit de bătăi și de hamse, și distrus de mâhnire. Oare îi mărturisise el ceva Lupului? Ziri se îndoia și, destul de ciudat, gândul acesta îi dădu curaj. Dacă îngerul putuse îndura tortura, avea să poată și el. Ca s-o protejeze pe Karou și, odată cu ea, speranța himerelor, se gândi că ar fi putut îndura orice.

— Cine este? întrebă din nou căpitanul.

— Vino mai aproape, răspunse Ziri cu un rânjet însângerat. O să-ți șoptesc la ureche.

— Ah, bine! Jael păru mulțumit. Mă temeam că ai să ușurezi lucrurile.

Făcu semn soldaților săi și doi înaintară și îl apucară pe Ziri de brațe.

— Țineți-l, zise el.

Înfipse toiagul colector în pământul înnegrit și începu să-și suflece mânecile.

— Mă simt inspirat.

44. UNELE EXTRAVAGANȚE

— Am spus că nicio ființă omenească nu va păți nimic.

Vocea lui Karou, deja răgușită de atâta ceartă, i se păru ei însăși un mârâit.

— Ăsta a fost primul lucru. Nicio ființă omenească. Punct.

Se plimba în sus și-n jos prin curte. Himerele erau adunate în galerie și pe la parter, unele încălzindu-se la soare, altele stând la umbră.

Ca și când ar fi învățat-o un adevăr dur al vieții, Thiago spuse:

— În război, Karou, trebuie să renunți la unele extravaganțe.

— Extravaganțe? Vrei să spui să nu ucizi oameni nevinovați?

El nu zise nimic. Deci, *da,* asta voia să spună. Karou își simți stomacul strâns ghem.

— Oh Doamne, nu. În niciun caz. Indiferent cine sunt, nu au nimic de-a face cu războiul tău... Se opri și se corectă: Războiul *nostru.*

— Dar dacă ne pun în pericol poziția noastră de aici, au de-a face și încă grav. De bună seamă știi care e riscul, Karou.

Oare știa? Pentru că, desigur, el avea dreptate că nu trebuia decât un singur excursionist să povestească și ar fi făcut media să vină ciopor la kasbah. Și atunci, ce? Nu-i plăcea să se gândească mai departe. Intervenție militară, cu siguranță. Cândva, o poveste despre monștri în deșert ar fi putut fi desconsiderată ca plăsmuire a unor excursioniști ce-au fumat prea mult hașiș, dar vremurile se schimbaseră. Deci, acum ce urma?

— Poate că-și vor vedea de drum, zise ea, dar era un argument neconvingător și amândoi o știau.

Erau patruzeci de grade afară și nu exista altă destinație pe mulți kilometri în jur. În plus de asta, chiar de la distanță era evident că excursioniștii n-o duceau prea bine.

Se târau urcând coasta, făcând o pauză din minut în minut, ca să se aplece, cu mâinile pe genunchi, să bea apă din bidoane... la un moment dat, cel mai scund dintre ei se încovoiase și vomitase. Erau prea departe ca să se audă vreun sunet, dar era evident că erau în pericol să facă insolație, dacă nu sufereau deja de asta. Perechea stătu, sprijinindu-se unul pe altul, mult timp, înainte de a porni din nou la drum. Karou se plimba în sus și-n jos. Excursioniștii aveau nevoie de ajutor, dar aici nu era nici pe departe locul în care l-ar fi găsit. Dacă ar fi știut măcar spre ce se îndreptau. Însă, chiar dacă ar fi știut, în mod clar nu mai erau în stare să se întoarcă.

Thiago era calm, întotdeauna înnebunitor de calm – până ce *nu* mai era, mă rog –, pentru că excursioniștii nu însemnau niciun pericol urgent. Era mulțumit să-i lase să se apropie. Și după aceea, ce urma?

Puțul?

Din nou lui Karou i se strânse stomacul. Putea simți duhoarea, astăzi. Poate pentru că puțul fusese proaspăt alimentat – Bast în sfârșit făcuse plimbarea împreună cu Lupul; Karou deja îi conjurase un corp nou; era întins pe podeaua din camera ei, chiar în clipa asta – și poate din cauză că briza era una dintre acele adieri ușoare, dar insistente, din direcția potrivită. Parcă spunea *Poftim, miroase asta. Poftim, miroase asta,* la nesfârșit.

Karou se opri și stătu în fața Lupului. Își îndreptă umerii și încercă să nu tremure, încercă să mimeze autoritatea cuiva de care să se țină seama, când spuse:

— O să cobor până la ei să-i ajut și o să-i conduc pe poarta din spate, în grânar.

Era răcoare în depozitul de cereale. Și izolat. Camionul era tot acolo.

— O să le dau niște apă, ei n-o să vadă pe nimeni, apoi o să-i conduc cu mașina până la un drum.

Făcu o pauză. Se auzise vorbind și știa că nu inspirase fermitatea pe care o dorise.

— Voi nu va trebui să faceți nimic, zise ea, dar vocea i se sparse și mintea i se umplu de blesteme.

Ce moment excelent pentru a suna ca un puber!

— O să am eu grijă de asta.

— Foarte bine, zise Thiago.

Expresia lui era atât de studiată. Karou își închipui că putea vedea ațele care țineau imobilă această mască de Thiago benign, ceea ce o enervă. Să vorbești cu el era ca lovitul cu pumnii într-un zid.

— Du-te, atunci, o îndemnă el.

Și ea plecă, încercând să arate puțină demnitate și să nu calce apăsat ca un copil neajutorat. Ieși pe poartă. Briza sufla mai tare aici: putred, putred, rău, rău. Cadavrele putrezeau într-un puț și, dacă nu-i ajuta ea, excursioniștii aveau să sfârșească tot acolo, laolaltă cu orice alte ființe omenești care ar fi avut ghinionul să hoinărească prea aproape de locul ăsta uitat de lume. Ce făcuse, conducându-i pe rebeli în lumea asta?

Dar atunci se gândi la Eretz și la care ar fi fost perspectivele rebelilor, dacă nu i-ar fi condus ea – și perspectivele tuturor himerelor – și nu mai știu ce fusese bine și ce nu. Ar fi vrut să creadă că putea avea încredere în ei c-o să aibă un pic de omenie. Erau soldați, nu brute ucigașe, nici animale sălbatice

ale căror pofte funcționau dincolo de domeniul rațiunii. Știa că Amzallag n-ar fi făcut rău nimănui fără o justificare, nici Balieros sau Ziri, nici cei mai mulți dintre ceilalți. Dar nu trebuia decât să se gândească la Razor – și la sacul lui – ca să știe că lucrurile puteau fi impredictibile.

A trebuit să-și reamintească să rămână cu picioarele pe pământ, când părăsi kasbahul; zborul devenise acum primul ei impuls, într-atât de tare se dezobișnuise de societatea omenească, și nu era drum ușor prin grohotișul instabil.

Își dădu seama că nu-și acoperise părul. Dacă excursioniștii o recunoșteau? Asta putea fi un pericol. Dar ce era să facă?

Nu le-a luat mult până au zărit-o. Coborând panta dinspre fortăreață, ea era singurul lucru în mișcare din tot peisajul. Ei erau încă la prea mare depărtare ca să-i deslușească bine, însă auzi strigătul care ajunse până la ea și se opri din mers ca și când s-ar fi izbit de o barieră. Strigătul venise rostogolindu-se peste stânci și tufe, din răsputeri, dar dizolvându-se, la capăt, în slăbiciune.

Vocea.

Pur și simplu nu era posibil. Dar strigătul fusese „Karou!” și vocea a Zuzanei, iar Karou cu siguranță învățase că „posibil” și „imposibil” erau categorii vagi, în cel mai bun caz. *Oh, Doamne, nu,* gândi ea, holbându-se la siluete și văzând ceea ce nu s-ar fi așteptat niciodată să vadă: Zuzana și Mik, *aici.*

Nu ei, nu aici.

Cum? *Cum*?

Mai conta? Erau aici și erau în primejdie – de comoție din pricina arșiței, din cauza himerelor – iar inima lui Karou bătea cu putere și se umfla în ea – cu panică și… *bucurie*… și mai multă panică, și mai multă bucurie, și un val de mânie – ce-a fost în *capul* lor? – apoi înduioșare, uluire și ochii i se umeziră, când picioarele ei se desprinseră de pământ și zbură în jos pe pantă, prinzându-i și strivindu-i într-o îmbrățișare care amenința să încheie ceea ce începuse arșița.

Chiar erau ei. Se dădu înapoi, ca să-i privească. Zuzana se lăsase moale la pământ, cu epuizare și ușurare. Dârele de lacrimi ieșeau în relief pe obrajii ei roșii, râdea și plângea în același timp, strivindu-i mâna lui Karou într-o strânsoare de menghină – strânsoare chiar peste rețeaua de vânătăi de pe mâna ei, care o făcu să tresară.

— Doamne, Karou, gâfâi Zuzana, cu vocea sfârșită după strigătul de dinainte. Blestemăția de deșert? Nu putea fi Parisul sau altceva?

Și Karou râdea și plângea, de asemenea, dar Mik nici nu plângea, nici nu râdea. El ținea o mână protectoare pe spatele Zuzanei, iar fața îi era umbrită de îngrijorare.

— Am fi putut muri, zise el, iar fetele amuțiră. N-ar fi trebuit să mă învoiesc niciodată cu asta.

După o clipă, Karou încuviință.

— Nu, n-ar fi trebuit.

Se uită la panorama deșertului cu noi ochi, imaginându-și cum l-ar fi traversat pe jos.

— Ce mama naibii a fost în capul vostru?

— Cum?

Mik se holbă la ea, se uită la Zuzana și înapoi la Karou.

— N-ai vrut tu să venim?

Karou era uluită.

— Bineînțeles că nu. Niciodată n-aș fi... Doamne. Cum m-ați găsit, de fapt?

— „Cum?” Mik nu-și putea ascunde frustrarea. Zuze ți-a dezlegat ghicitoarea, așa te-am găsit.

Ghicitoarea?

— Ce ghicitoare?

— Ghicitoarea, zise Zuzana. Preoteasa unui castel de nisip, într-un tărâm de praf și străluciri de stele.

Karou clipi perplexă. Își amintea când scrisese e-mailul acela; tocmai adusese himerele prin portal la kasbah și făcuse un drum până în Ouarzazate, căutând materiale pentru Aegir.

— Așa m-ați găsit? Oh, Zuze. Îmi pare atât de rău. N-am vrut să vii aici. Nu m-am gândit niciodată...

— Oh, glumești.

Mik își ridică mâinile la cap și se întoarse cu spatele.

— Am venit până în buricul lumii de nicăieri și tu nici măcar nu ne vrei aici.

Zuzana arăta pleoștită. Karou se simți groaznic.

— Nu-i vorba că nu vă vreau!

Își luă prietena într-o altă îmbrățișare zdrobitoare.

— Vă vreau. Atât de mult. Numai că... Nu v-aș adus niciodată în... asta.

Făcu semn spre kasbah.

— Ce *e* asta? întrebă Zuzana. Karou, ce *faci* tu aici?

Karou deschise gura și o închise la loc, de două ori, ca un pește. În cele din urmă, zise:

— E o poveste lungă.

— Atunci poate să aștepte, zise Mik, hotărât.

Karou nu mai văzuse niciodată mânie pe fața lui, dar acum clocotea, mijindu-și ochii acuzator.

— Am putea, te rog, s-o ducem la adăpost de soare?

— Desigur.

Karou trase adânc aer în piept.

— Haide.

Își puse pe umeri unul dintre rucsacurile lor și-l târî pe celălalt. Mik o ajută pe Zuzana să urce panta, iar Karou nu-i conduse pe drumul mai lung, ocolind spre grânar, ci pe drumul mai scurt spre poarta principală, unde încremeniră în prag, cu ochii cât cepele.

Din nou, Karou privi cu ochi noi, închipuindu-și cum trebuie să fi arătat creaturile acestea pentru oameni.

Thiago părea amuzat, cu Ten chiar în spatele lui. Pe Thiago l-ai mai fi putut considera aproape uman, dar Ten era altă poveste, cu capul ei de lup și umerii aduși. Cât despre restul suitei, era un circ al ororilor: soldații stăteau strânși în galerie și în curte, chiar și pe acoperișuri, ciudat de nemișcați, în afară de câte o zvâcnire de coadă, ici, o zbatere de aripă, colo. Cu dimensiunile lor monstruoase, cu mulții și diverșii lor ochi fără să clipească. Razor, prea aproape ca să te simți liniștit, își flutură limba de șarpe, iar Karou se trezi încordată, gata pregătită, ușoară pe vârfurile picioarelor, în caz că el ar fi făcut vreun salt.

Mik vorbi, într-o șoaptă de scenă răgușită:

— Hai să stabilim, ca să mă pot relaxa. Karou, prietenii tăi n-o să ne mănânce, nu-i așa?

Nu, gândi Karou. *Asta, nu.* Răspunse, tot în șoaptă:

— Nu prea *cred.* Dar încercați și voi să nu arătați prea delicioși, bine?

Zuzana o răsplăti pufnind în râs.

— Asta e o problemă, având în vedere cât de *absolut delicioși* suntem.

O jumătate de clipă după aceea, adăugă, neliniștită:

— Stai. Ei nu înțeleg ceha, corect?

— Corect, zise Karou.

Tot timpul ea se uitase la Thiago și el se uitase la ea. Duhoarea puțului plutea în aer și, în clipa aceea, irealitatea de coșmar a vieții pe care o trăise se risipi ca absorbită de un vârtej, dispăru pur și simplu, și totul rămase real. Asta era *viața ei,* nu vreun vis urât din care să se trezească și nu vreun purgatoriu, ci viața ei adevărată, în lumea adevărată – *două lumi* – iar acum prietenii ei făceau parte din ea, și era și viața lor, totodată.

Schimba lucrurile.

— Aceste ființe omenești sunt oaspeții mei, zise ea și simți cum cuvintele vin dintr-un loc oțelit de care nu știuse că există în ea, în urmă cu o oră.

N-a vorbit tare, însă era așa o schimbare în vocea ei. Venind din acel loc oțelit, era grea și precisă; nu persuasivă, disperată sau antagonică. Era pur și simplu. Se apropie de Lup, mai aproape decât îi plăcea ei să fie față de el. Făcu un efort să pătrundă în spațiul lui fizic, așa cum făcea el cu al ei, lăsă capul pe spate și zise:

— Viețile lor nu sunt un capriciu. Ei sunt prietenii mei și am încredere în ei.

— Bineînțeles, zise el, zâmbind, ca un perfect gentleman. Asta schimbă totul.

Făcu semn din cap spre Mik și Zuzana, și chiar le ură bun-venit, dar zâmbetul lui nu era în regulă. Ca și când l-ar fi învățat dintr-o carte.

45. MORT

— *Ăsta* cine a fost? întrebă Zuzana în șoaptă, când Karou îi conduse pe ea și pe Mik afară din curtea cea mare, unde se adunaseră monștrii. Altă carne albă[3]?

Râsul lui Karou sună înecat.

---

[3] Sloganul unei campanii de promovare a consumului cărnii de porc în SUA, începută în 1997, în care este prezentată ca fiind tot carne albă, cu beneficii asemănătoare cărnii de pui și de curcan.

— Oh, Doamne, zise ea, când putu respira din nou. Și acum asta o să-mi vină în minte de fiecare dată când o să-l văd. Aveți grijă unde călcați.

Se aflau pe o alee plină de dărâmături, Mik o ținea pe Zuzana de cot, și trebuia să-și croiască drum peste un zid prăbușit. Zuzana se uita în jur. De la depărtare, kasbahul arătase maiestuos, ca un nebunesc castel de nisip, dar pe dinăuntru era destul de dezolant. Ca să nu mai spunem – păși peste o grindă plină de cuie ruginite uriașe și ocoli pe marginea unei gropi adânci – *periculos.* Și *mirosea* urât, de asemenea, a urină și a ceva mai rău. Ce *era* mirosul ăsta? De ce locuia Karou aici? Și creaturile din urmă… Nu erau foarte deosebite de desenele din caietele ei de schițe, însă nu erau nici *ca* ele. Erau mult mai mari și mai îngrozitoare decât orice își imaginase Zuzana.

Cât despre tipul alb, el arăta aproape uman; era supranatural de sexy – drace, ochii aceia, umerii aceia, ar fi fost foarte potrivit pentru coperta unui roman de dragoste –, dar era ceva atât de glacial în făptura lui, încât îi dăduse fiori reci, în pofida faptului că se topise efectiv de moarte în infernul deșertului ăstuia.

— Acela a fost Thiago, zise Karou. El e… comandantul.

Zuzana pricepuse asta din aerul lui de senior al castelului.

— Comandant al ce, mai exact? întrebă ea.

Îi răsări un gând în minte și se opri din mers.

— Stai. Unde e Brimstone?

Karou se opri, la rândul ei, iar expresia ei îndurerată a fost un răspuns destul de clar pentru Zuzana.

— Oh, nu, zise ea. Nu e…?

Mort?

Karou dădu din cap.

Mort. Cuvântul nu fusese prevăzut să facă parte din această aventură. Îngrozită, Zuzana întrebă:

— Și… Issa? Yasri?

Din nou expresia lui Karou îi dădu răspunsurile.

— Oh, Karou, îmi pare atât de rău, zise Zuzana.

Și când se uită la Karou acum, se uită cu adevărat, nu cu simpla ușurare pe care o simțise când dăduse cu ochii de ea, ci *văzând-o.* Era prea slabă, ascuțită, buzele îi erau crăpate, părul împletit neglijent într-o coadă, cămașa ei – o chestie lălâie de bumbac, în stil marocan – era mototolită de parcă numai în ea

se îmbrăca, iar ochii ei aveau aspectul acela pământiu de nesomn. Și nu doar de nesomn; arăta în întregime… *epuizată.*

Un alt fior îi străbătu șira spinării Zuzanei. În ce intrase, târându-l și pe Mik după ea? Se lăsase atât de prinsă de mister și de provocare; bineînțeles că ar fi trebuit să știe că se întâmpla ceva cu prietena ei. E-mailul ei criptic fusese destul de clar în privința asta, dar nu se gândise că includea pe bune cuvântul *mort* și duhoarea asta din aer despre care, acum, era sigură că era de *putreziciune.*

Înghiți cu greu un nod din gât. Avea o cruntă durere de cap, picioarele o omorau, își dorea din tot sufletul un duș și avea trista presimțire că de înghețată nici nu încăpea vorbă, însă mai era cineva despre care nu întrebase încă. Șovăi, de teamă să nu vadă un alt răspuns mâhnit întipărit pe fața prietenei sale.

— Și Akiva?

Într-adevăr, pe fața lui Karou apăru un răspuns, dar nu cel la care se aștepta Zuzana. Mâhnirea se transformase în asprime. Karou își încleștase falca, își mijise ochii.

— Ce-i cu el? întrebă ea, răstit.

Zuzana clipi. *Ce*?

— Ăă. Este… în viață?

— Așa era, ultima oară când am auzit despre el, zise Karou și se întoarse să-și continue drumul. Haide!

Zuzana și Mik se uitară unul la altul cu ochii mari și o urmară. Postura încordată a lui Karou era un avertisment de a păstra tăcerea, dar Zuzana alese să-l ignore. Pe cinstite, o enerva. Bătuse atâta cale; rezolvase o ghicitoare care nici măcar nu fusese o ghicitoare; o găsise pe Karou în mijlocul deșertului Sahara – bine, de acord, nu se aflau chiar în deșertul Sahara, dar destul de aproape, și dacă vreodată ar fi spus povestea asta, categoric avea să descrie cum călătorise până în mijlocul deșertului Sahara în adidași cu dungi de zebră. Mă rog. Chiar nu credea că merita să fie redusă la tăcere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Karou aruncă o privire peste umăr.

— Las-o baltă, Zuze. O să-ți spun orice altceva, dar nu vreau să vorbesc despre el.

Cu câtă amărăciune o spusese.

— Karou.

Zuzana o apucă de braț pe Karou, când prietena ei tresări la atingerea ei, își retrase mâna.

— Ce? întrebă Zuzana. Ești rănită?

Karou se opri din mers. Lăsă jos rucsacurile pe care le căra și își înfășură brațele în jurul corpului, arătând atât de pierdută. Atât de frumoasă și de pierdută. Unde era dreptatea pe lume, când ea arăta atât de frumoasă, cu o atât de evidentă lipsă de efort?

— Sunt bine, zise ea, căznindu-se să zâmbească. Pentru voi, cei doi Lawrence ai Arabiei, îmi fac griji. Vrei să taci și să mă lași să vă duc înăuntru?

Karou se uită la Mik, pentru sprijin, și bineînțeles că el fu de acord cu ea.

— Haide, Zuze, putem să ne punem la curent cu toate mai târziu.

Zuzana oftă.

— Bine. Agresivilor. Dar s-ar putea să mor de curiozitate.

— Nu și dacă te pot ajuta eu în privința asta, zise Karou, iar Zuzana îl strânse involuntar de mână pe Mik pentru că nu sunase a glumă.

•••

Karou încă făcea eforturi să-l alunge pe Akiva din mintea ei, când ajunseră la palat. Doar rostirea numelui său era îndeajuns s-o prefacă în stană de piatră. Ei, bine, în piatră era mai bine decât în carne vie și n-avea de gând să mai lase pe nimeni altcineva s-o facă să se simtă astfel din nou.

Făcu un pas în lături pentru a-i invita pe prietenii ei să intre pe ușă. Oricât de prăfuit și dărăpănat arăta palatul pe din afară, ca și restul kasbahului, pe dinăuntru, mă rog, era prăfuit și dărăpănat, dar și neașteptat de rafinat. Odinioară casa nevestelor cu ochi negri migdalați ale șefilor de trib și a tuturor odraslelor lor ciripitoare, era un complex cu multe încăperi fastuoase. Avea piloni de alabastru gravat, deși ciobit rău, și nișe cu luminatoare în formă de gaura cheii. Pereții erau îmbrăcați cu panouri de mătase decolorată, tavanul sculptat cu arabescuri ca fagurii și o scară interioară maiestuoasă, care spirala în sus, dale crăpate de lapislazuli, cu aceeași culoare ca a părului lui Karou.

Zuzana se învârti încet în jurul axei sale, plimbându-și privirea peste toate.

— Nu pot să cred că locuiești aici, zise ea. Nu-i de mirare că mi-ai dat mie apartamentul tău luxos.

— Glumești?

Karou râse la absurditatea comparației.

— Mi-e atât de dor de apartamentul ăla.

Și de *viața* aia.

— Facem schimb.

— Nu, mulțumesc, zise Zuzana fără șovăire.

— Înțeleaptă fată.

Karou începu să urce treptele, făcând o pauză ca să-i ofere brațul Zuzanei. Sprijinind-o între ea și Mik, care nu era foarte viguros, o ajutară să urce până la primul palier, unde un culoar ducea spre suita lui Thiago și mica anticameră în care dormea Ten. După o cotitură, alte trepte.

— Încă nu-mi vine să cred că sunteți aici, zise Karou în timp ce urcau. Trebuie să-mi povestiți cum ați făcut. După ce vă odihniți puțin, adică. O să puteți folosi patul meu, cât stați aici.

— Tu unde o să dormi? întrebă Mik.

— Oh, nu-ți face griji. Nu dorm prea mult.

Sprânceana Zuzanei se ridică mult.

— Pe bune. Aparent, nici nu mănânci. Nici nu te piepteni.

La vederea acelei sprâncene – lăsând insulta deoparte –, Karou se simți inundată de dragoste. Zuzana, *aici.* Uluitor. O strivi într-o altă îmbrățișare, care n-o împiedică pe Zuzana să întrebe:

— Deci, ce *faci,* mai exact?

Karou îi dădu drumul din brațe. „O să-ți spun orice altceva”, făgăduise ea și vorbise serios. Fusese înnebunită după cineva cu care să stea de vorbă, nu-i așa, iar acum, ca o dorință împlinită, Zuzana și Mik erau aici. Părea magie.

Karou trase adânc aer în piept, dându-și seama de starea în care își lăsase camera, și puse o mână pe ușa masivă de cedru.

— Sigur vreți să știți?

Sprânceană ridicată.

— Bine, atunci.

Karou deschise ușa.

— Intrați și o să vă spun.

Adăugă candid, în timp ce treceau pe lângă ea:

— Oh, și nu călcați peste corpul de pe podea.

46. NE-VIU

Trecuseră câteva luni de când Karou testase prima oară mărturisirea adevărului în fața Zuzanei, în Praga. Atunci i se păruse atât de neobișnuit să vorbească despre viața ei secretă, încât nici nu știuse de unde să înceapă. Turuise deodată totul, cu îngeri și himere, de-a valma, și dacă n-ar fi apărut Kishmish exact în momentul acela – cuprins de flăcări – probabil și-ar fi pierdut prietena pentru totdeauna.

Ei bine, lucrurile pe care trebuia să le povestească acum făcea acea primă rundă de confesiuni de-a dreptul searbădă, dar măcar Mik și Zuzana erau gata să creadă. La urma urmei, tocmai intraseră într-un kasbah plin de monștri. Totuși, cu ideea resurecției s-ar fi putut să se lupte mai mult până să se obișnuiască.

— Ohdoamnedeceemonstruozitateaastamoartăpepodeauata? a fost întrebarea dintr-un suflu a Zuzanei, când dădu cu ochii de noul corp al lui Bast întins înaintea ei.

— Ei bine, nu e tocmai moartă, o luă Karou pe ocolite.

Zuzana întinse un adidas plin de praf și-i înghionti carnea inertă.

— Nu e *vie.*

— Adevărat. Să hai să zicem că e… *ne-v*ie.

Și, astfel, Zuzana și Mik au învățat că ne-viu putea însemna mort – și, de regulă, asta însemna –, dar putea însemna și *nou.*

— Am făcut-o mai devreme, le spuse Karou, cam la fel cum ar fi spus că tricotase o căciulă sau copsese o plăcintă.

Zuzana rămase calmă, cu mari eforturi. Se așeză pe marginea patului lui Karou și își împreună mâinile în poală.

— Ai făcut-o, repetă ea.

— Da.

— Explică, te rog.

Karou explică, pe cât mai scurt cu putință, arătând spre tăvile ei cu dinți și omițând să pomenească micul amănunt al tributului de durere. De asemenea, turnă apă într-un lighean, pentru ca prietenii ei să-și poată spăla fețele și picioarele – *în ordinea asta,* specifică ea cu falsă seriozitate –, pregăti câte un ceai de mentă și puse pe masă niște farfurii cu migdale și curmale. Când terminară ei cu ligheanul, ea îl vărsă pe fereastră fără să se uite,

sperând că Thiago sau Ten ar putea trece pe dedesubt, dar niciun strigăt sau mârâit nu se auzi după împroșcare, iar ea închise din nou obloanele, împotriva arșiței.

Execută resurecția imediat, în parte pentru că îi era mai ușor să arate ce făcea decât să descrie, dar și pentru a elibera camera de corp, ca prietenii ei să se poată relaxa.

Trezirea la viață era partea cea mai ușoară. Magia era deja încheiată, așadar nu mai era nevoie de tribut de durere, de suflecat mânecile, pentru a da la iveală brațele urât învinețite. Lui Karou îi era foarte rușine de vânătăile ei și n-ar fi vrut ca Zuzana să i le vadă, însă nici nu era nevoie, în stadiul aceasta al operațiunii. Tot ce trebuia să facă era să atârne cădelnița pe care i-o adusese Thiago deasupra frunții corpului și să aprindă un con de tămâie. Zuzana și Mik urmăriră întreaga procedură fără să clipească, deși chiar nu era nimic de văzut. Mirosul de sulf, scârțâitul lanțului, acestea erau singurele semne. Numai Karou putu simți sufletul care ieși din vas, plutind doar pentru o clipă înainte de a se canaliza singur în noul său corp.

Bast arătase, până acum, ca una dintre zeițele-pisici ale Egiptului: trup subțire, omenesc, cu sâni ridicați și cap de felină cu urechile supradimensionate; Karou îi păstrase aspectul de felină cât de mult putuse, dar, la cererea lui Thiago, sacrificase mult din cel omenesc. Acest nou corp era tot numai mușchi, zvelt, nu masiv ca al altora, făcut pentru a fi agil. Brațele și partea de sus a torsului rămăseseră omenești pentru mânuirea mai iscusită a armelor – Bast era o foarte bună arcașă –, dar coapsele erau de leopard, pentru a sări și a fugi în salturi. Și, bineînțeles, avea acum foarte importantele aripi, deschise larg și ocupând cea mai mare parte a podelei. Karou se bucura că nu era vreuna dintre creațiile sale mai monstruoase, mai întâi pentru binele Zuzanei și al lui Mik, iar acum, neașteptat, pentru Bast.

Sufletul lui Bast, descoperise ea, avea o frumusețe delicată, nepotrivită pentru un soldat, și se întrebă pentru o clipă ce fel de viață ar fi avut într-o altfel de lume. Ei bine, gândi ea, când Bast deschise ochii, n-aveau să știe niciodată.

Zuzana scoase un mic sunet de surpriză. Mik doar se holbă.

Bast își înălță capul, ochii mărindu-i-se la vederea altor oameni, dar nu zise nimic. Se concentră asupra noului sine, testându-și membrele cu gesturi scurte, înainte de a se ridica,

nesigură, găsind labe în locul mâinilor și al picioarelor de dinainte.

— E în regulă? întrebă Karou.

Himera dădu din cap și își întinse întreaga spinare, suplă. Gestul era neîndoielnic de felină; aproape c-ar fi putut fi o pisică plimbându-se pe pervazul unei ferestre.

— E bine făcut, zise ea, torcând din noul ei gâtlej. Mulțumesc.

Ceva se strânse în pieptul lui Karou. Niciunul dintre ei nu-i mulțumise, până acum.

— Cu plăcere, zise ea. Ai nevoie de ajutor să cobori scările?

Bast clătină din cap.

— Nu cred.

Se întinse din nou.

— Cum am spus, e bine făcut.

Iarăși lui Karou i se strânse inima. Un compliment. Era oarecum caraghios cât de recunoscătoare se simțea pentru aceste câteva cuvinte. Când ușa se închise în urma lui Bast, se întoarse spre prietenii ei.

— Ei bine, zise Mik, sprijinindu-se într-un cot, cu pleoapele leneșe, mimând nonșalanța. N-a fost straniu.

— Nu?

Karou se lăsă să cadă pe un scaun și își frecă fața.

— Aparatul meu de măsurat stranietatea trebuie să fie defect. Aș fi crezut că a fost cel puțin un pic straniu.

— Bis, zise Zuzana.

— Ce?

Karou lăsă mâinile jos și se uită la prietena ei.

Expresia Zuzanei era însuflețită de uluire.

— Bis, bis!

Sări în sus și-n jos pe marginea patului, ca un copil, bătu din palme și întrebă:

— Când pot s-o fac și eu? O să mă înveți și pe mine, nu-i așa? Bineînțeles că da. De aceea m-ai adus aici.

— Să te învăț? *Nu* te-am adus eu aici…

Dar Zuzana nu mai asculta.

— Asta e mult mai faină ca păpușăria. Să fiu a naibii, Karou. Tu creezi *ființe vii.* Ești însuși *Frankenstein*!

Karou râse și clătină din cap.

— Nu, nu sunt.

Avusese destul timp să se gândească și să refuze comparația.

— Toată chestia cu Frankenstein e de unde vine sufletul.

Dacă un om crea „viață”, nu putea exista niciun suflet, doar un biet monstru întunecat, care nu-și avea loc în lume – nici în ceruri sau în iad, dacă îți făceai griji pentru asta, iar Karou nu-și făcea.

— Am deja sufletele, arătă ea spre grămada de cădelnițe. Eu doar creez corpurile.

— Oh, atâta tot? zise, tărăgănat, Mik. Plicticos.

Dar Zuzana rămăsese fixată pe zecile și zecile de cădelnițe. Ochii ei se făcuseră rotunzi, gura, la fel.

— Toate astea?

Într-o clipă era în capătul celălalt al camerei, scoțând una din mijlocul grămezii și stârnind o mică avalanșă.

— Hai să facem unul. Te rog? Arată-mi cum faci corpul.

Încă mai sărea în loc; Karou se temea c-o să ricoșeze.

— O să fiu Igor al tău. Te rog, te rog, te rog? Uite!

Se cocârjă și își târî un picior.

— Care este dorința ta, Herr Doktor?

Brusc, redeveni ea însăși.

— Te rog? Al cui suflet e ăsta? Cum poți să-ți dai seama? *Poți* să-ți dai seama?

Avea un milion de alte întrebări și nu-i lăsa lui Karou timp să răspundă la niciuna. Karou se uită neajutorată la Mik, care se tolăni pe spate și ridică din umeri, parcă spunând *cu asta, te descurci.*

— Oh, Doamne.

Zuzana rămase nemișcată când o idee îi răsări în minte.

— Expoziție de artă. Îți poți închipui?

Desenă scena, dând din mâini.

— Balthus Gallery, o jumătate de duzină de corpuri de himeră, în niște sarcofage decorative, iar la deschidere toată lumea face *ooh, aah, care e mediumul, par atât de vii,* și noi doar zâmbim tainic ca Mona Lisa și ne clătinăm vinul în pahare? Ăsta o să fie cel mai tare lucru din toate timpurile. Dar, nu! Și mai bine: le aducem la viață! Fumul, mirosul, chestiile astea ca felinarele, și apoi sculpturile noastre *își saltă capetele și se ridică.* Toată lumea o să creadă că e doar păpușărie sau ceva asemănător, ce altceva ar putea fi, și or să încerce să-și dea seama cum am făcut-o, și or să pozeze cu toții pentru o fotografie cu monștri, fără să bănuiască măcar adevărul.

Continuă astfel, iar Karou râse neajutorată și încercă s-o oprească.

— Asta n-o să se întâmple niciodată. Înțelegi, da? *Niciodată.*

Zuzana își dădu ochii peste cap.

— Bine, mă, strică-chef, dar n-ar fi grozav?

— Ar fi grozav, admise Karou.

Nu se gândise la munca sa ca fiind o artă, ceea ce i se păru acum o prostie, mai ales după complimentul lui Bast. Își aminti ceva din viața ca Madrigal, cum, atunci când era mică, proaspăt intrată în serviciul lui Brimstone, adora să vină cu idei pentru himere noi, ba chiar făcea desene ca să-i arate ce avea în minte. Se întrebă dacă asta o făcuse pe Issa s-o îndemne pe ea – pe ea, Karou – să deseneze. Draga de Issa, cât de mult îi lipsea.

— Dar o să mă lași să te ajut, da?

Zuzana era plină de zel. Îi întinse lui Karou cădelnița pe care o scosese din grămadă.

— Hai s-o facem pe aceasta, prima. Cine e?

Karou luă obiectul și-l ținu în palmă. Nu voia să spună că Thiago decidea cine să fie reînviat și când. În schimb, spuse:

— Zuze, nu poți.

— Ce nu pot?

— Nu poți să mă ajuți. Nu poți rămâne aici.

— Cum? De ce?

Zuzana începu să iasă din bula ei de veselie nebună.

— Crede-mă, nu *vrei* să stai aici. O să vă duc înapoi de îndată ce v-ați odihnit suficient ca să călătoriți. Am un camion…

— Dar abia am ajuns.

Arăta atât de trădată.

— Știu, oftă Karou. Și e nemaipomenit de bine să vă văd. Doar că vreau să fiți în siguranță.

— Da, și tu? *Tu* ești în siguranță?

— Da, sunt, zise ea, conștientă în timp ce-o spunea de cât de în nesiguranță se simțea mai tot timpul. De mine au nevoie.

— Îm-hmm. Zuzana o privi nefericită. Apropo de asta: de ce *tu*? De ce te afli tu aici, cu ei? Cum se face că *tu* te ocupi cu *asta*?

Ăsta era un cu totul alt capitol din cartea adevărului, iar Karou se simți la fel de reticentă să deschidă subiectul adevăratei sale naturi cum era și să-și arate vânătăile. De ce toată rușinea asta? Trase adânc aer în piept.

— Pentru că, zise ea, eu sunt una dintre ei.

— De care soi?

Karou clipi. Mik îi pusese întrebarea, și cu atâta degajare, încât ea crezu că probabil n-a auzit bine.

— Cum?

— Ce soi de himeră ești tu? Ai fost reînviată, nu? Ai ochii tatuați.

El făcu semn spre mâinile ei.

Karou se întoarse spre Zuzana și descoperi că și ea arăta absolut la fel de neșocată ca și Mik.

— Asta e? zise ea. Eu vă spun că nu sunt ființă omenească și voi sunteți mda-și?

— Scuze, zise Mik, dar cred că ne-ai neutralizat capacitatea de a ne surprinde. Ar fi trebuit să începi cu asta și *după aceea* să ne spui că învii morții.

— Oricum, zise Zuzana, e oarecum evident.

— Cum e evident? se miră Karou.

Ea fusese încredințată că era ființă omenească toată viața ei; nu putea crede că fusese neconvingătoare în rolul acela.

— Păi, eu știu, din cauza aurei de ciudățenie pe care o ai.

Zuzana ridică din umeri.

— Aura de ciudățenie, repetă Karou.

— Ciudățenie în sensul bun, zise Mik.

— Deci, ce soi? întrebă Zuzana.

Întrebarea era atât de firească, atât de nepremeditată. Karou își simți palmele umede. La urma urmei, o întrebau despre tribul ei, despre familia care-i fusese răpită cu atât de multă vreme în urmă. Fragmente de amintiri din ziua aceea îi fulgerară prin minte, lungile dâre de sânge pe podele, de unde corpurile fuseseră târâte până la gura peșterii și aruncate în prăpastie. Respiră adânc. Ei n-ar înțelege. Bineînțeles că nu. În viața lor nu era nevoie să te îngrijorezi dacă cineva a rămas orfan în urma raidurilor stăpânilor de sclavi, înainte de a întreba despre familia lui.

Cândva, avusese părinți, o casă, rude. Cândva, aparținuse unui loc și unui grup, perfect și fără să se străduiască.

— Am fost kirină, zise ea încetișor.

Sunt kirină, gândi ea, deși tot ce fusese kirin îi fusese luat: tribul și casa ei, de către îngeri, adevăratul ei corp, de către Lupul Alb, și acum, poate... Ziri.

— O să vă arăt, se auzi ea spunând.

Întinse mâna după caietul de schițe și un creion și le ținu un moment, strâns, întrebându-se dacă putea s-o facă. Mai încercase s-o deseneze pe Madrigal, dar se trezise că mâna ei abătea creionul în altă direcție. Se temea – să nu greșească, să o facă bine, de ce anume ar putea simți la vederea celeilalte ființe a ei de dinainte. Oare avea să simtă că aceea era adevărata ei formă și-i va fi dor de ea? Sau avea să i se pară străină, de parcă n-ar fi fost niciodată acea fată de demult? În orice caz, nu-și putea imagina c-ar face-o fericită.

Totuși, se gândi că era timpul, așa că începu să deseneze. O linie curbă. Încă una. Coarnele ei prinseră formă. Zuzana și Mik priveau. Lui Karou i se părea că și ea privea, în loc să creeze imaginea, și era un pic surprinsă de ceea ce apărea pe hârtie. De *cine* apărea.

— Ăă, ai fost băiat? întrebă Zuzana.

Karou își eliberă respirația înăbușită într-un hohot de râs.

— Nu. Scuze. Asta nu sunt eu; ăsta e Ziri. El e…

Părea prea brutal să spună că era ultimul membru în viață al tribului ei, așa că zise numai:

— Și el e kirin.

— Oh, pfui! Nu știu de ce mi s-ar fi părut mai ciudat dacă ai fi fost un *băiat* neomenesc în corpul tău anterior, decât o *fată* neomenească.

Mik întrebă:

— El unde e? E aici?

— Echipa lui nu s-a mai întors dintr-o misiune în Eretz.

Zuzana trebuie să fi perceput neliniștea din glasul ei.

— Ce înseamnă asta, nu s-a întors? Sunt bine?

— Poate. Sper. S-ar putea pur și simplu să fi întârziat.

Sau s-ar putea să fi murit.

47. ASASINI ȘI AMANȚI SECREȚI

Ziua se scurse în noapte, iar Karou se trezi confruntată cu sarcina neplăcută de a-i explica situația toaletelor lui Zuzana. Adică, situația *lipsei toaletelor.*

Spre mirarea ei, Zuzana spuse doar:

— Ah, asta explică mirosul.

Karou începu să creadă că într-adevăr îi anihilase capacitatea de a fi surprinsă. Hotărî că ar fi cel mai bine să meargă la râu, ca ei să poată face baie și să se ocupe de necesități într-o oarecare intimitate. Intimitate între ghilimele, cum ar veni. Thiago le ieși în cale pe drumul spre ieșire și, cu manierele sale curtenitoare, excesiv de îndatoritoare, prețioase și de modă veche, insistă ca Ten să-i însoțească.

— Doar ca să fiu sigur că ești în siguranță, zise el.

În siguranță, gândi Karou. *Desigur.*

— Nicio grijă, răspunse ea, n-am să mă folosesc de prilej ca s-o șterg.

— Bineînțeles că nu, zise el.

Ea știu că n-ar fi putut nici dac-ar fi încercat. N-ar fi fost în stare să scape de creaturile pe care le crease. Înaripate, puternice și cu simțuri ascuțite de animale, i-ar fi prins din urmă cât ai clipi. *Bună treabă, bravo mie*, gândi ea. Cu lupoaica pe urmele lor, își conduse prietenii pe pantă, spre râu. Cum căldura zilei se dusese, apa rece era mai puțin decât îmbietoare – în plus, prezența simțită a lui Ten, pe o stâncă, nu era deloc stimulatoare pentru lepădatul hainelor – așa că nu s-au îmbăiat cum se cuvine, ci doar și-au dat cu apă pe ei, și-au curățat bine fețele și gâturile, și au stat pe o piatră să se usuce.

— Baie la lumina stelelor, zise Karou.

— Pe cinstite, zise Zuzana, întinzând mâna ca și când ar fi vrut să atingă stelele cu vârfurile degetelor, întotdeauna am crezut că fotografiile cu cerurile nopții ca acesta erau false sau cumva îmbogățite.

— Ca și fotografiile cu luni gigantice, adăugă Mik.

Karou se întoarse spre ei.

— V-am spus că sunt două luni în Eretz? Și una dintre ele este chiar mare.

— Două luni?

— Da. Himerele... *noi* le venerăm.

Însă ea nu, nu le mai venera. Cândva credea că exista o voință activă în cosmos, dar dacă existase, aceasta o abandonase pe ea la templul lui Ellai.

— Nitid este cea mare. Ea e zeița aproape a tuturor lucrurilor.

— Și cealaltă?

— Ellai, zise Karou, amintindu-și templul, șuierul evangelinelor, clipocitul izvorului sacru… sângele. Ea e zeița asasinilor și a amanților secreți.

— Mișto, zise Zuzana. Pe asta aș venera-o eu.

— Nu, zău? Și ce ești tu, asasină sau amantă secretă?

— Ei bine, zise Zuzana cu voce mieroasă, *dragostea mea nu e niciun secret,* și se rostogoli pe o parte, ca să-l sărute pe Mik. Bănuiesc că asta mă face o asasină. Dar tu?

Se întoarse din nou spre Karou.

Karou simți un nod în gât.

— *Nu* o asasină, zise ea și regretă numaidecât.

Urmă o pauză între ei, atât de plină de Akiva, încât Karou își închipui că-l poate simți. *Ce prostie,* se mustră ea pentru că deschisese subiectul; era de parcă ar fi vrut să vorbească despre el. Pauza se lungi și, pentru o clipă, crezu că Zuzana avea să lase lucrurile să treacă – i-ar fi fost recunoscătoare. Nu voia să vorbească despre Akiva. Nu voia să se gândească la el. La naiba, voia să și-l șteargă de tot din minte, să se întoarcă în timp pe câmpul de bătălie de la Bullfinch și să-i întoarcă spatele, lăsându-l să sângereze până la moarte pe nisip.

— Mi-ar plăcea să-mi povestești ce s-a întâmplat, zise Zuzana.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Karou, ești *nefericită.* La ce bun să mai ai prieteni, dacă ei nu te pot ajuta?

— Crede-mă, nu e ceva cu care să mă poți ajuta.

— Încearcă-mă.

Tot corpul lui Karou devenise rigid.

— Da? Bine, zise ea, uitându-se în sus, la stele. Hai să vedem. Știi cum, la sfârșitul piesei *Romeo și Julieta*, Julieta se trezește în criptă și Romeo e deja mort? Fiindcă el crezuse că ea era moartă, așa că se sinucisese lângă ea?

— Da. Asta a fost grozav.

O pauză, urmată de un „Au!”, sugerând un semn de atenționare din partea cotului lui Mik.

Karou nu-i dădu atenție.

— Ei bine, închipuie-ți că ea se trezește și el e încă viu, dar…

Înghiți în sec, așteptând să-i treacă tremurul din voce.

— Dar el i-a ucis ei întreaga familie. Și i-a ars orașul. Și i-a ucis și i-a luat în sclavie pe semenii ei.

După o lungă pauză, Zuzana spuse, încetișor:

— Oh.

— Mda, zise Karou și închise ochii, să nu mai vadă stelele.

•••

Strigătul santinelei se auzi când ei urcau înapoi pe pantă. Un huruit adânc, gutural, pe care Karou îl recunoscu a fi al lui Amzallag și dintr-odată se ridică în aer, scrutând văzduhul în direcția portalului. La început, nu văzu nimic. Să fi fost oameni? Nu. Amzallag arăta spre cer.

Și atunci stelele tremurară. O siluetă spintecă noaptea, la început vizibilă doar după stelele pe care le stingea. O siluetă, singură – *una,* numai una? – și… bătăile sale de aripi erau chinuite și neregulate. Se înclină, căzu, se redresă, înaintă din nou, cu durere în fiecare mișcare. Și atunci se ridicară alți soldați în aer, ducându-se să-l întâmpine și să-l ajute – pe *el,* Karou văzu că era *el,* Ziri. Ar fi vrut să se ducă și ea, dar prietenii ei erau pe pământ, dedesubt, și, oricum, nu-și închipuia că Ziri ar fi vrut s-o vadă, nu după ultimele lucruri pe care i le spusese ea, așa că se lăsă din nou la pământ și zise:

— Haide. Repede.

Ten a vrut să știe ce văzuse, așa că i-a spus, iar lupoaica porni în zbor înainte, în vreme ce Karou își luă prietenii de coate și îi alergă în susul dealului, practic ridicându-i de la pământ în graba ei.

— Ce? întrebă Zuzana. Karou, ce e?

— Vino odată, zise ea.

Când ajunseră la kasbah, Nisk și Emylion îl depuneau pe Ziri pe pământ, înaintea lui Thiago. Aripile îi atârnau fără vlagă, iar Lupul îngenunche să-l sprijine, iar Karou, imediat lângă ei, cu un vâjâit în urechi, căuta sursa sângelui, sângele care îl scălda din cap până-n picioare. De unde venea? Ziri era aplecat în față, cu capul atârnând, cu brațele strânse pe lângă corp și… ceva era în neregulă cu mâinile lui. Erau negre de sânge, țepene și încovoiate ca niște gheare – oh, Doamne, ce se întâmplase cu mâinile lui? – , iar când își înălță capul, fața lui…

Karou își ținu respirația.

În spatele ei, o auzi pe Zuzana țipând.

Ziri era alb ca de șoc și asta a fost ceea ce a înțeles Karou, dar restul era… era zăpăcitor. El era alb, dar și cenușiu – bărbia lui, gura lui… buzele îi erau negre, coagulate și năclăite, dar nici

măcar asta nu era cel mai rău. Privirea lui Karou devie și își pierdu focalizarea, dar se sili să-și revină.

Ce îi făcuseră?

Bineînțeles. Bineînțeles că îi făcuseră asta. Îl crestaseră cum îi crestase și el pe ei, dar era încă în viață, purtând zâmbetul oribil. Era... *cioplit.* Sângerând, alb de la șoc și de la pierderea de sânge. Ochii lui o căutară, o găsiră și se focalizară brusc – ca o descărcare electrică atunci când ochii li se întâlniră –, iar ai ei se holbară și el îi spunea lucruri cu privirea lui, dar ea nu putea înțelege, cuvintele lipseau, nu era decât insistența.

Apoi el se prăbuși în față, iar Thiago îl prinse, dar nu înainte ca unul dintre coarnele lui să lovească dalele de piatră, rupându-și vârful cu un pocnet ca o detunătură de armă. Ten se repezi și îl apucă de celălalt braț, iar el atârnă moale între ei doi, în timp ce-l ridicară să-l ducă de acolo. Karou luă bucata de corn ruptă – nu știa de ce – și porni cu pași grăbiți după ei, făcându-le semn lui Zuzana și Mik s-o urmeze.

— Stați, zise ea, când Thiago și Ten ajunseră la ușa turnului în care dormeau soldații. Duceți-l în camera mea. Cred... cred că s-ar putea să fiu în stare să-l vindec.

Thiago dădu din cap și schimbă direcția. Ten îi urmă exemplul, iar Karou, în urma lor, simți brusc fiori reci pe ceafă și se întoarse. Cercetă aleea din spatele ei. Era plină de dărâmături; mai departe, zidul înalt și stelele strălucitoare, dar nimic altceva.

Se întoarse la loc și se grăbi pe alee.

•••

Akiva căzu în genunchi. Nu mai respirase de când o văzuse. Trase cu nesaț aer în piept, acum, și vraja invizibilității îi căzu, iar dacă ea s-ar mai fi uitat înapoi, i-ar fi văzut silueta pâlpâind în aer, cu aripile conturate de foc și scântei ca de tăciuni loviți. Era la nici șase metri distanță de ea.

De Karou.

Ea era în viață.

Curând, toate celelalte aveau să dea năvală peste el. Ca pământul spre un om în cădere, aveau să dea năvală și să-l izbească – locul, compania, cuvintele ei; un lucru înțeles avea să conducă la altul și să-l zdruncine –, dar în momentul acela, când inspira aerul, lumea parcă se opri în loc și era strălucitoare, atât de strălucitoare, iar Akiva nu știu decât acest unic lucru și se

agăță strâns de el și ar fi vrut să stea în el și să rămână acolo veșnic.

Karou era în viață.

A fost odată ca niciodată o fată
care locuia într-un castel de nisip,

plămădind monștri pe care să-i trimită
printr-o spărtură din cer.

48. UN OASPETE FASCINANT

— Căpitane, am găsit... ceva, domnule.

Jael blagoslovi cercetașul cu privirea tăioasă pe care soldații lui o cunoșteau bine. Căpitanul Dominionului nu era iute la mânie ca fratele lui. Mânia lui era rece, cu intenție, dar la fel de brutală – ba chiar mai mult, de vreme ce își păstra toată stăpânirea de sine când comitea cele mai crude acte ale sale și era mai capabil să se delecteze cu ele.

— Să înțeleg, zise el încetișor, că prin „ceva” nu te referi la rebel?

— Nu, domnule, nu el.

Cercetașul privea dincolo de capul lui Jael, la peretele de mătase al pavilionului. Era noapte și se pornise vântul. Faldurile cortului fluturau în briza ușoară, iar lumina felinarelor îi colorau încrețiturile în stacojiul și portocaliul flăcărilor, mișcându-se continuu, hipnotizator. Jael o știa; se uitase și el la dansul acesta până ce aghiotantul îl adusese pe cercetaș înăuntru, dar nu-și închipui că soldatul ar fi fost fermecat. Își închipui doar că nu-i plăcea să se uite la fața căpitanului său.

— Păi, atunci, ce? întrebă el, nerăbdător.

Pe rebel îl voia el – kirinul care, în mod incredibil, îi scăpase printre degete – și nu-și putea imagina ce altceva i-ar fi putut capta interesul în momentul acela.

Greșea.

— Nu știm sigur ce este, domnule, zise cercetașul.

Părea uluit. Părea dezgustat. Jael era obișnuit cu expresia aceea; i se arăta destul de des. Încercau să și-o ascundă, dar întotdeauna îi trăda ceva: o tresărire, o lunecare într-o parte a ochilor, o subtilă strângere a buzelor. Uneori, asta îl scotea destul din sărite ca să le dea ceva care să le mute gândul de la

repulsia aceea. Ca tortura, de pildă. Dar dacă Jael i-ar fi pedepsit pe toți cei care erau dezgustați de fața lui, ar fi fost într-adevăr continuu ocupat. Și, oricum, această repulsie de acum nu era pentru el. Când își dădu seama de asta, i se trezi curiozitatea.

— Am găsit… *creatura*… ascunzându-se în ruinele de la Arcul Festivalului. A fost un incendiu.

— *Creatura*? întrebă Jael. O bestie?

— Nu, domnule. Nu seamănă cu nicio bestie din cele pe care le-am văzut. Zice… zice că e un serafim.

Jael izbucni într-un hohot de râs.

— Și tu nu-ți poți da seama? Ce fel de imbecili mă înconjoară, dacă nu-i pot recunoaște pe cei din neamul nostru?

Cercetașul arăta din cale-afară de stingherit.

— Îmi cer iertare, domnule. La început, am crezut că e imposibil, dar e ceva la creatură… Dacă ceea ce spune este adevărat…

— Aduceți-o aici, zise Jael.

Și o aduseră.

O auzi înainte de a o vedea. Vorbea limba serafimilor și se văicărea:

— Fraților, verișorilor, îi implora, fiți blânzi cu biata mea făptură zdrobită, fie-vă milă!

Aghiotantul lui Jael ținu pânza de la intrarea cortului ridicată și văzu cel dintâi creatura. Flăcăul era stoic, după atâția ani în serviciul lui și tot ce presupunea asta, deci când Jael îl văzu pălind, simți un viu interes.

Doi soldați târau creatura de subsuori. Corpul său era o minge diformă, brațele îi erau uscățive și vânoase, iar fața…

Jael nu păli. Lucrurile care îi dezgustau pe ceilalți erau fascinante pentru el. Se ridică din scaun. Se duse mai aproape și îngenunche înaintea creaturii ca să se uite mai îndeaproape la ea, iar când și creatura se uită la fața *lui, ea* se feri cu scârbă.

Asta era amuzant – ca o asemenea monstruozitate să simtă dezgust –, dar Jael nu râse.

— Te rog! strigă făptura. Am fost pedepsit destul. Am venit, în sfârșit, acasă. Frumusețea albastră m-a făcut să zbor din nou, dar era rea, oh, fată prefăcută, avea gust de povești cu zâne, dar n-are decât să-și vadă orașul scrum și cenușă, n-are decât să-și jelească monștrii morți, fiindcă m-a înșelat. Dorința *a*

expirat. De câte ori trebuie să cad? Au trecut o mie de ani. Am fost pedepsit destul!

Jael înțelese că se uita la o legendă.

— Căzut, zise el, uimit.

Cercetă atent frumoșii ochi ai creaturii, afundați în umflătura purpurie a feței. Se uită la picioarele care-i atârnau inutile și la cioturile oaselor ieșindu-i în afară dintre omoplați, acolo de unde, într-un trecut foarte îndepărtat – un trecut din povești ale căror cărți arseseră și se pierduseră – îi fuseseră smulse aripile din trup.

— Așadar, existi cu adevărat, zise Jael și se simți nu puțin impresionat de faptul că făptura putea să fie vie după tot ce îndurase.

— Eu sunt Razgut, bunul meu frate, ai milă. Celălalt înger, el a fost crud, oh, ochii lui de foc erau strălucitori, dar era mort pe dinăuntru, n-a vrut să mă ajute.

Ochi de foc. Dintr-odată, Jael găsi bălmăjeala creaturii la fel de fascinantă ca istoria lui.

Cu o subită și neașteptată forță a brațelor acelora subțiri ca trestiile, Razgut se eliberă de soldatul care-l ținea și apucă mâna lui Jael.

— Tu, care știi ce înseamnă să fii sfărâmat, frate, *tu* o să ai milă de mine.

Jael zâmbi. Atunci când zâmbea, Jael simțea cel mai acut cum era fața lui: o mască de țesut cicatrizat, o oroare. Nu-l deranja să fie o oroare. Trăise. Cea care-l tăiase, ei bine, și ea trăise îndeajuns cât să regrete că țintise atât de prost și, apoi, îndeajuns de mult cât să regrete c-a trăit vreodată. Jael era urât și, cu toate că dinții lui erau sfărâmați, el în mod foarte clar nu era sfărâmat. Cât despre milă, sentimentul nu-l tulburase niciodată. Cu toate acestea, îl lăsă pe Razgut să-l strângă de mână. Făcu semn soldaților să stea deoparte când încercară să tragă îndărăt creatura și porunci aghiotantului să aducă mâncare.

— Pentru oaspetele nostru, zise el.

Fascinantul nostru oaspete.

49. UN ZÂMBET ADEVĂRAT

Toată grija pe care o avusese Karou să-și ascundă vânătăile deveni zadarnică în momentul în care își suflecă mânecile și vărsă trusa ei de scule pe masă. Șocul, însă, a fost minor, pierdut în niște șocuri mai mari, iar Zuzana nu spuse nimic. Karou nu se uită la ea; nu voia să vadă reacția prietenei sale. Se concentra numai asupra lui Ziri.

Thiago și Ten îl așezaseră pe pat – și astfel se termină planul ca Zuzana și Mik să doarmă în el, în noaptea aceea –, iar Ten se duse după apă fiartă, ca să-i spele rănile. Ziri nu-și recăpătase cunoștința, ceea ce era un noroc, de vreme ce Karou nu avea să-i dea nimic contra durerii. De ce ar fi avut? Ea nu era o vindecătoare.

Dar… bănuia că *era –,* putea face ceea ce un vindecător obișnuit nu putea – cel puțin, teoretic. Aceeași magie folosită în conjurarea cărnii, putea de asemenea s-o țeasă și s-o vindece. Era posibil chiar să repari un corp mort și să-i repui sufletul în el, deși asta se putea face numai imediat după moarte, mai înainte să înceapă descompunerea, și numai dacă rănile nu fuseseră prea extinse. Cum soldații aveau tendința să nu moară la ușa resurecționistului, colectarea de suflete era alternativa practică. De asemenea, Brimstone spunea că era, de regulă, mai ușor să conjuri o formă nouă, decât să restaurezi una vătămată.

El comparase procesul cu cârpitul unei găuri în lâna împletită: lâna a fost un fir continuu în creația originală, iar acum era întreruptă în numeroase locuri, fiecare în propria încâlceală de crâmpeie desprinse și ochiuri pierdute. Întreruperile puteau fi legate la loc, dar îți trebuia iscusință de maniac, iar întregul era greu de crezut că avea să mai fie la fel ca înainte.

Karou îngenunche ca să-i examineze rănile lui Ziri. Oricât de înfiorător arăta zâmbetul lui, se simțea sigură că s-ar fi descurcat, aici. Fusese despicat drept, cu o lamă foarte ascuțită, iar mușchii afectați erau pe partea lată a feței, configurația lor era simplă. Aveau să rămână, poate, niște cicatrice, dar ce conta?

Thiago se aplecă peste umărul ei.

— Aia e… cenușă? întrebă el.

Karou își dădu seama că asta era. Cenușa era cea care-i înnegrise gura și buzele lui Ziri. Și interiorul gurii lui era negru.

— Arată ca și când a mâncat-o, zise ea.

— Sau i-a fost vârâtă pe gât, zise Thiago, sumbru.

Cenușă vârâtă pe gât? De către cine? Karou îi luă mâinile lui Ziri, desfăcându-i cu blândețe degetele. Când văzu ce i se făcuse, un mic sunet de suferință scăpă de pe buzele sale. Mâinile îi fuseseră străpunse dintr-o parte în alta, de parcă ar fi fost crucificat. Stânga îi era sfâșiată complet din mijlocul palmei până în punctul de legătură dintre al treilea și al patrulea deget, de parcă el și-ar fi smuls-o, eliberându-se din ceea ce îl țintuise. Închipuindu-și durerea pe care trebuie s-o fi simțit. Îi lăsă, blând mâinile lui Ziri pe pieptul lui.

— Așadar, poți să-l vindeci? întrebă Thiago.

Karou desluși scepticismul din vocea lui, dar nu-l acuză pentru asta. Mâinile erau ridicol de complexe. Trebuise să le deseneze și să le marcheze la orele de anatomie de la școală: toate cele douăzeci și nouă de oase, șaptesprezece mușchi numai în palmă și... peste o sută de ligamente.

— Nu știu, recunoscu ea.

— Dacă nu poți, spune-mi acum.

Ea îngheță.

— De ce? întrebă, deși știa răspunsul.

— Dacă nu-și poate folosi mâinile, corpul acesta nu-i mai este de niciun folos – nici mie.

— Dar este corpul lui original.

Thiago clătină din cap, nu fără înțelegere.

— Știu. Și oricât de rar lucru este acesta, crezi că o să-ți mulțumească pentru că l-ai salvat, dacă nu-și mai poate ține cuțitele?

Asta e tot ce contează? se întrebă Karou, iar răspunsul trist era: *da.*

Simți că Lupul se uita la ea, dar își ținu mai departe privirea asupra lui Ziri. Fărâmatul, maltratatul Ziri. Frumosul Ziri cel cu membre lungi, grațios ecou al unei spițe moarte. Ce tip de corp monstruos ar fi cerut Thiago să-i facă pentru a-l înlocui pe acesta, perfect? Nu avea să se ajungă la asta. Ea avea să-l ferească pe Ziri de puț.

— O să-l vindec.

Thiago începu:

— Dacă ar fi mai rapid să-i faci unul nou…

— Pot s-o fac, se răsti Karou și Lupul renunță.

Când ea se întoarse să se uite la el, el o privea meditativ.

— Bine, atunci. Încearcă. Dar mai întâi trebuie să-l interoghez.

— Ce? Să-l trezesc?

Karou clătină din cap.

— E mai bine așa…

— Karou, ce crezi că s-a întâmplat cu el? A fost torturat și am nevoie să știu de cine și dacă a dezvăluit ceva.

— Oh.

Pricepu că era important și, oricât de tare nu i-ar fi plăcut să-l trezească pe Ziri la durerile lui, o făcu, pe cât de blând putu.

A fost groaznic să-i vadă pleoapele zbătându-se și deschizând ochii, împăienjeniți de durere. El i-a cercetat fața, apoi și i-a mutat la Lup și înapoi la ea. Din nou ea văzu în ei graba imperioasă de mai devreme și rămase încredințată că era ceva pe care voia să i-l spună ei.

Thiago și-a afișat cea mai bună mască a sa, când a îngenuncheat lângă soldat ca să-l interogheze.

— Cine ți-a făcut asta? a întrebat el pe un ton blând, dar a devenit curând evident că Ziri nu putea vorbi, nu cu mușchii retezați din obrajii lui.

Lupul trebui să se rezume la întrebări la care Ziri răspundea cu da și nu dând din cap sau clătinând din cap, deși în mod clar și aceste mișcări îi provocau dureri ascuțite.

— Le-ai spus ceva? întrebă Thiago, care nu aflase mai mult decât că „ei” fuseseră serafimii.

Ziri clătină din cap, imediat și hotărât.

— Bravo. Și… restul echipei?

Ziri clătină din nou din cap. Lacrimile se adunară în pleoapele lui, iar Karou înțelese că voia să spună că erau morți. Deja bănuise lucrul ăsta, dar vestea totuși o lovi ca un pumn. Cinci soldați, morți. Balieros. Ixander. Își aminti neașteptata blândețe a sufletului lui Ixander și cum ei i-ar fi plăcut să-i facă un corp mai bun decât monstruozitatea aceea.

— Ai reușit să le colectezi sufletele? întrebă Lupul și Karou se aplecă în față, sperând.

Ziri șovăi. Ochii lui se întoarseră la ea. Disperare. Confuzie. Nici nu dădu din cap, nici nu-l clătină. Ce însemna asta? Thiago îl întrebă din nou, dar ochii lui Ziri se închiseră, pleoapele lăsând

lacrimile să șiroiască pe fața mânjită de cenușă, și gemu. Era cufundat în suferință și, după alte câteva încercări, Thiago îl lăsă în pace, asigurat că Ziri nu le compromisese poziția. Se ridică în picioare.

— Dă-i drumul, îi spuse el lui Karou, și noroc.

Ea ar fi vrut să poată spune că norocul n-avea nicio legătură cu asta, dar adevărul era că se ruga ea însăși pentru noroc. Era cât pe-aci să-i ceară ajutorul lui Nitid.

— Mulțumesc, zise Karou și, când el ieși, ea întinse mâna după niște menghine de pe masă.

Ziri scoase un sunet nearticulat și ea se uită la el văzând că-și clătina capul, agitat. La început, nu înțelese, dar apoi el se bătu în piept cu mâinile sale schilodite și atunci pricepu. Voia să folosească durerea lui.

— Oh, nu. Nu. Trebuie să rămâi conștient ca să dai tributul…

El dădu din cap, se bătu din nou în piept și încercă să vorbească. Fața i se schimonosi și sângele izvorî, proaspăt, din tăieturi.

— Încetează, strigă Karou, întinzând mâinile să-l oprească.

Își împletiră degetele și el i le ținu strâns pe ale ei, în pofida agoniei pe care trebuie să i-o fi provocat. Dădu din nou din cap.

Acum erau lacrimi în ochii lui Karou.

— Bine, zise ea, ștergându-și ochii. Bine.

Ten se întoarse cu apă și cârpe, iar Karou se apucă să curețe rănile lui Ziri. Avea niște antiseptic, și în timp ce-i tampona rănile, simți durerea lui Ziri amplificându-se în aerul din jur, aproape ca niște curenți de electricitate. Ea se întoarse spre Ten, dar după o singură privire la mâinile grele, lipsite de delicatețe ale lupoaicei, își mută privirea. Nu-i putea încredința ei rănile lui Ziri. Se uită peste umăr. Zuzana și Mik erau în continuare în cameră, stând lângă peretele îndepărtat. Zuzana avea ochii mari, era palidă și o urmărea atent. Cu siguranță nu la asta se referise când o rugase să-i fie Igor, asistentul resurecționistului, dar ea avea mâini mici și fine, plus ani de pregătire în lucrări delicate.

— Zuze, crezi că m-ai putea ajuta? Nu trebuie să spui da, dacă nu te simți bine…

— Ce pot să fac?

Venise imediat lângă Karou.

Ten încercă să se impună, dar Karou îi făcu semn să plece. Îi explică Zuzanei ce avea nevoie și avu impresia că prietena ei pălește mai tare. Zuzana se uită la tifonul curat și la ligheanul cu apă și antiseptic, apoi se întoarse spre Ziri.

— Bună, zise ea.

Într-o parte, spre Karou:

— Cum spui *bună* în himeră?

Karou o învăță, iar ea repetă, și Ziri, deși nu putea să-i răspundă, dădu din cap.

— Pe acesta l-ai desenat, zise Zuzana, din tribul tău, nu?

— Da.

— Bine. Păi, hai să începem.

Karou dădu din cap încurajator și o urmări câteva clipe, ca să fie sigură că Zuzana avea să fie bine, apoi, trăgând adânc aer în piept, se cufundă în peisajul dezolant al durerii lui Ziri, și începu s-o adune și s-o folosească.

•••

Nu știa cât stătuse închisă în ea însăși, în locul straniu unde lucra la magia lui Brimstone. Nu era un sentiment continuu, meditativ și fluid de conjurare, ci unul cu sincope, în care îmbina piese de puzzle și înnoda capetele legăturilor tăiate, încercând să reconstruiască din crâmpeie ceea ce fusese înainte întreg. I se păru că durase foarte multă vreme; stătuse într-o curioasă suspensie, ca și când ar fi fost sub apă și ar fi trebuit să iasă la suprafață pentru respirație, dar nu ieșea, iar când în sfârșit o făcu, parcă s-ar fi ridicat dintr-o apă neagră. Clipi, respiră. Soarele era sus; obloanele erau închise, dar lumina se strecura pe la margini și, deși zidurile fortăreței nu lăsau să treacă mare parte din arșiță, răcoarea nopții dispăruse; se părea că și o bună parte din ziuă se dusese, de asemenea.

— Karou.

Vocea Zuzanei era plină de respect.

— Asta a fost… uluitor.

Ce anume? Karou încercă să-și limpezească privirea. Avea ochii uscați, de parcă nu mai clipise de câteva ore, ceea ce probabil așa se întâmplase. Se uită în jur. Ten plecase. Zuzana era încă lângă ea; Mik era în cealaltă parte a Zuzanei, cu un braț petrecut pe după ea, și își dădu seama cu vlăguire că el era ceea ce o mai ținea în picioare. Epuizarea ei se simțea precum gravitația, inexorabilă. Capul nu-i fusese niciodată atât de greu.

În sfârșit, se uită la Ziri, care rămăsese conștient ore de-a rândul, de asemenea, alimentând-o cu durerea lui, și se trezi că și el se uită la ea. Îi zâmbi. Era un zâmbet extenuat, plin de mâhnire și de alte lucruri, greu de deslușit, dar era un zâmbet adevărat și nu un mesaj urât scrijelit în carne.

Reușise.

Îi sorbi din ochi, fericită, chipul. Ea îl reparase și aproape fără nicio urmă de cicatrice. Iar mâinile? Acesta era adevăratul test. I le luă și le cercetă cu atenție, iar la început i se tăie răsuflarea pentru că, aici, cicatricele erau urâte, buclate, și crezu că dăduse greș, dar când el își flexă degetele și execută mișcările fluid, ea respiră din nou. Râse și încercă să se ridice. Amețeala se sparse asupra ei.

Camera căzu pe o parte.

Și asta a fost tot, pentru o vreme.

50. CA JULIETA

Zuzana stătea pe marginea patului. În pat, Karou dormea, iar pielea din jurul ochilor închiși avea culoarea albastru-închis. Respira adânc și regulat. Alături de ea se afla Ziri, de asemenea dormind, iar respirațiile lor parcă își potriviseră ritmul. Zuzana îi spălase fața prietenei sale cu apă rece, apoi mâinile și încheieturile, înainte de a i le întinde pe lângă corp.

— Are nevoie de odihnă, îi zise ea lui Mik. Iar eu am nevoie de mâncare. Spune-mi că nu murim de foame.

Drept răspuns, Mik își deschise rucsacul și scoase ceva dinăuntru.

— Poftim, zise el.

Zuzana îl luă. Era – sau fusese – un baton de ciocolată.

— S-a topit în drumeția prin iad.

— Și apoi s-a *des*topit. Într-o nouă formă, excitantă.

Zuzana adulmecă în direcția ferestrei, trăgând aer adânc pe nări, și flutură mâna împingând aerul spre Mik.

— Tu simți mirosul ăsta? E mâncare. Ciocolata cu formă excitantă poate fi desertul. Am putea s-o împărțim cu himerele.

Pe fruntea lui Mik apăru cuta de îngrijorare.

— Doar nu vrei să coborâm acolo fără Karou.

— Ba da.
— Și să le împarți ciocolata.
— Da.
— Bine. Tu cine ești și ce ai făcut cu adevărata Zuzana?
— Ce vrei să spui? întrebă ea, încercând un ton afectat-înțepat și glacial. Eu sunt ființa omenească numită Zuzana și nu încerc să te ademenesc afară, la monștri. Crede-mă, cărniță omenească – vreau să zic, Mik.
Mik râse.
— Singurul motiv pentru care nu mă sperie asta este că nu mi-ai scăpat de sub ochi de când am ajuns aici.
Îi luă mâna într-a lui.
— Nu mă lăsa să te scap din ochi, bine?
Ea îl privi blajin.
— Dar cu toaleta cum rămâne?
— Ah, asta.
Făcuseră un pact să nu fie niciodată unul dintre acele cupluri care folosesc toaleta unul în fața celuilalt. „Trebuie să-mi păstrez misterul”, îi spusese Mik solemn, ținându-i mâna într-ale lui. Acum spuse:
— Ei bine, ar trebui măcar să avem un cuvânt-cod, ca să stabilim dacă celălalt este un impostor. În cazul în care, știi, un monstru îmi fură corpul în cele cinci minute cât fac pipi.
— Crezi că pot fura corpurile? Și, mai important, poți face cinci minute pipi și, cu toate astea, n-ai vrut să faci pipi pe Kaz, pentru mine?
— O să-mi pară rău de asta o eternitate, nu-i așa? Dar, serios. Cuvânt-cod.
— Bine. Ce zici de… *impostor*?
Mik rămase fără expresie.
— Cuvântul nostru de cod pentru impostor să fie *impostor*?
— Păi, e ușor de ținut minte.
— Ideea era să fie tainic. Dacă aș bănui că nu ești tu cea adevărată, ar trebui să aflu fără ca tu să-ți dai seama că mi-am dat seama. Ca în filme. Eu mă voi întoarce cu spatele la tine, știi, și cu fața la camera de filmat, și o să strecor, ca din întâmplare, ăă, negustor de mărunțișuri în conversație…
— Negustor de mărunțișuri? Ăsta e cuvântul nostru de cod?
— Da. Și dacă tu nu răspunzi la el, expresia mea devine foarte sumbră și oribilă – demonstră cât de sumbră și oribilă –, pentru

că tocmai am descoperit că trupul ți-a fost luat în stăpânire de forțe ostile, dar când mă întorc iarăși spre tine, sunt ca de obicei. Mă prefac dus de nas în timp ce urzesc, în secret, planul evadării mele.

— Evadare?

Ea – și lăsă buza în jos.

— Vrei să spui că n-ai încerca să mă salvezi?

— Glumești?

O trase la el.

— Mi-aș vârî capul pe gâtlejurile monștrilor în jos, căutându-te.

— Da. Sperând că ei m-au înghițit convenabil fără să mă mestece. Ca în povești.

— Bineînțeles. Și o să-i spintec și tu o să ieși la lumină. Deși o să piardă aroma ta minunată, dacă n-o să te mestece.

Își plimbă dinții pe gâtul ei, iar ea chițăi și-l împinse în lături.

— Atunci, haide, brav coborâtor-pe-gâtlejul-de-monstru-pentru-căutări, hai să facem rost de ceva de mâncare. Sunt aproape convinsă că nu o să figurăm *noi* în meniu.

Adulmecă aerul.

— Fie măcar și pentru că deja gătesc altceva.

Când el dădu să-și reînnoiască protestele, ea ridică o mână.

— De ce ți-e mai frică, de ei sau de mine cu o cădere de glicemie?

Gura lui strânsă aspru, prevenitor, se arcui într-un zâmbet.

— Nu sunt sigur.

— Ia-ți vioara, zise ea.

Ridicând din umeri, el o luă. Zuzana puse mâna pe fruntea lui Karou înainte de a pleca, după care amândoi ieșiră și coborâră treptele, pe urmele mâncării.

•••

Somnul lui Karou era zbuciumat și periculos de profund. Pierduse șirul zilelor și al nopților, sau al vieților – de om, de himeră –, rătăcind prin tablourile din memorie ca printre niște săli dintr-un muzeu. Visă dugheana lui Brimstone și copilăria ei de acolo, cu Issa, Yasri și Twiga, cu șoarecii-scorpioni și broaștele înaripate, și cu... Brimstone. Chiar și în somn simți că menghinele ei îi strângeau inima.

Visă câmpul de bătălie de la Bullfinch, ceața și prima dată când îl văzuse pe Akiva, zăcând pe moarte.

Visă templul lui Ellai. Iubirea și plăcerea și *speranța,* grandiozitatea visului care o stăpânise în săptămânile acelea – niciodată nu fusese atât de fericită, în niciuna dintre viețile ei – și delicatețea iadeșului pe care ea și Akiva îl ținuseră între ei, atingându-și degetele cu o clipă înainte de a-l rupe.

Și, în final, Karou se visă într-o criptă, trezindu-se ca un reînviat – sau ca Julieta – pe o lespede de piatră. În jurul ei erau corpuri arse, de nerecunoscut, iar în mijlocul lor stătea Akiva. Mâinile lui erau în flăcări și ochii ca două puțuri negre. El se uită la ea peste grămada de morți și zise:

— Ajută-mă.

Se trezi sărind într-o clipă în capul oaselor și din nou ziua se scursese în noapte, iar lângă ea era prezența caldă a cuiva.

— Akiva, gâfâi ea.

Îi ieșise direct din vis, acest nume care smulgea o bucată din ea, chiar numai să-l gândească. Rostit cu voce tare, era tăios și crud, un ghimpe, o *palmă* – și nu numai pentru ea, dar și pentru Ziri, dacă îl auzise. Pentru că nu Akiva se afla lângă ea. Bineînțeles că nu el și ceea ce îi inundă mintea lui Karou în clipa aceea a fost amărăciune, o dublă durere: una, fiindcă se gândise că ar fi el. Și cealaltă, fiindcă își dădu seama că nu era.

•••

Akiva tresări la auzul numelui său, la auzul vocii lui Karou, la vederea ei, ridicată în capul oaselor, trează și atât de aproape. Nu putu împiedica valul de fierbințeală care răspunse strigătului ei, o vâlvătaie care în mod sigur se rostogolise din aripile lui și o atinsese, în capătul celălalt al încăperii. O atinsese pe ea și… pe cel întins lângă ea, care nu se mișcă, nici nu-și deschise ochii, nici atunci când ea strigă.

Akiva stătea nemișcat, învăluit în vraja invizibilității, iar Karou nici măcar nu se uită în jur; nu avea ochi decât pentru kirin, iar Akiva nu-și dădea seama ce o făcuse să-i strige *lui* numele, dar indiferent ce fusese, părea deja uitat. Ea se uita lung la kirin și Akiva închise ochii. Își potoli respirația și se asigură că ea n-ar fi putut să-i audă bătăile inimii, în timp ce porni spre fereastră.

Voise să rămână. N-ar fi vrut să-și mai ia niciodată ochii de la Karou, dar acum, când se trezise – ar fi trebuit să știe și el că *avea* să se trezească – nu mai avea tupeul s-o iscodească astfel. Și nu era sigur că ar fi putut rezista la ceea ce ar fi putut urma, când kirinul avea să se trezească.

Nu putea să se întrebe ce era între ei doi. Nu avea niciun drept să se întrebe.

Ea era în viață, asta era tot ce conta.

Asta și... că *ea* era resurecționistul. Revelația îi dădea o amorțeală care acoperea aproape orice altceva.

Aproape.

S-o vadă dormind lângă un alt bărbat era o surpriză prea mare ca să poată fi ignorată. Era prea asemănătoare imaginii prietenilor ei, văzuți pe fereastra camerei sale din Praga, și Akiva era zdruncinat de aceeași gelozie absurdă cum fusese și atunci, când, pentru o clipă, crezuse că era ea. Dacă avea vreun strop de decență în el, i-ar fi dorit fericire cu acela din neamul ei, pentru că, în vreme ce orice altceva era incert în aceste zile cumplite, un lucru era sigur: Nu exista nicio speranță că ea l-ar mai fi putut iubi încă pe *el.*

Karou îi luă mâna kirinului și asta a fost mai mult decât a putut suporta Akiva. S-a aruncat pe fereastră și dus a fost.

51. MAI BUNE CA SĂ VĂ UCID CU ELE

Karou se aplecă să examineze mâinile lui Ziri și să vadă mai îndeaproape cum mergea vindecarea la care lucrase ea. Simți o tulburare în aerul din spatele ei, dar degetele lui Ziri le strânseră pe ale ei tocmai în clipa în care voi să se întoarcă, iar scânteile împrăștiate de vânt pe fereastră alunecară pe podeaua murdară și se stinseră singure, nevăzute.

— Te-ai trezit, zise Karou.

Oare auzise ce nume strigase ea?

— Mă bucur că suntem singuri, zise Ziri, iar imboldul ei a fost să-și elibereze mâna și să se tragă la o parte de el.

Ce voia să spună? Însă el rămase stupefiat de reacția ei și păru să-și dea seama dintr-odată de neașteptata intimitate a scenei.

— Nu, nu...

Se întrerupse, roși, se ridică în capul oaselor și se dădu înapoi, punând spațiu între ei, pe pat. Roșeața îl făcea să arate foarte tânăr. Adăugă, cu grăbire:

— Vreau să spun, pentru că trebuie să-ți povestesc ce s-a întâmplat. Înainte să se întoarcă el.

El? *Cine*? Pentru o clipă, uitând să respire, numele lui Akiva răsări din nou în mintea lui Karou, iar ea îl goni cu frustrare.

— Thiago?

Ziri dădu din cap.

— Nu pot să-i spun lui ce s-a întâmplat de fapt, Karou. Dar *ție* trebuie să-ți spun. Și… am nevoie de ajutorul tău.

Karou se uită la el. *Ce voia să spună*? *Ce fel de ajutor*? Se simți înceată la minte, încă învăluită în vraja puternică a viselor ei, și era ceva care nu-i dădea pace, dar pe care părea să nu-l poată identifica.

Ziri se grăbi să umple tăcerea.

— Știu că nu merit ajutorul tău, nu după modul în care m-am purtat cu tine.

Înghiți în sec, se uită la mâinile lui și își flexă degetele.

— Nu merit *asta.* N-ar fi trebuit să-l ascult pe el.

Rușinea apăsa greu asupra expresiei sale. Zise:

— Am vrut să-ți vorbesc și ar fi trebuit s-o fac. El ne-a poruncit să n-o facem, dar întotdeauna mi s-a părut greșit.

Karou încercă să înțeleagă.

— Vrei să spui… Thiago v-a poruncit să nu vorbiți cu mine? Tuturor?

Ziri dădu din cap, încordat și nefericit.

— Ce motiv a invocat?

Cu reținere, el îi spuse:

— A zis că nu putem avea încredere în tine. Dar eu am. Karou…

— A spus el asta?

Se simțea ca pălmuită. Se simțea fraieră.

— Mie mi-a spus că ducea muncă de lămurire cu voi toți, ca să ajungeți să aveți și voi încredere în mine cum avea el.

Ziri nu spuse nimic, dar mesajul era clar. Thiago o mințise tot timpul și de ce măcar o mira asta?

— Ce altceva a mai spus? ceru ea să știe.

Ziri arătă neajutorat.

— Ne reamintea, adesea, de… trădarea ta.

Vocea lui era stinsă, umerii căzuți.

— Că tu ne-ai vândut secretul serafimilor.

Ea clipi.

— Vândut...?

Ce? Asta chiar o surprinse, grosolănia acestei minciuni.

— A spus el *asta*?

Ziri dădu din cap și Karou se clătină. Thiago le spusese himerelor că ea le vânduse secretele serafimilor? Atunci nu era de mirare că îi șuierau *trădătoare.*

— N-am vândut niciodată nimic, zise ea.

Și se gândi că niciodată nu vânduse nimic și nici nu *spusese* nimic. Fusese atât de ocupată să se bălăcească în rușine, în aceste ultime săptămâni, că nici măcar nu se întrebase dacă era justificată. Care era, mai exact, crima ei? Iubise dușmanul, ăsta era un lucru grav; îl eliberase, mai grav încă, dar nimeni nu știa că ea făcuse asta și, oricum... nu *ea* îi spusese lui Akiva cel mai mare secret al himerelor.

Thiago i-l spusese.

Lupul Alb o acuza pe ea de propria încălcare a tăcerii, ținând-o izolată de restul companiei, distribuind constant minciuni în ambele direcții. Totul numai pentru a o controla pe ea și magia ei – iar lucrurile merseseră strună pentru el, nu-i așa? Ea făcuse tot ce-i ceruse el.

Dar, gata. Inima îi bătea cu putere. Se uită la Ziri.

— Nu e adevărat, zise și îi ieși ca o șoaptă strâmbă. Eu nu i-am spus... îngerului.

Nu-i putea rosti din nou numele.

— Nu i-am spus niciodată despre resurecție. Jur.

Voia ca el s-o creadă, voia să știe cineva și să creadă că, deși putea fi socotită trădătoare într-o oarecare măsură, nu făcuse *asta.* Și atunci îi trecu prin minte că și *Brimstone* probabil crezuse că ea o făcuse.

I se făcu rău. Dacă și el crezuse, atunci trebuie s-o fi iertat pentru asta, fiindcă îi dăruise viață, siguranță și chiar – deși nu-și dăduse seama decât când îl pierduse – iubire. Gândul că el ar fi putut crede că ea îi trădase secretul, magia, durerea, o ucidea de-a dreptul. Mai mult, o ucidea faptul că nu va fi niciodată în stare să-i spună adevărul. Orice ar fi crezut el, murise cu această convingere, iar finalitatea situației o făcu să realizeze moartea lui așa cum nimic n-o făcuse cu adevărat până acum.

— Eu te cred, zise Ziri.

Era și asta ceva, dar nu destul. Karou își apăsă cu o mână stomacul, care, în pofida faptului că era gol și concav – sau

poate tocmai din cauza aceasta – era frământat de greață. Ziri întinse o mână șovăitoare și o lăsă jos.

— Îmi pare rău, zise el, întristat.

Ea dădu din cap și se adună.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Ar mai fi ceva…

Dar atunci, șocant de tare: un sunet de afară. Un țipăt, un vaiet. Inima lui Karou dădu să o ia la goană, când își dădu seama brusc ce o deranjase până atunci. *Absența.* Absența Zuzanei și a lui Mik. *Unde erau prietenii ei*?

Și cine țipase adineauri?

•••

În curte, Zuzana își acoperise urechile și strânsese din dinți.

Mik reacționă mai diplomat. Dădu din cap spre himera numită Virko, ce tocmai scosese un *țipăt* de să-ți spargă timpanele din vioara lui.

— Exact, zise el. Așa, ăă, se scot sunetele.

Virko ținea instrumentul mai mult sau mai puțin corect. Deși părea minuscul sub falca lui ieșită în afară, mâinile lui imense țineau arcușul cu ușurință. Un lucru pe care îl observase Zuzana era că multe himere aveau mâini de om – sau ca de om – chiar dacă restul corpului lor era predominant de animal. Judecând după grămada de săbii și topoare, pumnale și arcuri, ca și alte instrumente de ucis și dezmembrat pe care le cărau după ele, ea se prinsese că dexteritatea era obligatorie.

Mai bune ca să vă ucid cu ele, dragii mei.

Și cu toate acestea, în pofida armelor și ghearelor și așa mai departe, himerele nu erau chiar atât de fioroase. Ei, bine, erau crâncen de înspăimântătoare la vedere, dar *manierele* lor nu erau amenințătoare. Poate pentru că Zuzana și Mik își intersectaseră pașii mai întâi cu Bast, cea de la același etaj cu Karou, care le înțelesese pantomima cu mâncatul și îi condusese la mâncare, prezentându-i adunării cu vorbe pe care Zuzana și Mik nu le înțelegeau.

— Vreți aceste ființe omenești la grătar sau tocate într-o plăcintă? tradusese Mik cu voce joasă, dar Zuzana putu vedea că el era mai curând plin de uimire respectuoasă, decât speriat.

Himerele păruseră mai bizare decât orice altceva, într-adevăr. Poate un pic suspicioase. Într-adevăr, erau unele care îi făcea sângele să-i înghețe în vene doar pentru că se holbau fără să

clipească – de acestea se ținuse departe – dar, una peste alta, fusese bine. Mâncarea fusese insipidă, dar nu mai rea decât cea pe care o mâncaseră într-un punct de atracție turistică din Marrakech, pe drumul lor încoace, și învățaseră câteva cuvinte în himeră: *cină, delicioasă, micuță*, ultimul – spera că *numai* ultimul – referitor la ea însăși. Era chiar obiect de fascinație și se supusese mângâierilor pe creștet cu neobișnuită bunăvoință.

Acum, în curte, vioara lui Mik devenise obiectul de fascinație. Virko mai scoase câteva scârțâituri demonice și un sunet ca de fierăstrău, până ce altă himeră îl îmbrânci și mârâi ceva care trebuie să fi însemnat *dă-i-o înapoi,* fiindcă Virko i-o întinse lui Mik și-i făcu semn să cânte, ceea ce el porni să facă. Zuzana învățase să recunoască piesele lui preferate, iar bucata de acum era Mendelssohn, care întotdeauna îi ridica părul pe ceafă și o făcea să se simtă simultan fericită și tristă, sărată și dulce. Era amplă și complicată, într-un fel... *drăguță,* în unele locuri, dar maiestuoasă în celelalte și covârșitoare, iar Zuzana, stând un pas în spate și privind, văzu schimbarea pe care o producea muzica asupra creaturilor din jurul ei.

Mai întâi, tresărirea de surpriză că același instrument care *țipase* la Virko putea să facă *asta.* Apoi, a urmat un schimb de priviri, niște murmure, dar se liniștiră rapid și rămase numai mirarea și nemișcarea, muzica și stelele. Câțiva soldați se lăsară pe vine sau se rezemară de ziduri, dar cei mai mulți rămaseră în picioare. Din pragul ușilor și de pe la ferestre, și alții aruncară o privire, ieșind apoi încet, inclusiv cele două siluete cocoșate și nesoldățești ale femeilor de la bucătărie.

Până și Altă Carne Albă părea transfigurat, stând neclintit, cu toată frumusețea lui straniu de respingătoare, cu o expresie de dor nemărginit și îndurerat pe față. Zuzana se întrebă dacă nu cumva se înșelase în privința lui, dar concedie rapid gândul.

Oricine putea purta alb complet ca el, în mod clar avea probleme. Numai să se uite la el o făcea să-și dorească o pușcă din aceea cu vopsea, dar, ce naiba, nu puteai să-ți pregătești bagajele pentru *toate* eventualitățile.

•••

Karou clătină din cap, uimită. Zuzana se legăna ușurel pe călcâie în curte, în timp ce Mik cânta la vioară pentru un asemenea public; în Praga, nu și-ar fi putut imagina niciodată scena asta.

— Cum au ajuns aici? întrebă Ziri.

Se ridicase și el din pat și stătea în spate, privind peste umărul ei.

— M-au găsit pe mine, zise Karou și simplitatea lucrurilor o umplu de căldură.

O căutaseră și o găsiseră; ea nu era singură, la urma urmei. Iar muzica… Se ridica și căpăta amploare, părând să umple toată lumea. Nu mai auzise muzică de săptămâni întregi și se simțea de parcă o parte flămândă din ea o înghițea cu poftă și revenea la viață. Se cățără pe pervazul ferestrei, gata să pășească în afară și să coboare pentru a se alătura prietenilor săi în curte, dar Ziri o opri.

— Așteaptă, te rog.

Ea întoarse capul.

— Nu știu când o să mai prind o altă ocazie de a vorbi cu tine. Karou, eu… nu știu ce să fac.

— Ce vrei să spui?

— Sufletele.

Era agitat. Se întoarse cu spatele și se îndepărtă de ea, se aplecă să ia ceva și veni înapoi cu o cădelniță.

— Echipa mea, zise el.

— I-ai salvat?

Karou intră înapoi în cameră.

— Oh, Ziri. Asta-i minunat. Am crezut…

— Va trebui să-i raportez lui Thiago și nu știu dacă să-i spun.

Cântărea vasul în palmă.

Karou nu pricepea nimic.

— Dacă să-i spui că ți-ai salvat echipa? De ce n-ai face-o?

— Pentru că noi nu i-am dat ascultare ordinului său.

Karou nu știa ce să răspundă la asta. Să nu-i dai ascultare Lupului? Pur și simplu asta nu se întâmpla. După o pauză, întrebă:

— De ce?

Ziri era grav, foarte grav, foarte precaut.

— Știi care a fost ordinul?

— Păi… Extremul Neumblat. Să-l apărați de Dominion, zise ea, dar nici ea nu credea.

El clătină din cap.

— A fost de contralovitură, asupra serafimilor civili.

Karou duse mâna la gură.

— Cum? întrebă ea, cu vocea subțire ca hârtia.

Ziri își încleștă falca și dădu din cap.

— E o campanie a terorii, Karou.

Arăta bolnav.

— E tot ce putem încerca, a zis el, fiind atât de puțini.

Teroare, gândi Karou. *Sânge. Sânge.* Câți muriseră în Eretz din ambele tabere în aceste ultime zile?

— Dar noi nu i-am ascultat ordinul. Ne-am dus la Extremul Neumblat. A fost…

Ochii lui priveau în gol, rătăciți.

— Poate că Thiago a avut dreptate. Nu puteam face nimic. Erau prea mulți dușmani. Eu am fost pionul de siguranță și mi-am privit echipa murind.

— Dar ai luat sufletele lor. Le-ai colectat…

— A fost o cursă. Am intrat drept în ea.

— Dar… ai scăpat.

Făcea eforturi să înțeleagă.

— Ești aici.

— Da. Asta nu înțeleg eu.

Mai înainte ca ea să poată întreba ce voia să spună, el trase adânc aer în piept și băgă mâna în tunica lui însângerată și pătată de cenușă, scoțând ceva dintr-un buzunar interior. Karou văzu ceva verde-viu, dar atât. Indiferent ce era, era mic și palma lui îl închidea cu totul. El spuse:

— M-au prins, Karou. *Jael* m-a prins. Urma să mă silească să-i spun…

Ochii lui, mari și căprui, încercănați de epuizare, aveau o ciudată intensitate.

— Despre tine. Și… i-aș fi spus. Mi-ar fi plăcut să cred că n-aș fi cedat, dar aș fi cedat.

Își înăbuși cuvintele.

— În cele din urmă.

— Oricine ar fi cedat.

Karou își păstra vocea calmă, dar panica devenea din ce în ce mai mare înăuntrul ei.

— Ziri, ce s-a întâmplat?

52. O INVOCARE A PĂSĂRILOR

— Akiva.

Vocea lui Liraz, ascuțită. Îi arăta în jos și departe; pe panta unde cutele de stâncă întâlneau verdeața era un mic luminiș, încețoșat de fumul unui rug al morților, cu o grămadă de cenușă în mijloc. Și îngeri.

— Jael, șuierase ea, apoi se uită la frații ei, încruntată.

Ei văzură singuri restul. Soldații lui Jael încolțiseră o himeră.

De la o asemenea distanță, tot ce știa Akiva era că victima era un kirin, primul pe care îl vedea de când murise Madrigal, dar de îndată ce kirinul se mișcă – tăind, ucigând, ca într-un dans – Akiva înțelese că nu era un sclav eliberat și fugar, ci un soldat.

Jael găsise un rebel. Toată mila sa necheltuită și scopul dejucat îl copleșiră în acel moment. Iar când dominionii în sfârșit îl învinseră pe kirin și-l puseră la pământ, când Jael se aplecă asupra lui suflecându-și mânecile, Akiva înțelese că toată speranța lui depindea de acest moment. Un resurecționist. Cădelnița. Karou. Oare avea să-i găsească Jael pe rebeli sau el?

Cum spusese Hazael? „Crezi c-or să fie multe păsări pe-afară, astăzi?”

Întâmplarea făcea că într-adevăr erau. Din locul înalt de unde privea, Akiva se uitase până în zare: hoitarii și cobele se roteau prin văzduh în număr mare, dezamăgiți de focurile care îi păgubiseră de carne. Bineînțeles că Hazael nu se referise literalmente la păsări.

Dar nici măcar Hazael nu știa de ce era capabil Akiva.

•••

A început ca un sunet, îi povesti Ziri lui Karou. Întețindu-se și crescând, un murmur tremurător, în cercuri, transformându-se într-un muget. La început, se gândise că era ceva făcut de îngeri, dar îi zăpăcea și pe ei, de asemenea. Cei care-l capturaseră se uitau în jur, alarmați. Îl țineau la pământ, câte doi de fiecare parte. El stătea pe spate, în cenușă, cu brațele întinse larg și mâinile… țintuite. Jael îl țintuise, înfigându-i în palmă câte o sabie de la serafimii pe care îi ucisese el.

Fiecare lovitură primită zgâlțâia săbiile, iar durerea doar începea în mâinile lui, căci nu se și oprea acolo. Îi urcase la cap,

pusese stăpânire pe el. Era totul și, în scurtele clipe dintre două lovituri, când putea sta nemișcat ca s-o lase să scadă, venea înapoi frica – frica de ce ar fi putut face și spune el ca să pună capăt torturii.

Nu le dezvăluise încă nimic, dar ei erau departe de a fi terminat cu el. Jael a îngenuncheat peste el cu un coif plin de cenușă.

— Ăsta a fost un prieten de-al tău, până acum vreo câteva ore, a zis el. Gura mare!

— Nu!

I-au deschis gura trăgând de fălcile lui cu degetele. Ziri a simțit oțelul fierbinte al coifului pe buze și gustul de cenușă când a început să-i toarne. Se zbătuse, se zvârcolise, dar coiful i se vărsa în gură și îi umplea gâtlejul, iar el se înăbușea cu cenușa camarazilor morți, se îneca în moarte. Se zbătuse să respire și trăsese în plămâni cenușa, care-l arsese pe dinăuntru, numai cenușă, aer deloc, iar timpul scurs i se păruse interminabil. Începuse să vadă stele, iar fețele serafimilor se încețoșaseră: fețele lor batjocoritoare, gura ca o gaură de scurgere a lui Jael, cu salivă strânsă la colțuri, de la propriile eforturi. Durerea s-a închis, arsura și gâfâielile, oribil de fierbintea sufocare din lipsă de aer *murind*…

Murind.

Și atunci, apă.

Și ea l-a înecat, dar i-a curățat cenușa și s-a trezit tușind și scoțând din plămâni deopotrivă apă și cenușă, și respirând apă și cenușă, dar și *aer,* și nemurind.

— Asta îți ajută cât de cât memoria? întrebase Jael. Eu pot să fac asta toată ziua.

Suferința fizică era copleșitoare. Ziri vedea cum putea să te domine, cum durerea putea deveni păpușarul, obligându-te să faci lucruri. Să spui lucruri.

Nu.

Coiful s-a apropiat din nou. S-a încordat, s-a zbătut. Și-a strâns dinții și n-au mai putut să-i deschidă gura.

Atunci i-au crestat zâmbetul.

Coiful era din nou la buzele lui când… sunetul. Îngerii s-au oprit, coiful a căzut deoparte, iar ei s-au învârtit în loc, derutați. Și-au scos armele, iar murmurul a crescut până la o asurzitoare,

atotcuprinzătoare larmă, din ce în ce mai puternică. A devenit mai mult decât sunet. A devenit umbră.

Cerul s-a însuflețit de o viață aparte. Haotică și în toate culorile. Mișcătoare. *Gălăgioasă.* Apăsătoare.

Era un fenomen.

Era o… diversiune.

— Păsări, îi spuse Ziri lui Karou, clătinând din cap, uluit. Hoitari, mai întâi, apoi și altele. De toate soiurile. Nu știu câte zeci sau sute de mii. Cerul s-a umplut de păsări, Karou, s-a umplut de păsări, și toate au fost pe noi.

— V-au atacat?

Karou se aplecase înainte, cu ochii mari.

Ziri clătină din cap.

— Doar au venit. În jurul nostru. Între noi. Făcându-i pe îngeri să se retragă.

Ea își înclină capul în felul ei, ceea ce îl făcu pe Ziri să-și dorească să întindă mâna – abia vindecata lui mână – spre lunga și alba coloană a gâtului ei – sau, se gândi el, roșind când își aminti căldura corpului ei lângă al lui, când dormiseră unul lângă altul, doar s-o tragă spre el, lipită de el, și s-o țină. Își mută din nou privirea, uitându-se fix și fără să clipească la perete.

Mâna lui pulsa de parcă acel mic ceva pe care-l ținea ar fi fost încă viu; nu era. Doar sângele lui care-i zvâcnea prin vene… pentru că *el* era viu. Nu înțelesese și nici nu știa ce să spună mai departe, așa că întinse mâna și deschise palma.

Karou văzu corpul micuț, cu pene. Doar se uită la el, fără reacție, neputând să facă vreo legătură, iar Ziri se îndoi pentru a suta oară că fata aceasta umană cu păr albastru era cu adevărat Madrigal. Cu siguranță ea n-ar fi putut uita *asta.*

Și apoi ochii ei se făcură deodată mari și privirea îl săgetă pe el, speriată.

Era o molie-colibri. Aripile sale pufoase erau ușor cenușii și strivite; corpul era de un vibrant viridin, cu un inel stacojiu la gât. Când păsările coborâseră – păsări de toate speciile, păsări de zi și de noapte, ciocârlii-umbră, evangeline, ciori cu aripi de liliac, hoitari, fluierari, răpitoare, ba chiar și taifunari, cu aripile încă împestrițate de zăpadă – Ziri se folosise de prilej ca să evadeze. Asta a însemnat să-și sfâșie o mână, ca să și-o elibereze. Săbiile care-l țintuiau erau înfipte prea adânc în

pământ ca să se miște, așa că el strânsese din dinți și… trăsese. Din fericire, lama fusese foarte ascuțită. Mâna îi ieșise cu un strigăt de insuportabilă durere, un văl roșu, pulsatil, îi acoperise vederea lui Ziri, haosul și adrenalina absorbind, poate, o parte din ea, și, de bine, de rău, își folosise mâna mutilată ca să și-o elibereze pe cealaltă.

Serafimii au încercat să-l prindă. El nu putea ține arme în mână, așa că își coborâse capul și se folosise de coarne, prinsese un soldat în coaste, dar coarnele lui nu erau destul de ascuțite să străpungă cămașa de zale și soldatul numai căzuse, așa că Ziri a trebuit să se lase într-un genunchi peste gâtul lui, strivindu-i-l. Pe un altul îl doborâse cu o lovitură secerătoare de picior, și îl căuta pe Jael, intenționând să facă ceea ce spusese c-o să facă și să-l ucidă pe Căpitanul Dominionului, dar nu-l putuse găsi. Toiagul colector încă mai era înfipt în pământ, așa că l-a apucat în mâinile lui schilodite, în timp ce desimea păsăretului devenise de-a dreptul maelstrom, încât nici nu-și mai putea vedea dușmanii prin vârtejul de pene. Nici ei pe el.

În vâltoarea de aripi, el alesese să fugă.

Nu stătuse să se gândească de ce sau în ce fel se putuse întâmpla fenomenul și, cu siguranță, nici *cine* îl provocase – nu i-a trecut prin minte că fusese un cineva decât atunci când se îndepărtase mult de locul acela, neîmpiedicat și neurmărit, departe, mai departe, și căzuse lângă trunchiul unui copac să-și tragă sufletul. Molia-colibri era moartă când o descoperise el. I se încurcase în cămașa de zale, o mică victimă a haosului și – se gândise el – un semn.

Șovăind, îi spuse lui Karou:

— Nu sunt sigur că… *el*… a făcut asta…

— *El*? Karou era precaută. Nu știu despre cine vorbești.

Ziri se uită la ea, lung și cercetător. Nu semăna absolut deloc cu Madrigal. Forma feței era diferită, ochii îi erau negri, nu căprui. Gura îi era mult mai mică, părul îi era albastru, nu avea coarne, era ființă omenească. Cu amintirea vie a lui Madrigal în minte – și a nopții de aniversare a Despotului, care fusese începutul sfârșitului – Karou părea fără legătură cu toată povestea, iar el era tentat să-i creadă tăgăduirea. Se întrebă în sinea lui, ea chiar are nevoie să știe? Nu că ar fi *vrut* el să vorbească despre înger. Iubitul ei. Poate că era de ajuns că îi

arătase pasărea. Lăsând-o să creadă ce voia ea. Cum spusese el, nu știa sigur.

Dar... credea că exista o singură explicație posibilă pentru faptul că mai era în viață și nu putea să tacă.

— Nu l-am văzut deloc, zise el, iar Karou nu mai întrebă despre cine vorbea.

Ea tăcea, încă precaută, rezervată.

— Poate că greșesc, continuă Ziri, dar nu știu ce altceva să cred. N-am auzit niciodată de vreo invocare a păsărilor decât în acea singură noapte, la balul Despotului. Cu... șalul.

Ochii ei se măriră de surpriză.

— De unde știi despre asta?

Fața lui Ziri se aprinse. Privi în jos și recunoscu:

— Te-am urmărit.

Cu optsprezece ani în urmă, la balul Despotului, Ziri fusese un băiat din mulțime, și o văzuse pe Madrigal dansând cu un străin și își dorise să fi fost el în locul aceluia, își dorise să fi fost mai mare, își dorise, își dorise, își dorise zadarnic. Bineînțeles că nu bănuise că străinul era un serafim, dar văzuse ceea ce nimeni altcineva nu mai văzuse: că era același individ cu măști diferite, iar ea dansa cu el, încă o dată și încă o dată. În mișcările ei văzuse ceva delicat și suplu, care făcea aluzie la misterele adulților – diferit de modul crispat în care dansase cu Thiago –, iar când moliile-colibri coborâseră din constelațiile de lumini ale felinarelor pentru a se așeza pe umerii ei goi, Ziri văzuse și asta și înțelesese că era magie și că străinul o făcuse. Bărbatul o ridicase pe Madrigal, înveșmântată în șalul ei viu, și o lăsase din nou la pământ, și chiar și un băiat putea vedea că era o magie între ei doi, chiar mai mult decât magie.

Ziri fusese un copil atent și observase multe lucruri pe care fusese prea tânăr să le înțeleagă. Fusese nevoit s-o privească pe Madrigal murind și nu înțelesese fervoarea – extazul – mulțimii. Nu înțelesese de ce singurul care o plângea era dușmanul, pus în genunchi și însângerat de tortură. Ziri n-avea să uite niciodată strigătele lui Akiva – de disperare absolută, de furie, de neajutorare. Rămăseseră cel mai rău lucru pe care-l auzise vreodată.

Îl văzuse și pe Thiago în ziua aceea, o prezență albă, care dădea fiori, în balconul palatului, nemișcat și impasibil.

Ziri începuse să urască pe cineva în ziua aceea și nu fusese Akiva.

— Nu știu de ce, Karou, zise el, dar cred că îngerul mi-a salvat viața.

53. EROI

— Ar fi trebuit să-l ucidem când am avut ocazia, zise Liraz cu voce joasă, când ea și Hazael mergeau unul lângă altul prin tabăra Dominionului.

— *Nu* am avut ocazia, îi reaminti Hazael. Erau prea multe afurisite de păsări în cale.

— Da, păi, sper să fi fost sufocat sau ciugulit până la moarte sau ceva asemănător, răspunse ea.

Vorbea despre Jael, spre care mergeau să-l vadă. Din motive încă necunoscute, fermecătorul lor unchi ceruse să-i vadă.

— N-ar fi putut Akiva *să le facă* pe păsări să-l ucidă?

Hazael ridică din umeri.

— Cine știe ce poate face fratele nostru. Mă îndoiesc că măcar el însuși știe. Și nu cred că a mai încercat ceva atât de mare înainte. Îl costă.

Într-adevăr. Efortul de a invoca păsările îl lăsase pe Akiva gâfâind și tremurând, cu pleoapele strânse, astfel încât Hazael și Liraz nu văzuseră decât când se terminase cum vasele de sânge plesniseră și îi injectaseră ochii.

— Pentru viața unei himere, zise Liraz.

— Pentru viața uneia, da, și speranța de mai multe, zise Hazael.

— Speranța pentru *ea,* zise Liraz, cu amărăciune.

Cum să nu fi urât ea fantoma unei fete care nu era nici vie, nici moartă, nici ființă omenească, nici himeră – ce naiba *era*, de fapt? Era pur și simplu atât de altfel de orice altceva, atât de profund anormală și... Liraz știa că la originea sentimentului era gelozia și o enerva asta. Akiva era al ei.

Oh, nu în felul acela. Era fratele ei. Dar Hazael și Akiva erau familia ei, *singura* ei familie. Aveau sute de alți frați și surori, dar cu ei era altceva. Întotdeauna fuseseră ei trei și, deși fusese cât pe-aci să-i piardă în bătălie nu o dată, până de curând nu

trebuise niciodată să-și facă griji că avea să-i piardă în felul acesta. Bastarzii nu se îndrăgosteau și nu se căsătoreau. Era interzis. Și… ar fi fost mai rău să-i piardă așa, gândi ea, pentru că ar fi fost din voia lor. N-aveau să moară sau să-i fie luați de lângă ea. Aveau să plece de bunăvoie, ca să-și facă o viață în jurul altei persoane, și pe ea aveau s-o abandoneze.

Spusese că nu știa ce-i frica, dar mințise; asta era frica ei: să fie lăsată singură. Pentru că de un lucru era sigură, și anume că ea n-ar fi putut niciodată iubi, nu așa. Să aibă încredere și să-și lase corpul la voia unui străin? Apropierea, liniștea. Nici nu-și putea închipui. Să respiri respirația altcuiva la fel cum și acela o respiră pe a ta, să atingi pe cineva, să-ți deschizi sufletul pentru el? Vulnerabilitatea aceasta o făcea să roșească. Ar fi însemnat supunere, să lase garda jos și n-ar fi vrut. Niciodată. Numai la gândul acesta se simțea mică și neputincioasă ca un copil – iar lui Liraz nu-i plăcea să se simtă mică și neputincioasă. Amintirile ei din copilărie nu erau frumoase.

Numai Hazael și Akiva o ajutaseră să răzbată. Se gândise că ar fi făcut orice pentru ei, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că „orice” ar fi putut însemna să-i lase să plece.

— Mă întreb dacă i-a găsit, îi zise ea acum lui Hazael.

Se referea la rebeli. Vorbise încet; se apropiau de cortul lui Jael.

— Ar fi trebuit să ne ducem cu el.

— Avem rolul nostru de jucat aici, zise el.

Liraz se mulțumi să dea din cap.

Ea nu voise să-l lase pe Akiva să plece din nou, singur, dar cum ar fi putut să-l oprească? Cel mai rău lucru ar fi fost să-l facă s-o urască. Prin urmare, îl priviseră cum se căznește să activeze vraja invizibilității – fusese atât de stors de puteri după invocare – și cum pornește după kirin, în cerul învălmășit de păsări, în timp ce ea și Hazael se întorseseră în tabără. Ca să-și joace rolul, ca și mai înainte, și să-l acopere.

Totuși, până acum, nu mai fuseseră niciodată convocați în fața Căpitanului Dominionului ca să-și declame minciunile și jumătățile de adevăr.

— Gata? întrebă Hazael.

Liraz dădu din cap și intră prima pe sub foaia de cort de la intrare. Aceeași foaie prin care intrase și Loriel, să fi fost

alaltăieri? Liraz simți atingerea degetelor fratelui ei pe mijloc, la spate, și luă conexiunea cu ea, când se înfățișă înaintea lui Jael.

Loriel spusese că era bine. A spus că n-a fost nimic – doar un bărbat, și de bărbați te spălai și gata.

Ea era mai în vârstă decât majoritatea femeilor soldați, cu mai multă experiență. Se oferise voluntar – ca să scutească vreo virgină de a fi aruncată lui Jael, zisese ea – și, cu toate că Liraz nu fusese în primejdie, fiindcă avea același sânge cu Jael, crezuse că fusese un act de curaj cum nu mai văzuse altul. Mai curajos decât a te posta în avangardă sau decât a te întoarce după camarazii răniți. Mai curajos decât a înfrunta o hoardă de reînviați. Liraz făcuse aceste alte lucruri, dar știa că n-ar fi putut intra niciodată în cortul ăsta și să mai iasă din el, nu în felul acela.

— Stăpâne, zise ea acum, cu adânca plecăciune cuvenită.

Așezându-se în linie cu ea, Hazael făcu la fel.

— Nepoată, nepotule, îi salută el, tărăgănat.

Era zeflemea, dar Liraz se bucura. *Și să nu uiți asta*, gândi ea. Își înălță capul și se uită la el.

Și într-adevăr nu-i plăcu ce văzu pe fața lui. Își fixase privirea asupra ei, ignorându-l pe Hazael, și arăta… interes. Inconfundabil și inconfortabil.

— Care e numele tău? o întrebă el.

— Pe sora mea o cheamă Liraz, zise Hazael. Iar pe mine, Hazael.

Dar Jael nu repetă decât „Liraz”. Îl rostise salivând, apoi oftase zgomotos.

— Bastardă. Ce păcat. Ești un fruct mai proaspăt decât multe altele care mi-au ieșit în cale. Dar fratele meu are un adevărat stil de… a se băga.

Hazael râse.

— M-am prins, zise el și reuși, de data asta, de a-i abate atenția lui Jael de la sora lui. Se bagă. Asta-i amuzant.

Încetează, îi transmise mintal Liraz, dar Jael zâmbi numai. Râsul lui Hazael sunase sincer. Avea un dar aparte de a râde.

Acum, că Jael catadicsi să se uite la Hazael, văzu ceea ce toată lumea vedea când ei doi stăteau unul lângă altul și își plimbă privirea de la frate la soră.

— Gemeni? întrebă el. Nu? Aceeași mamă, cel puțin.

Dar Hazael clătină din cap.

— Nu, domnule, e doar sângele tatălui nostru care se face remarcat.

Liraz, uluită, întoarse capul și se holbă la fratele ei. Să-l numească pe Joram „tată” în fața lui Jael? Știa ce voia el să facă, încercând să păstreze atenția asupra lui. *Încetează,* îi transmise ea din nou, dar Jael nu se ofensă. Poate din pricina purtării nesăbuit de joviale a lui Hazael sau poate din pricina faptului că era preocupat de altceva.

— Într-adevăr, zise căpitanul. Deși nu la fel stau lucrurile cu Prințul Bastarzilor, nu? Aș spune că sângele viciat Stelian iese în față.

Viciat? Era adevărat că Akiva nu semăna deloc cu Joram: mai mult decât atât, Liraz nu putea spune. Ea nu și-o amintea nici pe mama ei, darămite pe a lui Akiva. *Ce voia, de fapt, Jael*?

— Mi s-a spus că Akiva nu e în tabără. Așa e?

— Da, domnule, răspunseră amândoi într-un glas.

— Și mi s-a spus că, dacă știe cineva unde e, atunci voi sunteți aceia.

— E încă la vânătoare, domnule, zise Hazael. După rebeli.

Nici măcar nu e minciună, gândi Liraz.

— Admirabil. Viteazul nostru Urgia Bestiilor nu se odihnește niciodată. Dar voi v-ați întors fără el?

— Mie mi-era foame, domnule, zise Hazael, spăsit.

— Păi, bănuiesc că nu putem fi toți eroi.

Disprețul lui declanșă ceva în Liraz.

— Dumneavoastră ați prins vreun rebel, domnule? întrebă ea, fără nimic din căința comică a lui Hazael.

Ochii lui se întoarseră iarăși spre ea. O șovăire de o clipă, apoi răspunse ferm:

— Nu.

Mincinosule, gândi ea, amintindu-și că-l văzuse chinuindu-l pe kirin. Jael se delectase. Dându-i să înghită cenușa camarazilor lui? O scârbise. Ciudat, cât de ușor fusese să ia partea inamicului, când inamicul fusese împotriva lui Jael. Bine, forma și natura inamicului cu siguranță avuseseră o influență. Dacă ar fi fost un Heth sau akko, sau vreun reînviat cu înfățișare de bestie fioroasă, i-ar fi fost mai greu să-i ia partea, cu sau fără Jael. Însă pe kirin fusese palpitant să-l privească luptând – Liraz chiar crezuse, pentru un moment, că ar fi putut învinge și scăpa. Era atât de rapid. Ea nu mai văzuse un kirin de când era soldat

începător, în primele sale incursiuni, și uitase cum arătau. De aceea, când Akiva le spusese, cu vocea înăbușită, gâtuită, că și Madrigal fusese kirină, ultima fărâmă de repulsie a lui Liraz slăbise și se evaporase.

În pofida elementelor animalice ale rebelului, avea o zveltețe și o grație care nu era animalică. Deloc. Ea nu voise ca el să moară.

Nu același lucru se putea spune despre Jael. Nicio eleganță, nicio grație. S-ar fi bucurat să-l vadă pe el înecat cu cenușă. Cât de rău, se întrebă acum, îl chinuise pe soldatul acela? Și cu câți alții nu se delectase, torturându-i în exact același mod?

— Nu? se auzi ea zicând, zgândărindu-l. Poate chiar sunt fantome.

Oh, nechibzuito. Privirea de interes leneș al lui Jael se ascuți și scânteie.

— Sunt animale, răspunse el simplu, cumva nepregătit, de parcă nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie.

Mai făcu un pas spre ea.

— Știi, îmi amintești de cineva.

Îi studia fața, corpul.

— Nu în trăsături. Ea era brunetă, nu blondă, dar tu ai același… foc… pe care l-a avut și ea.

L-a avut. Liraz se sili să-și coboare privirea în podea. *Nu-l provoca, nu-l testa, el e Jael. Chiar crezi că sângele bastard îl va reține, dacă îl înfurii*?

— Să-i transmitem un mesaj lui Akiva din partea dumneavoastră? întrebă Hazael, încercând din nou să abată atenția unchiului lor. Ar trebui să se întoarcă în vreo oră sau două.

— Nu.

Jael se dădu înapoi.

— Niciun mesaj. Mă întorc la Astrae. Dar fără îndoială că ne vom mai întâlni.

•••

— Nu pot să cred că ați coborât fără mine, zise Karou, exasperată.

— Ce?

Zuzana nu avea remușcări.

— Muream de foame și gazda noastră zăcea fără cunoștință în pat cu un băiat monstru sexy.

Băiat monstru sexy?

— Doamne, o faci să sune ca…

Karou își aruncă mâinile în sus și clătină din cap. Era stupid să se arate retroactiv atât de îngrijorată pentru ceva care nu se întâmplase, dar când se gândea în ce intraseră Zuzana și Mik, o treceau fiorii. Când în sfârșit coborâse în curte, o găsise pe Zuzana stând între Tangris și Bashees, dintre toate himerele cu putință, purtând cam același tip de „conversație” pe bază de gesticulație și șaradă pe care o poartă oricine când călătorește și întâlnește persoane care nu vorbesc limba lui. Numai că… acestea nu erau „persoane”.

— Nu înțelegi.

Karou nu voise să-și sperie prietenii înainte, dar era clar că nu erau *îndeajuns* de speriați.

— Vrei să știi cum se numesc? Umbrele Care Trăiesc, Zuze. Sunt asasine.

— Ca și mine, zise Zuzana, veselă.

Karou se gândi că ar trebui să se țină de cap ca să nu-i explodeze.

— Nu, *nu* ca tine. Nu presupuse asasine. *Adevărate* asasine. Le taie gâturile îngerilor în somn.

— Câh! Zuzana se strâmbă și duse mâinile la gât. Dar îngerii sunt tipii răi, nu-i așa?

Karou chiar nu știa cum să răspundă la asta. Nimic din toată povestea nu era real pentru Zuzana.

— Sunt doar foarte înspăimântătoare, da? zise ea, auzind cât de jalnic sună, apoi șovăi.

Cum putea fi ea sigură de ceva, ținând cont că trăise într-un teatru al minciunilor lui Thiago?

— Nu-i așa?

Zuzana ridică din umeri.

— Nu știu. Erau mișto.

Mișto. Umbrele Care Trăiesc erau *mișto.*

— Și bănuiesc că și Thiago e un dulce, de asemenea.

— Uhh, făcu Zuzana, cutremurându-se. *Nu.* Nedulce. Otrăvitor.

Bine că măcar aici erau de acord.

— Ar trebui să dormiți puțin, zise Karou.

Mik deja se întinsese pe pat, abia mai ținându-și ochii deschiși, iar energia Zuzanei părea că, în sfârșit, ajunsese la capăt.

— Știu.

Căscă.

— O să dorm. Dar tu?

— Eu deja am dormit, zise Karou.

Cu Ziri. Ce ciudat. Iar acum erau aliați, cu un secret comun. Thiago n-a bănuit nimic. Îl auziseră venind și avuseseră timp să se prefacă adormiți înainte să intre el – într-o dispunere mai puțin intimă ca înainte, respectiv Karou stând pe scaunul de lângă pat. Deja hotărâseră că Ziri avea să-i *mărturisească* generalului despre sufletele colectate, iar Karou va izbuti cumva să efectueze resurecțiile fără martori, ca, la trezirea lor, să le poată transmite lui Balieros și celorlalți povestea lor de acoperire. Dacă totul avea să meargă bine, Thiago nu trebuia să afle niciodată că ei îi nesocotiseră ordinele. Nu știa sigur ce avea să facă și cu sufletul în plus, despre care Ziri o prevenise că s-ar putea să-l găsească: al băiatului smilodon care luptase și murise alături de ei. Latența, probabil.

Bineînțeles, ăsta ar fi fost doar începutul. Problema cea mare și amenințătoare era: Și *acum*? Campania asta de teroare. Karou crezuse – atât cât se putuse desprinde din nefericirea proprie ca să se gândească într-adevăr la asta – că obiectivul rebeliunii era protecția himerelor. Thiago nu proteja pe nimeni. Poate că era adevărat că-i lipseau soldații ca să facă mai mult decât atât, ceea ce el ar fi spus că era vina ei, dar… renunțase la orice altceva?

— Nu te-ai odihnit suficient, zise Zuzana. Poți dormi aici. Mă strâng și mă dau mai încolo.

Karou clătină din cap.

— Stai liniștită. N-aș fi oricum în stare să dorm.

Se învârteau prea multe lucruri în mintea ei. Ce era de făcut?

Ce era de făcut?

— Cred c-o să ies la o plimbare, cât mai e încă răcoare. Dimineață, trebuie să mă întorc la treabă.

Fața Zuzanei se însenină, iar Karou zise:

— Da, Igor. Poți să ajuți. Și îți mulțumesc pentru mai devreme. Ai fost nemaipomenită.

— *Eu*? *Tu* ai fost nemaipomenită. Fir-ar Karou. Ești eroina mea.

— Da? Păi, tu ești a mea, așa că suntem chit.

Mik, în pofida aparențelor, nu adormise încă. Se alătură conversației pentru a spune:

— Vreau și eu să fiu eroul cuiva.

— Oh, ești, îl asigură Zuzana, aruncându-se peste el.

Îl sărută zgomotos.

— Eroul meu de poveste, o probă îndeplinită și încă două pe țeavă.

Karou nu știa despre ce vorbeau, dar se retrase, în timp ce Zuzana continua să planteze asigurări zgomotoase pe toată fața lui.

54. RECUNOAȘTEREA

Karou bănuise că Ten o aștepta în fața ușii și avea s-o urmărească, dar lupoaica trebuie să fi presupus că avea să rămână în cameră cu prietenii săi, în noaptea asta; nu se vedea pe nicăieri.

Emoționată de neașteptata libertate, Karou își croi drum fără zgomot spre poarta din spate a kasbahului, pe aleile înguste ale satului ruinat, auzind fojgăitul șobolanilor la trecerea ei. De mai multe ori a trebuit să se ridice în aer și să plutească peste obstacole și zidurile prăbușite, dar avu grijă să rămână sub linia acoperișului, în afara vederii santinelei din turn. Avea ocazia să fie singură și nu voia să riște.

O dată sau de două ori avu senzația că e urmărită și se uită îndărăt, dar nu văzu nicio tupilare lupească în umbre. Zări ceva alb și pentru o clipă se temu că era Thiago însuși, dar nu erau decât niște rufe de-ale lui, spălate și întinse pe un acoperiș la uscat. Răsuflă ușurată. Lupul Alb era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o întâlnească în momentul ăsta.

Mă rog, poate nu chiar ultima. Poziția aceea îi era rezervată lui Akiva, însă din partea lui era în siguranță. Akiva era hăt-departe în Extremul Neumblat, aparent, și ce mama naibii punea la cale? Chiar îl salvase pe Ziri? Dovada era șubredă.

O molie-colibri moartă.

Amintiri din străfunduri își făcură drum spre lumină: senzația șalului viu pe care Akiva i-l dăruise în noaptea aceea, la balul Despotului, bătăile acelor aripi moi, pufoase, și apoi gâdilăturile când vietățile începuseră să mănânce zahărul sclipitor ce-i pudra pieptul, gâtul și umerii. Încă îi mai era rușine pentru zahăr, și acum, la atâția ani distanță – că fusese menit pentru Thiago, iar ea se lăsase pudrată cu el, fără să vrea să recunoască în sinea ei că era gata să-i cedeze, să-l lase să… o guste. Se cutremură la imaginea gurii aceleia cu colți pe carnea ei.

În schimb, o gustaseră moliile-colibri și, mai târziu, un înger.

Ce ciudată și crudă era viața. Dacă ar fi auzit o șoaptă la urechea ei, în dimineața aceea de demult, că, până la căderea nopții, avea să fie în brațele inamicului – și *să-și dorească să fie acolo* – ar fi râs. Dar când a fost să se întâmple, i s-a părut la fel de firesc și de just ca pașii dintr-un dans pe care-l știa dintotdeauna.

Se întreba acum: Și dacă Akiva n-ar fi venit niciodată în Loramendi, cu vorbele lui frumoase, surprinzătoare – *dragostea este un element al naturii* –, atingerea lui blândă și magia dulce, căldura și umorul și ochii lui ca lumina focului, dacă ea n-ar fi cunoscut vreodată alt pețitor decât Lupul?

Oare ar fi fost așa o făptură docilă, încât să se lase luată de el, gustată și revendicată? Ar fi vrut să poată crede că s-ar fi trezit la propria-i neghiobie chiar fără sosirea lui Akiva, dar rușinea nu voia să slăbească. *Poate* s-ar fi dat înapoi la atingerea lui Thiago și s-ar fi trezit brusc, dar… știa că mai probabil ar fi lăsat valul s-o poarte până când ar fi fost prea târziu.

Ei, bine, neamul ei ar mai fi fost încă în viață dacă ar fi făcut asta. Cât însemna fericirea ei în comparație cu asta?

Ajunse la râu și se furișă spre locul cu bolovani mari de pe mal, unde putea sta ascunsă de vederea dinspre kasbah. Își aruncă pantofii din picioare, puse tălpile pe pietrele reci și ude, și privi reflecția stelelor, transformată în dâre lungi, săltărețe, pe suprafața mișcătoare a apei. Amploarea acestui cer scânteietor o făcea să se simtă mică – minusculă, insignifiantă – și își dădu seama că îi plăcea sentimentul, ca un mod de a se descărca de presiunea de *a face ceva.*

La urma urmei, ce pot face eu?

Pe bune, ce? Himerele îi erau loiale lui Thiago, iar Thiago n-ar fi îngăduit niciodată un compromis.

Ce ar fi făcut Brimstone? se întrebă Karou.

Dorul de el în momentul acesta era atât de profund, încât o făcea să alunece în speranță – acea biată speranță, de autoapărare, că el nu pierise cu adevărat. Își îngădui să-și imagineze, pentru o clipă: *Dacă Brimstone ar fi aici, ce ar fi diferit*?

Un lucru, cel puțin. *Aș fi iubită.*

— Karou.

A fost doar o șoaptă, dar a tresărit la auzul numelui său.

— Cine…?

Nu văzu pe nimeni, nu auzise pe nimeni apropiindu-se. Numai…

O pală de căldură.

Câteva scântei duse de vânt.

Oh, Doamne. Nu.

Și atunci, ca un văl lăsat să cadă, vraja lui dispăru și îl văzu în fața ei.

Akiva.

Lumina goni prin Karou și întunericul o vână – ardea prin ea, înghețând-o, pâlpâire și umbră, gheață și foc, sânge și străluciri de stele, dând iureș, vuind, umplând-o. Șoc și uluire. Și ranchiună.

Și furie.

Sări în picioare. Pumnii ei erau strânși, ca pietrele, într-atât de încleștați, tot corpul tensionat de furie la vederea îngerului, fiecare tendon încordat și pielea întinsă atât de tare, încât își simți sângele zvâcnindu-i cu putere la tâmple și furia din pumnii ei pulsând, iar în palmele ei închise: *văpaia.* Hamsele o ardeau și ea deschise mâinile, le ridică, iar Akiva nu se apără.

Când magia tatuajelor îl lovi, își înclină capul și suportă.

Magia se revărsa într-un șuvoi continuu din Karou, iar Akiva tremura sub asaltul violent, dar nu se mișca – nici nu se îndepărta, nici nu se apropia – iar Karou știu că l-ar fi putut ucide. Ea își dorise s-o fi făcut înainte și iată-l acum aici, dându-i o nouă șansă. De ce altceva ar fi venit? – de ce altceva? – și ce altceva putea face ea decât să-l ucidă? – nu exista nimic altceva – după ceea ce făcuse el – după ceea ce făcuse el – după ceea ce făcuse el – dar… cum ar putea ea să-l ucidă pe *Akiva*?

Cum ar putea să nu?

Nu făcuse destul impunându-i ei o altă alegere imposibilă? De ce venise aici?

El se prăbuși în genunchi, iar aerul dintre ei se văluri cu magia vătămătoare a lui Karou și cu amintirea. În ziua morții ei, asta văzuse ea, asta: Akiva în genunchi, bolnav de povara aceleiași magii de acum curgând dinspre soldații lui Thiago, iar el se chinuise să-și ridice capul și să se uite la ea – *exact ca acum* – cu groază și disperare și *dragoste* – iar ea își dorise mai mult ca orice altceva să se ducă la el și să-l ia în brațe, să-i murmure că îl iubea și că avea să-l salveze, dar nu putuse, nu atunci, și nu putea nici acum, nu din pricina cătușelor sau piroanelor sau securii călăului, ci pentru că el era inamicul. Se dovedise mai rău decât orice oroare, decât orice trădare și-ar fi putut ea imagina vreodată, și nu putea fi niciodată iertat, în veci.

Dar… apoi… mâinile îi căzură pe lângă corp.

De ce? Nu voise să le lase jos. Hamsele ei erau fierbinți pe propriile coapse, iar respirația îi era întretăiată și gâfâită, dar nu reuși să se convingă să ridice mâinile din nou. Akiva tremura, torturat de magie, și amândoi se aflau din nou în inima unei furtuni de nefericire – lumea lor era o furtună de nefericire, iar ei erau prinși la mijloc, în înșelătoarea nemișcare ce le îngăduise să uite, cândva, demult, că de jur-împrejurul lor făcea ravagii un vârtej de ură dureros, care avea să-i prindă și pe ei – era pretutindeni și totul, iar ei fuseseră proști să creadă că și-ar fi putut abandona micul lor spațiu sigur și să nu fie atrași în acea spirală ca orice altă creatură însuflețită din Eretz.

Dar învățaseră, nu-i așa?

Gâfâielile lui Karou amenințau să se prefacă în suspine, iar picioarele îi tremurau. Îi venea să se lase și ea în genunchi, dar n-ar fi putut. Ar fi fost ca și când i-ar fi întins o mână. Rămase în picioare, privindu-l. Palmele îi erau încă fierbinți de magie, dar și le ținu pe lângă ea.

— Am crezut că muriseși.

Vocea lui Akiva era gâtuită.

— Și… am vrut… să mor și eu.

— Și de ce n-ai murit?

Fața lui Karou era încinsă și umedă, și îi era rușine de lacrimile ei și de faptul că tot nu fusese în stare să-l ucidă. Ce se întâmpla cu ea, că nici măcar acum nu-și putea răzbuna familia?

Akiva se ridică, sprijinindu-se în mâini. Arăta stors de puteri, palid și zdruncinat, și îi era rău, cu albul ochilor roșu, ca și atunci, cu mult timp în urmă.

— Ar fi fost prea ușor, zise el. Nu merit pace.

— Și nici eu nu merit? Nu merit să fiu, în sfârșit, liberă de tine?

La început, el nu zise nimic, iar cuvintele lui Karou avură ecou în tăcere. Erau atât de urâte – muiate în batjocură ca să-și ascundă suferința; urî modul în care vorbise ea însăși. Iar când el răspunse, în cele din urmă, nu-și disimulă durerea:

— Ba meriți. N-am venit aici ca să te chinui…

— Atunci, de ce ai venit? strigă ea.

Înainte ca Akiva să se ridice în picioare, Karou simțise că lupta împotriva a ceva, iar când el se ridicase, clătinându-se, și ea trebuise să facă un pas înapoi și să-și lase capul pe spate ca să se uite la el, înțelesese ce era. Forma lui – lățimea și contururile pieptului său, linia părului cu v-ul ascuțit la mijloc, pe care degetele ei se plimbaseră de atâtea ori, și ochii lui – mai presus de toate ochii lui, ochii lui. Confruntată cu materialitatea lui, cu apropierea lui, Karou a înțeles că se lupta împotriva familiarității – familiaritate de o magnitudine care era un mod profund de recunoaștere.

Acesta era Akiva, iar recunoașterea fusese prezentă chiar și atunci când el fusese un străin, în ziua aceea de la Bullfinch, când dăduse prima oară cu ochii de el. De aceea făcuse ea un asemenea lucru nemaiauzit de a salva viața dușmanului. Fusese prezentă și atunci, la dansul din Loramendi, chiar dacă el purtase o mască, și fusese din nou prezentă pe străduța din Marrakech, când el era, teoretic, din nou un străin.

Numai că nu era.

Akiva nu fusese niciodată un străin și tocmai asta era problema. Un soi de chemare vibra între ei, chiar și acum, iar din golul inimii lui Karou, care ar fi trebuit să dea pe dinafară de dușmănie și resentiment, venea un curent lent de… dor. Furia dădu năvală și îl inundă. *Inimă trădătoare*! Îi venea s-o smulgă din piept.

Cum putea să nu-l urască încă?

•••

Iar când ochii lor se întâlniră, iată ce văzu Akiva: nu dorul, ci o subită izbucnire de violență și ostilitate. Nu reuși s-o recunoască

drept *autoaversiune* și se simți pierdut. Își întoarse brusc capul, dându-și seama abia acum – *prostul* – că încă mai nutrise speranțe. Pentru ce? Nu că ea avea să fie bucuroasă să-l vadă – nu era chiar atât de prost –, dar poate o străfulgerare, un semn că în ea mai rămăsese și altceva în afară de ură.

Însă speranțele i se năruiră și îl lăsară pustiu, iar când își găsi puterea de a-i răspunde întrebării, *sună* gol. Devastat și secătuit.

— Am venit să-l găsesc pe noul resurecționist. N-am știut că… erai tu.

— Surprins? întrebă ea.

Aversiunea din vocea ei era la fel de consistentă ca și aceea din privire, dar cum ar fi putut s-o învinuiască pentru asta?

Surprins?

— Da, zise el, deși nu acesta era cuvântul pentru cum se simțea – eviscerat. Ai putea spune și așa.

Ea – și înclină capul în stilul acela de pasăre al ei, iar inima lui Akiva sângeră. Ea văzu și înțelese. Zise:

— Te întrebi de ce nu ți-am spus niciodată.

El clătină din cap, făgăduind, dar exact asta era. Ea nu-i spusese niciodată. În crângul de recviemi, în luna aceea care fusese singura perioadă de fericire adevărată din viața lui Akiva, în discuțiile lor despre pace și speranță, cu toată dragostea și descoperirea reciprocă, cu planurile lor, atât de mărețe – să inventeze *o nouă cale de a trăi* –, Madrigal nu-i vorbise niciodată despre resurecție. Lupul Alb fusese cel care-i dezvăluise marele secret al himerelor, jubilând în temnița din Loramendi, între două plesnituri de bici.

Akiva nu păstrase niciun secret față de ea. Voise ca ea să-l cunoască, adevărat și complet, de la oribilul răboj tatuat lăudăros pe degete, până la nefericirea celor dintâi amintiri ale lui, și să-l iubească pentru cine era, și în toți anii aceștia el crezuse că așa îl iubea. Deci ce însemna că ea păstrase un asemenea secret? Poate că venise de la munca de resurecționist drept în brațele lui și nu suflase niciodată vreo vorbă despre asta.

— O să-ți spun eu de ce, zise Karou.

Cuvintele ei erau punctuale, ca un cuțit intrând printre coastele lui.

— N-am avut niciodată încredere în tine.

El dădu din cap; nu se putu uita la ea. Ceea ce fusese pustiu se umplu acum cu greață, la fel de puternic de parcă toți reînviații l-ar fi înconjurat cu hamsele ridicate spre el.

— Deci, o să mă ucizi? întrebă ea. De asta ai venit, nu-i așa? Să mai ucizi un resurecționist?

Akiva ridică brusc capul.

— Cum? Nu. Karou. *Nu.* Niciodată.

Cum putea să întrebe măcar asta?

— N-ai niciun motiv să mă crezi, zise el, dar eu am terminat cu ucisul himerelor.

— Mi-ai mai spus o dată asta.

— A fost adevărat atunci, zise el. Și e adevărat și acum.

După Bullfinch, el chiar se oprise din a mai ucide himere.

Iar după moartea ei, începuse din nou.

Nu se putea abține să nu-și întoarcă mâinile, ascunzând dovada tatuată pe ele. Ar fi vrut să-i spună că tot ceea ce făcuse, făcuse pentru că era distrus, pentru că s-o vadă pe ea murind îl distrusese, dar nu avea cum să-i spună asta fără să sune c-ar încerca să plaseze vina în afara lui însuși. Nu exista nicio cale de a vorbi despre ceea ce făcuse el, nimic de pledat și nicio atenuare. Chiar numai gândindu-se la asta, se lovea, din nou și din nou, de magnitudinea absolută a vinovăției lui, pentru care nu existau cuvinte. Să fi mărturisit și să fi cerut iertare era mai rău decât nepotrivit – era o jignire; o explicație era imposibilă. Dar trebuia să spună ceva.

Îmi pierdusem sufletul.

— Pierdusem visul nostru. Răzbunarea a eclipsat totul. Abia de-mi amintesc săptămânile și lunile de după ce…

După ce te-am privit murind și o parte din mine a murit, *de asemenea.*

— Nu pot să justific ceea ce am făcut, ca să nu mai vorbesc de căința pentru cele făcute. I-aș aduce pe toți înapoi, dac-aș putea. Aș muri, plătind cu câte o moarte pentru fiecare himeră. Aș face orice. O să fac orice și totul, și știu… știu că n-o să fie niciodată de ajuns…

— Nu, n-o să fie. Niciodată, pentru că ei *au pierit*…

— Știu. Nu caut iertare. Însă mai sunt încă vieți de salvat și alegeri de făcut. Karou, viitorul o să fie cu himere pe lume sau nu, depinde de ce o să facem noi acum.

— Noi? se miră Karou. Care *noi*?

— *Eu,* se grăbi el să clarifice.

Știa că niciun „noi” nu se va mai deschide vreodată cât să-i cuprindă pe ei amândoi.

— Și în rândurile serafimilor s-ar putea să mai fie și alții sătui, care să vrea viață, nu moarte.

— Ei *au* viață. Spre deosebire de ai mei.

Akiva se gândise la ultimele cuvinte ale lui Brimstone – „Viața e ceea ce crește pentru a umple lumile” –, dar, bineînțeles, Karou nu putea ști asta. Ar fi vrut să-i spună ceea ce zisese Brimstone. Se gândi că ea ar vrea să știe, dar, venind de la el, n-ar fi părut sarcasm?

— Nu e o viață care să merite să fie trăită, zise el. Nu una care să merite s-o dai mai departe copiilor.

— Copiilor, zise Karou, și era atât de mâhnită – și atât de frumoasă.

Akiva nu se putea abține – se uita și se tot uita la ea, și se simțea îndurerat, uitându-se, știind că niciodată el nu avea s-o mai atingă sau să-i vadă zâmbetul.

— Când ambele tabere încep să masacreze copiii, zise ea, cred că e mai sigur să spui că viața *a pierdut.*

Ce voia să spună? Ea îi citi nedumerirea.

— Oh. N-ai aflat încă? O să afli, conchise ea, sumbru.

El pricepu deodată. Thiago.

— Ce-a făcut?

— Nimic deosebit de ce ai făcut *tu.*

— Eu n-am ucis niciodată un copil.

— Tu ai ucis *mii* de copii, Urgia Bestiilor, șuieră ea.

El tresări auzind-o rostindu-i supranumele și nu mai putu să se apere.

N-o făcuse cu propria sabie, dar deschisese calea pentru ucigași. Fuseseră lucruri pe care le văzuse și pe care n-avea cum să și le șteargă din minte. Imaginile se acumulau în el ca țipetele – frânturi de memorie, străfulgerări, urâte, urâte, de neuitat. Akiva închise ochii. Asta era el pentru ea: un ucigaș de copii, un monstru. Ea lucra mână în mână cu Lupul Alb și Akiva era monstrul. Cum de se răsturnase lumea în halul ăsta?

Dacă Thiago nu i-ar fi descoperit și n-ar fi venit în crângul cu recviemi în noaptea aceea, oare ce ar fi ajuns ei să facă?

Poate că nimic. Poate că ar fi murit în vreun alt fel, fără să fi realizat nimic din ce visaseră.

Nu mai conta. Visul fusese pur. Chiar și în disperarea lui, Akiva știa asta, o *simțea,* dar știa că ea nu putea simți la fel. Făcu un pas îndepărtându-se de ea, îndrăzni să o mai privească o dată. Karou își strânsese brațele în jurul corpului și fața ei era o mască a dezolării. Era distrusă, cum fusese și el toți anii aceștia. Și... *el* era cel care o distrusese.

— O să plec, zise el. N-am venit să-ți provoc suferință și, te rog, crede-mă că n-am venit să ucid. Am venit pentru că... am crezut că muriseși. Karou, am crezut...

Mâna lui se duse la cădelniță. Ce avea să însemne pentru ea, se întrebă, acest vas și mesajul său: *Karou.* Dacă nu era sufletul ei înăuntru, atunci al cui era? Primul său gând, când îl găsise, fusese că numele era o etichetă, dar acum îi era clar că era o adresă.

— Am găsit asta în peșterile kirine, zise el. Probabil a fost lăsată acolo ca s-o găsești tu.

Ea păru speriată să vadă o cădelniță în mâinile lui. El i-o întinse; ea șovăi, nedorind să vină mai aproape de el.

— De asta am vrut să mor, zise el și întoarse micul bilețel de hârtie, ca ea să-l poată citi. Pentru că am crezut că erai *tu.*

•••

Karou smulse cădelnița de la el și se uită lung la scris. Nu mai respira.

Karou.

De câte ori, când locuise la Praga, nu primise bilețele întocmai ca acesta? Pe atunci, erau înțepate de ghearele lui Kishmish și arătau mai mototolite, purtate de pasăre, dar hârtia era aceeași, iar scrisul... l-ar fi recunoscut oriunde.

Era scrisul lui Brimstone.

Se holbă la el până când o ploaie de scântei o scoase din șocul ei și își dădu seama că Akiva plecase. Nu trebuia să se uite în jur. Îi simțea absența, așa cum i-o simțise întotdeauna – frigul dând năvală să umple golul pe care-l lăsase în urmă. Inima îi bătea cu putere, strânse cădelnița la piept și avu impresia că simte sufletul dinăuntru vibrând. Era pură închipuire; prin argintul vasului nu putea avea niciun indiciu despre ce – despre *cine* – era înăuntru. Dar *trebuia* să fie...

Trebuia să fie.

Îi tremurau mâinile. Tot ce avea de făcut era să deschidă vasul. O impresie a sufletului avea să se filtreze în afară și ea avea să știe imediat.

Îl pregăti. Șovăi. Și dacă nu era?

Gândurile îi erau împrăștiate; veneau și plecau cu grămada, însă unul se tot repeta. *Akiva îi adusese cădelnița ei.* Thiago – aliatul ei – mințise ca s-o țină izolată și singură. Akiva – dușmanul ei – îi adusese cădelnița care ar fi putut… ar fi putut… ar fi putut să conțină… sufletul lui *Brimstone.*

Oare?

O răsucire de încheietură și Karou deschise vasul. O jumătate de secundă. Sufletul îi atinse ușor simțurile.

Și ea știu.

55. BĂRBĂȚIA ÎMPĂRATULUI

Un picior desculț, cu boltă înaltă a tălpii. O gleznă fină, împodobită cu brățări de aur.

Nevo nu voise să vadă, dar muzica brățărilor îi atrase atenția în clipa în care fata ieși pe ușă și zări această imagine secretă mai înainte să-și poată lăsa capul în jos și să-și țintuiască privirea în pământ.

Concubina nopții părăsea haremul pentru a fi escortată peste podul cerului spre camerele private ale Împăratului. Purta văl și era înveșmântată într-o pelerină cu glugă, așa cum erau întotdeauna femeile, care îi ascundeau până și aripile și abia dacă ți-ai fi dat seama că este o persoană, dacă nu i s-ar fi zărit piciorul. Era cel mai mult din cât zărise vreodată Nevo din vreuna dintre concubinele lui Joram și efectul asupra lui l-a luat pe nepregătite.

Numaidecât, a vrut s-o ajute.

S-o ajute să ce? Să evadeze? Asta era amuzant. Datoria lui era să se asigure că ea n-avea s-o facă. El aparținea escortei Săbiile-de-argint, pregătită s-o conducă peste pod. Erau șase soldați, o adevărată paradă. Și de tot râsul: șase gărzi să însoțească o fată pe pod.

O *fată* – nu o femeie? Nevo n-ar fi putut spune de ce gândea astfel – greu de crezut că din cauza piciorului –, dar bănuia că era tânără. Și atunci, ea șovăi.

Când ușile haremului se închiseră cu zgomot în urma ei, ea încremeni în loc.

Nevo simți energia frenetică de sub toate țesăturile acelea delicate. Putu vedea vălul scuturat de o respirație prea rapidă, iar pelerina de niște fiori, nu de frig, ci de groază. De bună seamă că era prima oară pentru ea când făcea drumul acesta.

Gândul îl străpunse.

De vreo câteva ori pe săptămână, el era ales de serviciu la paradă, cum o numeau ei, și învățase că puteai deduce o mulțime de lucruri din modul în care se comporta o femeie, chiar și pe sub atâtea straturi de camuflaj. Pașii lenți, sau hotărâți; pașii mărunți, rapizi, înnebuniți; capul ținut sus sau întorcându-se iute în stânga și-n dreapta, scrutând prin paravanul vălului lumea din afara închisorii ei. Văzuse – sau ghicise – dezgust și resemnare, mândrie, descurajare, dar nu văzuse niciodată până atunci o fată înlemnind și se încordă, gândindu-se că avea să sară.

Podul cerului era o punte îngustă de sticlă, cu orașul dedesubt, departe, și uneori femeile alegeau să sară peste el decât să fie conduse pe el. Pe sub acele pelerine, aripile le erau legate strâns, iar să cadă însemna să moară – sau să încerce să moară. Un soldat avea să sară după ea. Dacă el o prindea, ea era pedepsită; dacă nu, era *el.*

Se mai întâmplase înainte, deși nu de când se afla Nevo aici. El avea numai douăzeci de ani; își căpătase sabia de argint de numai doi ani și fusese promovat în garda personală a Împăratului cu doar două luni înainte. Nu știa ce să facă în situații ca acestea.

Niciunul dintre camarazii din gardă nu se mișcă și nu vorbi. Așteptau, așa că așteptă și el, cu o inexplicabilă nervozitate. Iar când fata începu, în sfârșit, să se pună în mișcare, foarte încet, înainte, tremurând, Nevo ajunse să înțeleagă ceva. Considerase parada de șase gărzi o etalare ridicolă: în caz că se găsea cineva care să nu ia notă de bărbăția Împăratului sau să nu numere femeile pe care le avea și bastarzii pe care îi procrea, iată șase gărzi, fiecare de peste doi metri și jumătate înălțime,

cu coifurile lor împodobite cu panașuri extravagante, gata să atragă toți ochii asupra spectacolului.

Dar poate că era mai mult decât atât în asta. Deoarece, în clipa asta, dacă Nevo singur ar fi fost escorta fetei acesteia, n-ar fi putut jura că și-ar fi făcut datoria. Oricât de puternică era loialitatea sa față de Împărat, existau și impulsuri mai puternice, precum acela de a-i proteja pe cei neajutorați.

Nătărău ești, Nevo, se admonestă el cu o enervare lăuntrică. Unii ziceau că magii lui Joram puteau citi gândurile, iar el spera că nu era adevărat, pentru că, în numai câteva secunde, îngăduise unor viziuni foarte ridicole să-i zboare prin minte – cum o salva el pe această fată și o ducea undeva în siguranță. Mai rău, exista chiar o căsuță de lemn în tablou, o grădină în spatele acesteia și un cer deschis deasupra, fără nicio turlă cât vedeai cu ochii, niciun Turn al Cuceririi, nicio Astrae, niciun Imperiu. Doar un loc mic și sigur, iar el, eroul unei fete necunoscute, fără chip.

Toate astea din cauză că zărise un picior?

Jalnic. Probabil camarazii lui de dormitor aveau dreptate și Nevo ar fi avut nevoie de niște „îngrijire” în casa de plăceri a soldaților. Își zise c-o să se ducă, neapărat, în timp ce mergea, călcând foarte încet cu ghetele sale pe puntea de sticlă. Escorta era împărțită în două triade, cu fata între ele, astfel încât Nevo mergea chiar în spatele ei, potrivindu-și pașii după pașii ei mărunți. Părea atât de mică – toate păreau astfel, încadrate de uriașii soldați. Îi putea auzi respirația neregulată – gâfâielile înalte, șuierătoare, din prag de isterie – și simțea valurile de căldură rostogolindu-se dinspre aripile ei înväluite în mantie.

Parfumul ei era atât de delicat, încât ar fi putut fi mirosul ei natural.

Se întrebă ce culoare aveau părul ei, ochii ei.

Termină. N-ai să știi niciodată.

Marșul era scurt peste podul acela de sticlă. Astrae se deschisese sub ei și se închisese din nou când ajunseseră la capătul celălalt. Fata a fost predată. Un paj o întâmpină la Poarta Alef, iar ea intră și dispăru fără nicio privire spre escorta ei.

În mod absurd, îl duru asta. Ca și când ea ar fi trebuit să-l remarce, să înțeleagă într-un fel că lui îi părea rău de ea?

Nevo știa că în uniforma Gărzii Imperiale el era anonim pentru ea, așa cum ar fi trebuit să fie și ea pentru el, iar gândul acesta îl tulbură și îl înfurie. Se pierduse pe el însuși pentru o uniformă – costumația aceasta argintie strălucitoare, cu panașul ei înfoiat și mânecile clopot foarte lungi, care l-ar fi împiedicat să-și scoată sabia imediat, în caz că ar fi fost vreodată nevoie să-și scoată sabia, ceea ce nu se întâmpla, decât în arena de instrucție, și chiar și acolo era mai mult o lecție de dans decât de luptă. Săbiile-de-argint nu erau ceea ce crezuse el, când fusese selectat din rândurile armatei comune pentru a li se alătura. Fusese ales pentru înălțimea lui, nici măcar pentru abilitatea lui în mânuirea sabiei, de care odinioară fusese mândru să știe că era excepțională. Dar cel care-l recrutase nu-l văzuse luptând. Îl interesase numai înfățișarea lui, rezultatul fiind că Nevo, cu toate podoabele sale, nu era cu nimic deosebit de orice altă Sabie-de-argint din Astrae. Poate mama lui l-ar fi putut distinge, dar cu siguranță că îngrozita concubină a Împăratului nu l-ar fi recunoscut dacă l-ar mai fi văzut o dată, de două ori sau de două sute de ori.

Și de ce i-ar păsa lui dacă ea nu l-ar fi recunoscut?

Nu-i păsa.

Poarta Alef se închise, iar parfumul concubinei era prea subtil ca să zăbovească în aer. Ea plecase la datoria ei, iar Nevo avea să se ducă la a lui și să nu se mai gândească la ea.

Întâmplarea făcea ca postul lui să fie la Poarta Alef. Cu încă un soldat din triada lui, înlocui străjerii de acolo. Ceilalți gardieni din paradă se duseră să-și ocupe posturile lor, mai departe în interiorul turnului de sticlă decât fusese Nevo vreodată. Apartamentele private ale Împăratului îi fuseseră descrise drept un soi de castel în castel, ocupând miezul adânc al Turnului Cuceririi. Poarta Alef era intrarea cea mai la exterior; dincolo de ea, culoarele se ramificau labirintic, astfel încât nu exista nicio cale directă între porțile succesive

— Beit, Gimel, Dalet și așa mai departe, după alfabet[4]. Nevo nu fusese mai departe de Beit, dar ceilalți soldați spuneau că îți punea memoria la încercare să-ți găsești drumul prin turn. Totul era din sticlă mată, atât de multă sticlă, groasă și elegantă, cu un luciu ca mierea, și rezistentă. La instrucție, fuseseră invitați s-o testeze cu săbiile și, deși Nevo era puternic, fusese incapabil

---

[4] Alef, Beit/Bet, Gimel etc. Sunt transliterațiile alfabetului ebraic.

să spargă pereții, nici măcar cu lovituri de bocanci, nici măcar cu mânerul sabiei. Culoarele coteau, strat după strat, prin acea sticlă lucioasă încasabilă, și erau prevăzute cu uși false și fundături, toate menite să zăpăcească și să prindă în capcană invadatorii sau asasinii.

Baftă lor, gândi Nevo. Zece porți păzite stăteau între el și Împărat; nimeni nu pătrundea pe aici. În seara asta el, unul, se bucura să fie cât mai departe de centru cu putință. Gărzile de la Poarta Samekh auzeau uneori… plânsete.

Plânsete.

Femeile din casa de plăceri poate că nu *plângeau,* dar Nevo știa că n-avea să se ducă acolo și, în timp ce stătea la post de-a lungul orelor plicticoase din noaptea lungă, i se păru că adevărata lui corvoadă și încercare grea – în afară de aceea de a sta în picioare nemișcat pentru lungi perioade – era de a-și interzice să se întrebe ce se petrecea înăuntru. Era de-a dreptul ridicol cum cel mai neînsemnat detaliu făcuse fata aceasta reală, cum nu se mai întâmplase cu niciuna dintre toate femeile și fetele din ultimele două luni. Ei bine, și ele fuseseră reale, desigur, însă el izbutise să nu le observe. Ar fi vrut să fi putut și acum.

Se lăsă în voia altei fantezii ca să-și abată gândurile. Era una la fel de zadarnică, dar mai puțin capabilă să-l înnebunească, și anume să-și dorească să nu fi fost niciodată scos din armată ca să devină membru al Săbiilor-de-argint.

Nu era o dorință rațională. Soldele gărzilor erau mai bune – a lui se ducea la familia sa – și șansele de supraviețuire mult mai mari decât în armată, dar spre deosebire de cele mai multe Săbii-de-argint, Nevo fusese mai întâi soldat și cunoștea diferența, iar diferența era profundă.

Dincolo de Astrae, dincolo de ținutul acesta și de următorul, soldații ținuseră bestiile la distanță timp de secole, luptând și murind și, în cele din urmă, învingând. Era o onoare în asta, chiar glorie, deși Nevo ar fi renunțat la glorie pentru onoarea simplă – de a se simți just în zilele și nopțile lui, de a *face* ceva…

Bineînțeles, acum era mai complicat. Războiul Himerelor se terminase și unul nou stătea să izbucnească, dar era greu să simți justețea simplă care existase întotdeauna când luptaseră cu bestiile.

Stelianii erau serafimi. Mai mult decât atât, el nu știa aproape nimic despre ei; nimeni nu știa. Insulele îndepărtate erau, literalmente, în capătul celălalt al globului, schimbând soarele și lunile cu Imperiul, pe rând, niciodată împărțind ziua sau noaptea sau orice altceva; dacă ei greșiseră față de Imperiu în vreun fel, nu se resimțise și de către persoanele obișnuite, care nu nutreau nicio animozitate față de verișorii lor îndepărtați și misterioși. Etalonul lui Nevo era familia lui și își putea ușor imagina cum ar fi decurs discuția cu ei când ar fi aflat că Joram declarase război.

— Cu *cine*? ar fi întrebat tatăl lui, arătând stupefiat. Cu un popor despre al cărui rege nici măcar nu știe cum îl cheamă?

— Dacă *este* un rege, ar replica mama lui. Am auzit că au o *regină.*

— Ei, acuma, ai auzit. Și elementele aerului sunt spionii ei?

— Chiar așa. Și poate ucide cu o singură privire, și fierbe furtuni într-un cazan mare pe care le trimite apoi peste mări.

Ea ar zâmbi zeflemitor. Mama lui avea un zâmbet zeflemitor și adora absurditățile, iar tatăl lui avea un râs tunător, dar și o frunte întunecată de îngrijorare.

— Ce mai luptă ne-am ales să ducem, își închipui Nevo cum s-ar frământa el. E ca și când am azvârli pietre într-o peșteră și am aștepta să vedem ce dă năvală dinăuntru.

Iar Nevo într-adevăr aștepta să vadă. Fuseseră trimiși soli cu declarația lui Joram, în urmă cu două săptămâni, dar nu se întorseseră și nu se auzise vreo veste despre ei. Ce însemna asta? Probabil că se rătăciseră căutând Insulele Îndepărtate și nu înmânaseră încă solia. Erau salvați de război de navigația proastă?

Ar vrea el.

Își înăbuși un căscat. Era în sfârșit dimineață sau pe-aproape. Garda de schimb avea să vină curând…

Poarta Alef se deschise cu un bubuit.

Nevo se ridică în aer dintr-un salt. Haosul se revărsă dinăuntru. Zgomot și aripi și scântei și alergătură și strigăte și… care era protocolul? El apăra poarta de atacuri din afară. Ce trebuia să facă atunci când dezordinea izbucnea dinăuntru? Nimeni nu-i spusese vreodată, și cine erau ăștia? Paji și servitori, plus vreo câțiva din Săbiile-de-argint.

— Ce s-a întâmplat? răcni Nevo, dar nimeni nu-l auzi din pricina hărmălaiei dinăuntru.

Răgete, furie.

Joram.

Fata, gândi Nevo. Și în timp ce pajii și servitorii se împiedicau unii de alții încercând să scape din calea mâniei Împăratului, el își croi cu greu drum înăuntru. Poarta Beit fusese abandonată; unde era Resheph? Fusese și el unul dintre cei care fugiseră? *Fugise*? Incredibil.

Nevo se repezi pe ușă și înaintă mai adânc în apartamentele interioare decât fusese vreodată. Nu știa drumul, dar furia lui Joram era ca un râu pe care el îl urmărea în amonte. Când cotea greșit, se întorcea pe unde venise și găsea calea cea bună. Minute întregi a pierdut în labirintul de sticlă. Vocea Împăratului ba se auzea, ba se stingea. Urletele erau înlocuite de cuvinte, deși Nevo încă nu le putea desluși.

Porțile Gimel, Dalat, Hei, Vav, toate nepăzite; Săbiile-de-argint dăduseră fuga fie afară din turn, fie înăuntru, părăsindu-și posturile. Într-un prim impuls, Nevo a fost îngrozit de lipsa de disciplină, dar apoi și-a dat seama că și el își părăsise postul și începu să i se facă frică. A fost singurul moment în care a tremurat; încă se mai putea întoarce – poate că, în nebunia generală, încălcarea regulamentului său avea să fie trecută cu vederea.

Mai târziu, avea să fie o consolare faptul că, oricum, n-ar fi contat. Deja nimic din ce ar fi zis sau ar fi făcut nu mai conta. Totul se terminase și se decisese cu mult înainte ca el să intre în fuga mare în camera de dormit a Împăratului.

Fântâni clipocitoare, orhidee, ciripit și cârâit de păsări în colivii. Tavanul părea la kilometri distanță deasupra capului – totul de sticlă sclipitoare spuzită cu întregi constelații de lumini care dădeau iluzia cerului de noapte. În mijlocul încăperii, patul ridicat pe un postament, ca un soi de monument al virilității. Era gol.

Joram stătea în mijlocul camerei, cu mâinile în șold. Era puternic, îngroșat de vârstă, dar și călit, deopotrivă, și însemnat cu cicatrice vechi din bătălii. Avea falca proeminentă, fața roșie de mânie și încărcată de dispreț. Purta un halat; i se vedea triunghiul pieptului și părea, cumva, vulgar.

Câțiva dintre ceilalți soldați din gardă erau, de asemenea, aici, stând în jur și arătând – gândi Nevo – neghiobi și mari. Eliav era unul dintre ei. Căpitanul Săbiilor-de-argint însuși fusese de strajă la Poarta Samekh și probabil fusese cel dintâi prezent la scenă – în afară de Namais și Misorias, desigur, gărzile de corp ale Împăratului, care dormeau cu rândul în anticameră. Aceștia stăteau la câțiva pași de stăpânul lor, cu fețele parcă cioplite în lemn. Byon, șeful intendenților, se sprijinea greu pe bastonul lui, paralizia sa fiind mult mai pronunțată ca de obicei.

— Nu l-ai pus tu aici? îl întrebă Joram pe bătrânul serafim.

— Nu, stăpâne. V-aș fi trezit imediat, bineînțeles. Pentru ceva ca asta…

— Un coș cu fructe? zise Joram, în culmea uluirii, apoi din nou – *Un coș cu fructe*! – furia lui întorcându-se și fulgerând prin încăpere ca un glob fierbinte și luminos.

Nevo făcu un pas îndărăt. Își plimbă ochii prin jur după fată. Nu gândea foarte limpede, de fapt n-a gândit *deloc*; până în momentul acela nu-i trecuse prin minte că avea s-o vadă fără văluri și, cu siguranță, că și ea, ca și pieptul lui Joram, ar putea fi… expusă. De îndată ce-o zări – cu coada ochiului, o pată de culoarea pielii în capătul îndepărtat al postamentului – își dădu seama că într-adevăr așa stăteau lucrurile, iar instinctul său a fost să nu se uite, să nu se întoarcă spre ea, ci înapoi pe ușa pe care venise și cât mai departe de aici.

— Explică-mi și mie cum se face că e aici.

Furia lui Joram se prefăcuse în gheață.

— Printre atâtea uși păzite, să ajungă la picioarele patului meu.

Neclintirea ei îl făcu pe Nevo să întoarcă totuși capul.

Era tânără, avusese dreptate. Și era expusă. Goală. Fața ei avea rotunjimi copilărești, dar sânii îi erau deopotrivă rotunzi și plini, nimic copilăresc aici. Părul îi era roșu și ciufulit, iar ochii, căprui. Era prăbușită pe lângă perete, nefăcând niciun efort să se acopere, uitându-se fix la el – la *el* – fără expresie.

Fără să miște.

Aproape de îndată ce Nevo își aținti privirea asupra ei, ea lunecă, încet, într-o parte. El îi urmări coborârea, amintindu-și cât de încet traversase ea podul cerului. *Întocmai ca acum*, încerca mintea lui să-i spună, întocmai ca acum. Dar apoi: tresăltarea ca de cauciuc și destinderea membrelor când atinse

podeaua, clinchetul brățărilor amuțind, și nemișcarea. Focul aripilor ei se stinse. Muri. Pe perete, în spatele ei, rămase o dâră de sânge care, conducând privirea în sus, venea de la o pată roșie de pe sticlă.

Capul ei făcuse asta.

Fusese izbită.

Pe Nevo îl trecură fiori reci și fierbinți, i se făcu rău. Se gândi la Umbrele Care Trăiesc – instinctul său era să dea vina pe bestii și știa că asasinele legendare erau din nou în libertate, cumva încă în viață –, dar nu așa lucrau ele. Umbrele tăiau gâtul.

Și, bineînțeles, știa cine o făcuse. Ochii lui rătăciră prin camera luxoasă, în timp ce frânturi de conversație răzbăteau prin panica lui. Știa *cine,* dar nu știa *de ce.*

— Toți gardienii care au fost de serviciu, îl auzi pe Joram spunând.

Eliav, îngrozit:

— Stăpâne! *Toți*...?

— Da, căpitane. *Toți gardienii.* Credeați, după o neglijență ca asta, că ați mai putea trăi?

— Stăpâne, n-a fost nicio neglijență. Ușile nu s-au deschis niciodată, jur. A fost vreo vrăjitorie...

— Namais? zise Joram. Misorias?

— Domnule?

Joram zise:

— Vedeți să se execute înainte ca orașul să se trezească.

Iar gărzile răspunseră:

— Desigur.

Împăratul dădu cu piciorul în ceva – un coș – care se răsturnă și împrăștie mici globuri roz, unul lovind postamentul patului și explodând cu un sunet asemănător celui pe care trebuie să-l fi făcut capul fetei izbit de perete. Nevo se uită din nou la ea. Nu se putu abține. Vederea ei aici, moartă, când nimeni altcineva nu părea să observe, făcea ca toată scena să fie un soi de halucinație. Nu era, bineînțeles. Totul se întâmpla aievea și el înțelese cu un soi de claritate filtrată că avea să fie spânzurat.

Dar nu și *de ce.*

Doar că era ceva în legătură cu un coș de fructe.

56. O SURPRIZĂ

Zgâlțâită, Zuzana se trezi și nu știu unde se afla. Era întuneric; aerul era greu și mirosurile înțepătoare – de pământ, combinat cu mirosuri puternice de animal, cu un iz de descompunere în fundal. O atingere, blândă, pe umărul ei, și vocea lui Karou:

— Trezește-te, zicea ea, în șoaptă.

Zuzana deveni conștientă de mușchii ei dureroși și își aminti totul.

Oh, da. Castelul monstruos.

Clipi, până reuși s-o vadă pe prietena ei, în lumina slabă a lumânării.

— Cât naiba e ceasul? mormăi ea.

Gura îi era atât de uscată, încât părea că deșertul însuși se făcuse ghem și își petrecuse noaptea în ea. Karou îi puse o sticlă cu apă în mână.

— E devreme, zise ea. Nu s-a luminat încă de ziuă.

— Devreme e o prostie, gemu Zuzana.

Lângă ea, Mik încă dormea. Ea luă o înghițitură de apă și o plimbă prin gură. Mai bine. Clipi în semiîntuneric și se concentră asupra lui Karou. Simți un mic șoc și amorțeala somnului i se risipi.

— Plângi, zise ea.

Ochii lui Karou erau umezi; avea o strălucire fixă în ei și o rigiditate în maxilar. Zuzana încercă să interpreteze expresia, dar eșuă. Nu putea să spună dacă prietena ei era bucuroasă sau tristă, doar că era *hotărâtă.*

— Sunt bine, zise Karou, dar am nevoie din nou de ajutorul tău.

— Da, bine, se învoi Zuzana, sperând că nu va însemna să curețe răni oribile. Cu ce anume?

— O resurecție. Trebuie s-o termin mai înainte ca Thiago sau Ten să vină aici.

Karou zâmbi, dar din nou era imposibil să interpretezi, nici bucuroasă, nici tristă, ci oțelită.

— Vreau să fie o surpriză.

57. UN COȘ CU FRUCTE

— Un coș cu fructe, repetă Akiva, nevenindu-i să creadă.

Când Joram declarase război Stelianilor, de bună seamă că trebuie să se fi pregătit pentru mai multe scenarii, dar Akiva se îndoia că Împăratului îi trecuse vreo clipă prin minte că inamicul ales de el ar putea… *să-l refuze.*

Akiva se întorsese la Capul Armasin cu regimentul său, unde veștile circulau prin gura cercetașilor și a soldaților și prin mici misive legate de picioarele cobelor; veneau în fragmente și în șoapte, minciunile, adevărul și supozițiile amestecate cu rapoartele oficiale, care erau la fel de pline de minciuni ca și zvonurile, și au trecut vreo câteva zile până când Akiva, Hazael și Liraz să aibă destule piese ca să refacă puzzle-ul.

Se părea că nu solia lui Joram fusese cea care adusese răspunsul Stelianilor. Într-adevăr, mesagerii nu se mai întorseseră, ba, mai mult, comunicarea cu trupele de avangardă staționate în Califis fusese întreruptă și o misiune de recunoaștere dispăruse, de asemenea, de pe hartă. Toți serafimii trimiși în direcția Insulelor Îndepărtate se evaporaseră. Numai veștile acestea și-i dădeau fiori reci lui Akiva, deși îi stârneau totodată imaginația. Ce se întâmpla dincolo de marginea lumii?

Și apoi… un coș cu fructe.

Acesta fusese răspunsul lor. Cu adevărat, nu era nimic mai sinistru decât atât. Nu era un coș cu capetele sau măruntaiele solilor; fructele nici măcar nu fuseseră otrăvite. Niște fructe obișnuite, de un soi tropical necunoscut în Imperiu. Degustătorii Împăratului le declaraseră „dulci”.

Existase și un bilet. Despre mesajul său, rapoartele difereau, însă cel în care credea Akiva venea de la nepotul unui intendent imperial și spunea astfel – în serafica arhaică, scris de o mână feminină și cu o pecete de ceară ilustrând un scarabeu: *Mulțumim, dar cu respect trebuie să declinăm propunerea voastră oficială, fiind ocupați cu altceva mult mai plăcut, în prezent.*

Tupeul mesajului, amuțitoarea sa insolență îi tăiase respirația lui Akiva.

— Eu tot nu pricep, zise Liraz, când șocul inițial se risipi. Cum explică asta Rupesăbiile?

„Rupesăbii” era porecla dată de Bastarzi Săbiilor-de-argint, implicând că armele lor elegante n-ar fi rezistat unei lovituri într-o luptă adevărată – nu că-i văzuseră vreodată luptând. Singurul fapt indisputabil al misterului era că, în urmă cu două zile, Astrae se trezise cu priveliștea a paisprezece Săbii-de-argint atârnând în spânzurătoarea de la capătul Căii de Vest.

— Păi, zise Hazael, trebuie să fi fost *modul de expediere* a coșului cu fructe. Vezi tu, când tatăl nostru s-a trezit, dimineața, coșul era pur și simplu la picioarele patului său și nimeni nu i-a putut spune cum ajunsese acolo. Prin zece porți păzite, în inima apartamentelor private interioare, unde el se credea la adăpost de orice vizitator, chiar și de Umbrele Care Trăiesc.

— Nici măcar Umbrele Care Trăiesc n-ar fi putut face asta, zise Akiva și încercă să deducă ce fel de magie fusese la mijloc.

Invizibilitatea nu-ți era de folos împotriva ușilor închise. Oare emisarul Stelian pătrunsese prin pereți? Păcălise fiecare gardian în parte? Pur și simplu comandase mintal ca darul să fie acolo? Asta era o idee. Mai exact, de câte erau în stare Stelianii? Uneori, când se concentra profund, lucrând la vreun truc magic, Akiva își imagina fire de legătură întinse peste marile suprafețe ale oceanelor și ajungând, în cele din urmă, la Insule – insule verzi scăldate într-o lumină ca mierea, cu aerul dimineții sclipitor de ceața care se evapora și aripile unor păsări iridescente, și se întreba: Oare sângele lui îl făcea Stelian? Sângele lui Joram nu-l făcuse al lui; de ce ai mamei sale l-ar face al ei?

— Paisprezece Rupesăbii legănându-se pe Calea de Vest!

Hazael fluieră încetișor.

— Imaginează-ți priveliștea, tot argintul acela orbindu-te în soare.

— Poate spânzurătoarea să țină paisprezece Rupesăbii, uriași cum sunt ei? se întrebă Liraz.

— Poate că se va prăbuși sub greutatea lor și la revedere, zise Akiva – referindu-se la spânzurătoare, nu la gardieni.

Nu-i plăceau lui Rupesăbiile, dar nici nu le dorise moartea. Clătină din cap.

— Crede Împăratul că e mai în siguranță acum?

— Dacă da, n-are minte, zise Hazael. Mesajul e clar. Bucură-te, te rog, de fructele astea minunate, în timp ce meditezi la toate căile prin care am putea să te ucidem în somn.

Sumbră cum era toată povestea – cu imaginea macabră a spânzurătorii încovoiate de greutatea a paisprezece gardieni – cea mai supărătoare veste a venit ca un gând de pe urmă, și de la un bastard. Într-adevăr, numai un bastard ar fi observat-o sau i-ar fi păsat de asta.

Melliel era sora vitregă mai în vârstă care vorbise din partea bastarzilor la sfârșitul războiului. Era îndesată, plină de cicatrice și de tatuaje; lupta cu un topor și își purta părul cărunt tuns scurt ca bărbații. Nu exista nimic feminin în Melliel, în afară de voce, care și atunci când răcnea păstra un ton muzical. Uneori, cânta la focurile de tabără din campanie, iar cântecele sale epice erau emoționante cum puține lucruri reușeau să fie pe un câmp de bătălie. Era detașată în capitală sau fusese, până în urmă cu două zile. Acum făcea parte dintr-un detașament de bastarzi trimiși în vest, în cețurile și pe urmele trupelor dispărute misterios. De parcă Imperiul n-ar fi pierdut destui soldați în bătăliile finale ale războiului. Toate trupele sale suferiseră pierderi, dar niciuna mai mult ca bastarzii.

— Bineînțeles că el avea să trimită bastarzii, șuierase Liraz, când auzise de misiunea lor. Cui îi pasă dacă bastarzii se mai întorc?

Melliel, totuși, a zis că era bucuroasă că pleca – bucuroasă să fie liberă de pânza de păianjen care era Astrae. Ea fusese cea care le povestise ce se mai întâmplase în Turnul Cuceririi, în timp ce Rupesăbiile se legănau în ștreang.

— Un cadavru înfășurat în giulgiu a fost... evacuat... prin Poarta Tav, în aceeași dimineață.

Tav era ultima poartă a Turnului. Folosea drept trapă de deversare, exclusiv pentru dejecții, locul prin care acestea erau aruncate în mare.

Akiva se pregăti sufletește.

— Cine?

Melliel își mestecă obrajii pe dinăuntru.

— Nu se poate ști sigur, dar... aparent nimeni nu s-a gândit să elibereze din post escorta haremului. Soldații au așteptat două ceasuri la Poarta Alef, până când un intendent i-a observat și i-a trimis de acolo.

Akiva simți vestea în măruntaie și, în clipa următoare, în pumni – un val fierbinte care îl făcu să și-i încleșteze atât de tare încât antebrațele parcă îi luară foc. Dinspre Liraz se auzi un sunet înecat; Hazael respira mai greu și se întoarse brusc, îndepărtându-se câțiva pași, lăsând în urmă dâre de scântei. Se opri și veni înapoi. Fața lui frumoasă era roșie. Liraz tremura, cu pumnii la fel de strânși ca și ai lui Akiva.

Escorta haremului era procesiunea Săbiilor-de-argint care conducea concubinele spre și de la patul Împăratului. „Serviciul de paradă”, cum îi ziceau ei. Mama lui Akiva făcuse acest drum cu ani în urmă, cine știe de câte ori – la una dintre întoarceri cu el însuși la început de viață în pântecele ei. Mamele lui Liraz și Hazael, de asemenea, la fel și a lui Melliel, și a multor alte neștiute fete și femei. Se părea că, în dimineața spânzuraților, concubina care ar fi trebuit să iasă prin Alef, fusese expediată în schimb prin Tav, laolaltă cu murdăriile nopții.

„Îngrozitor ce s-a întâmplat cu ea”, auzi Akiva în minte – vocea crudă, ațâțătoare a tatălui său, prima oară când catadicsise să-i vorbească. Oare și mama lui fusese expediată prin Poarta Tav?

Un val de sfârșeală îl cuprinse. Cum putea viața să fie atât de neobosit de urâtă? Războiul se sfârșise, dar ambele tabere încă măcelăreau civili; Împăratul își ucidea nepăsător concubinele în dormitorul lui și își trimitea bastarzii în necunoscut, să moară bătând toba pentru mai mult război. Nu era nimic bine pe lume, absolut nimic. Iar acum, când până și amintirile lui de fericire fuseseră întinate, Akiva se trezi în cădere liberă.

Oare chiar vorbise serios? Chiar nu avusese niciodată încredere în el? Ar fi vrut s-o contrazică; el își *amintea.* Își amintea zilele acelea – nopțile acelea – cu mai multă limpezime decât despre oricare din viața lui, și cum se ghemuia în brațele lui, în somn, și cum, când se trezea și îl vedea, ochii ei căprui reveneau la viață cu lumină. Chiar și pe eșafod și, din nou, în Marrakech, după ce rupseseră iadeșul, dar mai înainte ca ea să fi înțeles…

Înainte ca ea să fi știut ce făcuse el.

Poate că el nu văzuse decât ceea ce voise el să vadă. Nu mai conta acum. Nu mai exista lumină în ochii ei, nici pentru el și, mai rău, nici pentru nimic.

Dimineața, când Melliel porni la drum împreună cu trupa ei, Akiva stătea pe metereze, cu Liraz și Hazael, și îi văzu plecând. O parte din el își dorea să fi plecat și el, de asemenea, spre cețuri, mistere, trupe dispărute și toate celelalte, ca să vadă Insulele Îndepărtate și, poate s-o întâlnească pe aceea care îi scrisese un asemenea mesaj Împăratului.

Însă locul lui era aici, pe partea asta a lumii. Chemarea lui era aici, și penitența lui: să facă ceea ce îi spusese lui Karou că va face, adică orice și totul.

Ce însemna orice? Ce însemna totul?

Știa, dar i se părea că se ridică în fața lui la fel de uriaș și de insurmontabil ca munții din sud.

Rebeliune.

Cu Madrigal, în templu, totul păruse cu putință. Era, oare? Avea să găsească vreo simpatie între soldați? Exista o nervozitate a tuturor, știa, și o disperare tăcută. Se gândi la Noam la apeduct, întrebându-l nestăpânit când avea să se termine odată. Existau mai mulți ca el, dar mai erau și cei care, de asemenea, își revendicau femeile și copiii pe răbojurile lor și râdeau, când li se usca cerneala tatuajelor. Asta întotdeauna avea să fie adevărat; întotdeauna aveau să fie două tipuri de soldați. Cum avea să-i găsească el pe cei buni și să-i recruteze, să aibă încredere că vor păstra secretul când el va continua lucrarea de cernere lentă în vederea constituirii unei rebeliuni?

Plutonul lui Melliel era doar o licărire la orizont, acum. Stâncile înălțate ale promontoriului blocau vederea dinspre mare, din punctul lor de observație, dar mirosul ei curat se simțea în aer, iar cerul era imens și adânc. În sfârșit, frații lor bastarzi dispărură în el.

— Și acum? întrebă Liraz, întorcându-se spre Akiva.

Nu știa ce voia să spună. Liraz. Încă nu știa ce să creadă despre sora lui. Acceptase convocarea păsărilor și eliberarea kirinului cu precauție, dar păruse mai suspicioasă și mai atentă de când se întorsese el din tabăra rebelilor. Cu vestea că himerele se apucaseră să întoarcă atacurile asupra civililor, se temea că ea va insista să le dezvăluie superiorilor locul unde se ascundeau.

Exista o energie neliniștită în ea, aripile ei aruncând scântei la fiecare pas.

— Cum se începe? întrebă ea.

Se opri, îl fixă cu privirea și ridică mâinile. Mâinile ei înnegrite de tatuaje.

— Ai spus că nu trebuie decât să începi. Deci, cum începem?

Să înceapă? *Îndurarea atrage îndurare*, îi spusese Akiva. Nu prea știa ce să-i răspundă.

— Vrei să spui…?

— Armonia cu bestiile? completă ea. Nu știu. Știu doar că m-am săturat să primesc ordine de la indivizi precum Jael și Joram. Știu că în fiecare noapte o fată trebuie să traverseze podul cerului știind că nimeni n-o va ajuta. Acelea sunt *mamele noastre.*

Vocea îi era neprefăcută.

— Noi suntem săbii, ne spun ei nouă, iar săbiile n-au nici mamă, nici tată, dar eu am avut una odată și nu-mi amintesc nici măcar numele ei. Nu mai vreau să fiu asta.

Din nou, își ridică mâinile.

— Am făcut niște lucruri…

Vocea i se frânse.

Hazael o trase spre el.

— Toți am făcut, Lir.

Ea clătină din cap. Ochii îi erau mari și strălucitori. Fără lacrimi, nu Liraz.

— Nu ca mine. N-ați fi putut. Voi sunteți buni. Amândoi sunteți mai buni decât mine. Voi i-ați ajutat, nu-i așa? În timp ce eu am… în timp ce eu…

Nu continuă.

Akiva îi luă mâinile într-ale sale, acoperindu-i tatuajele negre ca să nu fie nevoită să se uite la ele. Își amintea ceea ce îi spusese Madrigal, cu ani în urmă, cu mâna așezată pe pieptul lui și cu mâna lui peste a ei.

— Războiul e tot ceea ce am fost învățați să facem, Lir, îi spuse el surorii lui acum. Dar nu mai trebuie să fim așa. O să fim tot noi, numai că…

— Niște noi mai buni?

El dădu din cap.

— Cum?

Nerăbdarea o luă din nou în stăpânire. Se desprinse de lângă el și își reluă mersul în sus și-n jos.

— Trebuie să fac ceva. Acum.

Hazael vorbi:

— Începem prin a-i aduna și pe alții. Acesta e primul nostru pas. Știu și cu cine să începem.

Da, își dădu seama Akiva. El avea s-o facă.

— E prea lent, zise Liraz, cu înfocare.

Și Akiva încuviință. Ideea de pași – de progresare prudentă a planului și de recrutare, de stratageme și de subterfugii – făcea ca totul să pară mult prea lent.

— Liraz are dreptate. Câți vor mai muri în timp ce noi șoptim secrete?

— Și atunci? întrebă Hazael.

Departe, în zare, cerul era despicat de o linie de taifunari în mișcare. Uriașele păsări erau atrase de un soi de busolă internă către nodurile de convergență a vânturilor, către potop și tumult, către mările frământate, grindină și naufragii, și săbii de fulgere; nimeni nu știa de ce, dar în clipa aceea, Akiva simți aceeași atracție în el însuși – spre centrul propriei furtuni în fierbere.

— Întotdeauna ăsta trebuia să fie primul pas, zise el. Numai că vine cu optsprezece ani întârziere.

Știa ce trebuia să fi făcut atunci și știa și acum. Câtă vreme Joram rămânea la putere, lumea lor avea să cunoască războiul și nimic altceva decât războiul. Hazael și Liraz erau încruntați, așteptând să continue.

Akiva spuse:

— O să-l ucid pe tatăl nostru.

58. MIERE ȘI VENIN

Corpul stătea pe podea. Era aproape perfect asemănător celui pe care Karou îl jelise, iar când ea ieși din transă și îl văzu acolo, scoase un mic scâncet și se sili să se abțină de a cădea în genunchi și a-și înfunda capul în adâncitura gâtului său. Dar corpul era doar atât: un *lucru*, încă, o carapace fără vreun suflet care să-l anime pentru a-i răspunde la îmbrățișare. Se stăpâni, scoase menghinele de pe brațele și mâinile ei – cu prea multă grabă. Soarele era deja sus pe cer, iar Ten cu siguranță avea să vină să adulmece prin jur, în orice clipă. Karou voise să nu mai

piardă timp cu slăbitul șurubului menghinelor și în vreo două locuri îi agățară pielea.

— Ah! Stai! strigă Zuzana. Nu te mai maltrata!

Karou îi ignoră mâinile fluturătoare și zise:

— Repede. Aprinde tămâia.

— Cred că vine cineva, zise Mik din prag.

Karou dădu din cap.

— Scândurile, zise ea.

El închise ușa și o baricadă. Nu înlocuiseră drugul – ar fi făcut prea mult zgomot să bată piroanele acelea uriașe înapoi în zid. În schimb, Mik venise cu ideea să sape două șanțuri în podeaua de pământ, în care acum fixase scândurile, proptindu-le în unghi de ușă, una sub clanță și una sub balamale. Karou spera că aveau să țină.

Pași înăbușiți de pernuțele labelor, un ușor râcâit cu ghearele pe trepte.

Tămâia era aprinsă. Zuzana i-o întinse, iar mâna lui Karou tremură când o așeză pe fruntea corpului. Fumul se înălță într-un fuior subțire, înainte de a fi risipit de răsuflarea lui Karou. Mirosul de sulf; de aici își luase Brimstone[5] numele. Karou se întrebă cum se numise înainte de a deveni resurecționist, când era doar un sclav în ocnele infernale ale magilor.

Ușa se zgâlțâi ușor, când Ten încercă s-o deschisă și întâmpină rezistență neașteptată. O clipă de tăcere surprinsă, apoi un pumn bubui în lemn.

— Karou?

Ea – și ridică brusc capul. Nu era Ten. Era Thiago. *La naiba.*

— Da? strigă ea.

— Am urcat să văd dacă ai nevoie de ceva. Cum de e ușa blocată?

Cum, într-adevăr, gândi Karou, care nu avusese niciodată ocazia să-și ceară înapoi drugul. Oare crezuse că rezolvase el problema cu enervanta ei nevoie de intimitate? Ei bine, existau mai multe căi de a și-o afirma. Răspunse doar:

— Numai puțin.

În pauza care urmă, Karou manevră febril cădelnița – se crispă când lanțul zornăi, de teamă că el avea să ghicească ce făcea ea – și apoi pumnul lui lovi din nou în ușă:

— Karou?

---

[5] Sulf, în limba engleză.

— Un *minuţeeel,* cântă ea, acoperind cu vocea scrâşnetul capacului cădelniţei la deschidere.

Se lăsă în genunchi lângă corp. Privi cu atenţie, aşteptă.

Sufletul se revărsă din cădelniţă, copleşind-o cu prezenţa lui. Era ca licuricii într-o grădină. Ca o mie de ochi strălucind din întuneric. Era licărire şi ramificare, miere şi venin, pupile ca fantele şi smalţ neted, încălzit de soare.

Era Issa.

Karou deveni conştientă de bătăile propriei inimi, una, două, trei; pulsaţii distincte, aproape dureroase. Patru, cinci şi femeia-şarpe deschise noii săi ochi şi clipi.

Karou îşi înăbuşi un suspin; timpul încremeni, suspendat, iar suspinul crescu în ea. Thiago lovi mai tare în uşă:

— Lasă-mă să intru, zise el, cu vocea camuflată în calm, fără să izbutească să-şi ascundă mânia crescândă.

Karou nu-i răspunse. Susţinu privirea Issei.

Prin ce a trecut? Cum a murit? Ce ştie? Ce o să spună?

De-a lungul noului corp, carnea ce fusese inertă, deveni, încet, vie. Subtila contracţie a muşchilor, tresăririle degetelor, o bătaie de inimă. Pieptul Issei se ridică, inspirând prima ei gură de aer. Buzele i se deschiseră şi prima ei expiraţie – cea dintâi – purtă cuvintele:

— Copilă dulce.

Suspinul lui Karou răbufni, iar faţa ei găsi locul dorit, la gâtul Issei, unde carnea omenească făcea trecerea spre gluga de cobră – ciudatul amestec de căldură şi răceală, pe care Karou îl cunoscuse de când era mică şi Issa o ţinea în poală, legănând-o ca să adoarmă, jucându-se cu ea, învăţând-o să vorbească şi să cânte, iubind-o şi fiindu-i jumătate de mamă. Yasri fusese cealaltă jumătate; între cele două femei himere crescuse ea. Twiga nu-şi asumase un rol principal, iar Brimstone…

Brimstone. În clipa în care Karou îi pipăise sufletul Issei, la malul râului, o recunoscuse şi simţise cea mai stranie ambivalenţă de emoţii: exaltare şi înfrângere, dragoste şi dezamăgire, bucurie şi disperare sălbatică. Niciuna din părţi n-o copleşea pe cealaltă. Chiar şi acum emoţiile erau echilibrate în balanţă. Issa nu era Brimstone, dar… Issa era Issa, iar Karou o strânse în braţe şi îi simţi braţele, tremurătoare, nesigure şi noi, urcând şi încolăcindu-se în jurul ei, la rândul lor.

— M-ai găsit, șopti Issa, iar din ciudatul ei echilibru de fericire și tristețe, cuvintele acestea o împinseră pe Karou în confuzie.

Pentru că nu ea o găsise.

Ci Akiva.

Însă nu era timp să se gândească la asta acum. Karou se ridică și se dădu mai în spate, permițându-i astfel femeii-șarpe o priveliște clară asupra mediului înconjurător. Când îi văzu pe Mik și pe Zuzana, făcu ochii mari. Zâmbi și, oh, fața ei era atât de frumoasă – nu era fața pe care Karou o cunoscuse și o iubise, dar era asemănătoare în frumusețea ei senină de madonă, cu pielea fără cusur, și în blândețe –, iar încântarea ei înflori atât de spontan și de pur. O cunoștea pe Zuzana la fel cum Zuzana o cunoștea pe ea: din caietele de schițe ale lui Karou; Mik nu fusese încă portretizat când arseseră portalurile. Zuze îi oferi un zâmbet tâmp și o fluturare de mână, iar Issa slobozi un mic hohot de râs ruginit.

Karou șopti:

— Issa, am o mulțime să-ți spun, cum sper că și tu ai să-mi spui mie, dar ăsta e Thiago…

Făcu semn spre ușă, tocmai când aceasta se zdruncina sub o lovitură de picior.

Ochii Issei se înnegurară la menționarea Lupului.

— Trăiește, zise ea.

— Da. Și o să fie foarte surprins să te vadă.

Puțin spus.

Era neapărat necesar ca Thiago să nu afle cum se întâmplase ca Issa să se afle aici; Karou îi spuse doar atât și o ajută pe Issa să se ridice în capul oaselor. Apoi îi făcu semn lui Mik să apuce de una dintre scânduri, iar ea o luă pe cealaltă.

— Karou, zise Thiago, iar falsul lui calm dispăruse de-a binelea. Deschide ușa. Te rog.

Karou îi făcu semn din cap lui Mik și, fără zgomot, scoaseră scândurile și se dădură la o parte, astfel încât următoarea lovitură de picior a lui Thiago o buși de perete, speriindu-l – și pe el, și pe Ten, din spatele lui – cu detunătura ca de armă.

— Bună dimineața?! zise Karou, ca pe o interogație, în timp ce se uita, cu inocență nedumerită la ușa deschisă exploziv. Scuze, încheiam o resurecție. Nu voiam să fiu întreruptă la jumătate.

Se uită la Ten și adăugă:

— Știi ce părere am eu despre asta.

Fruntea lui Thiago se încruntă.

— O resurecție? Cine?

Aruncă o privire în cameră și nu-i văzu decât pe Zuzana și pe Mik. Ușa deschisă i-o ascundea pe Issa, dar Karou o împinse mai mult la perete, iar când Thiago văzu cine era acolo, ochii i se măriră, apoi i se îngustară. La fel și ai lui Ten, înainte de a se întoarce cu o privire de suspiciune feroce asupra lui Karou.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi, Karou spuse, pe un ton de blând reproș:

— Nu mi-ai spus niciodată că sufletul Issei era aici.

Făcu semn spre grămada de cădelnițe.

— Știi cât de mult mai rapid ar fi mers resurecțiile, dacă aș fi avut-o pe ea ca ajutor de la început, în loc de Ten?

Avu satisfacția să-l vadă pe Lupul Alb rămas fără grai. Deschise gura să răspundă, dar niciun sunet nu-i ieși.

— Nu este, îngăimă el, în cele din urmă. Nu se poate să fie.

— Este, zise Karou, după cum vezi.

Bineînțeles, nu era cu putință ca sufletul Issei să fi fost în grămada de cădelnițe, și amândoi știau asta la fel de bine. Acelea erau sufletele tuturor soldaților care fuseseră sub comanda lui Thiago și muriseră în bătălia de la Capul Armasin. Issa n-ar fi putut niciodată să se afle printre ele. Totuși, iat-o aici, iar Karou privi cum pe fața lui Thiago se succedară expresiile de la uluire, la confuzie și apoi la frustrare, în timp ce încerca să găsească o explicație.

Se fixă la neîncredere.

— Al cui suflet este acesta, de fapt, și de ce ai irosit resursele pe un asemenea corp?

Issa însăși îi răspunse:

— Un asemenea corp? întrebă ea, studiindu-se. De când au devenit naja o irosire a resurselor?

Era o întrebare corectă; Issa nu era soldat, dar o mulțime de naja erau, ca Nisk și Lisseth, de pildă.

Thiago răspunse tăios:

— De când am dezvoltat nevoia presantă de *a zbura*, iar naja nu au aripi.

— Și aripile tale unde sunt? i-o trânti Issa.

Se întoarse și o măsură din privire pe Ten.

— Dar ale tale?

Alte întrebări juste. Thiago nu-i răspunse.

— Cine ești tu? o întrebă.
— Te asigur, Thiago, este cum spune Karou.
Șovăind, își luă trupul în stăpânire, ridicându-se încet și cabrându-se pe coada ei de șarpe, înfășurată în mușchi, groasă cât coapsele unei femei. Deja vârful cozii sale zvâcnea așa cum își amintea Karou că-i era obiceiul. Miracolul creației o surprinse cum nu i se mai întâmplase de multe săptămâni; devenise atât de tracasată, că își pierduse capacitatea de a fi uimită – de resurecție, de magie, de *ea însăși.* O recrease pe Issa. Ea făcuse asta.
Issa îi spuse lui Thiago:
— Eu sunt Issa din neamul naja și timp de optzeci și patru de ani am slujit alături de Brimstone. În acest timp, câte corpuri a făurit el pentru tine? Neînfricatul Lup. Nu mai puțin de cincisprezece, desigur. Și tu n-ai spus nici măcar o dată mulțumesc.
Zâmbetul ei fermecător n-o mai făcea să sune ca pe o mustrare, ci aproape ca pe o drăgăstoasă reamintire.
— Să-i mulțumesc? Pentru ce? El și-a făcut slujba lui, iar eu mi-am făcut-o pe a mea.
— Într-adevăr, nici tu nu ai cerut mulțumiri. Sau adulație.
Nu exista nici pic de sarcasm în glasul Issei. Tonul ei era la fel de dulce ca și zâmbetul, dar oricine îl cunoștea cât de cât pe Thiago ar fi înțeles că ea îl lua peste picior. Adulația era ca vinul pentru Lupul Alb; mai mult, ca apa și ca aerul. Ori de câte ori se întorcea în Loramendi dintr-o campanie victorioasă – în ora, *în clipa* în care se întorcea – drapelul cu blazonul său se desfășura pe fațada palatului. Trâmbițele sunau asurzitor, iar el mărșăluia țanțoș în uralele orașului. Curierii erau trimiși înaintea lui ca să pregătească lumea. Nimeni nu se supăra pe el pentru asta; deși toate uralele erau aranjate, erau oferite sincer, iar Thiago se desfăta cu ele.
Acum, gura i se înăsprise.
— Prea bine, atunci, Issa din neamul naja, spune-mi: cum se face că sufletul tău a ajuns aici?
Issa nu se pierdu cu firea, nu tuși, nu șovăi, nu se uită pe furiș la Karou. Spuse, cu deplină sinceritate:
— Generale, nu știu. Nici măcar nu știu unde este „aici” ăsta.
Abia atunci se întoarse spre Karou, cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Suntem în lumea umană, îi spuse Karou, iar sprâncenele Issei se înălțară și mai mult.

— Ei bine, ciudată veste. Sunt sigură că ai multe să-mi povestești.

Și tu mie, gândi Karou. *Sper.* Acum, dac-ar putea să se debaraseze de Lup. Și de iscoada lui.

— De unde a venit? întrebă Thiago, pe un ton care tăia minciuna. De unde a venit, *de fapt*?

Se uita la Karou, iar ea nu șovăi.

— Ți-am spus, zise ea, arătând spre muntele de cădelnițe.

— Asta nu-i cu putință.

— Totuși, iat-o.

El doar se uita țintă la ea, de parcă ar fi putut să-i extragă adevărul forând cu ochii. Karou îi susținu privirea cu îndrăzneală. Tu îți spui minciunile tale, gândi ea. Eu o să mi le spun pe ale mele.

— Și cel mai bine este, zise ea, că n-o să mai am nevoie de ajutorul lui Ten. De acum o am pe Issa. Și pe prietenii mei.

Făcu semn spre Zuzana și Mik, care urmăreau toată scena din adâncul nișei ferestrei.

— Păi, atunci, asta este o zi fericită, răspunse Thiago, tonul său transmițând orice, numai fericire nu.

Karou știuse, bineînțeles, că el avea să fie supărat – că blocase ușa, că executase o resurecție pe care o alesese ea singură, că introdusese un mister în persoana Issei și că în mod clar îl mințea în față –, totuși, privirea malițioasă pe care o întoarse asupra ei i se păru din cale-afară de exagerată.

Maliție. Sclipitoare, otrăvitoare rea-voință.

Da, *acum* Karou tresări. Nu mai văzuse privirea asta în ochii lui de… de când era Madrigal și își amintea cum se terminase episodul acela.

— Este o zi fericită, zise ea, simțind că dă înapoi.

Nu că ar fi uitat privirea aceea, dar văzând-o din nou, își aminti fierbințeala pietrei negre sub obrazul ei, șuierul aerului despicat la căderea securii. Issa o luă de mână, iar ea i-o strânse cu putere, atât de recunoscătoare pentru prezența ei.

— Într-adevăr o să lucrez mult mai repede acum, zise ea. Nu asta contează?

Asta și faptul că Akiva a fost cel care mi-a adus cădelnița, că el a fost aici, chiar sub nasul tău.

— Cum spui tu, zise Thiago.

Și Karou a fost convinsă că nu-și imaginează, când el, plimbându-și privirea prin cameră, și-a ridicat capul exact cum făcuse atunci când îi simțise mirosul în curte. Freamătul nărilor lui a fost subtil, dar neîndoielnic, iar ochii i se îngustaseră cu suspiciune.

N-avea să simtă nimic altceva decât tămâia, își spuse ea în gând. Nimic decât înțepătorul miros al sulfului.

Cel puțin, spera din toată inima.

— Sunt sigur că nu trebuie să-ți amintesc ce e în joc, îi spuse el.

Iar ea clătină din cap că nu, dar când el se întoarse să plece, se întrebă la ce se referise. La soarta poporului ei? La succesul rebeliunii? Ea îl sfidase; nu putea să nu se gândească, alarmată, că se referise la ceva mai personal decât asta.

Ce era în joc? Simțea că se clatină pe marginea unei prăpăstii, izbită de rafale de vânt. Ce *nu* era în joc?

Și atunci, în pragul ușii, Lupul schimbă o privire cu Ten, care era atât de încărcată de uneltire – de planuri de *contracarare* –, încât Karou avu o străfulgerare de înțelegere care-i înghență sângele în vene și-i făcu mintea să deruleze într-o clipă ultimele zile și săptămâni.

Supravegherea permanentă, întrebările, toate aluziile și semnele prevestitoare. „Ai putea fi din nou kirină”, îi spusese Ten. „Eu te-aș reînvia. Trebuie doar să-mi arăți cum”.

Sugestia fusese respingătoare – să-și pună sufletul în mâinile lui Ten? Chiar dacă puțul n-ar fi figurat în plan – deși figura – păruse atât de deplasată. Iar acum Karou înțelese de ce.

Ten era menită s-o înlocuiască. Thiago nu voia s-o *ajute* pe Karou. Voia să *nu aibă nevoie de ea.*

Karou simți că i se deschid ochii și că îl vede pe Lupul Alb clar pentru prima oară de când o găsise rătăcind printre ruinele din Loramendi.

El încă mai vrea să mă omoare.

Un val fierbinte începu să i se răspândească din piept în membre, urcându-se pe gât ca o roșeață. Îi venea să urle. Îi venea să se proțăpească drept în fața lui și să urle cât de tare putea, dar chiar mai mult decât atât îi venea *să râdă.* Oare el chiar credea că Ten putea să facă treaba asta? Ei îi luase ani buni ca s-o învețe lângă Brimstone și, chiar sub călăuzirea lui,

nu era doar un exercițiu, ci în egală măsură un har. N-avea să uite niciodată mândria ei la primul „Bravo” pe care-l câștigase sau surprinderea și respectul din vocea lui Brimstone când văzuse, în pofida tuturor așteptărilor lui, că ea avea afinitate pentru magie.

Ten n-ar fi putut conjura un corp mai mult decât ar fi putut cânta Virko un concert la vioara lui Mile.

Karou îi înțelegea jocul lui Thiago, acum; dăduse greș, iar el încă mai avea nevoie de ea. Așadar, jocul lui trebuia să se schimbe.

Cum?

59. COPILĂ DULCE

— Nu te mai holba la sânii ei.

— Ce?

Mik se întoarse spre Zuzana și pete trandafirii îi înfloriră în obrajii lui blonzi.

— Nu mă holbez!

— Păi, *eu* da, declară Zuzana, privind-o pe Issa. Nu mă pot abține. Sunt *perfecți.* Bună treabă, Karou, dar n-ar putea și ea să poarte un tricou, de pildă?

— Pe bune? zise Karou. Câte modele nud ai desenat?

— Niciunul, răspunse Mik.

— Bine, mă rog. Poate că *tu* n-ai desenat, dar sunt sigură că ai văzut destui sâni.

— Nu chiar.

Ochii lui se îndreptară din nou spre Issa.

— Și, oricum, niciodată unii pe o zeiță șarpe.

— Nu e o zeiță, zise Karou drăgăstos – deși *chiar* arăta ca una.

Încă se mai minuna: *Issa e în viață. Issa e aici.*

— Este o naja și naja nu poartă haine.

— Corect, zise Zuzana, poartă doar șerpi.

— Da.

Primul lucru pe care Issa a vrut să-l facă, după ce a salutat ceata de himere – ceea ce a luat o bună parte a dimineții –, a fost să meargă prin kasbah și să cheme șerpii la ea. Karou mersese în urma ei, puțin tulburată să-și dea seama că șerpii

fuseseră aici tot timpul, inclusiv o cobră egipteană foarte veninoasă. Acum, înapoi în camera ei, erau încolăciți în jurul taliei și gâtului Issei, iar unul i se împletea prin păr. În timp ce Karou privea, un colac al corpului său alunecă pe fruntea ei și i se opri pe nas. Râzând, Issa îl ridică blând înapoi.

— Îți spun ceva interesant? întrebă Karou, trecând de la cehă la himeră.

Își amintea de Avigeth și cum șarpele-coral îi șoptise Issei că vânătorul Bain își ascundea dorințele în barbă. Fără informația asta, Karou n-ar fi ajuns niciodată înapoi în Eretz.

Râsul Issei se evaporă. Fața ei deveni serioasă.

— Da, zise ea. Spun că duhnește a moarte de când ați venit voi aici.

Karou se simți atacată, de parcă șerpii ar fi bârfit-o pe ea.

— Da, păi, noi am făcut ceea trebuia să facem.

Imediat i se păru că „noi” e murdar și se gândi la Thiago spunându-i: „Suntem împreună în treaba asta”.

Nu fuseseră, totuși. Acum era clar că fuseseră cât se poate de separat în treaba asta.

Probabil vorbise defensiv, căci Issa îi aruncă o privire curioasă.

— Copilă dulce, nu mă îndoiesc de asta.

Făcu o pauză. Până și șerpii se opriră din împletitul lor. Karou știa că erau acordați la mintea și emoțiile Issei, că nemișcarea lor o reflectau pe a ei și că venise timpul să stea de vorbă. Se întâmplaseră prea multe, mai devreme, prea multe himere strânse în jurul lor. Ceva din misterul apariției Issei – ea era singura supraviețuitoare cunoscută din Loramendi – le înflăcărase spiritele.

Zuzana și Mik aveau și ei un efect înviorător. La micul dejun, Karou privise cu uimire cum prietena ei, deși nu avea nici măcar limbaj comun cu himerele, interpretează o pantomimă comică a lui Virko la vioară, completată cu efecte sonore ascuțite și propria-i reacție tip *Strigătul* lui Munch, care a atras hohote dezlănțuite de râs de la reînviații cu fețe încruntate, inclusiv Virko. Zuzana reușise să închege o legătură mai strânsă cu acești soldați la o singură masă, decât reușise ea în mai bine de o lună.

Rușinea ei o împiedicase să încerce. Vedea clar asta acum; crezuse că merita disprețul lor. Mai credea încă asta? Nu tot

disprețul lor, în orice caz – nu partea bazată pe minciunile lui Thiago.

Fusese și Ziri în sală la micul dejun și, deși nu-și vorbiseră, existase o conexiune puternică în privirea pe care o schimbaseră. Mai mult decât un secret? Karou sperase că Ziri avea să-i fie prieten și se părea că acum îi era, dar își dădu seama că trebuia să-i mulțumească lui Akiva și pentru asta. Îngerul îi salvase viața lui Ziri și îi adusese sufletul Issei.

De ce?

Issa stătea în fața ei acum, cu șerpii nemișcați, în afară de limbile lor iuți, cu chipul său de madonă liniștit, dar atent. Așteptând. Așteptând-o pe Karou să întrebe?

Toată dimineața ea se luptase s-o întrebe, înspăimântată de ceea ce i-ar fi putut spune Issa. Acum, totuși, trebuia să știe. Trase adânc aer în piept.

— El chiar a dispărut?

Buzele Issei tremurară și Karou înțelese. Simți un junghi ascuțit în spatele ochilor.

— Era încă în viață când ne-a trimis pe noi de acolo, zise Issa, dar nu se aștepta să rămână în viață.

— V-a trimis de acolo? repetă Karou.

Bineînțeles, Akiva găsise cădelnița în peșterile kirine. De ce fusese Akiva acolo? Casa primilor ani ai copilăriei lui Karou era totodată locul în care plănuiseră odinioară să se întâlnească. Unde plănuiseră să își înceapă rebeliunea.

Apoi, o izbi „noi”.

— Și pe Yasri și Twiga, adică?

— I-a îngăduit lui Twiga să rămână cu el, dar Yasri și cu mine trebuia să supraviețuim. Pentru *tine*, când aveai să vii. Așa cum el știa că ai să faci.

— Știa? zise Karou, șovăind.

Își ținea lacrimile în frâu cu respirații adânci.

— M-a crezut?

Ea îi spusese lui Brimstone că nu era vreun fluture pe care să-l dea afară pe fereastră și vorbise serios.

— Bineînțeles. Te cunoștea, copilă.

Un zâmbet, dulce-amărui.

— Mai bine decât te cunoșteai tu însăți.

Karou râse scurt și, odată cu râsul, îi scăpă și un suspin.

— Păi, asta cu siguranță e adevărat, zise ea.

Ochii Issei erau umezi-strălucitori, dar cu un efort de voință, își opri lacrimile să-i curgă. Karou o luă de mâini și i le strânse cu putere. Și s-au ținut așa, una pe cealaltă, în timp ce și-au spus poveștile.

Zuzana și Mik se întorseseră la somn, moleșiți de căldura după-amiezii și de sunetele kasbahului ce pătrundeau prin obloanele închise – antrenamentele de luptă în curte, zăngănitul săbiilor. Vocile.

— După ce portalurile au ars, zise Issa, am știut că nu avea să mai dureze mult. Joram presa atacul mai tare ca niciodată până atunci. Armatele noastre se împuținau zi după zi, iar la porți ajungeau din ce în ce mai mulți refugiați din tot ținutul, venind în Loramendi pentru… siguranță.

Issa înghiți un nod din gât. Vocea îi deveni o șoaptă.

— Cetatea era atât de plină.

Își coborî ochii spre mâinile ei și ale lui Karou, încă strâns unite.

— Și serafimii au suferit pierderi grele. Joram i-a trimis să moară pe atât de mulți, atât de mulți, știind că noi aveam să rămânem cei dintâi fără soldați, și așa a fost. Un calcul atât de simplu, în cele din urmă. Loramendi a fost asediat. Atunci a fost momentul în care Brimstone…

Tremurul o copleși, împiedicând-o să vorbească, iar Issa își desprinse o mână dintr-a lui Karou și o duse la gură. Karou îi ținu în continuare cealaltă mână și își dori să fi putut face mai mult. Nimic nu te face să te simți mai nefolositor ca durerea altei persoane.

Issa se străduia din răsputeri să se calmeze; când își ridică din nou ochii, arăta șocată. Avea așa o privire rătăcită, încât Karou simți împunsătura fricii.

— Issa…

Însă Issa vorbi peste ea:

— Noi am vrut să rămânem cu el până la sfârșit.

Îi strânse mâinile lui Karou.

— Bineînțeles că voiam să te văd din nou și să te ajut, dar să-l părăsesc, după…

Nu putu termina. Issa își închise gura, strângând buzele până îi deveniră albe. Toată fața îi era rigidă de efortul de a nu plânge. Trase adânc aer în piept. O dată, încă o dată.

— Dar el mai avea nevoie de noi. Așa că Yasri și cu mine… am murit, de asemenea.

De asemenea?

Peste ce sărea? O groază fără nume o cuprinse pe Karou. Ce se întâmplase în Loramendi? Imaginile i se învălmășiră; scutură din cap. Le vedea pe Issa și pe Yasri sângerând, în liniște, din răni nedureroase, până când pleoapele li se zbăteau și se închideau. Sau băuseră ceai de recviem și adormiseră? Iar, la sfârșit, și-i imagină pe Brimstone și pe Twiga, tăcuți, cu umerii aduși și stoici, colectând sufletele celor două femei care fuseseră tovarășele lor decenii de-a rândul.

— N-ar fi putut să vă scoată de acolo în viață? întrebă ea, cu jale.

Issa se uită la ea și Karou înțelese că spusese ce nu trebuia. De parcă decizia ar fi putut fi pripită!

— Nu, copilă.

Era atât de tristă.

— Chiar dacă am fi izbutit să ieșim, ce am fi făcut noi, așteptând și ascunzându-ne, decât să plângem și să ne frământăm, să suferim de foame și de sete, să fim descoperite, să fim ucise? Latența e blândă; nici măcar nu trebuia să fim curajoase. Eram mesaje în sticle.

Zâmbi.

— *Mesageri* în sticlă.

Și care era mesajul? Când Brimstone își înfrunta moartea în față, după o viață începută în sclavie, răbdată în durere și sacrificiu prelungite de război, gata să ia sfârșit în brutalitate, ce dorise să-i spună ei? Simțind că ar fi putut să pice cumva la un soi de test, Karou nu se putea hotărî să întrebe. Încă.

El expediase cădelnițele cu păsări mesagere, îi povesti Issa – corbi cu aripi-liliac sau cobe, cum fusese Kishmish – ca să fie ascunse în locuri unde ea le-ar fi putut găsi. Sufletul lui Yasri, află Karou, se afla în ruinele templului lui Ellai.

— S-a gândit el că m-aș putea duce acolo? întrebă Karou. Și-a putut imagina că locul acela ar mai însemna ceva pentru mine acum?

Issa rămase tablou.

— Da, copilă. Odată ce rupeai iadeșul și îți aminteai…

— Odată ce-mi aminteam cum mi-am condamnat poporul?

— Copilă dulce, ce tot spui? Nu *tu* ne-ai condamnat pe noi. O mie de ani de ură ne-a condamnat.

— La război, poate. Dar nu la nimicire.

— Sfârșitul oricum venea. Poate că într-un an sau într-o sută, dar venea sigur. Cât poate dura un război?

— Asta-i o ghicitoare? Cât timp poate dura un război?

— Nu, Karou. Ghicitoarea este cum ar putea *să se termine* un război? Nimicirea este o cale. A lui Joram. *El* a făcut asta, nu tu. Tu ai visat o altfel de cale. Și Akiva, la fel. Voi doi aveți capacitatea să nu urâți. Îndrăzneala să iubiți. Ai idee ce mare dar e acesta?

— Un dar?

Karou se înecă.

— Un dar ca un cuțit în spate!

Pe pat, Zuzana se foi, iar Karou își coborî vocea.

— A fost fals. A fost nebunie. N-a fost dragoste. A fost prostesc...

— A fost curajos, contracară Issa. A fost rar. A fost dragoste și a fost frumoasă.

— Frumoasă. Vorbim oare despre aceeași poveste? Cea în care eu am murit și el a trădat tot ce visasem noi?

— A fost devastat, Karou, zise Issa. Ce crezi că ai fi făcut *tu*?

Karou se uită lung la Issa. Îl apăra pe Akiva?

— Ce ai fi făcut dacă serafimii te-ar fi capturat pe *tine*, te-ar fi torturat și te-ar fi silit să privești cum îi taie *lui* capul? Și gândește-te, ce ați fi putut face, voi doi împreună, dacă Thiago nu v-ar fi oprit? Cum ar fi putut fi lumea acum?

— Nu... nu știu, zise Karou. Poate că Thiago ar fi mort, iar Brimstone ar fi în viață.

Pentru o clipă – chiar dacă numai o clipă – i se păru că totul fusese din vina lui Thiago și nu a ei. Odinioară crezuse că ea și Akiva aveau Soarta de partea lor, dar apoi Lupul intervenise, supusese Soarta cu forța și iată rezultatele.

Femeia-șarpe întrebă, încetișor:

— Spune-mi, ce *faci* tu, copilă?

Karou nu putu răspunde. *Ucid îngeri. Ucid copii.* Își strânse buzele. *Vă răzbun pe voi*, gândi ea în clipa următoare, iar ipocrizia asta o izbi, zdruncinând-o. Dacă atât era tot ce făcea, prin ce era mai bună ea decât *el*?

Nu. Nu era la fel. Răsuflă prelung și întretăiat, iar vorbele îi ieșiră șuierat:

— Lupt pentru supraviețuirea rasei himerelor.

Oare? Rebeliunea era în mâinile lui Thiago, nu ale ei; cu toate secretele lui, de unde ar fi putut ști ea *pentru ce* luptau de fapt?

Ce îi spusese Akiva, la râu? Că viitorul avea să fie cu himere sau nu, depinde de ce făceau ei acum. Mă rog, el spusese o mulțime de lucruri. Karou fusese atât de șocată de prezența lui, de furia ei – de dorul ei – încât nu le înțelesese propriu-zis. El vorbise despre viață și alegeri. Despre viitor, de parcă mai putea exista vreunul.

Și ea ce spusese? Tot ce crezuse că avea să-l rănească.

Știa că trebuia să-i povestească Issei totul și, nu în ultimul rând, cum ajunsese la ea cădelnița, dar îi era atât de greu să rostească numele lui Akiva și imposibil să se uite în ochii ei când făcea asta. Îi povesti de la întoarcerea lui Ziri până la apariția lui Akiva pe malul râului, înainte s-o pună la curent cu episodul din Marrakech și cel din Praga. Bineînțeles, Issa nu știuse nimic despre vreunul dintre aceste lucruri, iar lui Karou i-a fost atât de rușine să admită că… se îndrăgostise din nou de el. Nu pomeni nimic de sărut. Issa nu o judecă în niciun fel, ci intervenea doar s-o îmbie pe Karou să spună mai departe, însă Karou se simți pusă sub lupă. Încercă să-și păstreze vocea egală, fața imobilă, ca să demonstreze că Akiva nu mai însemna nimic pentru ea acum, decât un alt serafim dușman.

Când sfârși, Issa tăcu un moment, pe gânduri.

— Ce? întrebă Karou.

Sună defensiv.

— Așadar, zise Issa, așezând cuvintele cu egală precizie, ca pe niște cărți de joc pe o masă, Akiva l-a urmărit pe Ziri până aici.

Făcu o pauză.

— Te temi c-o să dezvăluie poziția de aici serafimilor?

Întrebarea o aruncă pe Karou într-o explozie tăcută de lumină albă, de șoc. *Oh,* gândi ea. *Asta.*

Ea își făcuse griji să păstreze secretul vizitei lui Akiva față de himere – nu să păstreze secretul rebelilor himere față de Akiva. Ce însemna *asta*? Lui îi spusese că niciodată nu avusese încredere în el, o minciună pe care el o crezuse prea ușor, dar acum? Cum de încă mai putea avea încredere în el?

Dacă n-ar fi avut, gândi ea, oare nu s-ar fi grăbit să se întoarcă la kasbah și să-l convingă pe Thiago să înceapă imediat pregătirile de plecare? Nu-i trecuse prin minte să facă asta.

Pentru că nu de Akiva se temea ea.

„Orice s-ar întâmpla”, îi spusese el în Marrakech, chiar înainte să rupă iadeșul, „am nevoie să-ți amintești că te iubesc”. Ea îi promisese – fără șovăire, incapabilă atunci să își imagineze o realitate în care ea și-ar fi dorit să nu-și amintească. Își ținuse promisiunea în pofida voinței sale; *voise* să uite, dar ce știa rezistase neclintit: Akiva o iubea. Nu avea să-i facă rău. Asta știa.

Cu o voce firavă și fără tragere de inimă să recunoască – i se părea că ea era cea care-l apăra acum – Karou îi spuse Issei:

— N-o va face.

Issa dădu din cap, solemnă și tristă, privind-o în ochi și citind-o atât de bine, încât Karou se simți ca un jurnal deschis, cu toate secretele și greșelile la vedere, și cu inima ei trădătoare pulsând sânge în pagini.

— Bine, atunci, zise Issa, având încredere în încrederea lui Karou și atâta tot. Acum…

Issa se întoarse spre masă și spre tăvile cu dinți. Cu bună-dispoziție forțată, zise:

— Probabil ar trebui să ne-apucăm de treabă, altminteri Lupul s-ar putea să decidă că nu merităm efortul de a ne suporta gurile obraznice.

Mai erau multe de spus, de bună seamă. Era mesajul; era pauza din povestea Issei care, orice ar fi fost ceea ce ocolise, o obseda. Karou n-o mai văzuse niciodată pe Issa arătând așa. *O să-mi spună ea, când o să fie pregătită,* își zise Karou, încercând să creadă că de dragul Issei nu intervenise să întrebe pe loc, când știa foarte bine c-o făcuse doar de frică.

60. NOUL JOC

Karou îi spusese lui Thiago adevărul: munca într-adevăr mergea mai repede cu ajutorul Issei și al Zuzanei. Două perechi de mâini abile și putea delega toate sarcinile, mai puțin conjurarea. După ce Ziri se prezentă ca să contribuie la tributul

durerii – insistent, chiar implorând, ca s-o răsplătească pentru magia ei – Karou se simțea de parcă trăgea chiulul. Camera ei era prea plină. Era aglomerată, aripile lui Ziri ocupau tot spațiul, iar coada Issei părea să fie mereu exact acolo unde voia ea să calce, dar se simțea… fericită. *Cu adevărat* fericită, nu gen *Holy Grail* fericită. Iar sarcina pe care era cea mai fericită s-o delege, cu mai multă ușurare și decât tributul durerii, era matematica.

— Eu sunt bun la mate, se oferi voluntar Mik, auzind-o plângându-se de proporțiile aripi-greutate. Pot să ajut?

Când se dovedise că putea, Karou se lăsă pe vine, într-o genuflexiune:

— Zei ai matematicii și fizicii, declamă ea, vă accept darul acestui băiat deștept și blond!

— *Bărbat,* o corectă Mik. Uite: perciuni. Păr pe piept. Oarecum.

— Bărbat, rectifică ea, ridicându-se, apoi făcând încă o genuflexiune, parodiind o rugăciune: Vă mulțumesc, zei, pentru acest bărbat…

Se întrerupse ca s-o întrebe pe Zuzana, cu vocea ei normală:

— Stai. Asta te face pe tine o *femeie*?

Voia să spună doar că era ciudat să treacă de la a se gândi la Zuzana – și la ea însăși, de asemenea – ca la o *fată*, la o *femeie.* Suna nefiresc de bătrânesc. Dar răspunsul Zuzanei, deopotrivă cu toată puterea sprâncenelor în serviciul desfrâului, a fost:

— Păi, da, dacă tot întrebi. Bărbatul acesta chiar m-a făcut femeie. A durut ca naiba prima oară, dar apoi a devenit mai bine.

Rânji ca un personaj de desen animat:

— Atât de mult mai bine…

Bietul Mik roși ca ars de soare, iar Karou își puse mâinile peste urechi:

— Tra-la-la! cântă ea.

Iar când Ziri o întrebă despre ce vorbiseră, veni rândul ei să roșească, fără să-i explice – ceea ce l-a făcut pe *el* să roșească, în schimb, când și-a dat seama despre ce vorbeau.

Până la sfârșitul primei zile, construiseră cinci soldați noi pentru rebeliune, dublul normei lui Karou când lucrase cu Ten, și asta deși începuseră târziu și fusese nevoie să-i învețe, mai întâi, pe Zuzana și pe Mik chestiunile de bază. Urmaseră lista lui Thiago și specificațiile lui ca să-l împace, chiar și atunci când

cădelnița extrasă la întâmplare de Zuzana – cea cu care o bătuse la cap pe Karou încă din prima ei după-amiază aici – se dovedi a conține sufletul lui Haxaya. Soldatul-vulpe fusese prietena lui Madrigal, odinioară, iar sufletul ei evoca la atingere apusuri de soare și râs, cu o înțepătură ca de urzică; Haxaya era cineva pe care ți l-ai fi dorit de partea ta... ceea ce o făcu pe Karou să înceapă să se gândească în termeni de părți.

În cine putea avea încredere? Soldații din armata himerelor erau și fuseseră dintotdeauna extrem de loiali generalului lor. Dar ea o avea pe Issa, bineînțeles, mai era și Ziri, care riscase chiar și venind aici să contribuie la durere. Poate și restul patrulei renegaților lui Balieros. Aceștia rămăseseră în latență, deci nu putea ști sigur. Credea că Amzallag era nefericit cu tacticile lui Thiago și, posibil, Bast. Ei îi plăcea Virko. Avea o fire jovial săritoare și, judecând după cum vomitase, nu era deloc adeptul acestor misiuni de teroare, dar nu-l vedea sfidându-l pe Lup.

Ce era în mintea ei? Nu se putea vedea nici pe ea însăși *sfidându-l* pe Lup, darămite să le ceară altora asta. Îi spusese lui Ziri suspiciunile ei în privința dorinței Lupului de a o ucide și, fără prea mare alinare, el nu se arătase deloc surprins.

— Are nevoie să dețină controlul absolut, zise el. Iar tu ai dovedit de mult că nu ești sub influența lui.

Da, dovedise asta, ce-i drept. Întrebarea care-i răsuna acum în minte era: *Ce pot face eu*?

Nu putea să accepte planul lui. Cursul pe care-l urma el era barbarie și, de parcă atât n-ar fi fost destul, era de asemenea distrugere. Uite numai ce adusese asupra locuitorilor din sud. Ea se tot surprindea gândindu-se că, dacă soldații ar fi înțeles legătura dintre cauză și efect – dacă i-ar fi putut face *să vadă* –, nu i-ar mai fi sprijinit strategia. Dar, bineînțeles, ei nu înțelegeau. Asta era partea cea mai rea. Îi urmaseră ordinele oricum, toate patrulele, mai puțin una.

Și nici ea nu se putea ridica împotriva lui. Thiago era aproape zeul lor, pe când ea cine era? O cunoscută iubitoare-de-îngeri în piele omenească? Chiar dacă ar fi ascultat-o cineva, ea n-avea calități de lider. Trecuse multă vreme de când fusese soldat și îi era frică. De responsabilitate, de Imperiu, de șansele lor mici de supraviețuire și, mai ales, de Thiago însuși. În clipa asta, îi era frică să mai vadă din nou maliție în ochii lui.

— Poate într-o altă zi, îi spuse Zuzanei, închizând cădelnița lui Haxaya și punând-o deoparte. Acum, hai să încercăm doar să-l facem pe Lup fericit.

Într-adevăr, el *a fost* fericit de munca lor.

— Bravo, a zis el, când i-au prezentat cinci noi soldați.

Masca sa era din nou la locul ei. A fost tot numai bunăvoință paternă la cină, chiar turnându-le vin – vin? Ăsta era un articol foarte rar și nu îl cumpărase Karou – el ridică un pahar spre cei cinci noi reînviați.

— Pentru supraviețuire! zise el.

Iar ea se întrebă: *A cui*?

Predându-i pe acești soldați – aceste *arme* – ea nu uitase nicio secundă la ce avea să-i folosească el, iar asta o îngrețoșase, însă sfidarea fățișă n-ar fi slujit la nimic. Văzu modul în care ceilalți îl priveau: cu un amestec avid de venerație și teamă, sperând să-i remarce, și radioși când o făcea. Și văzu cum manipula el mulțimea, câștigându-i pe soldați încă și încă o dată, făcându-i să se simtă aleșii lui, puterea lui de la capătul lumii.

Îl urmări turnând vinul și, când văzu forma globulară a sticlei, îi pieri pofta să-l guste. Nu era vinul-ierbii al himerelor, numit așa pentru culoarea lui verde pal, ci un vin vechi serafic, bogat și roșu; unul dintre soldații lui trebuie să-l fi adus de printr-un oraș pe care-l jefuiseră.

Se lăsă pe spate în scaunul ei, amestecând în farfuria de cușcuș cu furculița.

— Nu vrei vin? întrebă Thiago, așezându-se pe banca de alături.

— Nu, mulțumesc.

— Unii cred că aduce ghinion să refuzi un toast, zise el, fiindcă blagoslovirea va trece peste tine.

Ce, toastul lui pentru supraviețuire?

— Adică, dacă nu beau din vinul tău, n-o să supraviețuiesc?

El ridică din umeri.

— Eu nu sunt superstițios. Dar e un vin bun.

Bău din paharul lui.

— Plăcerile noastre sunt atât de puține, în vremurile astea, și am căzut de acord, mai devreme, astăzi este o zi bună. Cinci soldați adăugați luptei, Issa a venit la noi… cumva.

Amândoi priviră la Issa, care stătea ceva mai departe la masă, cu Nith și Lisseth, care erau tot naja – deși niște naja așa cum le interpretase Karou.

— Și, bineînțeles, tu îi ai pe prietenii tăi.

Thiago înclină capul spre Zuzana și Mik.

Ființele omenești stăteau pe podea, cu picioarele încrucișate, în cercul soldaților, arătând diverse obiecte și învățând mai multe cuvinte în himeră: *sare, șobolan, mănânc,* a căror combinație nefericită o făcu pe Zuzana să refuze mâncarea din farfurie.

— Cred că e pui, zise Mik, luând o îmbucătură.

— Eu spuneam doar că erau mult mai mulți șobolani pe aici, mai devreme.

— Dovezi indirecte.

Mik mai luă o îmbucătură și zise, într-o himeră acceptabilă și spre hohotele de râs ale celorlalți:

— Șobolan sărat delicios.

— Este *pui,* insistă una dintre Umbrele Care Trăiesc.

Karou nu era sigură care dintre ele, dar ea își mișcă brațele ca aripile și chiar scoase câteva oase de pui ca să dovedească. *Acum, le-am văzut pe toate. Umbrele Care Trăiesc mimând puii de găină.*

Prezența prietenilor ei schimba într-atât de mult atmosfera în kasbah, și spre bine, iar ei îi făcuse mare plăcere să aibă ajutorul lor, astăzi, la fel de mult cât iubea compania lor. Dar privindu-i de lângă Thiago și știind ceea ce știa, începu să aibă o presimțire.

— Da, zise ea, străduindu-se să găsească un ton degajat. Îi am pe prietenii mei. Dar ei sunt doar în vizită. O să plece curând.

— Oh? Ce păcat. Au fost atât de folositori. Cu siguranță pot fi convinși să rămână.

— Nu prea cred. Au treburi de făcut acasă la ei.

— Dar ce poate fi mai important decât să te ajute pe tine?

Karou simți cum i se îngustează câmpul vizual ca niște lentile, focalizându-se asupra prietenilor ei. Așadar, aici avea să fie noul lui joc. Vocea lui Thiago era catifelată.

— Mi-ar părea rău pentru tine să-i pierzi.

Să-i pierd? Lui Karou începură să-i vuiască urechile. Amenințările lui Thiago erau curate și imaculate ca și el, însă ea

nu se îndoia nicio clipă că, sub ele, nu era vorba de sânge. Prietenii ei erau o vulnerabilitate. Ea ținea la ei. Cu tot cu degetele lor abile și matematica lor. Thiago avea să-i țină aici dintr-un singur motiv: ca mijloc de a o controla pe *ea.* Renunță la prefăcătorie.

— Am s-o iau înapoi pe Ten, în schimb, zise ea, încet. Doar lasă-i să plece.

— Oh, nu prea cred. Ten are multe calități, dar aș zice că putem fi de acord că ele îi slujesc mai degrabă să-l *constrângă* pe resurecționist, decât să fie ea însăși unul.

— Nu-i nevoie să fiu constrânsă. Am făcut tot ce mi-ai cerut tu.

— De unde a venit Issa?

Întrebarea o prinse nepregătită. Ezitarea ei a fost de-o fracțiune de secundă, dar s-a înregistrat și i-a provocat un zâmbet slab.

— Ți-am spus deja, zise ea.

— Într-adevăr.

Karou simți că îngheață. Se uita la Zuzana, care încropise o marionetă din oasele de pui. Avea încheieturi de sfoară și un castron ciobit în loc de cap, dar cumva ea făcuse afurisitul ăla de obiect să pară *viu,* mergând sfios pe la soldați, cerșind resturi de mâncare. Soldații băteau din palme și din tobele pe care le adusese Karou, iar Zuzana își făcu marioneta să danseze până când acesteia îi căzu capul, după care ei îl puseră pe Mik să le cânte.

— Gustă vinul, zise Thiago, ridicându-se să plece. E foarte aromat. Știi ce se zice despre vinul îngerilor? Cu cât mai sângeriu, cu atât mai bine.

Ea nu bău. Mai târziu, cu Issa în curte, Karou îl urmări, dar el doar stătu sprijinit de un zid, singur, cu capul lăsat pe spate și ochii închiși, ascultând muzica.

Alți ochi erau deschiși, totuși. În umbrele adânci din galerie, Ten se plimba în sus și-n jos. Ea o privea pe Karou și nu încerca s-o ascundă, fără să-și mute privirea nici când se răsucea să-și schimbe direcția de mers. Înainte și înapoi, înainte și înapoi, neobosită. Ai fi zis că era ostilitatea Lupului încarnată – încarnată într-un animal, deopotrivă cu instinctul de prădător și colții ascuțiți, flămândă de ordinul de a ucide de care fusese păgubită prin escrocherie.

Lui Karou i se făcu pielea ca de găină și își plimbă privirea peste soldații adunați, toți fermecați de interpretarea lui Mik. Unii închiseseră ochii, alții îi aveau deschiși, iar ea nu știa nici măcar ce căuta.

— Nu cred că ți-am făcut o favoare reînviindu-te, îi zise ea, în șoaptă, Issei.

Cum zisese Issa mai devreme, că latența era blândă?

— Erai mai în siguranță în cădelniță.

Răspunsul Issei veni tot în șoaptă.

— Siguranța mea nu e importantă.

— Ce? Ba este, pentru mine.

— *Tu* ești importantă, Karou. Și mesajul.

Mesajul. Karou amuți. Un gol se căscă între ele – o tăcere mai adâncă decât muzica, așteptând ca ea să-l umple cu o întrebare. Ce voise Brimstone să știe ea? Era timpul să întrebe. N-avea să-i mai audă niciodată vocea, dar măcar cuvintele lui, mesajul lui.

— E de bine sau de rău? o întrebă pe Issa.

Nu era întrebarea care trebuia, știa. Numai că nu se putuse abține.

— Ambele, copilă dulce, zise Issa, ca toate lucrurile.

61. O MULȚIME DE AKIVA MORȚI

— Cum au pătruns Stelianii în apartamentele private? se întreba Hazael. Dacă Akiva ar putea descoperi *asta*...

Liraz îl întrerupse:

— Chiar dacă ar putea, noi nu suntem asasini.

— Nu că n-am încerca.

Ca o consecință a coșului cu fructe, se zvonea că Joram nu mai ieșea din Turnul Cuceririi și își suspendase chiar și întrevederile cu cetățenii. Nu exista nicio cale de a pătrunde până la el. Cel puțin, niciuna de care să-și fi dat ei seama.

— Știi ce vreau să spun. Noi nu suntem șerpi și nici Umbrele Care Trăiesc. Tata ne va vedea fețele înainte să moară.

— Știu. Tu preferi ca victimele tale să știe cine le ucide.

Hazael recită asta de parc-ar fi auzit-o de o sută de ori.

Akiva vorbi:

— Mai ales de data asta. Și trebuie să existe martori.

Se întoarseră spre el, surprinși. El făcea o kata, căutând *siritharul,* un loc de pace în care să-i poată veni în minte un răspuns. Dăduse greș în ambele privințe: nici pace, nici răspuns.

— Lumea trebuie să știe că am fost noi, zise el, vârând săbiile în teacă. Altminteri, or să dea vina pe Steliani sau pe Umbrele Care Trăiesc, iar Japheth nu va avea de ales decât să continue războaiele tatălui său.

Japheth era prințul moștenitor. El era prințul moștenitor pentru că fratele lui mai mare, cel mai apropiat ca vârstă, îl ucisese pe fratele lui mai mare, apoi fusese el însuși ucis în templu în aceeași noapte, în timp ce se ruga la puterile cerești să-i ierte păcatul. Era amintit ca Neiertatul; fratele pe care-l omorâse era Răzbunatul, iar Japheth era doar Japheth. Nu era un model de perfecțiune; el era doar un chiulangiu molâu, căruia îi era frică să părăsească Turnul Cuceririi chiar și cu escortă completă. Era un laș, dar genul bun de laș – care s-ar fi ferit de război chiar dacă n-ar fi trebuit să lupte el însuși. Cel puțin, așa spera Akiva.

— Deci Bastarzii devin inamici, zise Hazael, cu melancolie.

— Cetățenii ne disprețuiesc oricum, zise Liraz. O să fie bucuroși că noi am făcut-o.

— O să fie, zise Akiva. O să spună că Joram ar fi trebuit să știe și că a fost numai vina lui, că a adus atât de mulți bastarzi pe lume. Asta o să-i șocheze și o să termine cu noi.

— Iar prin *noi*, te referi la…

— Noi toți.

Cuvintele lui Akiva erau apăsătoare.

— Toate viețile noastre vor plăti drept pedeapsă.

— Deci noi trei hotărâm soarta a trei sute? întrebă Hazael.

— Da, zise Akiva.

Se uită spre largul mării. Trei sute. *Numai trei sute.* Atât de mulți deja pierduți. Akiva le hotărâse *și lor* soarta, nu-i așa? El pusese asta în mișcare. Oh, războiul se purta de ani în șir, dar odată ce portalurile fuseseră arse, se încheiase în câteva luni. Cu Brimstone anihilat prin pierderea proviziilor, Joram a lovit himerele cu toate forțele de sub comanda sa și cu toții suferiseră pierderi masive: Dominionul, Legiunea a Doua, chiar și cercetașii și marina Imperiului, dar Bastarzii fuseseră cel mai greu loviți, fiind dispensabili, înlocuibili la nesfârșit. Fiind și cea mai mică forță aruncată în luptă de la început, rata pierderilor

fusese zdrobitoare, cu numai unul din patru izbutind să rămână în viață până la sfârșit.

— O să-i prevenim pe ceilalți, zise el. O să-și părăsească regimentele și o să ni se alăture. Vă puteți gândi la altcineva cu mai puțin de pierdut?

— Sclavii, zise Hazael.

— Noi *suntem* sclavi, zise Akiva. Dar nu pentru mult timp.

În cursul următoarelor zile au început, cu prudență, să distribuie avertismente fraților lor bastarzi; exclusiv verbal, în timp ce trupele treceau prin Capul Armasin. A fost nevoie de niște zboruri de toată noaptea, sub vraja invizibilității, ca să ajungă la posturile îndepărtate. Bastarzii erau împrăștiați în cele patru colțuri ale Imperiului, câțiva la regimentul ăsta, câțiva la celălalt. Akiva se gândise la Melliel și la echipa ei, dar n-avea cum să ajungă la ei. Se întreba ce găsiseră dincolo de linia orizontului, dacă mai erau în viață, dacă vreuna dintre trupele pe care plecaseră să găsească Insulele mai era în viață și dacă aveau să reușească să se întoarcă. Niciuna nu venise încă înapoi, dintre toate soliile, trupele de cercetași și de avangardă trimise de Joram. *Nimeni* dintre cei care zburaseră spre Insulele îndepărtate nu se mai întorsese.

Ai fi putut crede că asta avea să-i tempereze pofta Împăratului pentru această cucerire, dar zvonurile ce veneau din capitală sugerau exact contrariul. Hazael culesese toate frânturile de informații de la toți cei care trecuseră pe acolo – și erau din ce în ce mai mulți călători, zilele astea, căci nobilii sub escortă armată veneau pe mare să-și inspecteze noile proprietăți –, iar frânturile se adunaseră într-un mozaic cu adevărat ciudat.

— Plănuiește o invazie? se miră Akiva. N-are nicio noimă.

— O mie de tunici complet albe, raportase Hazael.

Acesta era zvonul pe care-l obținuseră de la nobili și servitorii lor.

— A comandat o mie de tunici complet albe, cu stindarde asortate.

Hazael făcu o pauză.

— Pentru Dominion.

— Dominionul?

Din ce în ce mai puțină noimă. În primul rând, culoarea Dominionului era roșul. Albul însemna capitulare, iar Joram nu

capitulase. Dar culoarea era un detaliu neînsemnat pe lângă principala problemă: *Pentru ce* erau noile tunici și stindarde? Ca să facă impresie asupra inamicului? Ce impresie făcea albul? Și ce îl îndemnase pe Joram să trimită mai multe forțe în neant, ca să nu mai spunem însuși Dominionul? Cu siguranță n-ar fi riscat ca armata lui de elită să dispară în necunoscut. Bastarzii, poate, dar Dominionul?

— Jael însuși stăruie pentru un atac, zise Hazael. Se zvonește că ar fi ideea lui.

Jael? Căpitanul Dominionului era o sumedenie de lucruri monstruoase, dar nu era prost. Și apoi, era și chestiunea harpiștilor. Joram convocase harpiștii de la mănăstirea Aureolații pentru a-și înceta slujirea puterilor cerești și a veni în Astrae, unde urmau să fie echipați în alb, ca să se potrivească Dominionului.

— Se întâmplă ceva aici, zise Akiva. Ceva care n-a pătruns până la zvonuri. Dar *ce* anume?

— Cred că o să afli, îi răspunse Liraz, care tocmai intrase în barăci cu un pergament în mână.

Ea i-l întinse. Purta pecetea imperială. Akiva înlemni, știind ce trebuia să fie, și își ridică ochii spre fratele și sora lui.

— Hai, deschide-l, îl îndemnă Hazael, încordat.

Atunci Akiva rupse pecetea și desfăcu pergamentul, citind somația cu voce tare.

— Pentru a se prezenta înaintea Eminenței Sale Joram Neînvinsul, întâiul Cetățean al Imperiului Serafimilor, Protector al Eretzului, Tată al Legiunilor, Prinț al Luminii și Vrăjmaș al întunericului, Alesul Puterilor Cerești, Stăpânul Cenușii, Stăpânul Scrumului, Stăpânul unei Moșii de Fantome…

Hazael îi smulse pergamentul să se convingă dacă ultimele trei chiar erau scrise, dar *nu* erau, și citi el mai departe:

— Din recunoștință pentru eroicul serviciu adus împărăției, este chemat Soldatul Sângelui din regimentul Bastarzilor, Akiva, Al Șaptelea Purtător al acestui nume…

Hazael se opri din lectură și se uită la Akiva:

— Ești *al șaptelea*? O mulțime de Akiva morți, frate. Știi ce înseamnă asta?

Era foarte serios.

— Spune-mi tu. Ce înseamnă?

Akiva se pregăti pentru sentința în derâdere. Șase bastarzi purtaseră acest nume înaintea lui? *Erau* mulți; prea mulți. Unii trebuie să fi murit când erau mici sau pe câmpul de instrucție. Hazael probabil avea să-i spună că numele era blestemat.

Dar, nu. Fratele lui zise:

— Înseamnă că urna de incinerare e plină, nu mai e loc pentru cenușa ta. N-ai de ales.

Zâmbi cu zâmbetul lui nefericit, deschis.

— *Trebuie* să trăiești.

62. LANȚ

Eroicul serviciu adus împărăției.

Pentru „eroicul serviciu adus împărăției”, Akiva era chemat în Astrae. Dacă asta s-ar fi întâmplat în urmă cu mai multe luni, după Loramendi, ar mai fi fost de înțeles. Dar medaliile fuseseră de mult înfipte în piepturi, prăzile împărțite. Akiva fusese sărit de la onoruri, cu restul Bastarzilor, așadar de ce era chemat acum?

Liraz era neliniștită.

— Dacă Joram știe ceva? întrebă ea.

Erau în zbor, deasupra Mării Halcyon, cu nimic decât mare cât vedeai cu ochii. Ei îi plăcea să zboare peste mare – întinderea vastă, aerul curat, neîmbâcsit de cenușă, liniștea. Dar nu-i păsa de destinație.

— Ce ar putea ști? zise Akiva. Dar chiar și dacă știe, s-ar putea să nu mai fie niciodată o șansă ca asta.

S-ar fi putut să nu se mai ivească niciodată ocazia de a sta față-n față cu tatăl lor ca să-i pună capăt vieții lui brutale. Liraz nici măcar nu-l văzuse vreodată pe Joram de atât de aproape. Acum avea să-l vadă și el avea să sângereze.

— Știu, zise ea și lăsă discuția așa.

Orice protest pe care l-ar fi putut aduce ar fi sunat ca frică – de Joram, de eșec.

Lui Liraz îi *era* frică. Îi înțepa pielea, ca zborul printr-o furtună de nisip; îi era rușine din pricina ei și n-ar fi recunoscut-o în veci. Liraz Neînfricata. Dacă ar fi știut ei ce minciună era asta. Ar fi vrut să spună *E prea periculos.* Ar fi vrut să-i convingă pe frații

ei că în Astrae – mai mult, în Turnul Cuceririi – aveau să fie prea mulți factori mai presus de controlul lor. *Mai bine dispărem acum*, gândi ea, *și-l subminăm pe Joram din afara Imperiului, decât să zburăm drept în capcana lui. În pânza lui de păianjen.*

Deși nu dădu glas temerilor sale și era sigură că nici nu și le trădase în vreun fel, Hazael veni puțin mai aproape de ea și-i zise:

— Joram probabil vrea doar să-l folosească pe ilustrul nostru frate în scopurile lui. Să lupte cu rebelii? Cine ar fi mai potrivit decât Urgia Bestiilor? Mai ales când totul este concentrat pe nebunia asta de cucerire a Stelianilor.

Liraz spuse:

— Sau e ceva direct legat de nebunia de cucerire a Stelianilor. Akiva *este* singura legătură a lui Joram cu Insulele Îndepărtate.

Akiva zbura mai într-o parte, pierdut în gânduri, dar îi auzi.

— Nu sunt nicio legătură. Nu știu despre Steliani mai mult decât oricare dintre voi.

— Dar tu ai ochii lor, zise ea. Asta ar putea să-ți asigure rolul de negociator, cel puțin.

Akiva păru dezgustat.

— Își închipuie c-o să fac pe emisarul pentru el? Își închipuie că sunt creația lui?

— Să sperăm, zise Liraz, cu vocea tăioasă. Pentru că alternativa e că te suspectează.

Akiva tăcu un moment lung, iar în final spuse:

— Nu-i nevoie să luați și voi parte la asta. Niciunul dintre voi…

— Naiba să te ia, Akiva, se răsti ea. Eu *sunt* o parte din asta.

— Și eu, zise Hazael.

— Nu vreau să vă pun în pericol, zise Akiva. Pot să-l ucid eu singur. Chiar dacă suspectează ceva, nu poate avea nicio idee de ce sunt capabil. Dacă ajung la el, îl ucid.

— Poți să-l ucizi. Doar că s-ar putea să nu mai ieși, sfârși Liraz pentru el, iar tăcerea lui însemna aprobare.

— Ce, adică, să mori și să scapi? Ce confortabil pentru tine.

Din partea ei, emoțiile cele mai puternice se manifestau ca mânie, însă în cazul acesta emoția era cu adevărat mânie. După tot ceea ce puseseră ei în mișcare, n-ar mai fi avut nici regimentul ei la care să se întoarcă și iluzia unei vieți. Avea să fie proscrisă, trădătoare a Imperiului, și știa că n-avea atâta putere cât să ridice un curent de revoltă în urma ei. Akiva putea,

căci era Urgia Bestiilor. Și Hazael. Toată lumea îl iubea pe Hazael. Dar ea cine era? Nimeni n-o plăcea, în afară de aceștia doi, iar uneori avea impresia că și la ei era doar obișnuința.

— Nu vreau să mor, Lir, zise Akiva, blând.

Nu-și dădea seama dacă era sincer.

— Bine, zise ea, pentru că n-ai să mori. Mergem cu tine și, dacă trebuie să fie moarte, o să fie doar cea din vârful săbiilor noastre.

Hazael o aprobă, iar pe fața lui Akiva recunoștința rivaliza cu goliciunea de sentimente, pe care Liraz începuse s-o considere expresia lui de „dorință de moarte”. Își amintea de o vreme în care Akiva râdea și zâmbea, când, în pofida violenței vieții pe care o duceau, el fusese o persoană completă, cu întreaga paletă a emoțiilor. Nu avusese niciodată purtarea veselă și fără griji a lui Hazael – cine avea? – , dar fusese *viu.* Cândva.

Furia se aprinse în Liraz împotriva fetei care îi făcuse asta fratelui său cel mândru și frumos. De câte ori până acum nu plecase el departe ca s-o găsească pe… *creatura* aceea și se întorsese zdrobit? Zdrobit din nou și din nou. *Creatură.* Suna urât, dar Liraz nu știa cum să se gândească la fată: Madrigal, Karou, himeră, ființă omenească și acum resurecționist. Ce era, până la urmă? Nu simțea dezgust pentru Karou, nu și acum, ci indignare. Stupefacție. Un bărbat ca Akiva străbate lumile ca să te găsească, se infiltrează în capitala inamică doar ca să danseze cu tine, răstoarnă cerul și iadul ca să răzbune moartea ta, îți salvează camaradul și neamul de la tortură și moarte, iar tu îl trimiți înapoi arătând eviscerat, micșorat, sec și gol pe dinăuntru?

Liraz nu știa exact ce îi spusese Karou lui Akiva ultima oară, dar știa că nu fusese plăcut și, în timp ce ei trei zburau mai departe în tăcere, se trezi imaginându-și ce i-ar spune *ei,* în eventualitatea improbabilă că s-ar mai afla vreodată față în față. Era un mod surprinzător de plăcut de a petrece timpul în zbor.

— Acolo!

Akiva o zări primul și le arătă. Sabia.

În epoca sa de glorie, Astrae fusese cunoscut ca Cetatea Celor O Sută de Turle. Câte una pentru fiecare putere cerească, turlele fuseseră turnuri zvelte amețitor de înalte, ca niște lujere de flori crescând până la cer. Fuseseră din cleștar, uneori reflectând norii de furtună de pe coasta de smarald, alteori

împrăștiind prisme de lumini săltărețe pe deasupra acoperișurilor orașului de jos.

Cetatea aceea fusese distrusă la revolta Despotului, în urmă cu o mie de ani. Aceasta era noua Astrae, construită de Joram pe minele celei vechi și, deși încercase să restaureze cetatea dispărută a strămoșilor săi, aceea fusese clădită cu meșteșugul pierdut al magilor, aceasta, de sclavi. Turlele nu se înălțau nici pe jumătate cât cele de dinainte și nu erau avântări fluide de cleștar, cum fuseseră celelalte, ci erau de sticlă, tivită și nituită, îmbinată cu oțel și fier. Dintre toate, Turnul Cuceririi era cel mai înalt, silueta sa în formă de sabie – de aceea i se zicea Sabia – făcându-l un simbol potrivit al Imperiului, mai ales când tăișul său reflecta văpaia apusului de soare, cum se întâmpla acum.

Sânge și sfârșituri, gândi Liraz, văzând măreața sabie înălțându-se roșie dintre stâncile îndepărtate ale țărmului. Un simbol într-adevăr potrivit.

Ei nu-i plăcea Astrae; niciodată nu-i plăcuse. Era o atmosferă de crispare și frică subtilă, o cultură de șoapte și iscoade. Câtă dreptate avusese Melliel numind-o „pânză de păianjen” – până și cu morții atârnați în văzul tuturor celor care veneau în oraș.

Spânzurătoarea de pe Calea de Vest a fost primul lucru pe care l-au văzut când au ajuns la oraș. Pe lângă cei paisprezece din gardă, mai era unul, mai în vârstă, pe care ea îl luă drept nefericita santinelă de la Thisalene, și încă doi, care fuseseră spânzurați de glezne, cu aripile atârnând deschise și prinzând fiecare adiere de vânt, ceea ce îi făcea să se miște în cercuri, ca niște păpuși stricate. Care fusese crima lor – sau ghinionul – Liraz nu putea ghici. Simțea pofta să imprime cu foc o mână neagră pe lemnul stâlpului de susținere și să ardă spânzurătoarea ștergând-o definitiv din existență. Se însera; focul albastru s-ar fi înălțat spre cerul din ce în ce mai întunecat, plin de vise și de viziuni. *Nu încă,* își spuse ea.

Curând.

Cei trei aterizară pe Calea de Vest și se prezentară pentru a intra în oraș. Liraz se pomeni scrâșnind din dinți, așteptând întâmpinările Săbiilor-de-argint rezervate Bastarzilor, care însemnau, în cel mai bun caz, să-i țină pe loc, ca să vadă cât puteau să aștepte, și, în cel mai rău caz, zeflemisiri fățișe. Rupesăbiile n-aveau nicio utilitate ca soldați, în general. Izolați cum erau în liniștea parfumată a capitalei, singura lor mirare

fusese de ce le luase atât celorlalți să câștige războiul. Cât față de Bastarzi – era mai prejos de demnitatea lor să îi observe.

În cazul lui Liraz, *literalmente* mai prejos. Le ajungea până la platoșe; ei se amuzau prefăcându-se că n-o văd. Ca toți Rupesăbiile, aceștia doi aveau aproape doi metri înălțime, fără a socoti panașurile coifurilor. Poate vreo câțiva centimetri se datorau tălpilor bocancilor, dar și desculți ar fi fost uriași. Însă erau niște uriași pe care Liraz știa că-i putea doborî cu o singură lovitură, ceea ce făcea și mai înnebunitor să le suporte lipsa de respect.

— Sclavii intră pe Calea de Est, zise cel din stânga, plictisit, fără nici măcar o privire spre ei.

Sclavi.

Armurile lor îi însemnau clar ca Bastarzi. Purtau veste de zale cenușii peste tunicile negre căptușite, cu apărători de umeri și pantaloni scurți de piele neagră cu întărituri de plăcuțe metalice. Pielea uniformelor era roasă, zalele erau fără luciu, platoșele erau ciobite și turtite și reparate. În scopul audienței la Împărat, purtau cape scurte, într-o formă mai bună decât restul uniformei lor, de vreme ce erau rareori îmbrăcate. Capele erau o idee proastă – nu făceau decât să-l ajute pe inamic să-i apuce în gheare.

Pe lângă asta, mai aveau rolul de a le purta însemnele: un blazon oval conținând zale într-un lanț. *Lanț.* Presupus a semnifica tăria solidarității, toată lumea știa că însemna de fapt robie. Liraz se gândi la rebelii himerelor eliberându-și semenii din lanțuri și înțelese impulsul. Se văzu sfâșiindu-și capa și îndesând-o pe gâtul uriaș al Rupesabiei, dar asta era fantezie. Nu făcu nimic, nu zise nimic.

Hazael, totuși, râse. El era singura persoană pe care o cunoștea Liraz al cărei râs prefăcut suna adevărat – și dezarmant. Rupesabie îi aruncă o privire, încrețindu-și fruntea. Brută tâmpă, nu-și dădea seama dacă era luat peste picior. *Întotdeauna să presupui asta*, ar fi vrut ea să-i spună. Hazael îi dădu un cot.

— Din cauza emblemei, vrea să spună, zise el, de parcă ea n-ar fi prins gluma.

Ea nu râse; nici nu-și putea imagina să fie în stare să râdă așa cum o făcea fratele ei – sunetul acela rostogolit, lejer, cu abandonul mușchilor relaxați. Când râdea ea, sunetul era ascuțit

și uscat chiar și pentru urechile ei – o crustă dură de râs, în comparație cu al lui Hazael, cald și flexibil. *Dacă am fi pâine,* gândi ea, *eu aș fi rația veche a soldatului, doar atât cât să trăiești.*

Nici Akiva nu râse. Lipsit de dușmănie sau de orice fel de reacție, el ținu convocarea imperială la câțiva centimetri sub nasul gardianului și așteptă până când termină de citit. Iritat, gardianul le făcu semn să treacă.

Frații mei, gândi Liraz, intrând în Astrae flancată de ei. Cât de diferiți erau unul de celălalt, Hazael, blond și zâmbitor, Akiva negricios și tăcut. Soare și umbră. *Și eu, ce sunt*? Nu știa. Piatră? Oțel? Mâini înnegrite și mușchi prea încordați pentru râs?

Eu sunt o za din lanț, gândi ea. Însemnul lor o nimerise – nu cu robia, ci cu tăria legăturii. Înaintă cu pași hotărâți între frații ei, toți trei în linie, pe mijlocul largului bulevard al orașului. *Acesta este lanțul meu.* Armurile lor erau opace în lumina lunii, în lumina felinarelor, în conurile de lumină aruncate de flăcările lor, iar trecătorii se dădeau la o parte din calea lor, cu priviri îngrijorate. *Oh, Astrae,* gândi ea, *te-am ținut mult prea în siguranță, dacă de noi te temi.* Nu erau nici iubiți, nici respectați de localnici, Liraz o știa și, curând, aveau să fie condamnați și proscriși, dar ei nu-i păsa. Câtă vreme îi avea pe frații ei.

63. REACȚIE NOROCOASĂ

— Sunt de necrezut, nu-i așa?

Ziri roși. N-o auzise pe Karou venind lângă el și îl prinsese privindu-i pe prietenii ei care se sărutau. Se uita pierdut? Ce văzuse ea pe fața lui? Încercă să se prefacă nepăsător.

Ea zise:

— Cred că respiră fiecare pe puțin jumătate din aerul ce iese pe gura celuilalt.

Așa părea, dar Ziri nu voia să se trădeze că ar fi observat. Nu cunoscuse pe nimeni care să se poarte ca Zuzana și Mik. Acum erau în ograda păsărilor – cel mai puțin romantic din toate locurile, nu că ar fi dat semne că-i deranja. Îi putuse vedea pe ușa bucătăriei, scăldați în lumina albă a soarelui. Zuzana ținându-și echilibrul pe marginea țarcului ruginit, astfel încât era

mai înaltă decât Mik, aplecată peste el, cu ambele brațe încolăcite strâns în jurul capului său, cu mâinile deschise larg și degetele împletite în părul lui. Mâinile *lui,* însă, erau altă poveste. Îi cuprindeau în palme rotunjimea picioarelor ei albe, plimbându-se ușor din spatele genunchilor până sus, pe coapse, și înapoi. Pentru asta, mai mult decât pentru sărut, Ziri uitase de el și rămăsese cu ochii la ei. Pentru intimitatea surprinzătoare a mângâierii.

Fusese martor al afecțiunii între himere, fusese și martor al pasiunii, dar una era în general rezervată mamelor și copiilor, iar cealaltă, interacțiunilor amoroase de prin cotloanele întunecoase în timpul bețiilor de la balurile Despotului. El își trăise toată viața într-o cetate aflată în război, își petrecuse majoritatea timpului cu soldații și nu-și cunoscuse niciodată părinții; nu mai văzuse niciodată afecțiunea și pasiunea atât de perfect îmbinate și era… *dureros,* cumva. Îi stârnea o durere în piept să-i privească. Cu greu și-ar fi putut imagina să aibă pe cineva al lui, pe care să-l atingă astfel.

— Trebuie să fie o chestie tipică ființelor omenești, zise el, încercând să nu-i ia în serios.

— Nu, zise Karou, cu voce nostalgică. Mai degrabă o chestie *norocoasă.*

El crezu că vede o fulgerare de durere și pe fața ei, dar ea zâmbi și impresia dispăru.

— E amuzant când te gândești că, în urmă cu vreo câteva luni, ei îi era frică și să-i *vorbească* lui.

— Lui *Niic-niic,* frică? Nu cred.

Era o ferocitate în mărunțica Zuzana care o făcuse pe Virko să înceapă să-i spună *niic-niic,* după țiuitul amenințător pe care-l scoteau șoarecii-scorpioni dintr-o anumită specie, cunoscuți că intimidau prădători de zece ori mai mari ca ei.

— Știu, zise Karou, nu e tocmai timidă.

Se aflau în sala de mese; se terminase micul dejun. Ziri tocmai ieșise din postul de santinelă și aduna resturile micului dejun pe o farfurie pentru el: ouă reci, cușcuș rece, caise. Oare Karou mâncase deja? Ea-și ținea brațele înfășurate în jurul mijlocului.

— A fost singura oară când am văzut-o în starea aceea, zise ea, zâmbind blând ca la amintirile plăcute.

Fața îi devenise mult mai vie de când sosiseră prietenii ei.

— Multă vreme, ea nici măcar nu a știut cum îl cheamă. Îi spuneam „băiatul cu vioara”. Devenea atât de emoționată de fiecare dată când credea că s-ar putea să-l vadă.

Ziri încercă, fără succes – nu pentru prima oară – să-și închipuie viața de ființă omenească a lui Karou, dar nu avea niciun context pentru asta, căci nu văzuse nimic din lumea de aici în afară de kasbah, deșert și munții care-l înconjurau.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă el, punând farfuria pe masă.

Sala era goală; Thiago stabilise o întrunire în curte și Ziri plănuise să mănânce repede și să se ducă direct acolo. Totuși, trezindu-se singur cu Karou, zăbovea. Nu voia să înfulece în fața ei, în primul rând, și, în al doilea, voia doar să stea acolo, lângă ea.

— Cum s-au… în cele din urmă?

Voia să spună „s-au îndrăgostit”, dar îl stingherea prea mult să vorbească de dragoste – mai ales acum, când Karou știa ce simțise el pentru ea odinioară. Probabil că îi citise asta pe față și în îmbujorare, când îi povestise cum o urmărise la balul Despotului, cu atâția ani în urmă. Ar fi vrut să-și poată lua înapoi mărturisirea aceea. Nu voia ca ea să se gândească la el ca la băiatul care obișnuia să se țină după ea peste tot. Voia să-l vadă așa cum era acum, un bărbat în toată firea.

Ea înțelese, totuși, la ce se referea, chiar dacă nu folosise cuvântul *dragoste.*

— Păi, de vreme ce îi era prea frică să vorbească direct cu el, i-a desenat o hartă a comorii. I-a ascuns-o în cutia de vioară, când cânta el – lucrau în același teatru, dar nu-și vorbiseră niciodată – și a plecat mai devreme în seara aceea, ca să nu-l vadă când va descoperi biletul. Știi, în caz că ar fi arătat sâcâit sau mai știu eu cum, ea pur și simplu n-ar fi putut suporta. Deja hotărâse că, dacă el nu va urmări harta până la comoară, ea nu se va mai duce niciodată la muncă și ăsta va fi sfârșitul întregii povești.

— Care era comoara?

— *Ea* era, râse Karou. Asta-i Zuze când e timidă. Nu i-ar fi vorbit, dar s-a făcut pe ea însăși obiectul unei vânători de comori. Chiar în mijlocul hărții era un desen cu fața ei.

Râse și Ziri.

— Deci, evident, el s-a dus. A urmărit-o.

— Nțț. S-a dus în locul indicat și ea nu era acolo, dar era o altă hartă a comorii, care l-a condus la o alta și, în sfârșit, la ea. Și s-au îndrăgostit și sunt așa tot timpul de atunci.

La „sunt așa” ea făcu semn spre ușa deschisă, unde Zuzana mergea acum binișor pe marginea țarcului, ținându-se de mâna lui Mik.

Ziri nu auzise niciodată ceva ca povestea aceasta a urmăririi unei comori pe o hartă. Poate cu excepția poveștii îngerului care a venit deghizat în cușca orașului inamicului ca să danseze cu doamna inimii lui.

Îi plăcea mai mult povestea Zuzanei.

— O chestie de noroc, zise el.

— Da, zise Karou.

Se uită la el și apoi își întoarse privirea.

— Cred că amândoi sunt norocoși. E, cum să spun, ca o reacție norocoasă. Unul e cremenea și celălalt amnarul, lovindu-se unul de altul ca să producă focul.

Își strânse mai tare brațele în jurul corpului.

— E mai frumos când își spun ei înșiși povestea. Sunt mai amuzanți decât mine.

— O să-i întreb, zise el.

Era conștient că avea să înceapă întrunirea lui Thiago și că trebuia să se prezinte acolo.

— După cum învață himera, n-o să mai treacă mult până când o s-o poată *spune* ei înșiși.

Karou nu zise nimic. Blândețea amintirilor plăcute se destrămase. Se uită peste umăr, grăbită, și apoi din nou la el, pătrunzător.

— Ziri, zise ea, coborând vocea, trebuie să îi scot de aici.

— Ce? De ce?

— Thiago i-a amenințat. Câtă vreme sunt ei aici, eu trebuie să fac exact ce spune el. Și chiar vreau să încetez să fac ce spune el.

Ultima parte o rostise stăpânit, arzător, iar Ziri avu impresia că se schimba ceva în ea, o încordare, o concentrare a suflului și a puterilor.

— Zuzana și Mik știu?

— Nu și nici n-o să vrea să plece. Le place aici. Li se pare că participă la ceva magic.

La fel și Ziri. Se delectase cu orele petrecute în camera lui Karou, cu ea și Issa, Zuzana și Mik, deși contribuise la tribut de durere. Fuseseră atât de debordanți, plini de voie bună și căldură, ocupați cu resurecția, nu cu uciderea.

— O să te ajut. O să-i scoatem la loc sigur.

— Mulțumesc.

Îi atinse mâna și zise din nou:

— Mulțumesc.

Atunci Zuzana îi strigă ceva în limba oamenilor și veni învârtindu-se pe ușă.

— Vii? o întrebă Ziri pe Karou. Întrunirea lui Thiago probabil a început.

— Nu sunt invitată, zise ea. Se presupune că nu trebuie să-mi bat capul cu asemenea chestiuni. O să-mi povestești ce v-a spus? Ce plănuiește?

— Da, făgădui Ziri.

— Și eu am ceva să-ți spun.

Din nou, acea încordare și acea concentrare a forțelor, și o nouă hotărâre clară. Dispăruse fata tremurătoare pe care o găsise Thiago printre ruine.

— Ce anume? întrebă Ziri, dar vârtejul micii ființe omenești ajunse la ei.

— Mai târziu, zise Karou, când Zuzana o apucă de mână și o trase după ea, cu un distrat *salut* peste umăr lui Ziri.

El își lăsă micul dejun neatins și ieși pe ușă. Ce voia să-i spună, oare? Încă îi mai putea simți atingerea mâinii.

Odinioară, când el era băiat și ea era Madrigal, îl sărutase. Îi luase fața între palme și îl sărutase ușor pe frunte și era de-a dreptul jenant de câte ori se gândise la asta de atunci. Însă momentele lui de fericire fuseseră jalnic de puține și de neînsemnate, iar sărutul acela nu prea avusese rivali la statutul de cea mai plăcută amintire. Acum avea.

Acum avea amintirea căldurii umărului lui Karou lângă al lui, când dormiseră unul lângă altul, și amintirea trezirii alături de ea. Cum ar fi să se trezească lângă ea în fiecare dimineață? Să se culce lângă ea în fiecare noapte? Și… să umple, cu ea, orele dintre seară și dimineață? Toate orele nopții.

„O chestie de noroc”, zisese ea.

Se presupunea că el era norocos. Ziri Norocosul. Pentru că mai avea corpul lui natural? Era un lucru pe care niciunul dintre

camarazii lui nu-l putea afirma, așa că el nu se împotrivea dacă ei voiau să-l numească norocos, dar niciodată nu se simțise norocos, crescând fără o familie, fără o viață, ci numai cu război, și chiar și mai puțin, acum, că războiul se încheiase – dacă se putea spune așa, câtă vreme uciderile continuau cu îndârjire.

Apoi se gândi la țipetele celor ce mureau, la fumul cadavrelor, și i se făcu rușine să-și pună la îndoială propriul noroc. Era în viață; ăsta nu era puțin lucru și nu putea rămâne așa la nesfârșit.

Toată lumea era deja în curte când ajunse el – mai puțin Ten, care veni pe furiș la câteva clipe după Ziri și se duse lângă Lup șoptindu-i ceva la ureche. Thiago se opri să asculte și apoi privirea lui lunecă, rece, ațintindu-se asupra lui Ziri. Ziri simți fiori pe tot corpul, după care Lupul vorbi.

— După cum știți cu toții, am pierdut o echipă în atacurile noastre de alaltăieri noapte, primele noastre victime, dar pionul lor de siguranță și-a făcut datoria și s-a întors cu toate sufletele lor. Ziri.

Thiago dădu din cap în direcția lui. Se auziră urale din adunare și cineva întinse o mână grea, zgâlțâindu-i umărul lui Ziri. Dar Ziri nu crezu niciun moment că discursul ăsta avea să ducă la ceva bun și își adună curajul, să nu fie surprins de cele ce urmau.

— Însă ai nevoie de o nouă echipă, acum. Dacă Razor te-ar lua la el?

Thiago se întoarse spre Razor.

Nu, gândi Ziri, strângându-și fălcile. *Oricare altul.*

— Cum dorești, generale, se auzi vocea șuierată a lui Razor. Dar nu pot promite că o să se joace de-a v-ați ascunselea în siguranță, în echipa mea, sau că o să-și păstreze pielea aia frumoasă a lui.

„V-ați ascunselea în siguranță” era o injurie folosită cu bravadă stupidă de soldații care nu puteau pricepe valoarea conservării sufletelor celor căzuți. Ziri se încordă la sugestia că el ar fi ales singur să se ascundă, dar apoi se gândi la ceea ce neîndoielnic făceau ceilalți și indignarea lui rămase fără convingere. El mai degrabă s-ar fi ascuns. Mai mult, el mai degrabă ar fi împiedicat uciderile, în general.

Dar, firește, asta n-avea să fie o opțiune. La vârsta lui, Ziri fusese mai mulți ani soldat decât un fusese. Nu iubise niciodată

viața de soldat, dar se pricepea la asta și niciodată, cel puțin cât trăise Despotul, nu o detestase. Acum, da.

64. UN NUMĂR MAI DRĂGUȚ

Karou era aplecată peste un colier, când Ten veni la ușă, dar, în realitate, gândurile ei erau departe, în Loramendi. Încă nu putea înțelege ceea ce îi spusese Issa. Și de bine și de rău, într-adevăr. Dar *bun* și *rău* erau cuvinte pentru un copil mic și nu cuprindeau deloc magnitudinea tragediei, pe de-o parte, și a speranței, pe de altă parte.

Această *speranță* limpezitoare de minte, ridicătoare de umăr, schimbătoare a tot. Cel puțin, *putea* schimba tot.

Sau Thiago o putea strivi și continua campania lui de teroare până când himerele ajungeau, cu adevărat, lipsite de orice speranță. Depindea de Karou să le convingă. *Ce mare lucru*, gândi ea, uitându-se lung la dinții din mâna ei și reținându-și hohotul de râs nebunesc ce dădu să-i scape. *Toți mă iubesc aici. Cred că o să convoc o adunare.*

În prag, Ten își drese glasul.

Karou îi aruncă o privire seacă, piezișă.

— Ce vrei?

— Ostilă, zise Ten, intrând nepoftită. Am venit doar cu un mesaj.

Era atât de familiară. Karou presupuse că mesajul era de la Thiago, dar ar fi trebuit să știe că era ceva în neregulă după amuzamentul din glasul lui Ten.

— Îi pare rău că n-a putut să-și ia personal la revedere de la tine.

— La revedere?

Asta era bună.

— Unde se duce?

Zilele în care Thiago conducea misiunile apuseseră de mult. El era o figură permanentă în kasbah, la fel cum era și Karou. Chiar mai mult, pentru că, teoretic, ea putea zbura oricând ar fi vrut.

— La Tane, zise lupoaica.

Tane era un râu în estul Azenovului, partea de uscat ce alcătuia inima teritoriilor Imperiului. Karou își ridică brusc capul, dar Issa a fost cea care a întrebat, cu dispreț nedeghizat:

— Al cui mesaj e ăsta, lupoaico?

— Al *prietenului* vostru, zise Ten; îl rostise ca pe un cuvânt ilicit, o indecență picantă de spus doar pe sub pavăza mâinii. Păi, de cine credeați că vorbesc?

Karou se duse la fereastră și îl văzu în curte, cu noua lui echipă. Cu Razor. Chiar în momentul în care ochii ei poposiră asupra lor, ei își luară zborul. De data asta, Ziri se uită spre fereastra ei și, cu toată distanța, ea văzu că fața îi era rigidă de furie, iar ochii, atunci când ridică mâna drept rămas-bun, erau plini de regret.

Inima ei bătea cu putere. Asta era pentru că el o ajutase ieri sau poate pentru că discutaseră în dimineața asta. Indiferent de factorul declanșator, nu fusese destul de precaută.

— Unde se duce Ziri? întrebă Zuzana, aplecându-se pe după ea ca să privească plecarea echipei.

— Într-o misiune, se auzi Karou spunând.

— Cu Razor?

Zuzana scoase un sunet gutural de dezgust, cu care, fiind comic, o dădu în baltă.

— Ce-i în sacul ăla scârbos al lui, apropo?

Bănuiesc că Ziri o să afle, gândi Karou, simțind greață. Razor era greșeala ei. Ea pusese sufletul acela alunecos, pocit, în corpul acela puternic, și îl trezise. Iar acum Ziri era la mila lui – ca să nu-i mai punem la socoteală pe serafimii care-i căzuseră și aveau să-i mai cadă victime.

Ea auzise că i-ar fi… *mâncat.*

Nu voise să creadă, dar nu trebuia decât să stai în spatele lui în bătaia vântului ca să-i simți duhoarea de abator a gurii – carne putredă în fâșii prinse între dinții lui ca briciul. Cât despre sacul pătat, ea chiar nu voia să știe. Vreodată. Voia doar să se termine, dar iată că el plecase acum să facă măcel pe Tane.

— Șapte e cu unul mai mult pentru o echipă, nu-i așa? remarcă Ten. Șase e un număr mai drăguț.

Un număr mai drăguț? Karou înțelese și se răsuci spre ea.

— Ce? Spune ce vrei să spui. Că numai șase se vor întoarce?

— Orice se poate întâmpla, răspunse Ten, ridicând din umeri. Întotdeauna știm asta când ne ducem la o bătălie.

Pieptul lui Karou se ridica și cobora rapid, cu răsuflarea mânioasă.

— Întotdeauna știți asta, zău? i-o întoarse ea. Când a fost ultima oară când te-ai dus tu la o bătălie? Sau stăpânul tău?

Mâinile îi țâșniră înainte; înșfacă un cuțit de pe masă. Era cel mai mic, ceva mai lung decât o pilă de unghii; îl folosea la o mie de lucruri, cum ar fi să toace bulgării de tămâie și să scoată dinții din oasele maxilarelor, sau, câteodată, să-și înțepe vârfurile degetelor pentru a-și provoca mici dureri, când avea nevoie pe la sfârșitul unei conjurări.

— Vino aici, Ten, zise ea, strângându-l în palmă. Ce-ai zice de o mică resurecție? Nu-i nevoie să bați drumul până la puț. O să-ți arunc pur și simplu cadavrul pe fereastră.

Ten râse. La cuțitaș, la ea. Sună ca un lătrat.

— Pe bune, Karou. Așa vrei să joci?

Întinse o mână spre Zuzana și Mik.

— Și care dintre ei moare primul? Lupul o să te lase, probabil, să alegi.

— Bine, dar tu deja o să fii moartă, așa că o să pierzi asta.

Issa o apucă de braț pe Karou și-i luă cuțitul.

— Copilă dulce, încetează!

Tremurând de furie, Karou mârâi:

— Ieși afară!

Încă râzând, Ten ieși.

Karou se întoarse spre Zuzana și Mik, care stăteau cu spatele lipit de perete, ținându-se de mâini și având întipărite expresii identice de *Ăă, ce*? Ea trecu pe lângă ei, înapoi la fereastră, și se uită lung în cerul adânc și gol. Ziri plecase, iar jos, în curte, lipsit de puterea zborului și ușor de identificat în furnicarul soldaților armatei lui mici, dar în continuă creștere, era Thiago. Care se uita în sus, la ea.

Karou trânti obloanele.

— Ce? întrebă Zuzana, începând să fluture din mâini și să țopăie. *Ce, ce, ce*?

Karou răsuflă o dată lung și tremurat. Ziri era un soldat și un kirin, își spuse ea. Putea avea singur grijă de el. Cel puțin, asta era la suprafața gândurilor ei. Dedesubt, în curenții vijelioși ai neputinței sale înnebunitoare, cu pumnii goi, știa… știa că probabil n-avea să-l mai vadă niciodată.

— În noaptea asta, zise ea, o să vă scot de aici.

Zuzana începu să protesteze.

Karou îi tăie vorba.

— Ăsta nu e un loc prielnic pentru voi, zise ea într-o șoaptă guturală, cât de autoritară putea. Te-ai întrebat cum am murit eu?

— Cum ai…? Oh. Bătălie? Presupun.

— Greșit. M-am îndrăgostit de Akiva și Thiago a ordonat să fiu decapitată.

Simplu și brutal. Zuzana rămase cu gura căscată.

— Așa că acum știi, zise Karou. Vrei, te rog, să mă lași să vă scot la loc sigur?

— Dar tu?

— Eu trebuie să mă ocup de asta. Trebuie s-o fac eu. Zuze, te rog.

Cu o voce spășită, cum Karou n-o mai auzise folosind-o, Zuzana spuse:

— OK.

Mik întrebă:

— Ăă… cum?

Era o întrebare bună. Karou era supravegheată, asta era clar, și nu doar de Ten. Acum nu-l mai avea nici pe Ziri, pe care să se bizuie, și nu putea risca să reînvie patrula lui Balieros – ar fi fost prea bătător la ochi. Nu exista nimeni în care să aibă absolută încredere, dar avea o idee care nu implica alte himere.

Trase din nou aer în piept, șovăielnic, și îi cântări din ochi pe Zuzana și pe Mik. Erau evident non-soldați și nu numai că erau ființe omenești, dar erau și extrem de… privilegiați, complet neobișnuiți cu greutățile de orice fel. Drumeția până aici aproape că-i făcuse praf, iar Zuzana doar glumea când spunea că ziua cea mai proastă din viața ei fusese aceea în care pierduse competiția de cakewalk. Oare vor putea face față tributului? Va trebui.

— Ați putea să vă întoarceți pe jos, pe unde ați venit, dacă ar fi nevoie? Noaptea, când nu e atât de cald?

Dădură amândoi din cap, cu ochii mari.

Karou își prinse buza între dinți și o mestecă.

— Credeți că…, se opri ea, sperând că nu era cea mai proastă idee pe care o avusese vreodată, că ați putea învăța… să ăă, deveniți invizibili?

Ar fi dat oricât în momentul acela pentru un aparat de fotografiat, ca să imortalizeze expresia de pe chipul celei mai bune prietene a ei.

Răspunsul, nu-i nevoie s-o spunem, a fost da.

•••

Au lucrat la asta toată ziua.

— E un pic mai puțin grozav decât ar putea fi.

Aceasta a fost singura plângere a Zuzanei despre tributul de durere, dar încântarea ei, când a redevenit vizibilă după primul succes în vraja invizibilității, o făcea strălucitoare și frumoasă, iar Karou nu se putu abține – o prinse într-o îmbrățișare exagerat de lungă, exagerat de strânsă, care nu putea însemna decât: *Asta e, ador că te-am cunoscut.* Când în sfârșit se dădu înapoi, Zuzana avea ochii umezi, gura strâmbată într-o grimasă furioasă de nu-plânge și nu scotea un cuvânt.

Karou încă mai avea de efectuat câteva resurecții, ca să-i poată prezenta soldații lui Thiago și el să nu poată ghici că atenția ei fusese în altă parte, toată ziua. Izbuti, cu ajutorul Issei – trei noi soldați – și reuși să coboare și la cină, mâncând mecanic și întrebându-se, acum mai mult ca oricând, în timp ce scana adunarea: Care dintre ei ar avea curajul să-l înfrunte pe Lup?

Pentru un asemenea motiv ca acela pe care acum era gata să li-l dea, își zise ea, trebuie să existe câțiva.

Zuzana și Mik nu se trădară prin nimic, stând ca de obicei pe podea printre soldați, învățând cuvinte în limba de pe altă lume pe care urma să nu mai aibă niciodată ocazia s-o vorbească. *Prieten, zbor, te iubesc.* Virko socoti aceasta din urmă foarte amuzantă, dar Karou se simți făcută terci. Mik interpretă Mozart, seara, iar Karou o văzu pe Bast mișcată până la lacrimi, iar mai târziu, mult mai târziu, în camera ei, le înmână câte o menghină prietenilor ei, își puse și ea una, și îi conduse, nevăzuți, în deșertul învăluit de noapte. Își luaseră la ei numai ce le încăpuse în buzunare – bani, telefoane moarte, pașapoarte, busola – și bidoane cu apă, atârnate cu sfori de umăr. Lăsară toate celelalte lucruri.

Karou mersese o vreme cu ei, apoi zburase înapoi la kasbah ca să cerceteze și să fie sigură că absența lor a trecut neobservată.

Într-adevăr.

Înfiptă în tava ei de dinți găsi o bucățică de hârtie împăturită: un desen reprezentându-i pe Zuzana și pe Mik, sub care era scris, fonetic, în himeră: „Te iubesc”. Atunci izbucni în plâns, iar Issa o strânse în brațe, și ea o strânse în brațe pe Issa, și amândouă plânseră, dar când soarele răsări și kasbahul reveni la viață, amândouă erau din nou calme. Palide și împăcate. Gata.

Era timpul.

A fost odată ca niciodată,
când himerele au năvălit cu miile
într-o catedrală de sub pământ.

Și n-au mai plecat niciodată.

65. RECVIEMUL BESTIEI

A fost o alegere. Când sfârșitul a venit, fiecare himeră din Loramendi a trebuit să aleagă. Mă rog, nu și soldații. Ei aveau să moară apărând orașul. Și nici copiii. Părinții au ales pentru ei, iar invadatorii serafimi aveau să-și amintească, pe urmă, că au fost foarte puțini copii în oraș, când asediul a sfărâmat în sfârșit gratiile de fier ale Cuștii. Poate niciunul, de fapt. Atât de mult din oraș arsese și se prăbușise deja. Era greu să faci vreo numărătoare în toate dărâmăturile alea.

Așa că îngerii nu bănuiseră niciodată ce zăcea îngropat sub picioarele lor.

Coborâți în catedrala de sub oraș. Luați-vă pruncii în brațe și duceți-vă copii de mână. Coborâți în întunericul fără aer și nu mai ieșiți de acolo niciodată.

Sau stați la lumină și înfruntați îngerii.

A fost de ales între tipurile de moarte și a fost ușor. Cea de sub pământ avea să fie blândă. Și probabil... posibil... mai puțin permanentă.

Brimstone n-a promis. Cum ar fi putut? Era doar un vis.

— Tu ai fost întotdeauna visătorul dintre noi doi, i-a spus Despotul, când Brimstone a venit cu propunerea.

Erau doi bătrâni – „monștri bătrâni” cum avea să le zică dușmanul – care se ridicaseră din cea mai abjectă sclavie ca să-și doboare stăpânii și să croiască pentru semenii lor o mie de ani de libertate. O mie de ani, nu mai mult. Se sfârșise și ei erau foarte obosiți.

— Am avut și vise mai bune, a zis Brimstone. Că avea să fie o catedrală pentru binecuvântări și nunți, în loc de resurecții. N-am visat-o niciodată un mormânt.

Catedrala era o masivă peșteră naturală care se afla sub oraș. Puțini îi văzuseră vreodată stalactitele sculptate, în afara reînviaților care se trezeau pe mesele sale din lespezi mari de piatră. Indiferent de binecuvântările și nunțile la care visase Brimstone pentru ea când o găsise prima oară și construise un oraș deasupra ei, nu fusese folosită decât într-un singur scop: fumul reînviaților și hamsele.

Iar acum, asta.

— Nu un mormânt, zise Despotul, punând o mână pe umărul cocârjat al prietenului său. Nu asta e ideea? Nicidecum un mormânt, ci o cădelniță.

Într-o cădelniță, închisă cum se cuvine, sufletele puteau fi păstrate la nesfârșit. Și dacă imensa catedrală ar fi fost pecetluită, gurile sale de aerisire blocate și lungile sale scări-melc prăbușite și ascunse, Brimstone sugerase că ar putea servi, în esență, ca un vas uriaș pentru păstrarea a mii de suflete.

— S-ar putea să nu fie altceva decât un mormânt pe veci, avertiză el.

— Dar a cui e ideea asta? întrebă Despotul. Trebuie să te conving *eu* pe *tine,* care mi-ai prezentat-o mie? Te-ai fi putut uita pe fereastră, astăzi, să vezi ploaia de foc din cer și să spui că totul a fost în zadar, tot ce am făcut noi vreodată, pentru că acum am pierdut. Dar s-au născut semeni de-ai noștri, au trăit, au cunoscut prietenia și muzica, aici, în orașul ăsta, urât cum e el, și pe tot pământul pentru care am luptat. Unii au îmbătrânit, alții au fost mai puțin norocoși. Mulți au născut copii și i-au crescut, și au avut plăcerea de a-i face, de asemenea, iar noi le-am dat asta atât timp cât am putut. Cine a făcut vreodată mai mult, prietene?

— Iar acum, timpul nostru s-a sfârșit.

Zâmbetul Despotului era plin de regret.

— Da.

Mormântul – vasul – n-ar fi putut fi pentru ei, pentru că îngerii n-aveau să lase nicio piatră neîntoarsă până ce nu i-ar fi găsit pe Despot și pe resurecționist. Împăratul trebuia să aibă finalul său grandios. Poate că era visul lui Brimstone, dar îndeplinirea lui avea să depindă de altcineva.

— Crezi că o să vină? întrebă Despotul.

Brimstone avea inima grea. Nu putea ști dacă vreodată Karou avea să-și găsească o cale de întoarcere în Eretz; n-o pregătise pentru nimic de genul ăsta. Îi dăruise o viață de ființă omenească și încercase să creadă că ea ar putea scăpa sorții poporului ei, războiului nesfârșit, lumii sfărâmate. Iar acum să-i atârne ei totul de gât? Grele, foarte grele erau cheile unui regat nimicit. Povara tuturor acestor suflete avea să fie pentru ea adevărate cătușe, dar știa că ea nu se va feri s-o poarte.

— Da, zise el. O să vină.

— Bine, atunci, o facem. Ai numit-o foarte inspirat, bătrân smintit ce ești. Speranță, într-adevăr.

Așadar, au pus poporul să aleagă, iar alegerea a fost simplă. Toată lumea știa ce urma: viețile lor se reduseseră la înghesuit claie peste grămadă și înfometare – și foc, mereu foc – în timp ce așteptau sfârșitul. Acum, sfârșitul era aici și... ca un vis, le venea această speranță; a pătruns în șoapte în locuințele lor întunecate, în ruine și în refugiile ticsite. Știau, cu toții, cât era de devastator să te trezești din vise pline de speranță în bezna și duhoarea asediului. Speranța era un miraj și nimeni nu i s-a încrezut prea ușor. Dar era reală. Nu era o promisiune, doar o speranță: că ar putea trăi din nou, că sufletele lor și ale copiilor lor ar putea aștepta în pace, în latență, până într-o bună zi...

Și aceasta era cealaltă speranță, încă și mai împovărătoare, pe care Brimstone o lega de gâtul lui Karou și de departe cea mai importantă misiune: să poată veni, într-adevăr, o astfel de zi și să existe o lume pentru ei în care să se trezească. Brimstone și Despotul nu fuseseră niciodată în stare s-o realizeze cu armatele lor, dar Madrigal și îngerul pe care îl iubise ea împărtășiseră un vis frumos și, deși visul murise pe piatra călăului, Brimstone știa mai bine ca oricine altul că moartea nu e sfârșitul, așa cum pare uneori.

Triburile unite au coborât cu miile lunga scară spiralată. Aceasta avea să fie dărâmată în urma lor; nu avea să mai existe nicio cale de ieșire. Au văzut catedrala și li s-a părut grandioasă. S-au strâns toți și au cântat un imn. Era posibil ca peștera-catedrală să nu fie niciodată mai mult decât mormântul lor și, totuși, aceasta a fost alegerea ușoară.

Alegerea cea grea și adevăratul eroism au fost ale celor care au rămas deasupra, pentru că nu se putea să plece cu toții. Dacă toate himerele dispăreau din Loramendi, serafimii aveau

să ghicească ce se întâmplase și s-ar fi apucat de săpat. Așadar, unii cetățeni – mulți – trebuia să rămână și să le dea satisfacție îngerilor. Trebuia să devină satisfacția îngerilor, cadavrele greu-învinse care să le alimenteze rugurile. Cei bătrâni au rămas, ca și majoritatea celor care-și pierduseră copiii, și un grozav de mare număr de refugiați distruși, care înduraseră prea mult și nu mai aveau decât acest ultim lucru de oferit.

Ei s-au sacrificat pentru ca alții să poată cunoaște totuși o viață într-o vreme mai bună.

Cu acestea se înarmase Karou în dimineața asta, pe lângă armele propriu-zise: cuțitele ei lună-nouă erau prinse în teci, pe coapse, iar micul ei cuțit, împins în gheată, la gleznă. Cu Issa alături, coborî în curte, unde Lupul și soldații lui deja se treziseră și se adunaseră în aerul curat, răcoros, mai multe echipe înarmate și gata să-și ia zborul. Echipa lui Amzallag era una dintre ele, iar Karou își simți inima îndreptându-se spre soldat. Ar fi vrut să-i poată spune veștile între patru ochi, lui și altor câțiva, de asemenea, care ar fi fost cel mai puternic afectați de ele.

Amzallag avea copii. Ori avusese, înainte de căderea orașului Loramendi.

— O să-i lovim la nord de capitală, spunea Thiago. Orașele sunt slab fortificate și paza puțină. Îngerii n-au mai văzut bătălii acolo de sute de ani. Tata și-a lăsat ascuțișul sabiei să se tocească. A adoptat o poziție defensivă. Nouă nu ne-a mai rămas nimic de apărat.

Era o declarație obraznică și a fost întâmpinată cu o foială de către unii dintre soldați. Sunase aproape ca și când el l-ar fi învinuit pe Despot pentru înfrângerea propriului popor.

— Ba mai avem, totuși, zise Karou, ieșind de sub aceeași arcadă unde se ascunsese ca să-i privească pe Ziri și pe Ixander făcând exerciții.

Thiago își întoarse masca binevoitoare spre ea; ce subțire era, cât de neconvingătoare.

— Avem ceva de apărat.

— Karou, zise el și deja pregătea scena pentru Ten, supraveghetoarea trădătoarei.

Cu coada ochiului, Karou o văzu furișându-se.

— Mai sunt încă vieți de salvat, zise Karou, și alegeri de făcut.

Acestea erau cuvintele lui Akiva, își dădu ea seama când le rosti. Roși, deși nimeni n-ar fi putut ști că repeta papagalicește spusele Urgiei Bestiilor. Ei bine, avusese dreptate. Mai mult decât ar fi putut bănui el.

— Alegeri?

Privirea lui Thiago era rece, inexpresivă. Mâna lui Ten se strânse pe brațul lui Karou.

— Îți mai aduci aminte de alegerea despre care am vorbit ieri? zise lupoaica, mârâind înfundat.

— Ce alegere era aceea, Ten? întrebă Karou cu voce tare. Te referi la alegerea dintre Zuzana și Mik, pe care să-l ucizi primul? Nu îl aleg pe niciunul și tu nu-i mai poți ajunge. Ia-ți mâna de pe mine.

Își smuci brațul, eliberându-se, și se întoarse din nou spre adunare. Văzu oarecare confuzie și priviri plimbate rapid între ea și Thiago.

— Alegerea despre care vorbesc este aceea de a-i proteja pe nevinovații noștri, în loc de a-i măcelări pe ai lor.

— Nu există serafim nevinovat, zise Lupul.

— Asta spun ei când ne ucid copiii.

Nu se putu abține să nu arunce o privire spre Amzallag.

— Unii chiar cred asta. Noi știm mai bine. Toți copiii sunt nevinovați. Toți copiii sunt sacri.

— Nu și ai lor.

Un mârâit jos însoți vocea lui Thiago.

— Și toți cei din ambele tabere care încearcă doar să trăiască?

Acum Karou făcu un pas spre el. Și încă unul. Nu-și putea simți picioarele; poate că nici nu mergea, ci plutea. În starea ei de anxietate și curaj exaltat, pulsul îi vâjâia în urechi. Curajul ei era o mască. Se întrebă dacă nu așa era curajul întotdeauna sau existau unii care într-adevăr nu simțeau nicio frică.

— Thiago, am încercat să înțeleg ceva, dar mi-a fost teamă să te întreb.

Își plimbă privirea asupra celor de față. Toate aceste chipuri, acești ochi creați de mâna ei, toate aceste suflete pe care le atinsese, unele frumoase, altele nu.

— Mă întreb dacă toată lumea înțelege în afară de mine sau dacă vreunul dintre voi nu are somn întrebându-se.

Se întoarse iarăși spre Thiago.

— Care e obiectivul tău?

— Obiectivul meu? Karou, nu se cere de la tine să înțelegi strategie.

Își dădu seama că el încă încerca să se prindă ce îndrăzneală o făcuse să-l întrebe în public și cum ar putea să-și reimpună controlul fără amenințări deschise.

— Nu te-am întrebat despre strategie, ci doar despre obiectivul tău, zise ea. E o întrebare simplă. Ar trebui să aibă și un răspuns simplu. Pentru ce luptăm? Pentru ce ucidem? Ce vezi când privești în viitor?

Cât de duri și de netulburați erau ochii lui, cât de imobilă era fața lui. Mânia lui era gheață pură. Nu avea niciun răspuns. Niciunul bun, în orice caz. *Luptăm ca să ucidem*, ar fi putut spune. *Ucidem ca să ne răzbunăm. Nu* există *niciun viitor.* Karou simțea așteptarea colectivă a himerelor și se întrebă câți dintre ei ar fi fost mulțumiți cu asta. Câți își pierduseră capacitatea de a spera mai mult și câți își vor putea găsi un ultim licăr de nădejde odată ce vor ști ce făcuse Brimstone.

— Viitorul, zise Thiago după o pauză lungă. Odată, te-am auzit plănuind în secret viitorul. Erai în brațele iubitului tău înger și vorbeai despre uciderea *mea.*

Ah, da, gândi Karou. Era o abilă eschivă din partea lui. Pentru acești soldați, imaginea aceea – o himeră îmbrățișată cu un serafim – era de ajuns să-i eclipseze întrebarea.

— N-am fost niciodată de acord cu asta, zise ea, ceea ce era adevărat, dar simți cum curiozitatea pe care o stârnise se stingea; avea să piardă și bruma de teren pe care-l câștigase.

— Răspunde la întrebarea mea, zise ea. Încotro ne conduci? Ce vezi în viitor? Trăim? Avem pământuri? Avem *pace*?

— Pământuri? Pace? Ar trebui să-l întrebi pe Împăratul serafim, Karou, nu pe mine.

— Ce, bestiile trebuie să moară? Întotdeauna am știut obiectivul lui, dar Despotul niciodată nu l-a imitat cum îl imiți tu. Aceste ucideri ale terorii nu fac decât să atragă un rău mai mare asupra poporului pe care l-ai abandonat.

Către soldați:

— Voi măcar încercați să salvați himerele sau e vorba doar despre răzbunare, acum? Să ucideți cât de mulți îngeri puteți înainte de a muri? Atât și nimic mai mult?

Ar fi vrut să le poată spune ce făcuse patrula lui Balieros și ce văzuseră ei în Extremul Neumblat, dar nu se putu hotărî să dezvăluie acest secret. Ce-ar fi făcut Thiago dacă ar fi știut?

— Crezi că există vreo altă cale, Karou?

Clătină din cap.

— Oare tratamentul blând pe care ți l-au oferit te-au determinat să crezi că vor să-și facă prieteni? Nu există decât o singură cale de a salva himerele și aceasta este să-i ucidem pe îngeri.

— Să-i ucidem pe toți, zise ea.

— Da, Karou, să-i ucidem pe toți.

Usturător:

— Știu că trebuie să fie greu pentru tine să auzi asta, cu iubitul tău printre ei.

Avea să se întoarcă mereu la asta și, lucrul ciudat, cu cât mai mult pomenea despre asta, cu atât mai puțină rușine simțea Karou. Ce făcuse ea, de fapt, decât să se îndrăgostească și să viseze la pace? Brimstone deja o iertase. Ba, mai mult decât o iertase, crezuse în visul ei. Iar acum… îi încredințase ei – nu lui Thiago, ci ei – datoria de a găsi o cale prin care poporul ei să poată trăi din nou.

Și ea crezuse că grămada de cădelnițe din camera ei era o povară? Ah, ce îngustă perspectivă. Dar sentimentul care o copleșise, când Issa îi povestise despre catedrală, nu fusese acela de prinsă în cursă fără scăpare, pe care-l îndura când îi îndeplinea cererile lui Thiago. Nu. Fusese ca și când ea ar fi fost în genunchi, iar Brimstone o luase de mână și o ridicase în picioare. Fusese de izbăvire.

Se uită la Issa, care dădu scurt din cap, și trase adânc aer în piept. Adresându-se rebelilor, zise:

— Cei mai mulți dintre voi sau poate chiar toți ați strigat urale la execuția mea. Poate că mă învinuiți pe mine pentru toate acestea. Nu mă aștept să mă ascultați, dar sper că-l veți asculta pe Brimstone.

Aceste cuvinte provocară un freamăt.

— Brimstone? zise cineva, sceptic.

Se uitau cu toții la Issa, cum era firesc.

Și Thiago se uita la ea.

— Ce e asta? întrebă el. Oare fantoma lui Brimstone vorbește prin tine, naja?

— Dacă nu te superi, *Lupule,* răspunse Issa, apoi continuă către soldați: Mă cunoașteți cu toții. Ani de-a rândul am fost ajutorul lui Brimstone, iar acum sunt mesagera lui. El m-a trimis afară din Loramendi într-o cădelniță pentru acest scop și, ca să fac asta, a însemnat că n-am putut muri alături de el, așa cum aș fi vrut eu. Așadar, ascultați-mă bine, în numele sacrificiului său și al meu. E grotesc să-ți închipui că uciderea, mutilarea și teroarea ar putea vreodată să ne dea o viață care să merite trăită. Nu vor aduce altceva decât au făcut-o întotdeauna: mai multă ucidere, mai multă mutilare, mai multă teroare. Dacă voi credeți că răzbunarea e tot ce v-a mai rămas, ascultați-mă.

Ce frumoasă era, ridicată pe coada ei de șarpe încolăcită, și ce puternică, cu gluga ei de cobră deschisă larg și solzii sclipind ca emailul în lumina dimineții. Fața îi era zâmbitoare, transfigurată și radiind emoție.

Ea zise:

— Aveți pentru ce trăi, mai mult decât știți.

66. UCIDE MONSTRUL, SCHIMBĂ LUMEA

— Împăratul o să vă primească acum.

Akiva se uita peste podul cerului la domurile de sticlă ale seraiului unde se născuse. Era atât de închis și de tăcut, atât de necunoscut din afară, dar el mai ținea minte vag zgomotele și mănunchiurile de lumină, copiii mici și nou-născuții, jucându-se și cântând – și se întoarse când auzi vocea. Era șeful intendenților, Byon, sprijinit în baston și parcă micșorat de arcada înaltă și greoaie a Porții Alef și de perechea Săbiilor-de-argint care o flancau. Avea părul alb și, la prima vedere, o înfățișare de străbunic, dar numai la prima vedere. Byon era cel care ținea lista bastarzilor Împăratului, tăind cu o linie morții, astfel încât numele lor să poată fi date nou-născuților. Văzându-l, Akiva nu se putu abține să se întrebe dacă avea să-i supraviețuiască bătrânului serafim sau dacă mâna aceea aspră avea să taie cu o linie numele lui. Tăiase deja șase de Akiva, ce însemna unul în plus?

Pentru o clipă, se simți nimic mai mult decât un locțiitor al unui nume – ești o succesiune de locțiitori încarnați pentru un

nume care aparține, ca orice altceva, Împăratului. Dispensabil. La nesfârșit reînnoit. Dar apoi se concentră pe ceea ce venise să facă aici și îi susținu privirea ochilor negri de șobolan ai lui Byon cu opacitatea exersată, care fusese ani de-a rândul expresia lui obișnuită.

El nu era niciun înlocuitor. Nu avea să mai existe al optulea bastard purtător al numelui de Akiva; să procreeze bastarzi avea să fie unul din multele lucruri pe care Joram nu le va mai face, după seara asta. Laolaltă cu declanșarea războaielor. Laolaltă cu respiratul.

— Scoateți-vă armele, îi instrui Byon.

Se așteptaseră la asta. Nicio armă, în afară de ale gărzilor, nu era permisă în prezența Împăratului. Akiva nu avea nici măcar obișnuita sa pereche de săbii încrucișate pe spate – capa care făcea parte din uniformă incomoda purtarea lor. Își încinsese la șold o sabie scurtă numai pentru spectacolul de a se dezarma la cerere.

Hazael și Liraz, de asemenea, își lăsară armele jos.

Cele vizibile, în orice caz.

Sabia lui Akiva vrăjită să fie invizibilă îi era prinsă la șoldul opus față de cel cu sabia pe care o lăsase jos. Nu putea fi văzută, dar oricine l-ar fi studiat îndeaproape ar fi observat o ciudățenie în jocul umbrei de-a lungul piciorului de care atârna invizibila și, firește, putea fi simțită – oțel rece – de oricine ar fi trecut prea aproape de el sau s-ar fi gândit să-l îmbrățișeze, evenimente cu risc destul de mic – cel puțin, îmbrățișarea. Cât despre percheziție, acesta era primul test de confirmare a suspiciunii Împăratului.

Îl chemase aici pe Prințul Bastarzilor să-l *folosească* sau să-l *expună*? Akiva așteptă ca intendentul să termine examinarea amănunțită. N-a fost nicio percheziție. Byon îi făcu un semn aproape insesizabil din cap și, când se întoarse și dispăru în Turnul Cuceririi, Akiva își potrivi pasul în urma lui, cu Hazael și Liraz după el.

Camerele private secrete ale Împăratului. Hazael făcuse cercetări; știau, în mare, la ce să se aștepte – culoare care se tot intersectau, din sticlă groasă, de culoarea mierii, poartă păzită după poartă păzită. Akiva și-a întipărit fiecare cotitură în minte; pe aici avea să fie singura cale de ieșire. Aveau să se învăluie în vraja de invizibilitate; acesta le era planul. În debandada ce

avea să urmeze asasinatului, în năvala și tropotul gărzilor, ei aveau să dispară și să se retragă. Și să scape, spera el.

Un alt culoar, o altă cotitură, o altă poartă, un alt culoar. Din ce în ce mai adânc în locuința privată a Împăratului, anticiparea lui Akiva deveni foarte încordată.

Cât de sătul era de răspunsul acesta brutal la toate problemele: Ucide-ți dușmanul. *Ucide*, *ucide.* Dar, în clipa asta, răspunsul brutal era *singurul* răspuns. Pentru binele Eretzului, pentru sfârșitul războiului.

Joram trebuia să moară.

Akiva încercă să atingă *siritharul* – starea de calm în care puterile cerești pătrundeau prin purtătorul de sabie – dar nu reuși să se apropie nicicum de aceasta. Izbuti doar să-și stăpânească bătăile inimii, dar mintea îi gonea nebunește – scenarii, manipulări magice, chiar și *cuvinte.* Ce avea să spună când îl va înfrunta pe tatăl său și își va scoate sabia din teacă? Nu știa. Nimic. N-avea importanță. Fapta conta, nu vorbele.

Fă-o. Ucide monstrul. Schimbă lumea.

67. SINGURA SPERANȚĂ ESTE SPERANȚA

Amzallag se repezi înainte și căzu în genunchi în fața Issei.

— Cine? întrebă el, aproape în șoaptă. Cine a intrat în catedrală?

Alți câțiva soldați s-au aplecat, cu o intensă, abia ținută în frâu, dorință.

— Mii și mii, zise Issa, cu voce duioasă. N-a fost timp să îi înregistrăm. Îmi pare rău.

Karou ieși în față.

— Toți copiii au intrat, zise ea, uitându-se la Issa pentru confirmare. Și toate mamele. Sunt șanse foarte mari pentru familiile voastre.

Amzallag rămase uluit. Pe chipul său de tigru, „uluit” apăru ca o versiune pură a permanentei sale ferocități – ferocitate care era mai mult opera lui Karou decât calitatea sa. Sufletul lui era simplu ca pământul arat și la fel de credincios ca un cal de povară, dar corpul pe care i-l crease ea arăta feroce în pofida voinței lui. Falca lui cu colții cât cuțitele de bucătărie era

întredeschisă, iar ochii lui portocalii adânci nu mai clipeau. Deși era în genunchi – picioarele sale de cerb din față se înmuiară și coapsele de tigru se lăsară la pământ – dar tot era mai înalt decât Issa, iar brațele lui, când le întinse după mâinile ei, erau uriașe și cenușii. *Înainte să-și revadă familia*, gândi Karou, *aș putea să-i dau o formă mai pașnică.*

Dar o luase înainte cu gândul. Se dusese prea departe.

Când uriașele mâini ale lui Amzallag i le cuprinse pe ale Issei, Karou îl privi pe Thiago. Când Amzallag spuse:

— Mulțumesc, cu o voce precum cea mai tristă notă a unei viori, Thiago își arătă colții, pentru o fracțiune de secundă.

— Eu sunt doar un mesager, zise Issa.

La acestea, ochii lui Thiago se întoarseră de la ea la Karou.

— Mai spune-ne o dată, zise el, cum a fost realizată treaba asta.

— Cum a fost realizată? întrebă Issa.

Amzallag îi dădu drumul la mâini și se ridică, întorcându-se, cu mișcări suple de tigru, ca să se așeze lângă ea – și lângă Karou – în partea cealaltă a curții de unde stătea Thiago. Mișcarea era deliberată și trimitea un mesaj clar de loialitate. Sentimentul de triumf al lui Karou era compromis, totuși, de interogatoriul pe care îl simțea venind.

— Cum ai ajuns tu printre noi, zise Thiago. Într-o dimineață, ai apărut aici. Asta e foarte ciudat.

— Poate că e ciudat, dar nu-ți pot răspunde. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte de a mă trezi este, firește, că am murit.

— Și unde a plănuit Brimstone să-ți trimită sufletul în ghearele cobei sale? Trebuie să știi asta, cel puțin.

Karou interveni:

— Asta e tot ce ai tu de spus? Tocmai ți-am spus că poporul nostru încă poate fi salvat, iar tu vorbești de cobe? Thiago, copiii noștri pot trăi din nou. Asta e o veste uriașă. Nu te poți bucura?

— Bucuria mea, doamnă, este temperată de realism, cum ar trebui să fie și a ta. Să trăiască unde? Cum să trăiască? Asta nu schimbă nimic.

— Ba schimbă totul! strigă ea. Tot ce faci tu e fără speranță. Nu-ți dai seama? E lipsit de viitor. Brutalitatea asta, atacurile asupra civililor? Tatăl tău ar fi dezgustat. Tot ce le faci

serafimilor, Joram o să-ți întoarcă de o sută de ori, de o mie de ori.

Se adresă adunării acum:

— V-a dat vreo satisfacție Thisalene? *Îngerii trebuie să moară*?

Le țintui cu privirea pe Tangris și Bashees și făcu eforturi să-și înăbușe frica ce amenința să-i întoarcă vocea înapoi pe gâtlej. Le lua la rost pe Umbrele Care Trăiesc? Își pierduse mințile? *Nu face impresie de lașă*, își spuse ea, cu un aflux de isterie.

— În Thisalene, zise, ați ucis o sută de îngeri.

Sfincșii se uitau la ea cu privirea lor inscrutabilă.

— Și sute de himere au plătit cu moartea pentru asta.

Unul dintre sfincși clipi. Karou continuă, către ceilalți, – oh, inima ei bătea cu furie:

— Și voi le-ați lăsat să moară. Le-ați dat speranță – zâmbetul Despotului, mesajele. *Renaștem*? Și după aceea? Tuturor celor din sud nu le-a venit să creadă că ați început lupta asta, ați atras dușmanii asupra lor într-un număr imposibil de mare, numai ca să-i abandonați. Știți, oare…

Karou înghiți în sec. Propria cruzime i se părea glacială, intransigentă, să le-o arunce în față astfel.

— Știți, oare, că au murit cercetând cerul, așteptându-vă pe voi?

O văzu pe Bast clătinându-se și făcând un pas înapoi. Câțiva dintre ceilalți respirau greu, de parcă ar fi fost strânși de gât. Virko se uita în pământ.

— Nu plecați urechea la asta, mârâi Ten. Ea nu poate ști ce s-a întâmplat acolo.

— Ba știu ce s-a întâmplat, zise Karou.

Șovăi. Era trădare să vorbească despre sfidarea ordinelor lui Balieros? *El* le-ar fi spus, dacă ar fi fost aici; era sigură de asta. Viitorul rebeliunii atârna în balanță, iar ea avea puterea să încline puternic balanța cu greutatea aceasta. Cum ar fi putut să n-o folosească?

— Pentru că una dintre echipe a făcut ceea ce nicio alta n-a făcut. Chiar credeți că Balieros și Ixander, Viya, Azay și Minas au căzut luptând cu vreo gardă a orașului? Ei s-au luptat cu Dominionul în sud. Au murit apărând himerele. În timp ce voi făceați ce?

Soarele urcase pe cer, căldura devenise apăsătoare. Curtea era bine luminată și neclintită. Thiago îi răspunse:

— În timp ce noi făceam ceea ce și îngerii făceau, și cu toate astea tu ne critici pe noi, nu pe ei. Ai vrea să ne așezăm și să ne dezgolim gâturile în fața lor?

— Nu.

Karou înghiți în sec. Intrase pe un teren dificil: cum să susțină o cale de acțiune diferită fără să apară ca un soi de pacifistă cu capul în nori – naivă, în cel mai bun caz, o simpatizantă a inamicului, în cel mai rău, ceea ce deja o credeau. Totul se rezuma la asta: nu le putea oferi nicio alternativă reală la luptă. Când visase împreună cu Akiva să refacă lumea, crezuse că el avea să-și aducă poporul în față, la fel cum și ea avea să și-l aducă pe al ei – de parcă viitorul ar fi fost vreo țară în care s-ar fi putut întâlni, un pământ cu reguli diferite, unde trecutul ar putea fi depășit – sau trecut cu vederea? – , vindecat ca răbojul de pe degetele unui serafim.

Acum, când ieșise din sfera acelei iubiri smintite, Karou vedea cât de sumbru ar fi devenit visul lor dacă ar fi fost lăsați să și-l continue, cât de murdar, cât de stâlcit. Semnele acelea de răboj nu s-ar fi șters niciodată. Ar fi rămas întotdeauna – între ea și Akiva, himeră și serafim – ca și hamsele, de altfel. Nici măcar nu s-ar fi putut atinge cum trebuie. Să fi crezut că ar fi putut uni astfel de mâini – visul părea mai nebunesc ca oricând. Și totuși... *singura speranță este speranța.* Cuvintele lui Brimstone, și atunci și din nou acum, dăruite ei de Issa.

„Fiică a inimii mele”, era mesajul pe care Brimstone îl trimisese pentru Karou. Îi venea să plângă iarăși, chiar aici, în curte, gândindu-se la el. „De două ori fiica mea, bucuria mea. Visul tău este și visul meu, iar numele tău e adevărat. Tu ești toată speranța noastră”.

Visul ei. Mai bine un vis murdar și stâlcit, decât niciun fel de vis. Însă pe atunci îl avea pe Akiva și speranța că el ar putea aduce serafimii pe noua lor cale de a trăi. Acum ce avea? Nimic să promită și niciun plan. Nimic decât numele ei.

— Nu, zise ea din nou. N-aș vrea să vă dezgoliți gâturile. Nici n-aș vrea să puneți poporul nostru în genunchi, în graba voastră de a-l măcelări pe al lor. Nici n-aș vrea să lăsați viitorul nostru îngropat sub cenușă, ca să puteți să-l îngropați pe al lor.

Thiago miji ochii, încercând, dar nereușind să găsească imediat niște cuvinte pentru a riposta la asta.

Karou continuă:

— Brimstone mi-a spus odată că a rămâne tu însuți în fața răului este o dovadă de tărie. Dacă îi lăsăm să ne transforme în monștri…

Se uită la Amzallag, la culoarea cenușie a cărnii lui, la Nisk și Lisseth, care stăteau imediat în spatele lui Thiago, încă identificabile ca naja, dar fără nimic din frumusețea și grația Issei. La toți ceilalți, exagerat de mari, exagerat de plini de colți, cu aripi și gheare, și nenaturali. Ea făcuse asta, munca efectivă de a transforma aceste himere în monștri, adică întocmai cum credeau îngerii că sunt himerele.

— Cineva trebuie să oprească uciderile, îl imploră ea pe Thiago. Cineva trebuie să se oprească *primul.*

— Atunci să fie ei aceia, zise el, atât de rece, cu buzele tremurând de efortul de a nu-și arăta colții cu adevărat ca un lup.

Furia lui era palpabilă.

— Noi nu putem decide decât pentru noi. Cel puțin, putem opri asalturile îndeajuns cât să ne gândim la o altă cale, în loc de a ne înrăutăți situația, din rău în mai rău.

— Suntem distruși, Karou. Nu poate deveni mai rău de atât.

— Ba poate. A devenit. Extremul Neumblat? Tane? Ce face Razor în clipa asta și cum i se va răspunde? Se poate înrăutăți până când n-o să mai rămână nimeni. Sau poate… poate deveni mai bine.

Din nou îi reveniră în minte cuvintele lui Akiva și din nou Karou le rosti cu voce tare, de data asta fără a mai roși:

— Eretzul va avea himere sau nu, depinde de ce facem noi acum.

Și acesta a fost momentul când Umbrele Care Trăiesc și-au deschis aripile silențioase și s-au ridicat, cu grația viselor și a coșmarurilor, ca să zboare peste capetele camarazilor și să aterizeze ușor alături de Karou. N-au vorbit, rareori o făceau. Poziția lor era clară: capetele elegant ținute sus, ochii sfidători. Karou rămase fără suflare din cauza unei subite și puternice emoții. De putere. Amzallag, Tangris, Bashees, Issa. Cine altcineva? Se uită la ceilalți. Cei mai mulți păreau stupefiați. În mai mult de o pereche de ochi, totuși, Karou văzu o maliție pe

măsura celei a Lupului și înțelese că existau printre ei unii a căror ură n-avea să mai fie niciodată mișcată de speranță. În altele, văzu frică.

În prea multe altele. Bast avea să vină, totuși; Karou îi transmise mintal să facă un pas. Șovăia. Emylion? Hvitha? Virko?

Și Thiago? El stătea pe loc, uitându-se la Karou, iar ea își aminti cum se uitase de sus la ea în crângul de recviemi, în altă viață. Văzu din nou sălbăticia aceea din el, nările fremătând și ochii feroce, dar apoi... îl văzu dând înapoi. Prinse momentul când el își stăpâni furia și, cu viclenie și calcul, și cu *efort,* își puse masca la loc. Era mai rău decât ura sau frica, această minciună a cumpătării. Această uriașă, uriașă minciună.

— Doamna mea Karou, zise el, ai făcut o demonstrație puternică.

Stai, gândi Karou. *Nu.*

— O să țin cont de asta, zise el. De bună seamă, o să analizăm toate posibilitățile, inclusiv – așa cum putem acum, cu bucurie în inimi – pe aceea de a recupera sufletele din catedrală.

Noul val de putere se dezumflă total. Acordându-i această mică victorie, Lupul îi luase șansa uneia mai importante. Acum, nimeni dintre ceilalți soldați nu mai trebuia să-și adune curajul să treacă de partea ei, iar ușurarea lor era profundă. O putu vedea în postura lor, pe fețele lor. Ei nu voiseră să aleagă. Nu voiseră s-o aleagă pe *ea.* Cât de mult mai ușor le era să se lase conduși de generalul lor. Bast nici măcar nu se uită la ea. *Lașilor,* gândi ea, începând să tremure, când tot curajul ei îmboldit forțat se prăbuși în frustrare. Oare chiar credeau că Lupul Alb avea să ia în considerație să pună capăt – sau măcar să facă o pauză – cruciadei sale? *Victorie și răzbunare.* Ar fi trebuit să-și rupă steagul heraldic, să facă un altul. Se gândi cu dor la simbolul Despotului: coarne de cerb din care înmugureau frunze. Noua creștere. Cât de perfect și cât de imposibil de atins.

Iar acum, atât de rapid, și restul soldaților deveniseră imposibil de atins. Thiago era obișnuit să mânuiască puterea, în schimb ea nu era deloc. Fără efort, el luase înapoi puținul pe care-l câștigase ea și îndreptă energia armatei spre planurile lui.

Planurile lui de a recupera sufletele îngropate din catedrală.

Amzallag însuși a fost cel dintâi care s-a oferit voluntar. A ieșit în față, avid, și alții l-au urmat. Karou rămase încremenită în loc, uitată de toți. Issa îi luă mâna și i-o strânse tare, comunicând că-i împărtășea disperarea, în vreme ce Umbrele Care Trăiesc se topiră din vedere mai înainte ca ea să fi apucat să le mulțumească. Peste puțin, razele soarelui bătând perpendicular în curte îi risipi pe cei mai mulți.

Ziua trecu în această atmosferă de nouă energie. Karou și Issa priveau și ascultau, iar Thiago păru să facă aidoma ceea ce spusese că avea să facă: să ia în calcul toate posibilitățile, de pildă cum ar putea să înceapă niște săpături în teritoriul patrulat de inamic, ba chiar și ce ar putea să facă în sud ca să ajute mai multe himere să ajungă la Extremul Neumblat. Era exact ce voia Karou și ea abia îndrăznea să mai respire, pentru că știa că totul era doar o altă mutare în jocul Lupului. O fentă. Dar ce ascundea? Care era adevăratul lui joc?

Veni noaptea și află.

68. SIRITHAR

Akiva îl urmă pe Byon prin ultima pereche de uși. Parfumul și umezeala îi învălui; un vălătuc de abur îl împiedică pe Akiva să vadă ceva în momentul în care păși peste prag și auzi vocea tatălui său înainte de a-l zări.

— Ah, Lord Bastard, ne onorezi cu prezența ta.

Era o voce puternică, perfecționată pe câmpurile de bătălie de demult, când striga moarte bestiilor. Aparte de ceea ce era acum, cândva Joram fusese un războinic.

Și arăta ca unul. Akiva se înclină; se ridică, în momentul în care aburul se risipea, și văzu că se aflau într-o baie, iar Joram era gol. Împăratul stătea pe dalele de pardoseală aburinde, viguros și solid, cu pielea înroșită de căldură, înconjurat de mica armată de servitori aparent necesari să-i purifice persoana regală. O fată înclină un ulcior de apă deasupra capului său, iar el închise ochii. O alta stătea în genunchi, spălându-l cu un clăbuc la fel de gros ca smântână.

Akiva își închipuise întrevederea aceasta în mai multe feluri, dar în niciunul tatăl lui nu era gol. *Nu bănuiește nimic,* gândi el. *Dacă ar fi făcut-o, m-ar fi întâmpinat îmbrăcat și înarmat.*

— Domnul meu Împărat, zise el, onoarea este în întregime a mea.

— Onoarea *noastră*, onoarea *ta,* zise tărăgănat Joram. Ce-o să ne facem cu un asemenea exces de onoare?

— Putem oricând s-o atârnăm pe Calea de Vest, zise o altă voce, iar Akiva nu trebuia să vadă fața aceea secționată ca să știe a cui era.

Tolănit pe o bancă mozaicată a băii, într-o postură neprotocolară cum numai el singur ar fi îndrăznit în prezența Împăratului, ședea Jael. Ei bine, ăsta era un avantaj, căci, bineînțeles, nu-i era îngăduit lui Jael să rămână în viață mai mult decât îi era Împăratului. El, din fericire, era îmbrăcat complet.

— Dacă măcar ar mai fi loc pe spânzurătoare, zise el ca pe o lamentație și hohote joase de râs se auziră dinspre ceilalți adunați aici.

Akiva își trecu rapid privirea peste fețele lor. Niciunul nu stătea tolănit ca Jael, dar cu toții păreau destul de în largul lor, de unde deduse că astfel de consilii în timpul băii erau obișnuite.

Gura lui Joram se arcui într-un zâmbet pe fața lui crudă.

— Se poate face loc oricând pe spânzurătoare, zise el.

Era o amenințare? Akiva nu credea. Joram nici măcar nu se uita la el; își închisese ochii și își lăsase capul pe spate pentru o altă stropire cu apă din ulciorul servitoarei, după care își scutură capul cu vigoare, împrăștiind apa. Namais și Misorias, stând aproape ca întotdeauna, amândoi clipiră sub stropi, dar, altminteri, niciun mușchi nu li se clinti. Gărzile personale ale lui Joram – frați – se zicea despre ei că erau luptători mortali. Ei erau principala grijă a lui Akiva. Erau prezenți și niște Săbii-de-argint, câte o pereche de-a lungul fiecărui perete: opt Rupesăbii cu armurile încețoșate de condens și panașul pleoștit de abur. De ei nu-și făcea probleme.

De fapt, când tatăl său ieși din mica baltă de clăbuc, îndepărtându-se de fetele îmbrăcate în alb către o servitoare ce ținea o robă, Akiva se trezi că toată îngrijorarea lui a dispărut. Poate că nu-și închipuise o baie în planurile sale, dar din toate privințele acesta era scenariul optim: o pază redusă într-un

mediu închis, un număr limitat de martori care aveau să fie crezuți pe cuvânt și, cel mai important, absența suspiciunii.

Nimic din ochii acestor serafimi nu indica prudență.

Aici era și prințul moștenitor Japheth, cu ochii sticloși de plictiseală. Era un serafim prietenos și atrăgător, cam de vârsta lui Akiva, cu o oarecare moliciune nedefinită în dispunerea trăsăturilor sale care radia slăbiciune. Akiva știa că Japheth nu era nicicum un model de perfecțiune. Avea să fie mai bun decât tatăl lui; asta conta. Alăturí de el era arhimagul Hellas, cu părul alb, căpetenia cercului Împăratului de magi nefolositori, știut a fi urechea Împăratului. Expresia lui de condescendență grea, cu pleoape căzute pe jumătate, a fost tot ce-a avut nevoie Akiva să vadă ca să știe că propria lui magie rămăsese secretul lui. Celelalte câteva chipuri erau nefamiliare, uniforme în trufia lor.

— Dă-mi voie să mă uit la tine, porunci Joram.

— Stăpâne, răspunse Akiva.

Și rămase pe loc, în timp ce tatăl său se proțăpi înaintea lui și îl inspectă scrutător. Își pusese roba, dar n-o închisese; Akiva își dori s-o fi făcut. Părea o stranie intimitate să ucizi un om dezbrăcat. Joram era atât de aproape, încât Akiva ar fi putut întinde mâna și i-ar fi atins sternul. Sau l-ar fi străpuns până în inimă. Îi trecu prin minte inoportunul gând că pieptul trandafiriu de la saună al tatălui său ar fi cedat sub lamă ca untul înmuiat. Își simțea propriul puls zvâcnind în mâna încordată. Mâna lui, brațul lui, corpul lui tânjea să scoată sabia și să încheie pe loc, dar mintea îi zumzăia de întrebări.

Despre ce e vorba?

Și încă o chestiune. *Îngrozitor ce s-a întâmplat cu ea.* Dacă Akiva nu afla acum, n-avea să mai afle niciodată.

Îi susținu privirea tatălui său. Sau probabil privirea tatălui său îl ținu nemișcat. Ochii lui Joram erau atât de asemănători cu ai lui Liraz și Hazael – albaștri, puțin căzuți la colțuri, cu gene bogate, aurii. Spre deosebire de ai lor, totuși, ai tatălui lor erau lipsiți de orice urmă de suflet. Privirea lui era vestită ca neplăcută; se zicea că-ți vedeai propria moarte în ea sau, cel puțin, completa inutilitate a vieții tale. Îi făcea pe serafimi să cadă în genunchi; cei nedemni se zicea că-și tăiau singuri gâtul de groază și de rușine.

Iar Akiva într-adevăr văzu moarte în ochii Împăratului, dar nu pe a lui.

Simți un nod în gât. Știa ce era – era emoție, dar… pentru ce? Nu pentru Joram, nu remușcare pentru ce avea să facă. Să fi fost pentru femeia fără chip, aproape uitată, care-i dăruise ochii ei de tigru și se dăduse deoparte când gărzile îl luaseră pe el? Sau… pentru chipul pe care îl văzuse în argint, în ziua aceea, mic și înspăimântat, reflectat la nesfârșit în pavezele tibiilor Săbiilor-de-argint – al lui însuși. Pentru tot ce pierduse, tot ce nu avusese vreodată și nu va avea niciodată.

— Da, o să te descurci, zise Joram, în cele din urmă. E un noroc, la urma urmei, că te-am lăsat în viață. Dacă aș fi pus să te ucidă, pe cine aș mai fi trimis la ei?

Trimis la ei.

— S-ar putea să hotărască să te ucidă – ce știu eu despre Steliani? Ar trebui să-ți iei adio, pentru orice eventualitate.

Din capătul celălalt al încăperii, Jael vorbi:

— Aduce ghinion pentru soldați să-și ia adio, frate. Ai uitat? Ispitește soarta.

Joram își dădu ochii peste cap, întorcând spatele lui Akiva.

— Atunci, nu-ți lua. Ce-mi pasă mie?

Se îndepărtă, nu mai putea fi ajuns cu ușurință; Namais și Misorias veniră imediat între ei. Akiva lăsase ocazia să-i treacă pe sub nas. Avea să mai fie și alta. Avea să creeze el o alta.

— Pregătește-te să pleci dimineață.

Joram îi săgetă pe Hazael și pe Liraz cu o privire peste umăr; dacă observase asemănarea cu el însuși, nu o arătă prin niciun semn.

— *Singur.*

— Să plec unde, stăpâne? întrebă Akiva.

Deja își făcuse planuri pentru dimineață, desigur – să dispară fără urmă – dar firul atârnând liber al misterului îl îmbia să tragă puțin de el. Mama lui.

— Pe Insulele Îndepărtate, bineînțeles. Stelianii cred că eu am ceva de-al lor și o vor înapoi. Jael, tu o să-ți amintești. Eu niciodată nu mi-am bătut capul cu numele lor. Cum ziceau că o cheamă?

— Îmi amintesc, zise Jael. O chema Festival.

Festival.

— Festival. Un nume ca ăsta și te-ai aștepta de la ea la *distracție.*

Joram clătină din cap.

— Ei chiar își închipuie că am păstrat-o tot timpul ăsta?

Festival.

Numele era ca o cheie în încuietoare. Imagini. Parfum. Atingere. Chipul ei. Pentru o clipă, Akiva își aminti fața mamei lui. Vocea ei. Fusese tare de mult – decenii – erau doar fragmente, dar efectul a fost imediat: concentrare și claritate, ca lumina focalizată într-un mănunchi de raze.

Efectul a fost *sirithar.*

Akiva crezuse că știa *siritharul.* Făcea parte din antrenamentul lui; făcuse kata în zori ani de-a rândul, căutând miezul calm din el însuși; era greu de prins, dar crezuse că știa ce era. Acesta era diferit. Acesta era adevărat, instantaneu și nepieritor. Nu era de mirare că nu-l înțelesese; niciunul dintre instructorii lui nu-l atinseseră vreodată cu adevărat.

Era magic.

Nu magia pe care o descoperise singur, însăilată cu greu din aproximări și durere. Era ca și când și-ar fi trăit viața râcâind și scormonind în țărână, și abia acum își ridicase capul să vadă cerul și zările lui nesfârșite, adâncimea lui nebănuită. Oricare era sursa de putere sau tributul, în mod sigur nu era durerea. De fapt, durerea din umăr chiar îi trecuse. *Ce e asta*? Lumină și elevație și imponderabilitate, o adâncime a calmului care făcea lumea din jurul lui să pară că încetinește și se cristalizează, astfel încât vedea totul – falca lui Japheth strângându-se ca să înăbușe un căscat, o privire-fulger schimbată între Hellas și Jael, zvâcnirea pulsului pe jugulara lui Joram. Fierbințeală și adierea răsuflării și a aripilor, fiecare mișcare desena linii de intenție în aer. Știu că fata servitoare avea să se ridice în picioare înainte ca ea s-o facă; lumina ei se mișca înaintea ei, ea părea s-o urmeze. Mâinile lui Joram aveau să se ridice; Akiva anticipă mișcarea și ele într-adevăr se ridicară, Împăratul în sfârșit își închise roba, își legă cordonul. Încă mai vorbea, fiecare cuvânt fiind la fel de clar și de real ca o piatră de râu. Akiva înțelese că tot ce auzea în această stare avea să fie gravat perfect în memorie.

Că nu avea să uite niciodată ultimele cuvinte ale tatălui său.

Și că știa deja care aveau să fie ultimele lui cuvinte.

— O să te duci la ei, spunea Joram cu certitudinea detașată a autocrației absolute.

Akiva își dădu seama că n-ar fi trebuit să-și facă nicio clipă griji că ar fi fost suspectat. Joram era atât de plin de propria lui legendă că nu i-ar fi trecut prin minte c-ar putea să nu-i fie ascultată porunca.

— O să le arăți cine ești. Dacă te vor asculta, transmite-le promisiunea mea. Dacă se predau acum și ne cedează magii lor, n-o să le fac ce le-am făcut bestiilor. Stelianii izbutesc să pescuiască mesagerii din aer, dar ce vor face împotriva a cinci mii de dominioni? Au măcar o armată? Cred că mă pot ține la distanță pe *mine* atât de ușor?

Nici măcar n-ai un început de idee despre cât de mult deasupra sunt ei față de tine. O parte din Akiva ar fi vrut să se învârtă în cerc și să se minuneze la râurile de lumină ce pătrundeau prin multitudinea de straturi suprapuse de sticlă ale Sabiei, să-și ridice mâinile și să se uite la ele de parcă i-ar fi fost făcute din nou, de parcă el însuși era o creatură cu totul nouă, construită din aceleași raze de lumină.

Lumină ascunzând ca un văl focul.

O voce, din trecutul îndepărtat.

— Tu nu ești al lui.

Era vocea ei, vibrantă, rezonând, apăsată și plină de putere. Era în ziua aceea.

— Nu ești nici al meu. Tu ești *al tău.*

Ea nu plânsese. *Festival.* Nu încercase să-l țină sau să se lupte cu gărzile și nu spusese adio. Adio ispitește soarta, cum zisese Jael.

Se gândise oare că l-ar putea revedea?

— Ai ucis-o?

Se auzi pe sine însuși rostind întrebarea și realiză mai multe lucruri deodată: subita încremenire a consiliului; încleștarea pumnilor lui Namais și Misorias pe mânerele săbiilor; o licărire de interes din partea lui Japheth, căruia îi trecu pofta de căscat. În spatele lui, nici n-a trebuit să-i vadă pe Hazael și pe Liraz ca să știe că mușchii lor sunt în poziție de atac; știa că Liraz deja zâmbea cu zâmbetul ei descurajant de bătălie.

— Ai ucis-o pe mama?

Și văzu ochii tatălui său, nesurprinși și plini de dispreț.

— Tu n-ai nicio mamă. Cum n-ai niciun tată. Ești doar o za într-un lanț. O carcasă de îmbrăcat în armură. Oare ai uitat toată instrucția ta, soldat? Tu ești o armă. Tu ești un *lucru.*

Acestea au fost cuvintele. Akiva le-a auzit ecoul înapoi, prin scânteierea *siritharului.* Deja știa că erau ultimele cuvinte ale lui Joram.

Așadar, lăsă vraja invizibilității să cadă de pe sabia lui și o scoase din teacă. Se mișca înăuntrul fluxului timpului; avea să fie făcută mai înainte ca martorii să-și poată înregistra măcar șocul. Namais și Misorias începură să se miște, dar ei existau într-o altă stare a lucrurilor. Akiva era foc învăluit în lumină. Ei n-aveau nicio șansă să-l oprească. A traversat spațiul până la Împărat în timpul cât i-a luat acestuia ca o clipire de surpriză să-i vălurească ochii reci.

Cum de nu poate vedea schimbarea în mine? se întrebă Akiva și împinse sabia prin mătasea robei și în inima tatălui său.

69. ZGREPȚĂNAT

Bast a fost cea care a venit să zgrepțăne la fereastra lui Karou. Obloanele erau asigurate cu lungile lor zăvoare de bronz, iar în capătul celălalt al camerei, scândurile lui Mik erau vârâte în scobiturile lor din dușumea și proptite sub clanță și balamale. Ușa și fereastra erau amândouă bine închise, iar Issa și Karou stăteau înăuntru, neliniștite. Karou se plimba în sus și-n jos. Issa zvâcnea din coadă. Așteptau să se întâmple ceva.

Și ceva s-a întâmplat.

Râcâitul la obloane. O șoaptă răgușită.

— Karou. Karou, deschide fereastra.

Karou se dădu înapoi.

— Cine e acolo?

— Eu sunt, Bast. Sunt de serviciu la pază, n-ar trebui să fiu aici.

— Și de ce ești?

Mânia lui Karou se aprinse. Dacă Bast ar fi traversat curtea, azi-dimineață, și alții ar fi putut s-o facă. Și... ce dac-ar fi făcut-o? Karou nici măcar nu știa ce ar fi vrut să facă. Era atât de depășită de situație, încât voia să se facă ghem și să plângă. Oh, Brimstone, chiar ai crezut că aș putea face asta? Ei bine, el n-avea de unde să știe că Lupul urma să supraviețuiască războiului ca să-i pună ei bețe-n roate la fiecare pas, nu-i așa?

— E vorba de… e vorba de Lup, veni răspunsul lui Bast, iar Karou simți că piere deodată tot aerul din încăpere.

Iată, se întâmpla negreșit, ca bufnitura celuilalt bocanc descălțat. Ce făcuse Lupul?

— Îi duce pe Amzallag și pe sfincși. I-am văzut din turn.

Îi duce? Karou și Issa schimbară o privire încordată. Karou deschise brusc fereastra. Bast era agățată de pervazul prea îngust, cu aripile pe jumătate deschise, bătând încetișor ca să-și țină echilibrul.

— Îi duce unde? întrebă Karou.

Bast părea șocată.

— La puț, șopti ea.

După aceea, Karou avea să se întrebe dacă Bast fusese unealta lui Thiago sau conspiratoarea lui, dar în momentul acela n-o suspectă. Groaza ei părea reală și poate că era. Poate că se gândea cum ar fi putut face ea drumul acela, după cât de aproape fusese să treacă de partea lui Karou. Și poate – probabil – se gândea că aceea fusese o greșeală care n-avea s-o mai ispitească niciodată.

Nu iei partea împotriva Lupului.

Cu mâini tremurătoare, Karou își puse din nou centura cuțitelor și se simți mai bine cu greutatea lunilor-noi pe coapse. Fereastra era deschisă înaintea ei. Issa era de partea ei, dar n-ar fi putut ieși cu ea pe fereastră. Karou se întoarse spre ea.

— O să vin și eu, copilă dulce.

Issa se îndreptă spre ușă, cu solzii unduind.

— Du-te. O să fiu chiar în urma ta.

Și Karou plecă, ieșind în noapte. Era deja departe și peste metereze, când Issa ridică scândurile și le dădu deoparte. Deschise ușa.

Și dădu nas în nas cu Ten.

70. TRĂIASCĂ ÎMPĂRATUL

Împăratul căzu în genunchi. Ochii lui mureau; ura i se scurgea din privire, în timp ce viața curgea roșie din pieptul lui. Nimeni nu l-a prins în brațe și s-a răsturnat cu un pleoscăit în canalul puțin adânc al băii. Apa și clăbucul se colorară în trandafiriu.

O servitoare țipă.

Namais și Misorias erau în mișcare. Akiva le pară loviturile; nimic nu fusese vreodată atât de ușor.

Simți gardienii desprinzându-se de lângă pereți, șocul lor amorțind aerul. Cel puțin unul se încurcă în propria mânecă-clopot bâjbâind după mânerul sabiei și înjură. La unison, Hazael și Liraz îi scoaseră săbiile din teci.

Săbiile-de-argint poate crezuseră că aveau avantajul numărului – opt contra doi –, dar la prima încrucișare de săbii, încrederea lor se evaporă. Ăsta nu mai era un exercițiu de fandări și parări, ca acelea cu care erau ei obișnuiți, niciun *cling* drăguț și niciun sunet melodios de argint. Hazael și Liraz își mânuiau lungile lor săbii cu ambele mâini, cu atâta putere în loviturile lor ca aceea antrenată pe armura și carnea nenumăraților reînviați. Deceniile de bătălie, mâinile negre cu răbojul lor îngrozitor, și asaltul lor le izbi pe gărzi ca o forță a naturii.

Nu erau doi luptând contra opt. Erau doi tăind la opt. Așa subțire cum era Liraz, prima ei lovitură dislocă umărul gardianului care o blocase. Uff-ul lui de durere a fost urmat de un zăngănit, când sabia i-a zburat din mână; ea nu-l ucise, când el se dădu înapoi, clătinându-se, ci se întoarse spre un alt gardian cu o lovitură de picior care-l izbi în genunchi. Uff-ul acestuia îl imită întocmai pe cel al camaradului său, și căzu și el, de asemenea.

Prima lovitură a lui Hazael reteză sabia oponentului său, lăsând gardianul cu doar un ciot frumos de argint în mână.

Toate acestea s-au întâmplat în pauzele dintre respirații – Bastarzii învățându-i pe fudulii Săbii-de-argint deosebirea vitală dintre un *gardian* și un *soldat* –, iar ochii gardienilor se deschiseră larg, când înțeleseră. Postura celor cinci rămași în picioare se schimbă de la încredere mecanică la o crispare defensivă. Potrivindu-și din nou săbiile în mână, se strânseseră într-un cerc larg în jurul bastarzilor, iar privirile aruncate de la unul la altul erau ușor de interpretat:

Haide, atacă-i.

Atacă-i tu.

Nu era nevoie să-și facă griji. Liraz și Hazael n-au așteptat. Așteptarea dădea inamicului timp să gândească. Nici ei doi nu trebuia să gândească mai mult decât săbiile lor. Au atacat. Au

fost *nithilam.* Zăngănitul a fost asurzitor, iar porecla „rupesăbii” se dovedi întemeiată, când armele sclipitoare și fragile ale gărzilor se sfărâmară sub șfichiuirile oțelului. În capătul celălalt al încăperii, unul dintre consilierii necunoscuți, își feri capul la țanc, când o așchie de sabie de argint se înfipse în perete, exact în locul unde, cu o secundă mai devreme, fusese capul lui.

Rupesăbiile au fost dezarmați cu toții, ușor răniți, iar când unul făcu o încercare, fără tragere de inimă, să ridice o sabie, Liraz nu trebui decât să rânjească la el și să clatine din cap, iar el se opri ca un copil vinovat.

— Stați pe loc, le spuse ea. Demonstrați-ne marea voastră abilitate de *a sta pe loc* și o să fiți bine.

Ceilalți rămaseră în picioare ocupând spațiul – atât de mult spațiu, așa niște corpuri mari și așa de slab pregătite. Viețile lor nu fuseseră niciodată în pericol până atunci și dacă Liraz și Hazael ar fi vrut să-i ucidă, ar fi găsit treaba asta jalnic de simplă. Însă ei nu voiau să-i ucidă. Nici nu-i răniseră cine știe ce. Joram fusese una dintre ținte, iar el zăcea mort și neasistat de nimeni în apa puțin adâncă, a cărei culoare se închisese acum de la trandafiriu-pal la stacojiu. Jael fusese cealaltă.

Dar Jael dispăruse.

— Akiva, zise Liraz. Jael.

Akiva deja știa. Cei trei bastarzi ocupau centrul încăperii. Era liniște. Cu totul, trecuseră aproape două minute de când sabia lui Akiva străpunsese inima tatălui său. Îi dezarmase pe Namais și Misorias – aceștia luptaseră ceva mai bine, dar nu destul de bine – și îi lăsase fără cunoștință, lovindu-i în cap cu mânerul sabiei pentru a preveni orice avânt eroic care l-ar fi putut sili să-i ucidă. Unul aterizase cu fața în jos și, în timpul în care Akiva îl întorsese invers cu piciorul, ca să nu se înece în balta de apă roșie, Jael dispăruse.

Unde? Dacă scăpase prin vreo ușă secretă, uitase să-și ia și nepotul cu el. Akiva se uită lung, calm, la prințul moștenitor. Japheth trăsese una dintre fetele servitoare în fața lui, ca pe un scut viu. Fata era încremenită de groază, strivită la pieptul lui, cu părul ei lung și împletit răsucit în pumnul lui, acolo unde un bărbat adevărat ar fi ținut o sabie.

Și iată-l pe noul Împărat, gândi Akiva.

Indiferent pe unde o ștersese Jael, trebuia acum să dea alarma. Akiva se pregăti pentru răspunsul ce trebuia să urmeze.

Era surprins că nu începuse deja; se așteptase ca gărzile de la Poarta Samekh să audă zăngănitul săbiilor și să dea fuga; atunci, el, Hazael și Liraz, ar fi trebuit să se învăluiască în vraja invizibilității și să se ridice în zbor, încercând să-și facă drum afară la adăpostul haosului.

Cu toate acestea, nu se porni niciun haos.

Poate, gândi el, sunetul nu circula bine printre atâția pereți de sticlă interpusă. În liniștea sinistră, nou dobândita stare de *sirithar* îl părăsi pe Akiva – de parcă ar fi fost ceva ce venea și pleca după propria voință –, iar simțurile lui rămaseră păgubite de proaspăt dobândita lor acuitate. În această întunecare și diminuare, el își plimbă ochii prin încăpere. Galeria lingușitorilor stătea pironită în loc, înspăimântată; gurile căscate înghițeau aerul umed ca peștii. Ochii lui lunecară mai departe de ei. Hellas își pierduse automulțumirea.

Și acolo era Japheth, strângând fata servitoare în brațe. Akiva presupuse că imaginea n-ar fi trebuit să-l surprindă, dar să auzi despre cineva că e fricos e una. S-o vezi atât de clar e alta. Însă ce era să facă el? Scopul lor de aici, astăzi, trebuia să fie clar, și anume asasinarea unui ațâțător la război, nu revoltă împotriva întregului Imperiu și nu o preluare de putere pentru sine.

Așadar, uitându-se în ochii prințului moștenitor, Akiva rosti cuvintele urcării pe tron.

— Împăratul e mort. Trăiască Împăratul.

În atmosfera sufocantă de abur fierbinte și șoc, vocea lui sună adânc și solemn. Își duse brațul la piept, apăsându-și mânerul sabiei în dreptul inimii, și dădu scurt din cap spre Japheth. În spatele lui, Hazael și Liraz făcură la fel.

Groaza lui Japheth se prefăcu în confuzie. Aruncă o privire într-o parte, căutând o explicație din partea consiliului, de parcă posibilitatea asta nu-i trecuse niciodată prin minte. Servitoarea se folosi de prilejul buimăcelii lui și se zvârcoli, eliberându-se, țâșnind spre ușă ca o sălbăticiune scăpată dintr-o cursă. Akiva o lăsă să se ducă. Ușa se deschise de perete, ea fugi și Akiva se gândi că, acum, cu siguranță gărzile aveau să dea năvală în încăpere.

Și totuși n-o făcură.

Lipsit de scutul său viu, Japheth căzu în genunchi și începu să se târască încet îndărăt, tremurând. Akiva întoarse capul, dezgustat.

— Am terminat aici, le zise el fratelui și surorii lui.

Indiferent ce avea să se petreacă în afara băii acesteia, nu merita să mai stea. Ar fi fost mai ușor să se retragă sub acoperirea haosului – zece porți deschise în timp ce străjerii lor ar fi dat fuga să răspundă alarmei –, dar aveau să izbutească și așa, cu luptă, dacă trebuia. Era gata să plece, să lase în urmă Astrae și propria trădare.

Nu ajunse decât până la ușă.

Nu Săbiile-de-argint, cu incompetența lor greoi echipată și săbiile frumoase, inutile, îl siliră să se dea înapoi. Ci dominionii. Nu gardieni, ci soldați: pregătiți și calmi și *mulți.* Douăzeci, mai mulți. *Patruzeci,* umplând încăperea, dar neaducând niciun haos cu ei, nicio derută propice pentru o evadare ușoară. Numai fețe nemiloase și săbii deja mânjite de sânge.

Al cui sânge?

Și… mai aduseseră ceva cu ei, ceva atât de neașteptat – la prima atingere a acelui val de greață debilitantă și atât de familiară, Akiva înțelese. În timp ce soldații se strângeau într-un cerc în jurul lui și al fratelui și surorii sale, în jurul Rupesăbiilor dezarmați și făcuți de râs și al leșului Împăratului, țineau niște oribile… trofee… înaintea lor. Atunci înțelese că totul fusese orchestrat. Jucase un rol scris anume pentru el de către Jael, și îl jucase perfect.

Dominionii țineau în față *mâini.* Mâini mumificate, retezate, însemnate cu ochii diavolului. Mâini de reînviați, la fel de puternice ca și atunci când fuseseră ținute ridicate de adevărații lor proprietari: rebelii himere pe care îi uciseseră și îi arseseră ei în Extremul Neumblat.

Akiva simți asaltul magic de parcă îi intră în sânge și îl închegă pe dinăuntru. Încercă să reziste, dar în zadar. Începu să tremure și nu se mai putu opri.

— Slavă puterilor cerești, îi auzi pe consilieri murmurând. Suntem salvați.

Proștii. Încă nu se întrebau ce căutau dominionii în Turnul Cuceririi?

Căpitanul lor era cu ei.

— Nepoate, zise el.

Pentru o secundă, Akiva crezu că Jael i se adresa lui, dar se uita la Japheth.

— Îngăduie-mi să fiu cel dintâi care să te felicite, zise el.

Era roșu la față – de căldură, de frică? – , iar cicatricea lui ieșea în evidență ca o ghirlandă lungă, albicioasă. Se apropie de Japheth, care rămăsese în genunchi, și-i spuse:

— Aceasta nu e o postură potrivită pentru conducătorul Imperiului Serafimilor. Ridică-te.

Îi întinse o mână.

Akiva pricepu ce avea să se întâmple, dar răul pulsatil al hamselor se combinase cu amorțirea ce pogorâse peste el în urma *siritharului* și nu putu face nimic ca s-o oprească.

Japheth întinse mâna către unchiului său, iar Jael i-o luă, dar nu-și ridică nepotul în picioare. Pivotă în spatele lui. Japheth tresări de durere, când Jael strivi mâna moale a prințului în strânsoarea lui de soldat și-l împiedică să miște. O sclipire de metal, o smucire a brațului și se termină în nicio secundă. Jael își trecuse pumnalul peste gâtul nepotului său, unde se ivi o linie subțire, roșie.

Ochii lui Japheth se bulbucaseră și i se rostogoleau în cap; gura i se căscă, dar nu-i ieși niciun sunet, numai un gâlgâit. Linia roșie deveni mai groasă. O picătură scursă deveni un șiroi. Șiroiul deveni un torent.

— Împăratul e mort, zise Jael înainte ca afirmația să fie strict adevărată.

Zâmbi și șterse lama pumnalului de mâneca lui Japheth, după care îl îmbrânci, aruncându-i leșul lângă al lui Joram, în apa înroșită.

— Trăiască Împăratul.

Akiva rămase la fel de stupefiat și cu gura căscată ca și consilierii.

Cât despre Jael, n-ar fi putut arăta mai mulțumit. Se întoarse spre Akiva și execută o plecăciune batjocoritoare:

— Mulțumesc, zise el. Atâta am sperat că ai să faci asta.

De aici încolo, scenariul pe care și-l imaginase Akiva drept „cel mai bun caz” se derulă foarte, foarte prost.

71. PUȚUL

Până când ajunse Karou la puț, se terminase deja.

Amzallag, Tangris, Bashees. Zăceau morți sub lumina stelelor, iar Thiago stătea în picioare lângă leșurile lor, calm și strălucitor, îmbrăcat în alb complet, așteptând. Așteptând-o pe *ea.* Ceilalți stăteau oarecum în semicerc, iar Karou ar fi trebuit să arunce doar o privire la scenă, să țâșnească imediat în văzduh și să zboare înapoi la îndoielnica siguranță a camerei sale. Dar n-a putut, nu cu leșurile acelea zăcând acolo, Amzallag și sfincșii, din ale căror gâturi spintecate încă mai pulsa sângele pe grohotiș, și ale căror suflete își pierdeau, unul după altul, firele ce le mai țineau ancorate. Pentru că ei trecuseră de partea ei.

Ăsta trebuia să fie prețul? Ea n-avea să-și mai găsească niciodată vreun alt aliat. Dacă lăsa lucrurile așa, ar fi putut foarte bine să abandoneze cauza himerelor chiar în clipa aceea.

Era amețită de dezgust și de furie când ateriză în forță în fața Lupului. Sângele îi împroșcase pieptarul și mâneca, apărând negru, în noapte. În spatele lui: grămezi de pământ de la excavațiile puțului; un șir de lopeți stăteau înfipte drept ca stâlpii unui gard; Karou putea auzi un zumzet slab, ca de un motor îndepărtat, dar își dădu seama că erau muștele. Jos, în întuneric. Studie pentru câteva clipe oribila scenă, mai înainte de a-și găsi graiul. Gâtuită, zise:

— Și iată-l pe marele erou al himerelor, ucigașul propriilor soldați.

— Ăștia nu erau soldații mei, aparent, răspunse el. Greșeala lor.

Și se întoarse spre leșul lui Amzallag. Acesta zăcea chiar la marginea puțului. Thiago își adună puterile și înfipse gheara unuia dintre picioarele sale de lup în leș, împingându-l și dându-l de-a dura. Trebuie să fi cântărit vreo două sute cincizeci de kilograme, dar odată ce umerii au fost împinși dincolo de margine, greutatea lor a tras restul. A fost o cădere lentă, atât de lentă... după care, brusc, corpul lui Amzallag se prăbuși în puț și dispăru în bezna puturoasă.

Lisseth făcu la fel cu trupurile sfincșilor, care erau mult mai ușoare, și nu se auzi aproape niciun sunet, de parcă aterizarea ar fi fost lină – Karou știa, nu trebuia să-și imagineze, ce le amortizase bufnitura –, dar în urmă se ridicară duhoarea și muștele, cu sutele. Roiul lor negru, zumzăitor, părea să poarte miasma putreziciunii cu el. Ea se dădu înapoi, înăbușindu-și reflexul de a voma. Aproape că simțea aerul în gură, gros și

înecăcios, gazos și lichid. Se clătină, uitându-se îngrozită la Thiago.

— Nu sunt toți monștri ca tine, zise el, ca voi, ceilalți.

Se uită pe rând la căpitanii adunați în jur – Nisk, Lisseth, Virko, Rark, Sarsagon –, iar ei îi întâmpinară privirea cu ochi inexpresivi și lipsiți de rușine, mai puțin Virko, ce se uită în pământ când ajunse la el.

— Monștri, da, noi suntem monștri, zise Thiago. O să le dau îngerilor „bestiile” lor. O să le dau coșmaruri care să le bântuie visele mult după ce eu n-am să mai fiu.

— Atunci, ăsta e? se răsti ea. Ăsta e obiectivul tău, să lași o moștenire de coșmaruri când o să mori? De ce nu? De ce n-ar fi vorba numai despre *tine*? Marele Lup Alb, ucigașul îngerilor, salvatorul nimănui.

— Salvator! râse el. Asta vrei tu să fii? Ce țel măreț pentru o trădătoare.

— N-am fost niciodată o trădătoare. Dacă e cineva trădător, atunci tu ești acela. Și toată agitația de azi despre excavările catedralei? Au fost numai minciuni?

— Karou, dar ce credeai? Ce să facem noi cu miile acelea de suflete? Resurecționistul nostru abia de poate încropi o armată.

Atât dispreț în vocea lui. Karou îi replică pe măsură:

— Da, păi, cum eu am terminat cu încropitul armatei tale, voi avea nevoie de ceva să mă țină ocupată.

Practic lătra acum, țeasta vuindu-i de zgomotul alb al furiei. Avea să colecteze sufletul lui Amzallag și ale sfincșilor. Amzallag nu trăise ca să primească speranța revederii familiei sale, doar ca să moară acum.

— Ai terminat, zici? Thiago zâmbi.

Ucigaș, călău, sălbatic. Era în elementul lui.

— Chiar crezi că poți câștiga în jocul ăsta?

Clătină din cap.

— Karou, Karou. Oh, numele tău chiar mă amuză. Neghiobul ăla de Brimstone. Te-a numit *speranță* pentru că te-ai împerecheat cu un înger? Ar fi trebuit să te numească *desfrâu.* Ar fi trebuit să te numească *târfă.*

Cuvântul n-o afectă. Nimic din ce spunea Thiago n-ar fi putut s-o rănească. Uitându-se acum la el, abia de putea înțelege cum de se lăsase condusă atât de multă vreme, îndeplinindu-i cererile, creând monștri ca să asigure moștenirea lui

coșmarească. Se gândi la Akiva, în noaptea în care venise la ea, pe malul râului, la durerea strivitoare și rușinea de pe chipul lui, și la iubirea lui, încă iubire – mâhnire, iubire și *speranță* – și își aminti noaptea balului Despotului, cum Akiva întotdeauna fusese binele opus răului lui Thiago, dogoarea opusă fiorului înghețat al Lupului, siguranța opusă amenințării acestui monstru.

Îl țintui pe Thiago cu ochii mijiți și spuse liniștit, distant:

— Încă te roade asta, nu-i așa? Că l-am ales pe el în locul tău? Vrei să știi ceva?

Dragostea e un element al naturii.

— N-a fost *nicio competiție.*

Șuierase ultimele cuvinte și un spasm de furie îi răvăși fața rece, studiată, a lui Thiago. Frumosul recipient pe care îl crease Brimstone ascundea în el o asemenea substanță întunecată, otrăvitoare.

— Lăsați-ne singuri.

Vorbise printre dinții strânși, iar ceilalți își scuturau aripile pentru a-i asculta porunca înainte să aibă timp Karou să-și regrete cuvintele. Cu sunetul aripilor și puternicul curent de aer stârnit în urma lor, ridicând nori de praf, agitând miasmele de putreziciune, firișoarele de praf înțepându-i brațele goale și fața, își simți fantomele aripilor avute odinioară tresărind, într-atât de adânc era impulsul ei de a fugi. Ca în noaptea balului Despotului, când dansase cu Thiago și în fiecare secundă aripile ei tânjiseră s-o ducă departe de el.

Departe, departe. *Îndepărtează-te de el.* Se pregăti să sară, dar mai înainte de a se desprinde de la pământ, Thiago se mișcă. Rapid. Mâinile îi țâșniră, o înșfăcară de braț – vânătăile ei – și o ținură. Strâns.

— Chiar mă roade, Karou. Asta vrei să auzi? Că m-ai umilit? Te-am pedepsit pentru asta, dar pedeapsa a fost… nesatisfăcătoare. A fost impersonală. Protectorul tău Brimstone s-a asigurat că niciodată n-o să fiu singur cu tine. Ai știut asta? Ei bine, el nu e aici, acum, nu-i așa?

Prinsă în strânsoarea lui, Karou se uită după soldații care plecau. Numai Virko întoarse capul. Nu se opri, însă, și foarte curând întunericul îl înghiți și dispăru laolaltă cu ceilalți, fâlfâitul aripilor stingându-se, praful așezându-se la loc, iar Karou rămânând singură cu Thiago.

Mâna lui pe brațul ei era ca o menghină; Karou știa cum îi făcea Brimstone corpurile Lupului. Știa puterea din el și nu spera să se smulgă din strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul.

— N-am fost bun? N-am fost blând? Am crezut că asta voiai. Am crezut că ar fi cea mai bună cale cu tine. Convingere cu vorbă bună și blândețe. Văd că m-am înșelat. Dar vrei să știi ceva? Mă bucur. Mai sunt și alte metode de persuasiune.

Mâna lui liberă, dintr-odată, era pe mijlocul ei, vârâtă pe sub marginea cămășii și încleștată în carnea ei. Mâna ei liberă zbură spre cuțitul lună-nouă de pe coapsă, dar Thiago i-o dădu la o parte și smulse el însuși cuțitul, aruncându-l în puț. Peste câteva secunde, celălalt îl urma, iar Karou împingea zadarnic în pieptul Lupului, zbătându-se să scape.

Totul s-a întâmplat atât de rapid, își pierdu pământul de sub picioare, izbindu-se de grohotiș atât de tare că i se întunecă vederea și i se tăie respirația. Gâfâia și Thiago era deasupra ei, greu și mult prea puternic, iar singurul gând inutil ce i se învârtea ei în minte era *Nu poate, nu poate să-mi facă rău, are nevoie de mine,* în schimb în tot timpul acesta, el râdea.

Râdea. Răsuflarea lui pe fața ei; își întoarse capul în lături, se zbătu, fiecare mușchi încordându-se împotriva lui, fiecare respirație gâfâită fiind o inhalare din plin a duhorii din puț.

Și ea era puternică. Și corpul ei era opera lui Brimstone, cum era și al lui, și nu era doar forță simplă – se antrenase toată viața. Își eliberă un braț și se răsuci, înfigându-și umărul între ei doi, ridică un genunchi și-l azvârli de pe ea, rostogolindu-se din calea lui când el se aruncă înapoi asupra ei, și era în picioare și gata să zboare spre cer, ca să scape, când el o prinse din spate și căzu din nou. Nimeri cu fața în pietriș, de data asta, și durerea îi săgetă prin tot corpul, și era țintuită la pământ, greutatea lui imensă apăsând pe umerii ei încât nu putea să-și facă niciun pic de loc ca să-l mai arunce la o parte. Și atunci auzi vocea lui la ureche:

— Târfă, șopti el.

Și răsuflarea lui era fierbinte, îi simți buzele lipite pe lobul urechii și apoi vârfurile ascuțite ale colților.

O mușcă. O *sfâșie.*

Ea țipă, dar el îi trânti capul din nou în pietriș, înăbușindu-i țipătul.

Nu-l putea vedea. Îi ținea fața în jos, în pietre și țărână, când îi simți degetele cu gheare pătrunzând pe sub betelia jeanșilor și smucind. Pentru o secundă, nu mai putu gândi nimic.

Nu.

Nu.

Țipătul nu era al vocii ei, ci al minții. Apoi îi reveni același refren prostesc, scandalizat: *Nu poate, nu poate.*

Dar *putea.* Tocmai putea.

Jeanșii rezistară, totuși, chiar și atunci când el îi smuci cu atâta forță încât o târî o jumătate de metru pe pământ, simțind fiecare piatră intrându-i în obraz, așa că o întoarse iarăși cu fața în sus, ca să ajungă la nasture. Și era peste ea și zâmbea, și sângele ei îi lucea pe buze, pe colți, picura înapoi în gura *ei* și ea îi simțea gustul. Deasupra lui se vedeau stelele. Când îi dădu drumul la braț ca să apuce de ambele părți ale jeanșilor, încercând să îi scoată, degetele ei se închiseră în jurul unei pietre și i-o trânti în față să-i spargă zâmbetul ăla.

El scoase un mârâit de durere, dar rămase pe loc. Sângele lui se amestecase cu al ei pe colții lui, iar zâmbetul îi revenise. Și râsul, de asemenea. Era obscen. Gura îi era o grimasă însângerată și el era în continuare peste ea.

— *Nu*! strigă ea, și cuvântul păru să-i iasă din suflet.

— Nu face pe neprihănita, Karou, zise el. Cu toții suntem doar niște vase, la urma urmei.

Și trase de jeanșii ei, de data asta izbutind să-i dea jos, până se poticniră în ghete, rămânând strânși în jurul pulpelor ei. Simți pietrele sub pielea goală, intrându-i în carne. Țipătul din capul ei era asurzitor și inutil, inutil, când genunchiul lui se înfipse între ai ei, despărțindu-i. Mârâitul lui era pur animalic, iar Karou se luptă. Se luptă. Nu stătu nemișcată. Fiecare mușchi era în mișcare, împotrivindu-se. Degetele lui cu gheare îi juleau brațele, ținând-o, iar pietrele îi sfâșiau spatele, picioarele, dar durerea era atât de îndepărtată. Știa că nu trebuia să stea nemișcată, nu trebuia să stea nicio clipă nemișcată. El își mută strânsoarea de pe brațele ei, acum ținându-i ambele încheieturi cu o mână – pentru a și-o elibera pe cealaltă –, dar ea se smulse din strânsoarea lui și se repezi la ochii lui. El se dădu înapoi exact la timp și ea rată, înfigându-și unghiile în obrajii lui, în schimb.

El îi dădu un dos de palmă.

Clipi des și stelele plutiră ca pe valuri. Își limpezea capul, când își aminti de cuțitul ei.

În gheată.

Gheata părea la o atât de mare distanță de mâinile ei. El îi ținea încheieturile atât de strâns, încât abia își mai putea simți degetele, iar când el făcu o pauză și se ridică din nou ca să umble prin propriile haine – *nu atât de albe, acum,* se auzi ea gândind ca de la mare depărtare – a trebuit să-i dea drumul la una dintre mâini. Ea o lăsă să-i cadă pe lângă corp, fără vlagă. Închise ochii. În afara respirațiilor lor întretăiate, liniștea deșertului era ca un vid, mâncând sunetele, înghițindu-le. Ea se întrebă: dacă țipa, aveau s-o audă, în kasbah? Și dacă o auzeau, avea să vină cineva?

Issa. Issa ar fi trebuit să ajungă până acum.

Ce îi făcuseră Issei?

Karou n-a țipat.

Thiago a uitat de mâna ei liberă, când s-a lăsat în jos peste ea, iar ea și-a întors capul într-o parte, strângând din ochi. Nu s-a uitat la el. Răsuflarea lui venea în gâfâieli ca de lup acum, iar ea-și mișcă șoldurile și se întoarse, răsucindu-se ca să-l respingă, și nu s-a uitat când a pipăit pe sub denimul sumecat al jeanșilor după marginea ghetei. După cuțitul ei. Mânerul acela micuț era rece în mâna ei fierbinte. În durerea ei, cu respirația tăiată, în orbirea ochilor strâns închiși, în aerul îmbâcsit de putreziciune și de bâzâitul muștelor, cu grohotișul care-i râcâia și smulgea carnea apăsată și strivită, mânerul acela era totul.

Ea îi dădu cale liberă. Thiago încerca să-i împingă șoldurile, lipindu-le de pământ.

— Haide, iubito, zise el, torcând ca pisica. Lasă-mă înăuntru.

Nimic nu fusese vreodată mai pervers ca vocea aceea catifelată, iar Karou știu că, dacă s-ar fi uitat la el, l-ar fi văzut zâmbind. Așa că nu se uită.

Înfipse lama până la plăsele în adâncitura moale din gâtul lui. Era un cuțit mic, dar eficient.

Căldura curgea peste Karou și era sânge. Mâinile lui Thiago uitară subit de șoldurile ei. Iar când în sfârșit deschise ochii, el nu mai zâmbea.

72. TRISTĂ IROSIRE DE DURERE

— Ucideți-i pe toți, porunci Jael soldaților săi cu o morbidă bună dispoziție.

Akiva încă mai stătea în mijlocul băii, cu fratele și sora lui lângă el, și toți trei mai aveau săbiile în mâini, deși sub pulsațiile semnelor diavolului știa că nu erau capabili să se apere împotriva atâtor soldați.

— *Nu pe toți*, îl corectă arhimagul Hellas.

Hellas se dăduse lângă Jael și, spre deosebire de restul membrilor consiliului, era vădit neșocat de tot ce se întâmplase. Un conspirator.

Un conspirator.

— Firește, zise Jael, murmurând curtenitor. M-am exprimat greșit.

Întorcându-se spre soldații lui:

— Ucideți-i pe toți, în afară de bastarzi.

Expresia de satisfacție de sine încrezută pieri de pe fața lui Hellas.

— Ce?

— Desigur. Trădătorii trebuie să aibă parte de o execuție publică, nu-i așa? zise Jael, intenționat ignorându-i sugestia lui Hellas.

Se întoarse spre bastarzi, cu aceeași dezgustătoare veselie:

— Cum spunea fratele meu mai devreme, întotdeauna se poate face loc în spânzurătoare.

— Domnul meu, zise Hellas, jignit și abia acum începând să-i fie frică. Mă refeream la *mine.*

— Ah, da. Păi, îmi pare rău, bătrâne prietene, dar ai conspirat la moartea fratelui meu. Cum aș putea să am încredere că nu mă vei trăda și pe *mine*?

— *Eu*? Hellas se împurpură. *Eu* am conspirat cu *tine*...

Un plescăit din limbă și Jael zise:

— Vezi? Deja spui povești despre mine. Toată lumea știe că Urgia Bestiilor l-a ucis pe Joram și pe bietul Japheth, de asemenea, ruda lui de sânge. Cum aș putea să te las să părăsești încăperea asta, ca să te duci și să răspândești minciuni despre mine?

Fața roșie a magului se albi.

— N-aș face așa ceva. Sunt de-al tău. Domnul meu, ai nevoie de un martor. Ai spus…

— Servitoarea băieșiță va sluji drept martor. Ea va sluji *mai bine,* pentru că ea *va crede* ce spune. Ea l-a văzut pe bastard ucigându-l pe Împărat. Restul, ei bine, o să fie tulburată. O să creadă că a văzut totul.

— Domnul meu. Ai… ai nevoie de un mag…

— De parcă tu ai fi în stare de *magie,* îl zeflemisi Jael. N-am nevoie de impostori sau otrăvitori. Otrava e pentru lași. Dușmanii trebuie să sângereze. Curaj, prietene. O să mori într-o companie nobilă.

Făcu un gest imperceptibil – abia o tresărire a mâinii – și soldații se apropiară.

Hellas se uită înnebunit în jur după vreun apărător.

— Ajutor! strigă el, deși cu siguranță jucase un rol în a se asigura că niciun ajutor nu avea să apară.

Și ceilalți membri ai consiliului strigară. Akiva simți mai multă milă pentru ei, deși avea prea puțin loc, țintuit în propria nefericire, să-și irosească mila pe o clică de neghiobi cruzi, aleși pe sprânceană.

A fost o baie de sânge. Săbiile-de-argint, brute mari și inutile, deja dezarmate, s-au zbătut și au murit. Un soldat din Dominion i-a ucis pe Namais și pe Misorias – încă inconștienți – cu două tăieturi rapide peste gâtlejuri. Ai fi zis că a cosit niște buruieni, atât de firesc i-a fost gestul. Ochii gărzilor de corp s-au deschis brusc și amândoi au suferit momentul morții cu o scurtă zbatere și alunecare în zoaiele băii roșii. Nici restul fetelor băieșițe n-au fost cruțate; Akiva a văzut ce urma și a încercat s-o protejeze pe cea mai apropiată de el, dar erau prea mulți dominioni și prea multe hamse-trofee dispuse împotriva lui. Soldații l-au împins înapoi spre Hazael și Liraz, reducând-o apoi la tăcere, fără nicio urmă de remușcare, pe fata care țipa.

Ei erau întrutotul oamenii căpitanului, gândi Akiva la scena ce se juca înaintea ochilor săi. Fusese martor – și participant – la destule măceluri, la viața lui, dar masacrul de acum îl impresionă prin înverșunare. Și prin viclenie. Privindu-l și știind că el avea să fie acuzat pentru sânge – că infamia va fi a *lui,* în vreme ce Jael avea să se aleagă cu mantia de Împărat – Akiva era deopotrivă furios și neputincios.

Căută înnebunit prin jur după vreo urmă a clarității și puterii care-l stăpâniseră mai devreme, dar nu simți nimic în afară de disperarea din ce în ce mai mare. Se uită la fratele și sora lui; stăteau spate în spate. Le putu vedea încordarea.

Erau patru membri ai consiliului în afară de Hellas; au murit, mai mult sau mai puțin, cum îl priviseră și pe Împăratul lor murind: șocați, indignați și neajutorați. Hellas a țipat ascuțit. A încercat să se ridice în zbor, ca și când ar fi existat vreo scăpare în tavanul boltit de sticlă, iar sabia soldatului l-a nimerit în pântece în loc de inimă. Țipetele au devenit un guițat strident, iar magul s-a apucat de sabia împlântată în el și a strâns-o în mâini, în timp ce cădea uitându-se la ea fără să-i vină să creadă, iar când soldatul a smuls sabia, eliberând-o, degetele i s-au împrăștiat în jur. Hellas și-a ridicat mâinile mutilate înaintea ochilor – sânge, atât de mult sânge; țâșnea ca din fântână din cioturile lui – și încă se mai uita la ele, cu groază abjectă și guițând neîncetat, când soldatul și-a corectat ținta și i-a străpuns, curat, inima.

Guițatul a încetat.

— Nu cred că a încercat măcar să facă vreo magie, remarcă Jael. Și toată durerea aceea bună de tribut. Ce irosire. O tristă irosire de durere.

Apoi întoarse o privire pătrunzătoare spre Akiva și arătă spre *el.* Akiva se încordă ca să se apere – sau să încerce. Strânsoarea sabiei în mână era slabă și se înrăutățea din ce în ce, pe măsură ce răul vlăguitor pulsa spre el din toate direcțiile. Dar soldații erau bine acordați la gesturile căpitanului; nu au atacat.

— Acum, iată, aici stă un mag, zise Jael.

Akiva *stătea* încă, deși își imagina că nu pentru mult timp. Simțind atâtea hamse ațintite asupra lui îl făcea să se ducă înapoi cu mintea, ani în urmă, la eșafodul din agora lui Loramendi, la Madrigal și la cum se uitase la el, și cum își așezase obrazul pe blocul de piatră; cum căzuse capul și cum răsunase, iar el strigase și nu fusese în stare să facă nimic. Unde fusese atunci acea stare de adevărat *sirithar*? Clătină din cap. Nu era niciun mag; un mag ar fi putut s-o salveze. Un mag s-ar fi putut salva pe sine însuși și pe fratele și sora lui de acești soldați cu trofeele lor, gheare noduroase, cu puterea lor furată.

Jael îi confundă reacția cu modestia.

— Ei, haide, zise el. Crezi că nu știu, dar știu. Oh, această demonstrație de vrajă, cu săbiile? A fost foarte bună, dar aia cu *păsările*? *Aia* a fost minunată.

Fluieră lichid și clătină din cap: un compliment din toată inima.

Akiva avu grijă să nu se manifeste în niciun fel. Jael poate că bănuia, dar nu putea *ști* că păsările fuseseră opera lui.

— Și totul doar ca să salvezi o himeră. O să recunosc, asta m-a nedumerit. Urgia Bestiilor ajutând o bestie?

Jael se uita la el, făcând o pauză. Lui Akiva nu-i plăcură nici privirea, nici pauza. Întotdeauna întâlnirile lor se desfășuraseră ca un meci cu miză foarte mare: exagerată curtoazie ascunzând neîncredere reciprocă și o profundă antipatie. Merseseră prea departe ca să mai fie nevoie de curtoazie acum, dar căpitanul continua cu șarada și, în asta, exista fantoma unei *voioșii.* Se amuza.

Ce știe de fapt? se întrebă Akiva, convins acum că era ceva, și ar fi dat foarte mult în momentul acela să pună capăt brusc veseliei lui Jael.

— Ea are gust de povești, zise Jael.

Cuvintele atinseră o coardă de familiaritate – și de groază, totodată –, dar Akiva nu știa de unde să le ia. Nu până când Jael adăugă, aproape cântând:

— Ea are gust de speranță. Oh. *Ce* gust să fie ăsta? Polen și stele, a zis Cel Căzut. A tot trăncănit despre asta, nenorocitul. Aproape că mi-a părut rău pentru fată, să fie atinsă de o asemenea limbă.

Un vâjâit în urechile lui Akiva. Razgut. Cumva, Jael îl găsise pe Razgut. Oare ce îi spusese creatura?

— Mă întreb, continuă Jael, ai mai găsit-o?

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse Akiva.

Zâmbetul lui Jael înflori pe de-a întregul acum și era un specimen dezgustător, malițios și ațâțat.

— Nu? zise el. Mă bucur să aud, de vreme ce nu a fost nicio mențiune despre vreo fată în raportul tău.

Asta era adevărat. Akiva nu pomenise nimic despre Karou, sau despre cocoșatul Izíl, care se aruncase din vârful unei turle decât să o predea pe Karou, sau despre Razgut, de asemenea – despre care, la momentul acela, Akiva crezuse că murise odată cu cocoșatul.

— O fată care a lucrat pentru Brimstone, continuă Jael. Care a fost *crescută* de Brimstone. Așa o poveste interesantă. Mult exagerată, totuși. Ce interes ar fi putut avea Brimstone pentru o fată din lumea oamenilor? Și, apropo, ce interes ai fi putut avea *tu* pentru o fată din lumea oamenilor? Cel obișnuit?

Akiva nu zise nimic. Jael era prea fericit; era clar că Razgut îi spusese totul. Întrebarea era, atunci, cât de multe *știa* Razgut? Oare știa unde se afla Karou acum? Și că îi continua munca lui Brimstone?

Ce *voia* Jael?

Căpitanul – nu, își aminti Akiva, Jael era Împărat acum – zise, ridicând din umeri:

— Bineînțeles, Căzutul a susținut și că fata avea *păr albastru,* ceea ce chiar e prea mult, așa că m-am întrebat cum aș putea crede toate celelalte lucruri pe care mi le-a povestit el despre lumea oamenilor. Toate celelalte lucruri fascinante pe care nu le-ai inclus în raportul tău. A trebuit să-mi pun imaginația la lucru. În cele din urmă, am crezut că îmi spusese adevărul, oricât de straniu suna totul, dar ce nu pot să-mi dau seama este cum ați uitat voi trei să raportați *progresele* lor. *Dispozitivele* lor, nepoate. Cum de ați omis să menționați despre armele lor minunate, inimaginabile?

Sentimentul de slăbiciune al lui Akiva se adâncise și nu doar din cauza hamselor. Totul se lega acum. Razgut și armele. Tunici de un alb pur. Cântăreți la harfă. Alai măreț. *Ca să facă impresie,* se gândise el, când auzise zvonurile, dar nu avea niciun sens. Nimeni nu-și putea închipui că Stelianii aveau să fie impresionați de tunici albe și de harfe.

Oamenii, în schimb…

— Nu invadați Stelianii, zise Akiva. Invadați lumea omenească.

73. STRIGĂTUL

Thiago părea să nu înțeleagă foarte bine de ce, dintr-odată, nu mai putea respira sau ce legătură avea asta cu ciupitura de pe gâtul lui. Își duse iute mâinile la cuțit, îl scoase din rană și, în timp ce sângele țâșni și mai repede – pe Karou, peste tot pe

Karou –, se uită la armă cu... condescendență. Karou avu impresia că ultimul lui gând a fost *Cuțitul ăsta e prea mic să mă ucidă pe mine.*

Nu era.

Ochii lui și-au pierdut focalizarea. Gâtul și-a pierdut tăria. Capul i-a căzut greu peste fața ei; pentru o clipă, el se zbătu, tresări scuturat de spasme, apoi se opri. Era greu ca un mort. Era mort. Thiago. Mort și greu. Sângele lui continua să curgă, iar Karou era prinsă sub el, cu genunchii încă depărtați, cu gleznele imobilizate în jeanșii dați jos, iar propria respirație gâfâită de panică răsuna atât de tare în urechile ei, că-și imagina că până și stelele o puteau auzi.

Îl împinse deoparte, parțial, cât putu, se târî până ieși de tot de sub el, dând din picioare ca să se elibereze, apoi se ridică, nesigură, și își trase jeanșii. Căzu și se ridică din nou. Brațele îi tremurau atât de violent, încât trebui să încerce de mai multe ori până izbuti să-și ridice jeanșii, apoi nu izbuti să închidă nasturele. Nu se putea opri din tremurat, dar nici nu-l putea lăsa descheiat, era de negândit, și asta o făcu să izbucnească în plâns – frustrarea că nu le putea comanda degetelor să execute această acțiune simplă și că *trebuia* s-o facă, doar nu era să-l lase așa. Plângea cu suspine când în sfârșit termină.

Și atunci se uită la el.

Ochii lui erau deschiși. Gura îi era deschisă. Colții îi erau înroșiți cu sângele ei, iar ea era înroșită de sângele lui. Vesta ei care fusese cenușie era udă toată și neagră în lumina stelelor, iar Lupul Alb era... expus, era obscen, intenția lui dezgolită și moartă ca și restul făpturii lui.

Ea îl ucisese pe Lupul Alb.

El încercase să...

Cui i-ar păsa?

El era Lupul Alb, eroul raselor himerelor, arhitectul victoriilor imposibile, tăria poporului ei. Ea era iubitoarea-de-înger, trădătoarea. Târfa. Cei care i-ar fi putut ține partea nu mai erau – uciși chiar aici sau trimiși departe. Ziri nu avea să se mai întoarcă. Iar Issa, ce-i făcuseră oare?

Sunt iarăși singură?

Nu putea suporta să fie iarăși singură.

Tot nu se putea opri din tremurat. Era convulsiv. Făcea mari eforturi să respire. Se simțea amețită. *Respiră*, își porunci ea. *Gândește.*

Dar niciun gând nu-i venea și abia de respira.

Care erau opțiunile ei? Să fugă sau să rămână. Să-i abandoneze, să-i lase să moară – *pe toți*, toate himerele din Eretz, și să lase sufletele să zacă îngropate – sau să rămână și… ce? Să fie silită să-l reînvie pe Thiago?

Numai gândul acesta – lunecarea sufletului lui peste simțurile ei, viața reîntorcându-se în ochii aceia decolorați și forța acelor mâini cu gheare – o făcu pe Karou să cadă în genunchi și să verse. Ambele opțiuni erau insuportabile. Nu-și putea abandona poporul – o mie de ani Brimstone purtase povara aceasta, iar ea cedase după numai câteva *luni*? „Visul tău e și visul meu. Tu ești toată speranța noastră”.

Dar nu putea nici să mai dea ochii cu Lupul și, dacă rămânea, soldații aveau să-i ceară să-l aducă înapoi.

Sau s-o ucidă.

Oh Doamne, oh Doamne.

Vomă din nou. O tortură, spasm după spasm, până ce rămase doar o carcasă, la fel de jupuită pe dinăuntru ca și pe din afară – un vas, îi auzi ea vocea în minte, *cu toții suntem doar niște vase*, și vărsă iarăși, numai bilă. Gâtul o ustura, iar când iritația propriei înecări în sfârșit se domoli, auzi un zgomot și era aproape.

Bătaie de aripi.

O cuprinse panica.

Se întorceau.

•••

— Să invadăm lumea omenească? Jael păru jignit. Mă calomniezi, nepoate. Mai e invazie dacă suntem primiți cu brațele deschise?

— Primiți cu brațele deschise?

— Da. Razgut m-a asigurat că o să ne venereze ca pe zei. Că deja o *fac.* Nu e minunat? Întotdeauna mi-am dorit să fiu un zeu.

— Nu ești niciun zeu, zise Akiva printre dinții strânși.

Se gândi la orașele omenești pe care le văzuse – imagini de pământuri în pace, care i se păruseră atât de nefirești când sosise prima oară acolo. Praga cu frumoasele sale poduri, oamenii întrunindu-se, plimbându-se, sărutându-se pe obraji.

Marrakech-ul, cu piața lui fantastică, plină de dansatori și de îmblânzitori de șerpi, străduțele aglomerate pe unde se plimbase alături de Karou înainte… înainte să rupă iadeșul, cu fragila fericire despre care știuse că nu putea să dureze.

— O singură privire la fața ta și-o să te clasifice drept monstru.

Jael ridică mâna și își trecu un deget de-a lungul cicatricei.

— Ce, asta?

Ridică din umeri, nepăsător.

— Pentru asta există măști. Chiar crezi că le va păsa dacă zeul lor poartă o mască? O să-mi dea cu dragă inimă ceea ce vreau, de asta nu mă îndoiesc.

Și ce anume voia? Akiva nu știa prea multe despre bătăliile oamenilor, dar știa câte ceva. Își aminti de cafeneaua ciudată în care-l dusese Karou, la Praga, decorată cu măști de gaze dintr-un război de demult. Înțelesese că puteau otrăvi aerul, făcând toate ființele să moară sufocate, și că se puteau împroșca unii pe alții cu metal, în timpul cât i-ar lua unui arcaș să-și potrivească săgeata în arc, și știu că Razgut nu îl mințise pe Jael. Oamenii într-adevăr venerau îngerii. Nu toți, dar mulți, iar venerația lor putea fi la fel de ucigătoare ca și armele lor. Pune laolaltă cele două lucruri – adu-le în Eretz – și războiul din ultimii o mie de ani avea să pară un joc de-a îmbrâncitul.

— Nu știi ce faci, zise el. O să însemne sfârșitul Eretzului.

— Sfârșitul Stelianilor, în orice caz, zise Jael. Pentru Imperiu va fi un nou început.

— Despre Steliani este vorba, atunci? De ce?

Akiva nu putea înțelege ce stârnise ura asta împotriva Stelianilor.

— Trimite-mă pe mine la ei, cum a vrut Joram. O să fiu trimisul tău, spionul tău. O să le transmit mesajul tău, dar lasă armele omenești în lumea oamenilor.

Akiva ura să se înjosească în fața lui Jael, iar Jael doar îi râse în nas.

— Mesajul meu? Ce mesaj aș putea avea eu pentru sălbaticii ăștia cu ochi de foc? *Vin să vă ucid*? Nepoate dragă, aia era misiunea unui prost, iar Joram era prostul. Tu ai crezut toată povestea cu trimisul tău ca sol? Aveam nevoie doar să te aducă pe tine aici. Din motive pe care cred că le-am făcut foarte clare.

Făcu semn în jur, la baia scăldată în sânge și presărată cu morți.

Da, motivele lui erau clare, prea clare, acum. În timp ce Akiva plănuia să scape Eretzul de Joram, Jael aștepta prilejul să-i ia locul, și nu doar că aștepta. Uneltea. Îl făcuse pe bastardul lui țap ispășitor, aducându-l exact unde avea nevoie.

— Și dacă nu l-aș fi ucis? întrebă Akiva, dezgustat că nu simțise smucitura de sfori de marionetă în tot timpul ăsta.

— Ăsta n-a fost niciodată un risc, zise Jael.

Iar Akiva înțelese că și dacă nu l-ar fi ucis pe Joram – dacă, din întâmplare, ar fi venit ca soldat loial pentru a primi recunoștința Împăratului și noile ordine – i-ar fi fost oricum înscenată crima.

— În momentul în care ai intrat pe ușa aceea, ai fost un asasin și un trădător al regatului. Ajută faptul că *ești,* desigur. E bine că avem un martor adevărat. Fata servitoare îți datorează viața. Hellas, vai, îți datorează moartea. Dar să nu simți prea mare căință. El a fost o viperă.

Jael numind pe cineva o viperă. Până și el își dădu seama de ipocrizia asta și râse. Akiva nu știa dacă mai văzuse pe cineva vreodată bucurându-se singur atât de mult.

Hazael a cedat primul răului emanat de ochii diavolului. Căzu în genunchi și vomită pe dalele mânjite de sânge. Liraz se dădu mai aproape de el, părând că-i va urma exemplul curând.

— Crezi că nu avem și alți aliați? întrebă Akiva. Că nimeni altcineva n-o să se ridice împotriva ta?

— Dacă tu n-ai putut izbuti, nepoate, cine să poată?

Era o întrebare justă. O întrebare devastatoare. Și, atunci, basta? Eșuase în crearea lumii lui – și a lui Karou – atât de spectaculos?

— Regret puțin că nu te pot avea în serviciul meu, zise Jael. Mi-ar prinde bine un mag, dar ar fi atât de greu să am încredere în tine. Nu pot să scap de senzația că nu prea mă *placi.*

O ridicare din umeri, de părere de rău, iar privirea i se mută de la Akiva pentru a se pironi asupra lui Liraz.

Cu toată slăbiciunea și greața lui, Akiva simți un val de furie și de groază, și de neputință, dar mai era și o undă de altceva, ceva dur și sclipitor despre care speră, speră că ar putea fi începutul unui *sirithar,* venindu-i încă o dată la îndemână.

— Tu, totuși, îi zise Jael lui Liraz, ești atât de drăguță. Se pare că o să am nevoie de noi servitoare la baie când o să mă instalez în apartamentele acestea.

Se uită la fata moartă de pe podea și zâmbi, cu lăbărțarea aceea de zâmbet a lui care-i trăgea de cicatrice albind-o, și de încrețiturile de piele de pe rămășițele lui de nas și buze.

Liraz râse vehement; Akiva auzi slăbiciunea surorii sale în râsul ei și chinul ei de a rămâne dreaptă.

— Nu poți să ai încredere în el, dar crezi că poți avea încredere în *mine*?

— Bineînțeles că nu. Eu nu am niciodată încredere în femei. Am învățat lecția asta pe pielea mea.

Ridică mâna să-și atingă cicatricea și, când făcu asta, ochii lui fulgerară puțin în direcția lui Akiva. Asta a fost tot, dar a fost de ajuns.

Akiva știu cine îl tăiase pe Jael.

Hazael se ridică din genunchi. Efortul trebuie să fi fost extraordinar, totuși reuși cumva o versiune a zâmbetului său leneș, când spuse:

— Știi, întotdeauna am vrut să fiu un servitor la baie. Ar trebui să mă iei pe mine, în schimb. Sunt mai drăguț decât sora mea.

Jael îi răspunse tot cu un zâmbet leneș.

— Nu ești genul meu.

— Păi, tu nu ești genul *nimănui*, zise Hazael. Nu, stai, retrag cuvintele. *Sabia mea* zice că i-ar plăcea să te cunoască mai bine.

— Mă tem că trebuie să-i refuz plăcerea. Am mai fost sărutat de săbii, vezi tu?

— Se poate să fi observat.

— Festival, zise brusc Akiva și toți ochii se întoarseră spre el.

El se uita țintă la Jael.

— Mama mea a fost cea care te-a tăiat.

Nu voise să vorbească despre mama lui cu Jael; nu voise să deschidă ușa amintirilor unchiului său – ce zăcea dincolo nu putea fi decât oribil –, dar trebuia să câștige timp. Și... sperase că numele ei putea fi cheia care să descuie *siritharul.* Nu era.

— Deci ai ghicit, zise Jael. Știi, asta ar fi putut fi partea mea preferată a zilei, când ai presupus că Joram o ucisese. Deși poate că a și făcut-o. El mi-a dat-o.

A dat-o...? Akiva nu se putea gândi la asta.

— Nu se poate să fie ea motivul pentru care îi urăști pe Steliani. O femeie?

— Ah, dar nu o femeie oarecare. Femei sunt pretutindeni, femei frumoase sunt *aproape* peste tot, dar Festival era sălbatică precum furtuna. Furtunile sunt periculoase.

Se uită din nou la Liraz.

— Excitante. Taifunarii știu bine. Nimic nu se compară cu a călări o furtună dezlănțuită.

Făcu semn unui soldat.

— Ia-o.

Akiva se aruncă în fața soldatului; se simțea lent, toropit. Și Hazael se mișcase. Liraz izbutise să-și ridice sabia, dar zăngănitul pe care-l scoase, când se abătu pe sabia unui dominion, sună slab, și arma îi zbură din mână, căzând cu un sunet înfundat pe grămada de cadavre care fuseseră Joram, Japheth, Namais și Misorias. Dezarmată sau nu, nu se lăsă intimidată.

— Ucide-mă cu frații mei sau o să-ți dorești s-o fi făcut, zise ea cu dispreț.

— Acum chiar sunt insultat, zise Jael. Mai degrabă ai *muri* cu ei, decât să-mi freci mie spatele?

— De o mie de ori.

— Draga mea, își apăsă el o mână pe inimă, nu vezi? Știind asta e ceea ce o face mai dulce pentru mine.

Soldații închiseră cercul.

Patruzeci de dominioni cu mâinile retezate ale reînviaților morți ridicate, iar Hazael încă izbuti să mai bifeze o moarte înainte să vină a lui.

Lovitura lui nimeri un soldat în față. Sabia se înțepeni în craniu și, în timp ce soldatul cădea, greutatea lui îl trase pe Hazael înainte, astfel încât sabia soldatului, hărăzită să-l împungă, i se înfipse adânc în corp. Alunecă pe sub brațul ridicat, unde nu exista protecție de zale sau de platoșă. Trecu prin el și îi ieși printre aripi. El se împletici, se uită la Akiva, apoi în jos, la sabie. Dădu drumul sabiei lui, renunțând să mai încerce s-o scoată din țeasta în care se înțepenise, și, la fel ca Hellas, apucă de sabia care îl străpunsese. Dar mâinile nu-l mai ascultau. Lovi cu ele în mâner; se îndoi, iar Akiva văzu totul prin văpaia de claritate pe care și-o dorise cu disperare.

Siritharul venea prea târziu. Ca un hoitar, după ce uciderea fusese înfăptuită.

Hazael căzu. Liraz se aruncă în genunchi să-l prindă.

Akiva înregistră într-o splendidă lumină urletul care-i rotunji gura surorii lui. Îi auzi plângerea de banshee și i-o văzu, de asemenea. Sunetul avea formă, era lumină, totul era lumină și totul era durere, iar Liraz încercase să-i țină capul lui Hazael, în timp ce ochii lui deveneau sticloși, dar o pereche de dominioni o prinseră, o luară pe sus, iar capul lui Hazael căzu. Akiva știu că fratele lui era mort mai înainte ca țeasta lui să izbească pardoseala, iar bufnitura pe care o simți în interiorul țestei lui a fost ca miile de aripi convocate care copleșiseră cerurile Extremului Neumblat.

N-a fost nicio pasăre, de data asta. Sau, dacă a fost, cerul a fost cel care le-a adus, cerul însuși, care, în acel moment... se mișcă. Afară, deasupra orașului și peste mare, ca și când ar fi fost înșfăcat de un pumn uriaș și tras, cerul se smuci. Alunecă. Se adună, contractându-se deasupra unui singur punct și târând totul spre centrul lui – Turnul Cuceririi. Cerul era o țesătură continuă, așa că perturbarea se simți pe tot globul Eretzului.

Focurile de tabără din îndepărtatul continent sudic se animară de la subitul curent de aer. În palatele de gheață zimțată din vârful Extremului Neumblat, taifunarii se agitară și își ridicară capetele uriașe. Dincolo de munți, Sveva, Sarazal și caprinele, care ieșiseră din lunga lor traversare prin tuneluri, se opriră nedumerite, uitându-se în sus la cerul nopții care părea pus în mișcare. Și în capătul celălalt al lumii – unde era ziuă, când în Imperiu era noapte – o femeie care stătea la balustrada unei terase, privind peste o mare verde-pal, simți vântul în păr și își ridică ochii.

Era tânără, puternică. Purta o diademă în părul ei negru, un scarabeu de piatră montat în aur lustruit; aripile ei erau de flacără, ca și ochii ei, care se îngustară în timp ce, deasupra capului, norii erau târâți atât de repede că se încețoșară. Goneau și tot goneau, viteza transformându-i în niște dâre tulburi, ducând cu ei de-a valma păsări și umbre, prinse într-un vânt inexorabil. Ochii ei scoaseră scântei când deasupra orașului ei, deasupra insulei ei – deasupra insulelor *ei* – poporul ei se opri din ceea ce făcea și privi cerul.

Iar când goana încetă și se pogorî o profundă neclintire, ea știu ce avea să urmeze și întinse mâinile, apucându-se de balustradă.

Smucitura fusese aerul inspirat care precede țipătul, și atunci veni…

Țipătul.

Silențios, exploziv. Norii țâșniră înapoi de unde veniseră, gonind pe deasupra mării verde-pal.

Și, în capătul îndepărtat al lumii, la sursa acestui uriaș și nenatural țipăt, sticla încasabilă a Turnului Cuceririi… se sparse. Sabia, simbolul Imperiului Serafimilor, explodă cu o forță nemaipomenită.

Cele două luni priveau. Reflecțiile lor au fost purtate de un milion de cioburi zburătoare, astfel încât s-ar fi putut spune că oriunde un ciob s-a înfipt și a împuns, odată cu ei au împuns Nitid și Ellai. Când soarele a răsărit, fragmente de sticlă ascuțite ca pumnalele aveau să fie găsite împlântate în copaci la mulți kilometri depărtare, și, de asemenea, în leșuri, deși acestea din urmă erau mai puține decât ar fi putut fi dacă ar fi fost ziuă când s-a întâmplat. Păsări străpunse și îngeri ciuruiți zăceau pe acoperișuri, iar o Sabie-de-argint se prăbușise prin domul unui serai, creând o spărtură prin care zeci de concubine evadaseră, în confuzie, multe purtând pruncii lui Joram în pântece, altele ducându-i în brațe.

Sabia întâmpină zorii ca un schelet de oțel, lipsit de multitudinea de straturi de sticlă, cu toate acele culoare labirintice smulse, toate acele colivii de păsări și paravane pictate, și platforma unui pat – dispărute ca și când nici n-ar fi fost vreodată.

Ziua – orbitoare, fără niciun nor – se transformă într-o amestecătură de amuțire și oroare, grabă și zvonuri, și cadavre scoase de valuri la țărm până hăt-departe și la Thisalene.

Ce se întâmplase?

Se spunea că Împăratul murise de mâna Urgiei Bestiilor, de asemenea, și prințul moștenitor. N-a fost o surpriză pentru nimeni că Urgia Bestiilor și cohortele lui de bastarzi dispăruseră sau că Săbiile-de-argint jerpelite, care supraviețuiseră nopții, găsiseră, când dăduseră năvală în barăcile Bastarzilor, că erau pustii și nici urmă de soldat bastard nicăieri prin tot Astrae.

Același lucru se adeveri în tot Imperiul. Bastarzii plecaseră cu norii, se zicea.

Nu era așa, totuși. Norii zburaseră în capătul îndepărtat al lumii, unde tânăra regină a Stelianilor își pusese deoparte scarabeul diademă, își strânsese părul la spate și pornise la drum cu magii săi, pe urma sursei extraordinarei perturbări.

Cât despre bastarzi, ei se duseseră la peșterile kirinilor, așteptându-l pe fratele lor Akiva, al șaptelea cu acest nume, să-i jure credință și să-și pună săbiile în slujba cauzei.

74. LEACUL PENTRU PLICTISEALĂ

— Mă simt ca o muscă prinsă între geamuri și aproape moartă, zise Zuzana cu o voce la fel de pleoștită cum îi stătea și părul.

— Exact, încuviință Mik. Dă mai repede din evantai.

Era rândul Zuzanei să mânuiască evantaiul, o improvizație din frunze rupte de palmier pe care le găsiseră pe acoperișul hotelului. Mik, îmbrăcat numai în șort, stătea lăsat pe spate cu fotoliul, cu picioarele sprijinite pe pat și bărbia mult ridicată, ca să-și expună gâtul la adiere.

— Ești zeița circulației aerului, zise el.

— Și tu ești un specimen transpirat al masculinității.

Râsul lui Mik sună îngreunat de căldura care îl cotropea.

— Am fost înconjurat de torsuri de soldați monștri timp de o săptămână. Știu că sunt un specimen transpirat al *pipernicirii.*

— Nu ești pipernicit.

Evantaiul se plimbă în sus și-n jos, în timp ce Zuzana formula un compliment. Era adevărat că faptul de a fi înconjurată de pectorali tari ca bronzul și de bicepși mai mari decât capul ei pusese fizicul lui Mik într-o nouă lumină, dar, pe cuvânt, cine avea nevoie de bicepși mai mari decât capul ei? Mă rog, cel puțin dacă jobul lor nu era *uciderea îngerilor*, caz în care probabil le prindea bine.

Îi spuse lui Mik:

— Ai mușchi perfecți pentru cântatul la vioară.

— Și tu, cu forțoasele tale brațe de păpușăreasă. Le-am făcut de rușine pe himere.

Ea se opri din vânturat și se prăbuși pe spate în pat. Era un pat prost, dintr-un hotel ieftin, iar zgâlțâitura îi clănțăni dinții în gură.

— Au, zise ea, fără convingere.

— Hei. Rândul tău n-a trecut nici pe jumătate.

— Știu. Doar că am sucombat de plictiseală.

— Tocmai acum.

— Fix tocmai acum. Ai văzut și tu.

Mik își lăsă fotoliul să revină în față și se folosi de impuls ca să se arunce pe pat, lângă ea.

— Au, zise ea din nou.

— Știu un leac pentru plictiseală, îi spuse Mik, rostogolindu-se pe jumătate spre ea, înainte de a se da bătut și a se trânti pe spate. Dar e prea cald.

— E *mult* prea cald, încuviință Zuzana, care nu avea niciun dubiu despre ce presupunea leacul lui. Cum de există *oameni* în țara asta? Cine poate face copii pe o arșiță ca asta?

— Atunci hai să plecăm, zise el. Pe coastă. Acasă. În Australia, Nu știu. De ce mai suntem încă aici, Zuze?

„Aici" era în Ouarzazate, cel mai mare oraș din sudul Marocului. Arăta ca un decor de film pentru *Mumia* sau ceva asemănător, ceea ce probabil și era, ținând cont că era un orășel-studio de film la marginea deșertului Sahara. Era puțin anost, foarte încins și, cu toate că hotelul lor avea, aparent, aer condiționat, acesta încetase să mai funcționeze la un moment dat în cursul nopții, lucru pe care ei nu-l observaseră, fiindcă nopțile erau destul de răcoroase ca să lecuiască plictiseala și să populeze țările.

De ce mai erau aici, la o zi întreagă după evadarea lor invizibilă din castelul monștrilor, cu picioarele pline de bășici proaspete de la mersul pe jos și cu vânătăile de tribut ajunse la apogeul gloriei lor violet?

— Nu vreau să plec, recunoscu Zuzana cu voce firavă. Înapoi la turiști, și culte ale îngerilor, și păpuși, și viață reală?

Se văicărea și știa.

— Eu vreau să creez monștri și să fac magie și s-o ajut pe Karou.

— Și asta tot viață reală e, zise el. Și, mai aproape de subiect, moarte reală. E prea periculos.

— Știu, zise ea.

Și chiar știa, numai că i se părea cu totul anapoda s-o lase pe Karou acolo. Dacă Thiago o omorâse o dată, de unde putea ști că n-avea s-o facă din nou?

— La naiba, de ce nu are și ea un *telefon*? bombăni ea.

Karou era bogată; n-ar fi putut să se răsfețe cu un telefon prin satelit sau ceva asemănător? Mă rog. Dacă Zuzana ar fi putut ști doar că prietena ei era OK, atunci ar fi fost și *ea* OK.

Ceea ce nu ar fi însemnat că s-ar fi oprit din văicărit.

Fusese de acord să părăsească kasbahul și iat-o aici. Bun. Nu spusese că avea să părăsească și țara. Pur și simplu nu putea scăpa de senzația că, dacă ar fi plecat mai departe, toată vraja magică a ultimei săptămâni s-ar fi evaporat și ar fi lăsat-o cu nimic altceva decât o poveste țicnită de povestit nepoților, despre cum, pentru o săptămână, într-un uriaș castel de nisip de la marginea deșertului Sahara, ea fusese ucenica unei resurecționiste și construise soldați uriași înaripați pentru un război din altă lume.

Iar ei ar fi făcut gesturi de nebunie în spatele ei, întrucât, ce naiba, chiar suna complet sărită de pe fix.

Și după aceea? N-ar fi avut de ales decât să clipească și să devină invizibilă – pentru că *oh doamne*, *putea face asta acum* – și să-i plesnească peste fundurile ticăloase cu ziare făcute sul, iar ei ar fi zbughit-o țipând din bucătăria ei de bătrână, cu miros de varză.

— O să fiu cea mai înfricoșătoare bunică din lume, mormăi ea, morocănoasă și cumva abia așteptând momentul acela.

— Ce?

— Nimic.

Se întoarse pe burtă și își îngropă fața în pernă. Țipă în ea, se alese cu o gură plină de pernă mucedă de hotel, și numaidecât simți nevoia să-și clătească limba sub jetul de apă. Bineînțeles, fața de pernă fusese spălată după ultimul ocupant, își zise ea. *Bineînțeles.* De aceea avea gust vechi de cap străin.

Mâna lui Mik era pe spatele ei, trasând cercuri lente. Se întoarse cu fața la el.

— Pictez cu degetul în transpirația ta, o informă el. Asta a fost o inimă.

— O inimă de sudoare[6]. Ce romantic.

---

[6] Joc de cuvinte, în original, între *sweet heart* (iubită) și *sweat heart* (inimă de sudoare).

— Ah, vrei romantism? Ce scriu acum?

Ea îi simți vârful degetului alunecând pe pielea ei, și rosti fiecare literă cu glas tare, pe măsură ce el le trasa:

— Z-U-Z-A-N-A. Zuzana. V-R-E-I. Vrei. S-Ă. Să. T-E. Te.

Rămase foarte nemișcată, ascultând cu pielea ei următoarea literă.

— M.

Vocea ei deveni șoaptă. Se uită la fața lui Mik. El zâmbea ca pentru sine, poznaș, cu ochii la tabla lui de scris. Tuleie zmeurii îi acopereau bărbia. O rază de soare se strecura printr-o stinghie ruptă din oblon și îi cădea pe gene; păreau pudrate cu lumină.

— A, zise Zuzana.

Oh, Doamne. Zuzana, vrei să te mă...

Inima ei bătea cu putere. Oare el putea să i-o simtă prin spinare? Când vorbiseră despre căsătorie, în Praga, ea se arătase nepăsătoare. Mă rog. Se simțise stingherită să fie prinsă gândindu-se la asta; ea nu era așa, vreo fată pripită care visa la rochii de nuntă, și apoi era mult prea tânără.

R simți ea.

— R, șopti.

Mâna lui Mik rămase nemișcată.

— Greșit, zise el. Ăsta a fost un *I.*

— *I*? Ai sărit peste…, își înghiți cuvintele.

— Am sărit peste ce?

Vocea lui Mik era glumeață.

— Eu scriam *Zuzana vrei să te mai duci să-mi aduci un sandviș*? Ce credeai?

Ea își trase brusc bluza în jos.

— Nimic, zise ea, răsucindu-se să coboare din pat.

Mik o prinse pe după mijloc și o trase înapoi.

— Doar nu credeai că…? *Oh.* Ce stingheritor pentru tine.

Fața ei era aprinsă. I-o făcuse din nou. Doamne. Aparent, ea era o fată pripită care visa la rochii de nuntă.

— Lasă-mă să plec, zise ea.

Dar el n-o lăsă. O ținu în brațe.

— Nu pot să te întreb, deocamdată, îi șopti el la ureche. Încă mai am două probe rămase.

— Foarte amuzant.

— Nu glumesc.

Suna serios și, când își ridică privirea spre el, la fața lui dulce, sinceră, chiar *arăta* serios.

— Tu ai glumit? întrebă el.

Ei bine, da, glumise cu cele trei probe. Serios. Nu era vreo prințesă din basme. Numai că, în clipa asta se cam simțea una și nu era cel mai rău simțământ pe care-l avusese în viața ei.

— Nu, zise ea, fără să mai încerce să plece. Nu am glumit și uite a doua ta probă. Fă aerul condiționat să meargă din nou, ca să mă poți lecui de plictiseală.

75. A FOST APROAPE ȘI A FOST DE ARIPI

Karou era în camera ei. Era noapte. Din nou. Trecuse o zi de când cu puțul. Cumva.

Ușa era închisă, dar scândurile lui Mik dispăruseră. I le luaseră, deopotrivă cu zăvoarele obloanelor și cu siguranța ei, care, acum era clar, nu fusese mai mult decât o iluzie.

Își închipui mersul lunii cotind pe după lume și goana nebunească a lumii în jurul soarelui, și licăririle stelelor pe traiectoriile lor – dar… nu. Asta era o iluzie, de asemenea, la fel cum răsăritul și apusul soarelui erau o iluzie. *Lumea* era cea care se mișca, nu stelele, nu soarele. Cerul se mișca, pivotând pe deasupra întinderii acesteia vaste care se rostogolea prin spațiu, aruncând un capăt în celălalt capăt, iar succesiunea asta era ce o ținea pironită aici. Una dintre miliarde și miliarde.

Nu contează ce se întâmplă cu mine, își spuse ea. *Eu sunt una dintre miliarde și miliarde. Sunt praf de stele care a căpătat temporar o formă. Sufletul n-o să-mi fie păstrat. Praful de stele va merge mai departe să fie alte lucruri, într-o bună zi, și o să fiu liberă. Cum și Brimstone e liber.*

Praf de stele. Asta era știință, o auzise și o citise – toată materia venea din explozia stelelor –, dar sunase ca versiunea proprie a oamenilor la miturile Eretzului. Puțin mai seacă, poate: niciun soare violator, nicio lună înlăcrimată. Nicio lună *asasină.* Așa era povestea kirină: Soarele încercase s-o ia pe Ellai cu forța, dar ea îl înjunghiase, la fel cum îl înjunghiase Karou pe Thiago. Nitid plânsese, iar lacrimile ei deveniseră himerele. Copiii regretului.

Karou se întrebă: Dar *Ellai* a plâns? Se îmbăiase în mare și încercase să se simtă curată din nou? Asta ar fi putut face parte din poveste: lacrimile ei au făcut apa mării sărată și totul din lume se născuse din violență, trădare și mâhnire.

Karou se îmbăiase în râu. Lacrimile ei n-aveau să ajungă până la mare; aveau să ude palmierii în vreo oază; și aveau să devină fructe, și să fie mâncate, și probabil plânse din nou prin alți ochi.

Nu așa merg lucrurile.

Ba da, așa merg. Nimic nu se pierde vreodată. Nici măcar lacrimile.

Dar speranța?

Era cât de curată se putea când te speli fără apă caldă și săpun. Se scufundase în apa curgătoare până când brațele și picioarele îi amorțiseră, pielea ei învinețită și julită, curățată bine de sânge – propriul sânge și... nu numai propriul sânge. Nici măcar în cea mai mare parte.

Și nu numai al lui Thiago, de altfel.

Auzise un zgomot, și era aproape, și era de aripi.

Își zgâlțâi mintea să iasă din amintire de parcă era o față pe care ar fi putut s-o pălmuiască.

Gândește-te la altceva.

Durerea ei. Asta avea să ajute. Care durere, totuși? Erau atât de multe, iar ea devenise o prea bună cunoscătoare a durerii ca să le lase să se contopească într-o unică ceață. Fiecare zgârietură, fiecare vânătaie era propria entitate, ca stelele dintr-o constelație. O constelație numită cum? *Victima*?

Arăta ca o victimă. Rănită. Brutalizată. Partea dreaptă a feței fusese târâtă pe grohotiș. Buza îi era spartă, obrazul vânăt, julit și descojit. În palme avea bășici, de la coada lopeții, care se spărseseră. Lopata. *Nu te gândi.* Lobul urechii. Asta a fost durerea asupra căreia s-a hotărât să se concentreze; putea să facă ceva în privința asta. Urechea era sfâșiată și umflată, unde o mușcase Lupul; ar fi putut s-o remaieze, la fel cum îi remaiase mâinile lui Ziri și zâmbetul crestat, dar nu credea că era capabilă să-și mențină concentrarea de care ar fi avut nevoie și, oricum, nu suporta ideea de menghine. Tot corpul ei era o durere, un junghi și un țipăt.

„Faci vânătăi frumoase”, îi spusese Thiago cândva. Tu nu, gândi ea, uitându-se la mozaicul întunecat care-i acoperea

brațele, degetele rășchirate, imprimate în carne, care mărturiseau ce îi făcuse el.

Ce *încercase* să-i facă, își reaminti ea.

Oare Ellai îl înjunghiase pe Soare la timp, se întrebă ea, sau Soarele obținuse ce voise? Povestea nu era clară. Karou hotărî să creadă că Ellai se apărase, cum făcuse și ea. Ținu deasupra flăcării unei lumânări un ac curb de tapițer, ca să-l sterilizeze. O oglindă de mână era sprijinită pe masă, în fața ei, iar când se uită în ea, își fixă privirea asupra urechii, evitând să își cerceteze fața. Nu voia să-și vadă fața.

După toți anii ăștia de antrenament în artele marțiale, gândi ea, când acul deveni luminos, ai crede că luptele ar putea semăna cu acelea din filme: cu spațiu din plin ca să-ți permită să execuți o elegantă coregrafie, să expediezi lovituri de picior drept la țintă și să schimbi priviri reci. *Ha.* Nu fusese niciun pic de spațiu, numai încleștare de gheare și panică, iar forța lui Thiago cântărise în balanță mult mai al naibii de mult decât repertoriul ei de lovituri șmechere.

Desigur, ea îl *ucisese* pe el. Poate că arăta ca o victimă, dar nu era. Îl oprise.

Dacă măcar ar fi putut fi sfârșitul poveștii.

Un zgomot, și era aproape, și era de aripi.

Îi răsuna în cap, fâlfâitul aripilor, și bufnitura, sunetul înfundat pe care îl scotea pământul când era aruncat din lopată. Și muștele. Cum găsesc muștele morții atât de repede?

Se simțea de parcă mai era încă la marginea puțului, întunecimea fetidă amenințând s-o tragă în jos. Își înfipse acul prin lobul urechii, cu putere. O ajută să-și abată amintirile, din nou, dar știa că amintirile erau ca muștele – putea să le gonească, dar nimic n-avea să le oprească să se întoarcă – și străpungerea urechii o *duru.* Micul ei icnet a fost de ajuns s-o trezească pe Issa.

Issa. Ea fusese singura binecuvântare a nopții. O mai avea încă pe Issa.

— Copilă dulce, ce faci?

Femeia-șarpe se descolăci din locul ei din fața ușii și scoase un șuierat de exasperare când văzu acul înfipt prin lobul urechii lui Karou ca pe un cârlig de undiță.

— Lasă-mă pe mine.

Karou o lăsă să ia acul. Și dacă n-ar mai fi avut-o pe Issa? Dacă, după toate celelalte, i-ar fi luat-o și pe Issa?

— N-am putut dormi, șopti ea.

— Nu?

Vocea Issei era blândă, la fel și mâinile ei. Scoase acul prin carnea lui Karou și făcu primul punct de cusătură, foarte îngrijit.

— Biata mea copilă, nu-i de mirare. Mi-aș dori să fi avut niște ceai să-ți dau.

— Sau niște ceai de recviem, zise Karou.

Vocea Issei nu mai era blândă când zise:

— Nu mai spune așa ceva! Ești în viață. Câtă vreme tu ești în viață, și *el* este…

Lăsă fraza neterminată. El care? Indiferent ce voise să spună, să răzgândi.

— Câtă vreme tu ești în viață, mai există încă speranță.

Trase aer în piept, își stabiliză mâna, și întrebă:

— Gata?

Înainte să înfigă iarăși acul în carne.

Karou tresări. Așteptă până când acul ieși pe partea cealaltă.

— Îmi pare rău, zise ea. Asta a fost…? Așa a fost cum tu și Yasri…?

— Da, zise Issa. A fost liniștit, copilă, nu fi tristă.

Oftă.

— Mi-aș dori ca ea să fi fost aici, totuși. Ea ar fi știut ce să-ți dea. Avea zeci de rețete ca să-l ajute pe Brimstone să doarmă.

— O s-o găsim și pe ea, zise Karou, întrebându-se când, întrebându-se cum, și întrebându-se cum mai arăta locul acela astăzi.

Thiago dăduse foc templului și crângului de recviemi. Trecuseră optsprezece ani; oare copacii crescuseră la loc? Crângul fusese secular. Își aminti cum sosea, în lumina lunii, și zărea vârfurile copacilor, sclipirea acoperișului templului ițindu-se printre ei, și cum inima ei o lua la goană știind că Akiva o aștepta, acolo jos. Akiva, așteptând s-o prindă încă din aer. Akiva întins lângă ea, plimbându-și vârfurile degetelor peste pleoapele ei, mângâierea lui la fel de ușoară ca a moliilor-colibri, la fel de blândă ca florile de recviem care pluteau scuturându-se în întuneric.

Închise ochii și își strânse brațele, câte o mână pe fiecare antebraț, și simți durerea vânătăilor nevindecate. Thiago, aliatul

ei; Akiva, dușmanul ei. Ce anapoda era. Ce îl face pe cineva dușman?

Nu. Nu putea uita. Își apăsă degetele în vânătăi ca să-și alunge amintirile. Liniile de cerneală tatuate pe mâinile ucigașe îl fac pe cineva dușman. Palisadele de cenușă în locul unde au stat cândva orașele îl fac pe cineva dușman.

Issa legă un alt punct de cusătură și tăie ața. Karou îi mulțumi și se întrebă: *Și acum*?

Soarele avea să răsară; nu putea rămâne în camera ei la nesfârșit. Trebuia să dea ochii cu himerele. Nu putea aștepta până când îi treceau vânătăile. Oare o să le observe măcar? Considerau vânătăile ei ca de la sine înțelese. Cât știau ele despre ce se petrecuse la puț?

Nu totul, de asta era sigură, și – oh, zei și puteri cerești – ar fi fost mai bine să nu afle niciodată.

Un zgomot, și era aproape, și era…

— *Karou.*

O șoaptă înecată. Karou clipi.

— Cine e acolo?

Vocea Issei era aspră, iar Karou știu că nu-și imaginase șoapta. Venise dinspre fereastră și, de data asta, nu era Bast.

— *Te rog.*

Vocea n-avea corp, cuvintele erau lungite, și era o șoaptă prea înceată ca să răzbată în ea bogăția vocii lui, dar Karou știu cine era. Corpul ei fu străbătut de valuri de fierbințeală și de gheață. *De ce*? *De ce s-a întors el aici*? Se ridică în picioare grăbită și scaunul se prăbuși în spatele ei.

Issa se uită la ea.

— Cine e, copilă?

Dar Karou nu avu timp să-i răspundă. Zăvoarele dispăruseră de la obloane. Fereastra se deschise. Issa tresări speriată, mușchii trupului ei încolăcit, de șarpe, ondulându-se în lumina lumânării, iar Karou se dădu înapoi din fața intruziunii – și a văpăii – când Akiva apăru, în ușoara sclipire a unei vrăji destrămate, și se prăbuși la podea.

76. GREUTATE DE MORT

Nu era singur. Karou simți prezența celorlalți mai înainte ca vraja să cadă și să-i descopere privirii. Cei doi de pe Podul Carol. Îi recunoscu imediat, deși arătau atât de diferit acum. Sora – Liraz – a cărei față frumoasă fusese atât de aspră și de periculoasă; era transfigurată de nefericire. Gâfâia, iar ochii ei erau două abisuri roșii de mâhnire – deși nici pe departe la fel de roșii că ai lui Akiva, care arătau ca atunci, în ziua aceea de demult, când Madrigal purtase un corp invadat cu forța ca să-l elibereze din celula lui din Loramendi. Niciun pic de alb, globii fiind injectați, capilarele sparte. Ce provocase asta? Arăta ca de ceară, răvășit de epuizare.

Însă niciunul nu era atât de schimbat ca fratele lor. Care era… mort.

Îi țineau corpul între ei și niciunul nu părea apt pentru sarcina asta. Când îl lăsară jos pe podea, le alunecă din mâini și ateriză cu o bufnitură grea. Un geamăt îi scăpă lui Liraz, care căzu în genunchi și îi ridică, foarte blând, capul.

Hazael, își aminti Karou. *Numele lui e Hazael.* Ochii îi erau deschiși și ficși, pielea lividă, gâtul și membrele deja rigide. Aripile îi arseseră; penele de flăcări nu mai erau decât pene golașe acum, puful i se transformase în cenușă și se risipise. Era mort de ceva vreme.

Karou încă mai simțea valuri de fierbințeală și de gheață traversându-i corpul, rând pe rând; rămăsese încremenită în loc, încercând să înțeleagă ceva din toată scena. Issa a fost cea care a înaintat încet și s-a aplecat deasupra lui Hazael, ca să-i atingă fața. Karou doar se uita, o ciudată detașare pogorând peste ea – senzația veche de ireal se întorsese, de parcă viața ar fi fost un joc de umbre proiectate pe un perete – și se aștepta ca apriga soră să-și arate colții și s-o împingă în lături pe Issa, dar n-a făcut asta. Liraz a luat-o pe Issa de mână și a strâns-o tare. Șerpii din părul Issei și din jurul gâtului ei rămaseră nemișcați și încordați, gata să lovească, dacă ar fi fost nevoie.

— Vă rog.

Vocea lui Liraz era gâtuită. Ochii ei se plimbau de la Issa la Karou și erau înnebuniți.

— *Salvați-l.*

Karou auzi cuvintele, dar în starea ei de amorțire, i se păru că pluteau prin aer. Privirea ei se întoarse spre Akiva. Felul în care se uita el la ea… era ca o atingere. Făcu fără să vrea un pas înapoi. Chipul lui era o implorare mută; era aproape la fel de cenușiu ca și cadavrul fratelui său, pe care îl puseseră jos în spațiul de pe podea unde Karou conjura corpuri. Podeaua de resurecție. Toți se uitau la ea. Până și Issa se întorsese spre ea.

Să-l salvez?

Veniseră la ea *pentru ajutor*? După ce îi arseseră portalurile lui Brimstone – și pe Brimstone –, după ce îi distruseseră semenii, îi aduceau ei fratele ucis ca să-l reînvie?

De cât de departe îl căraseră? Tremurau amândoi epuizați de efort. Akiva se scurse pe lângă perete. Brațele îi atârnau pe lângă corp. Arăta mai mult mort decât viu, mai mort și decât atunci când îl văzuse prima oară, sângerând pe câmpul de bătălie de la Bullfinch.

— Ce ți s-a întâmplat?

Ar fi putut fi întrebarea *ei* adresată *lui,* dar nu era. Era a lui Akiva și el se uita la obrazul ei, la buza ei, la proaspăt cusutul lob al urechii. Conștientă de cum arăta, își scoase părul de după ureche și și-o ascunse.

— Cine ți-a făcut asta? întrebă el.

Frântă cum era vocea lui, ardea de mânie.

— *El,* nu-i așa? Lupul.

Nu greșea, iar singurul lucru la care se putu gândi Karou, văzând furia de pe fața lui, a fost la șalul viu pe care i-l făcuse el odinioară, la atingerea atât de catifelată a aripilor de molii pe umerii ei. Cândva, demult, Thiago îi rupsese rochia și, de sub stelele false ale felinarelor festivalului, Akiva convocase un șal viu ca s-o acopere pe ea.

Ea făcuse o alegere în noaptea aceea și nu fusese alegerea greșită.

Dar asta fusese atunci. Atât de multe se întâmplaseră între timp.

Prea multe.

Îi ignoră întrebarea, urându-și dovezile fizice ale vulnerabilității sale, dorindu-și să fi avut brațele acoperite și dorindu-și să se fi remaiat. Ce ar fi contat încă puțină durere, la urma urmei? Nu trebuia să arate slăbiciune, nu acum. Se apropie, întorcându-și atenția asupra lui Hazael. Akiva îi adusese

ei fratele mort? Bine, tot el i-o adusese și pe Issa. Și i-l dăduse înapoi și pe Ziri, nu trebuia să uite asta, indiferent ce se mai întâmplase de atunci. Se lăsă în genunchi lângă mort – încet; totul o durea – și mirându-se că ei îi căraseră corpul atâta distanță.

Corpurile sunt doar greutate moartă – *cu toții suntem doar niște vase, la urma urmei* – dar una era să știi asta, alta era să părăsești un corp. Karou înțelesese asta destul de bine. Corpurile sunt ceea ce ne fac reali. Ce e un suflet fără ochi prin care să privească sau mâini care să țină? Mâinile ei tremurau și le strânse una de alta, ca să le potolească.

Rana era sub brațul stâng al lui Hazael. În inimă. Trebuie să fi fost o moarte rapidă.

— Te rog, zise Liraz din nou. Salvează-l. O să-ți dau orice. Spune tu un preț.

Preț? Karou îi aruncă o privire ascuțită, dar nu văzu nici urmă din cruzimea sau asprimea pe care și le amintea, ci doar suferință.

— Nu există niciun preț, zise ea.

Aruncă o privire spre Akiva. *Sau dacă există*, ar fi putut adăuga, *tu deja l-ai plătit.*

— Ai s-o faci?

Vocea lui Liraz tremură cu speranță.

Va putea? Karou știa că ea era singura lor speranță – ea, pe care ar fi ucis-o în Praga, doar pentru că avea hamse în palme – și era o ironie în asta, dar nu se bucură deloc de ea. Nu putea suferi vederea mâinilor lui Liraz – erau atât de *negre* –, dar erau atât de tandre pe gâtul fratelui ei, mângâind atât de blând obrazul lui mort, încât Karou, deși știa că n-ar trebui să simtă vreo simpatie pentru această ucigașă a poporului ei, o simți totuși. Care dintre ei, la urma urmei, avea mâinile curate? Ea, nu. *Oh, Ellai, mâinile mele n-o să mai fie niciodată curate.* Și le încleștă brusc și bășicile de la lopată o usturară ascuțit. I se păru că, dacă avea să facă numai acest lucru, să salveze această viață... ar fi putut fi o mângâiere. Nu doar pentru serafimii aceștia, dar și pentru ea însăși, după oroarea puțului și a lopeții, și ce trebuise ea să facă și... și pentru minciuna pe care era acum silită s-o trăiască. Voia să facă asta. Un semn pe încheieturile degetelor ei pentru o viață salvată, în loc de una luată.

— Nu pot păstra corpul ăsta, zise ea. E prea târziu. Și nu-l pot face nici să arate la fel.

Poate că Brimstone ar fi știut să conjure aripile acelea de foc, dar erau cu mult peste puterile ei.

— N-o să mai fie serafim.

— Nu contează, zise Akiva.

Îi întâlni ochii, ochii lui roșii, atât de roșii, și voi să facă asta pentru el.

— Câtă vreme e el însuși, zise el. Asta e tot ce contează.

Da, zise ea în gând, și ar fi vrut s-o creadă la fel de ferm ca și el. *Sufletul e ceea ce contează. Carnea e vasul.*

— Bine.

Trase adânc aer în piept și își coborî privirea spre Hazael.

— Dați-mi cădelnița.

Cuvintele ei se loviră de o tăcere care era ca o scufundare.

Scufundare.

Oh, nu. Nu. Karou se uită lung la fața moartă a lui Hazael, la ochii lui albaștri, deschiși, la cutele râsului său, iar valul de mâhnire din ea o copleși cu forța lui. *Nu.* Își mușcă buza, impunându-i să stea nemișcată. Era încremenită. Trebuia să fie. Mâhnirea ei... dacă o lăsa să iasă, ar fi fost ca eșarfa unui magician, o mâhnire legată de o alta și de o alta, n-avea să se mai sfârșească. Nu voia să-și ridice din nou ochii, să vadă fețele înmărmurite în acea tăcere cruntă.

— Noi nu am... n-am avut vreuna.

Liraz. Șoptind.

— Noi l-am adus *aici.* La *tine.*

Akiva, răgușit:

— N-a trecut decât o zi. Karou. Te rog.

De parcă ar fi fost vorba s-o convingă pe ea.

Ei nu înțelegeau. Cum ar fi putut? Ea nu-i spusese niciodată lui Akiva cum funcționa, cât de subțire devenea legătura sufletului după moarte sau cât de ușor putea să fie luat de vânt, dacă nu era prins și închis. Ea nu-i spusese niciodată, iar acum nu exista nimic în aerul sau aura acestui înger mort – soldat, ucigaș, frate iubit –, nicio urmă de lumină sau râs care să însoțească ochii aceștia albaștri sau cutele de râs, nicio mișcare de niciun fel care să-i atingă simțurile și să-i spună cine era el, pentru că... el *nu era.*

Își ridică ochii. Făcu un efort să se uite în ochii roșii ai lui Akiva și într-ai lui Liraz, astfel ca ei să poată vedea și înțelege tristețea ei.

Și să știe că sufletul lui Hazael era pierdut.

77. A TRĂI

Tristețea ei a fost ceea ce l-a dărâmat pe Akiva. O privire și a înțeles. Hazael nu mai era.

— Nu!

Strigătul lui Liraz a fost gâtuit, fără aer, aproape fără sunet, și ea se repezi.

Akiva n-a avut puterea s-o oprească. Nici ei nu se putea să-i fi rămas prea multe puteri, de altfel. Chiar și după răul suferit de la hamse, ea îi cărase cea mai mare parte a greutății lui Hazael pe lungul drum până aici – și pentru ce, pentru nimic – și uneori și greutatea *lui*, de asemenea, prinzându-l de braț și țipând la el să se trezească, în momentele în care el începea să alunece în întuneric. Întunericul, întunericul. Chiar și acum îi dădea târcoale.

Ce făcuse el în Astrae?

Nu știa. Știa doar de vuietul din capul lui și apoi acumularea, presiunea, presiunea, și o prinsese pe Liraz și o ținuse în brațe, căzuți peste Hazael și îl ținuse și pe el, de asemenea, iar când venise explozia – *de unde*? – îi transportase de acolo. Departe, departe, fără ca niciun ciob din sticla Sabiei sfărâmate – nicio așchie – să-i fi atins.

Îl duseseră pe Hazael pe un câmp și el era deja mort. Dar ce e moartea? Akiva se gândise la Karou. Bineînțeles că se gândise. *Speranță,* își spusese el, în genunchi, pe iarbă, slăbit și amețit și amorțit. *Numele ei înseamnă speranță.*

Dar nu în limba lor și nu pentru ei.

Liraz se repezi la Karou și Akiva întinse mâinile după ea, dar prea încet. Ea se aruncă pe Karou și o trânti pe spate. Acolo era un scaun răsturnat. Căzură amândouă. Karou scoase un strigăt de durere.

Liraz își găsi suflul.

— Minți! țipă ea.

Țipăt.

Akiva se mișcă, dar era de parcă înota prin întuneric; femeia-șarpe a fost mai rapidă – femeia-șarpe era Issa, o cunoștea din desenele lui Karou. Ea trebuie să fi fost cea din cădelniță. *Cădelniță, cădelniță, cădelniță.* De ce nu avusese el o cădelniță? Dar poate că explozia îi smulsese oricum sufletul lui Hazael; poate că era deja pierdut când îl așezaseră pe câmp și nu existase niciodată vreo șansă să-l salveze. N-aveau să știe niciodată. Hazael era pierdut, asta era tot ce conta.

Și Liraz țipa.

Orice ar fi hotărât Karou să facă în privința lor, acum nu mai depindea de ea.

— Salvează-l!

Liraz țipa la ea și sunetul era îngrozitor, durere vie, și atât de puternic, încât Akiva își închipui cum se deschideau brusc ochii în tot kasbahul.

Femeia-șarpe era puternică, pe când Liraz era slăbită și distrusă. Issa o dădu la o parte de pe Karou și o aruncă înapoi spre Akiva; ar fi putut s-o ucidă, șerpii ei ar fi putut să-și înfigă colții în carnea surorii lui, dar n-o făcuseră. Issa o îmbrâncise spre Akiva și el o prinsese. Liraz se zbătu, dar suspinele o doborâră și se prăbuși în brațele lui.

— Nu, nu, nu, zicea ea, în neștire. Nu se poate să nu mai fie, nu se poate, nu el.

El o ținu în brațe și se lăsă jos, cu ea, lângă trupul fratelui lor, iar el o legăna, în timp ce ea plângea cu suspine. Fiecare suspin era ca o furtună răvășindu-i corpul rigid, luând-o în stăpânire și zdruncinând-o. Akiva n-o mai văzuse niciodată plângând, iar acesta de acum era mai mult decât plâns. O ținu în brațe, plângând și el, și privind peste creștetul capului ei cum Issa o ajuta pe Karou să se așeze pe marginea patului.

O văzu mișcându-se cu multă băgare de seamă, îi văzu durerea de pe față, *rănile* de pe față și tristețea adâncă din ochii negri ca de lebădă când se uită la el, în timp ce lacrimi mute îi șiroiau pe obraji, dar nu izbuti să conștientizeze nimic din toate acestea, întunericul se clătina și se țesea în jurul lui, suspinele lui Liraz îi trimiteau fiori drept în inimă, iar Hazael era mort.

Urna de incinerare e plină, auzi el vocea nepăsătoare, jovială a fratelui său. *Trebuie să trăiești.*

Și iată-l ajuns din nou la asta: el viu când ceilalți muriseră. Oh, neagră oboseală. Nu voia decât să închidă ochii.

Și atunci, o bătaie în ușă. Karou se întoarse brusc cu fața într-acolo. O voce guturală de femeie întrebă:

— Karou? Ce se întâmplă acolo?

Când Karou se întoarse iarăși spre el, mai era încă tristețe adâncă în ochii ei, dar distorsionată de panică, și suferință. Ea își șterse lacrimile cu dosul palmei și se chinui să se ridice în picioare. Fața i se strâmbă de durerea efortului – ce-i făcuse, oare... animalul ăla? – și păru să vrea să spună ceva, dar nu mai avut timp căci ușa se deschise. Liraz își înălță capul, suspinele ei stingându-se, când își veni în fire și își dădu seama ce făcuse.

Era alertă, albă ca varul la față în jurul ochilor umezi, roșii, întinse mâna și apucă mâna rigidă a lui Hazael, strângând-o tare. Mâhnirea i se ștersese de pe chip, resemnarea învăluindu-i trăsăturile într-un calm nefiresc.

Akiva înțelese că era gata să moară.

Știa că nu avea niciun drept să fie îngrozit – se lupta și el cu sentimentul acesta de atât de multă vreme –, totuși se simți îngrozit și prins într-o spirală de neputință. La marginea hulpavă a întunericului, captiv încă o dată în fortăreața dușmanului, un nou imperativ profund îi răsări. Nu era *gata.*

Voia să trăiască. Voia să termine ceea ce în sfârșit începuse, cu atâția ani prea târziu. Voia să refacă lumea. Cu Karou.

Dar nu credea că asta avea să se întâmple.

Prima figură în cadrul ușii a fost aghiotanta lui Thiago, femeia-lup. Iscoditoarea creatură bestială, se ghemui gata de salt și mârâi de cum dădu cu ochii de îngeri. Dar Akiva nici nu se uită măcar la ea, pentru că, în spatele ei, oprit pe prag, cu obrajii brăzdați de zgârieturi, cu cruste proaspete care-i confirmau suspiciunile cele mai rele, era Lupul Alb.

78. ÎNGERUL ȘI LUPUL

— Vizitatori, Karou? N-am știut că dai o petrecere.

Oh, vocea aceea, calmul și disprețul, nota de amuzament. Karou nu se putea aduna ca să se uite la el. *Viață în ochii aceia palizi, putere în mâinile acelea cu gheare.* Era greșit, atât de

greșit. Și *ea* o făcuse. Gura i se umplu de fiere; era gata să cadă în genunchi și să vomite iarăși.

— Nici eu.

A fost singura cale, își spuse ea în gând, dar tremurul ei se accentua pe măsură ce încerca să și-l ascundă. Fixă un punct din spatele lui, dar siluetele în mișcare ale lui Lisseth și Nisk umpleau culoarul și nu voia să se uite nici la ei. N-avea să uite sau să ierte niciodată răceala de pe fețele lor când se întorsese, șchiopătând, de la puț, năclăită de sânge și tremurând, în șoc, târându-se în urma lui Thiago.

Cât despre Thiago…

El intră în cameră. Ea îi auzi ghearele înfigându-se în podeaua de pământ și-i simți mirosul de mosc, dar tot nu se putu uita la el. Era o prezență albă, încețoșată, la marginea câmpului ei vizual, traversând încăperea ca să se oprească în fața îngerilor de lângă ea. De lângă ea, de parcă ar fi fost împreună în treaba asta.

Și… *erau.*

Ea făcuse o alegere. Să merite credința lui Brimstone în ea și numele pe care i-l dăduse. Să lucreze la salvarea – și resurecția – poporului ei, prin orice mijloace necesare, *oricare.* Iar Thiago era necesar. Himerele îl urmau *pe el.* Asta a fost singura cale, dar nu însemna că-i venea mai ușor să stea lângă el și să simtă apăsarea privirii lui Akiva, iar când se întoarse spre el – trebuia să se uite undeva – să vadă repulsia și confuzia de pe fața lui, și stupefacția. De parcă nu-i venea să creadă că ea suporta apropierea acestui monstru.

Și eu sunt un monstru, ar fi vrut ea să-i spună. *Sunt o himeră și o să fac ceea ce trebuie să fac pentru poporul meu.*

Așa un fals curaj. Expresia ei era de sfidare, dar era țintuită în loc. Focul ochilor lui Akiva întotdeauna fusese o amorsă care aprindea aerul între ei. Nici acum nu era altfel. Ea arse, dar de rușinea că trebuia să îi stea în față de lângă Lup. Îngerul și Lupul, amândoi în aceeași încăpere. I se păru că dintotdeauna se îndreptase către acest moment, iar acum, poftim: îngerul și Lupul se priveau unul pe altul, iar Akiva avea ochii roșii, fața cenușie, distrus și tulburat și zdrobit de durere, iar *ea*… ea stătea alături de Lup, de parcă ei doi ar fi fost perechea suverană a acestei rebeliuni sângeroase.

Nu e cum crezi tu, i-ar fi putut spune ea lui Akiva.

E mai rău.

Dar nu zise nimic. El n-avea să primească nicio explicație sau scuze de la ea. Își impuse să se întoarcă. Spre Thiago. Nu îl mai văzuse de când veniseră înapoi de la puț. Ea se sili să se uite la el acum. Dacă nu putea face măcar atât, ce șanse erau pentru tot ce avea să urmeze?

Se uită.

Lupul era Lupul, imperativ și extraordinar, o operă de artă a măiestriei lui Brimstone. Nu era chiar impecabil, ca de obicei, ceea ce nu era o surpriză, ținând cont de ultima zi și jumătate. Mânecile erau suflecate, sucite și mototolite deasupra antebrațelor lui bronzate și musculoase, iar grija lui Ten pentru părul stăpânului său părea să fi slăbit. Fusese strâns la spate de niște mâini grăbite și legat într-un nod alb. Câteva șuvițe se desprinseseră, iar el le dădu înapoi cu o mișcare rapidă, nerăbdătoare. Cât despre detestata și frumoasa lui față, încă mai purta zgârieturile unghiilor lui Karou, dar rana unde lama cuțitului ei tăiase în sus, sub bărbie, fusese închisă și remaiată ca și când nu existase niciodată. Fusese ușor de vindecat, nici pe departe ca mâinile lui Ziri sau măcar ca zâmbetul lui; numai câteva straturi de țesut de refăcut de-a lungul unei mici incizii. Karou nu l-ar fi putut ucide mai curat nici dacă ar fi *plănuit dinainte* să-l aducă înapoi la viață, iar durere pentru tribut avusese din belșug.

Cel mai greu era să se uite în ochii lui, oh Doamne, ochii lui. *Viață în acei ochi palizi.*

Cu toții suntem vase, la urma urmei.

În spatele ochilor ei simți usturimea lacrimilor și își lăsă privirea în jos. Nu știa ce să facă mai departe cu ea însăși. Își cuprinse brațele învinețite strâns pe lângă corp și căută înnebunită ceva de spus. Îngeri în camera ei, unul dintre ei mort și un altul, Akiva; era o situație foarte proastă.

Trecuseră doar câteva secunde de când intrase Lupul. Nemișcarea și tăcerea lui încă nu păreau ciudate, dar curând aveau să bată la ochi.

Dacă Liraz n-ar fi țipat, Karou i-ar fi ajutat pe îngeri să plece nedescoperiți. Ar fi ars niște tămâie ca să le acopere mirosul. Îi datora asta lui Akiva și multe altele. N-ar fi fost nevoie să știe nimeni că fuseseră vreodată aici. Dar era prea târziu pentru asta. Acum, Thiago trebuia să facă ceva în privința lor și – Karou

o citise în ochii lui, în acea scurtă privire – era în și mai mare încurcătură decât ea.

Cursul său de acțiune ar fi trebuit să fie clar; se mai ocupase de Akiva și înainte. Îl torturase, îl pedepsise nu doar pentru că era serafim, ci pentru că fusese cel pe care-l alesese Madrigal, și toți cei apropiați știau câtă poftă avea să termine ceea ce începuse. Lupul Alb ar fi izbucnit în râs până acum; ar fi fost deja beat de încântarea lui sângeroasă.

Dar nu era.

Pentru că, bineînțeles – bineînțeles, *bineînțeles* – el nu era în realitate Lupul Alb.

79. TERMINAT

— Deci, este ceea ce pare a fi? întrebă Thiago.

— Și ce pare a fi? întrebă Akiva, urând că trebuia să-i vorbească Lupului.

Nu se mai aflaseră față în față din temnița de la Loramendi, iar acum, când în sfârșit se aflau, nu să vorbească ar fi vrut Akiva.

— *Pare* a fi un înger mort.

Arătând spre Hazael, Thiago se uită de la Akiva la Karou și înapoi cu un hohot de râs disprețuitor.

— Ați venit să-i faceți o vizită resurecționistului nostru? Regret, dar nu-i servim pe cei din neamul vostru. Poate că v-ați dat seama, suntem în război.

— Războiul s-a încheiat, se răsti Liraz, cu o pasiune pe care Akiva știa că ea n-o simțea pentru victoria lor*. Ați pierdut.*

— Zău? Îmi place să cred că rămâne de văzut.

Încet, Akiva puse un braț peste umerii surorii sale, oprind-o. Dacă se arunca asupra Lupului cum se aruncase la Karou, femeia-șarpe n-avea s-o mai împingă vie înapoi la el. Poate că moartea era ceea ce își dorea Liraz sau credea că își dorește, în jalea ei, și poate că moartea avea să se întâmple, aici, în noaptea asta, indiferent ce-ar fi făcut ei, dar Akiva nu voia s-o curteze mai mult decât o făcuse deja venind aici – și aceea fusese pură disperare.

Se uită la Karou, încercând să ghicească la ce se gândea. Ea l-ar fi ajutat pe Hazael; îi văzuse sincera tristețe. Și acum? Avea să-i ajute din nou? Putea? Vânătăile acelea de pe brațele ei… Își ținea brațele strânse pe lângă corp și, cu toate că Akiva era foarte sigur că încerca să-și ascundă vânătăile – de ce arăta atât de rușinată? – efectul era că el se trezea cu ochii atrași mereu spre ele. Și… îi văzuse vânătăile de tribut, când venise la ea înainte; amintirea îl obsedase. Dar acestea erau diferite.

Vânătăile acestea nu fuseseră făcute de menghine, ci de *mâini.*

Dintr-odată, nu mai putu vedea nimic în afară de ele. Un val de furie îl copleși, devenind el cel care ar fi avut nevoie să fie oprit. Sări în picioare și numai din pricina insistentei atracții a întunericului, exasperantei slăbiciuni, a fost atât de simplu pentru Karou – *Karou* –, când s-a repezit sau s-a clătinat el înainte, să facă un pas între el și Thiago și să-l îmbrâncească înapoi. Sprâncenele ei erau încruntate aspru și ochii îi erau feroce; expresia ei întreba *Ai înnebunit*?

Și, da, înnebunise. De asemenea, era jalnic. Se împiedică de Hazael și, de data asta, Liraz îl prinse pe *el* să nu cadă. Erau amândoi atât de extenuați, atât de lipsiți de puteri și de demoralizați, că se prăbușiră pur și simplu împreună pe podea, lângă trupul neînsuflețit al fratelui lor. Asta fără ca himerele să fie nevoite să îndrepte măcar o hamsa în direcția lor. Erau atât de terminați, atât de complet, de evident și de deplorabil terminați.

— Fă-o și gata, șuieră Liraz, iar Akiva nici măcar nu găsi puterea să protesteze. *Ucide-ne*!

Karou îi privea cu acea duritate pe care o arătase când îl împinsese pe el – era mânie, gândi Akiva, pentru că el o forțase din nou să-i decidă soarta. Se schimbase atât de mult în doar câteva luni. Trăsăturile ascuțite, mohorâte. Își aminti cum fusese ea în Praga și în Marrakech, în puținul timp pe care-l petrecuseră împreună înainte de iadeș: blândețea și mobilitatea expresiilor ei; zâmbetele sfioase, stinghere; și rapida îmbujorare care i se întindea până pe gâtul ei frumos. Până și mânia ei avea o trăsătură animată, fulgerătoare, și îi ura această nouă mască împietrită de duritate, cum își ura contribuția lui la această schimbare. Dar, în momentul acela, dacă i s-ar fi dat de ales, încă ar mai fi spus că voia să trăiască.

Abia în momentul următor convingerea aceasta i se zdruncină.

Karou se întoarse spre Thiago – spre Thiago, dintre toate creaturile existente în două lumi largi – și schimbă cu el o privire scurtă și tainică, deschisă și plină de durere – dar a fost o durere *împărtășită* și… *tandră.* Era atât de pângăritoare tandrețea aceea și atât de insuportabilă, încât Akiva uită de orice altceva. Toată vitalitatea lui scăpătată se adună într-o ultimă suflare de putere și se aruncă asupra lui Thiago.

Iar Thiago îl prinse de gât cu o singură mână cu gheare. Îl ținu la distanța brațului întins; făcea să pară ușor. Ochii lor se întâlniră, și pe când Akiva își simți gâtul strivit în strânsoarea ca de menghină a Lupului, văzu o urmă din acea perversă tandrețe zăbovind în privirea dușmanului său. Cu asta, abandonă pur și simplu. Ochii i se dădură peste cap. Capul îi căzu.

Lăsă întunericul să-l cuprindă și o parte din el spera că acesta se va decide să-l păstreze.

•••

Când Akiva s-a prăbușit, ușurarea Lupului a fost la fel de profundă ca și aversiunea lui pentru cuvintele pe care se silise să le rostească și pentru sunetul lor ieșind din acest gâtlej care era gâtlejul lui Thiago, după cum și vocea era vocea lui Thiago. Iar mâinile astea, care se potriveau indubitabil cu vânătăile lui Karou? Erau și ele tot ale lui Thiago.

Dar coșmarul? Acesta îi aparținea în totalitate lui Ziri.

Ar fi vrut să-l lase binișor pe înger la podea, dar își impuse să-l azvârle cu brutalitate înapoi, la celălalt serafim, frumoasa femeie care arăta deopotrivă rătăcită și sălbatică. Ea îl prinse pe Akiva, clătinându-se sub greutatea lui ca de mort – dar nu, nu de mort. Akiva nu era mort. Lupul nu l-ar fi lăsat pe Urgia Bestiilor să moară cu atât de puțină durere. Cât despre Ziri… nu l-ar fi lăsat să moară în niciun fel, dacă ar fi putut face ceva.

Dacă.

Faptul că la primul test al acestei înșelătorii trebuia să decidă soarta serafimului care îi salvase viața era… nedrept. Nu era pregătit să fie testat. Încă i se părea că pielea asta nu i se potrivește deloc sau că o purta el prost. Nu despre potrivirea fizică era vorba. Ca vas, era puternic, grațios; avea o suplețe, o forță și o rezistență cu care se simțea *îmbunătățit,* și știa că era un lucru frumos de posedat, însă nu-și putea depăși repulsia

pentru el. Când intrase în posesia lui… Oh, Nitid, gustul sângelui lui Karou încă mai era în gura lui.

Acum gustul trecuse, dar repulsia lui persista și, partea cea mai proastă: și a ei la fel. Și cum ar fi putut să nu persiste? Ziri văzuse ipostaza lui Thiago la puț; știa ce îi făcuse ei – sau ce *încercase* să-i facă, spera că doar *încercase,* dar nu întrebase, cum ar fi putut s-o întrebe așa ceva? Ea era scăldată toată în sânge, când o găsise, și tremura cu o violență care semăna cu dârdâitul într-un ger năprasnic, și chiar și acum abia își putea aduna puterea să se uite la el.

Câte zile nu fusese el însuflețit de speranța că ea l-ar fi putut vedea așa cum era acum – nu un copil, ci un bărbat în toată firea, un bărbat și… poate o cremene cu lovitură norocoasă, cremenea lui pentru oțelul ei și norocul lui pentru ea. Un bărbat pe care ea l-ar fi putut iubi. Și acum el devenise *ăsta*?

Dacă exista o voință activă în cosmos, de bună seamă că stelele răsunau de râs acum. Aproape că-i venea și lui să râdă. Mai fusese vreodată o speranță anihilată în halul ăsta?

Dar dacă era nedrept, cel puțin era opera lui. Văzuse ce trebuia să fie făcut și o făcuse.

Pentru ea. Pentru himere și pentru Eretz, desigur, dar la ea se gândise când își trecuse lama cuțitului peste gât. Nici măcar nu știuse la cine să se roage, la zeița vieții sau a asasinilor. Ce dar necinstit îi oferise lui Karou: sacrificiul lui. Corpul lui de îngropat. Enormitatea acestei înșelăciuni de continuat.

Și… șansa de a schimba cursul rebeliunii și a revendica viitorul. Și asta era enormă, de asemenea, dar în clipa de față înșelăciunea părea totul.

Ceea ce se înfăptuise deja – moartea – fusese partea ușoară. Acum trebuia *să fie* Thiago. Dacă voia să reușească, trebuia să fie convingător, începând chiar aici, cu acești serafimi. De aceea fusese nespus de ușurat când Akiva își pierduse cunoștința și putuse să pună capăt rapid înfruntării, cel puțin împiedicând inevitabilul cât să încerce să se gândească la ce să facă.

— Du-i în grânar, îi spuse el lui Ten, cu ceea ce spera că era disprețul calm și autoritar al Lupului.

Și după ce ea îi îndeplini ordinul, cu Issa ajutând-o pe femeia serafim să-l ducă pe Akiva, și cu Nisk și Lisseth cărându-l pe cel mort, el închise ușa în urma lor și se propti cu spatele în ea, strângând ochii și acoperindu-și fața cu mâinile. Dar, oh, cât ura

atingerea lor. Le lăsă să-i cadă pe lângă corp. Ura atingerea mâinilor lui. Mâinile *lui*? Le ținea depărtate de corpul lui – corpul *lui*? – și, în crisparea nefericirii sale, erau rigide ca de mort, ca mâinile îngerului de a cărui moarte se forțase să-și bată joc.

Nu era nicio scăpare de scârboșenie, pentru că scârboșenia era *el.*

— Eu sunt Thiago, se auzi spunând cu groază șoptită, gâtuită. Eu sunt Lupul Alb.

Și atunci, mai întâi pe una dintre mâinile nesuferite, apoi pe amândouă, Ziri simți o atingere ușoară și deschise ochii. Karou era chiar în fața lui, palidă și plângând, plină de vânătăi și tremurând, cu ochii negri și păr albastru, și frumoasă și foarte aproape de el, și se uita la el – *prin* el, la *el* – și îi ținea ambele mâini în mâinile ei.

— *Eu* știu cine ești, zise ea cu o șoaptă înflăcărată și dulce. *Eu* știu. Și sunt cu tine. Ziri, Ziri. Te văd.

Apoi își lăsă capul pe pieptul lui și îl lăsă s-o ia în brațele lui de criminal. Ea mirosea a râu și tremura ca aripa unui fluture în vânt, iar Ziri o ținu în brațe de parcă ea ar fi fost ultima speranță a lumii lor.

Și poate că într-adevăr era.

80. ÎNȘELĂCIUNEA

Un zgomot, și era aproape, și era de aripi.

Karou fusese sigură că erau complicii lui Thiago care se întorceau și nici nu fugise, nici nu se ascunsese. Înlemnise ca o pradă, stând în genunchi, în țărână, pietre, sânge, vomă și muște, îngrozită, așteptând să fie găsită.

Iar când a văzut cine era, când el s-a lăsat din zbor înaintea ei, împrăștiind pietrele cu copitele lui de kirin, nici nu mai găsise, în șocul ei, puterea să se bucure – Ziri era viu și era *aici* –, pentru că felul distrus în care o privea doar îi aprofundase șocul. El s-a uitat la Lup și înapoi la ea. Gura îi era întredeschisă, nevenindu-i să creadă; de fapt, chiar a făcut un pas înapoi, iar Karou a văzut tabloul grotesc pe care îl văzuse el. Postura umilitoare a Lupului, cu hainele răsucite și desfăcute larg într-o

etalare fără echivoc, și cuțitașul zăcând acolo unde îi căzuse ei din mână, arătând ca un cuțit de desfăcut scrisori sau o jucărie.

Și ea. Tremurând. Însângerată. Vinovată.

Îl ucisese pe Lupul Alb. Dacă ar fi putut gândi cât de cât, n-ar fi crezut că lucrurile ar fi putut să ajungă mai rele de atât.

Dar, oh, ajunseseră.

Acum, în camera ei, își așeză capul pe pieptul lui și-i simți inima bătând sub obrazul ei – repede, și mai repede; știa că era inima lui Ziri acum, nu a lui Thiago, și mai știa și că palpitațiile acestea erau pentru ea – și încercă să își țină în frâu repulsia de dragul lui.

Sperase că micul ei urmăritor kirin s-ar fi putut dovedi un aliat, dar nu-și închipuise niciodată... asta.

După un prim moment de uluire paralizantă, venise lângă ea și fusese atât de grijuliu cu ea, atât de prezent și de bun, și lipsit de șovăială – nimic din timiditatea lui; era tot concentrare și tărie. O apucase de umeri, precaut dar ferm, și o făcuse să se uite la el.

— Ești bine, îi spusese el, când fusese sigur că sângele care o acoperea nu era al ei. Karou, uită-te la mine. Ești bine. El nu-ți mai poate face niciun rău.

— Ba poate, o s-o facă, zisese ea, în prag de isterie. Nu poate să fie mort, nu poate rămâne așa. Or să mă silească să-l aduc înapoi. El este Lupul Alb. *El este Lupul Alb.*

Asta a fost, atât era de spus. Și Ziri o știa, de asemenea; n-a trebuit să vorbească despre *și dacă.* Ziri fusese cel care își dăduse seama ce trebuia făcut și o făcuse. Karou îi înțelesese intenția abia când el își scosese cuțitul lună-nouă; tresărise, încercase să-l oprească. El spusese că îi părea rău.

— Dar nu pentru mine. Partea asta e în regulă. Îmi pare rău doar că trebuie să te las singură, pentru timpul dintre cele două.

Dintre cele două. Dintre cadavre.

— Nu! Nu!

Nu, nu, nu, nu, nu.

— O să ne gândim la altceva. Ziri, *nu poți să faci asta*...

Dar el o făcuse, și cu o mână exersată, iar cuțitul său era foarte ascuțit.

Ea îl ținuse în brațe cât murise, iar ochii lui căprui și rotunzi fuseseră larg deschiși și neînfricați, și suavi, în clipa dinainte de a-și pierde luciul, fuseseră suavi și plini de speranță, ca pe

vremea când era un băiat urmărind-o ca umbra prin Loramendi. La acela se gândise ea când îl ținuse, mort, în brațele ei – la băiatul care fusese – și din nou acum, când el o ținea în noile sale brațe. Se gândi la băiatul acela ca să nu-l trădeze cutremurându-se. Ar fi fost atât de nedrept, după sacrificiul lui uriaș, și atât de crud, dar abia de putea să nu se smulgă și să se dea înapoi, pentru că, deși era Ziri, brațele lui erau ale Lupului, iar îmbrățișarea lui era blestem.

Când simți că nu mai rezistă, se folosi de un pretext să se desprindă. Vârî mâna în buzunar, făcând un pas în lături, și scoase obiectul pe care-l pusese acolo în urmă cu vreo câteva zile și aproape că uitase de el.

— Am ăsta, zise ea. Este… nu știu.

Părea prostesc, acum. Ba chiar ridicol – ce să fi făcut el cu ăsta? Era vârful cornului său, de vreo câțiva centimetri lungime, care i se rupsese în curte, când el se prăbușise fără cunoștință. Nu știa sigur ce o făcuse să-l păstreze, iar acum, când el întinse mâna după bucata de corn, își dori să n-o fi făcut. Pentru că se strecură o sfială în vocea lui când spuse:

— Ai păstrat ăsta.

Și era clar că el interpreta mult prea mult.

— Pentru tine, zise ea. M-am gândit că l-ai dori. Asta a fost înainte…

Înainte să-l fi îngropat ea într-un mormânt puțin adânc? Din nou, stomacul ei se strânse ghem. Fusese tot ce putuse face și, cel puțin, nu fusese puțul. Nu puțul pentru ultimul corp adevărat de kirin, dragă Ellai, chiar dacă era doar un pic de praf de stele ce căpătase o formă pentru scurt timp. Îi venise destul de greu să arunce pământ cu lopata peste fața lui. Se tot gândise că ar trebui să se răzgândească. La urma urmei, de ea depindea. Avea două corpuri, proaspăt moarte. L-ar fi putut învia pe oricare dintre ele. Ar fi putut pune sufletul lui Ziri înapoi, acolo unde îi era locul; el făcuse sacrificiul și fusese un act de mare curaj, dar după asta era în mâinile ei. Sufletul lui era în mâinile ei.

Sufletul lui Ziri se simțise ca vântul înalt ce bătea în Munții Adelphas și ca bătaia aripilor taifunarilor, ca frumosul, tânguiosul, eternul cântec al fluierelor de vânt care umpleau peșterile lor kirine cu o muzică pe care nu se putea să nu și-o amintească și el. Se simțise ca *acasă.*

Iar ea îl pusese într-un astfel de vas. Pentru că avusese dreptate, totuși. Aceasta era singura cale să preia controlul sorții himerelor. Printr-o asemenea înșelătorie.

Dacă aveau s-o ducă până la capăt cu bine.

N-ar fi fost ușor nici în circumstanțe obișnuite, dar atât de curând, când amândoi încă se mai clătinau și nu fuseseră în stare să vorbească sau să facă un plan, să fie supuși la o asemenea încercare! Îngerii trebuiau pedepsiți.

Karou se întoarse cu spatele și se duse la masa ei de lucru, îndreptă scaunul pe care-l răsturnase când Akiva dăduse buzna pe fereastra ei și se așeză anevoie. Partea din spate a picioarelor îi era făcută praf de cât se zvârcolise sub greutatea lui Thiago și parcă tot corpul fusese strâns în menghine. Dar astea aveau să-i treacă în vreo două zile; restul avea să rămână. Problemele, extraordinara responsabilitate și minciuna care, cu orice preț, nu trebuia să răsufle în afara acestei camere.

Issa și Ten se întoarseră, fără Nisk și Lisseth.

— Vreau să dispară, zise Issa, pe un ton periculos, iar Karou pricepu că se referea la Nisk și Lisseth, nu la îngeri. Sunt niște sălbatici, dacă te-au lăsat cu el, așa. Și ceilalți, de asemenea.

Karou înclina să-i dea dreptate, totuși.

— Au ascultat ordinele.

Îi sugera că ascultaseră niște ordine și mai rele de atât.

— Nu-mi pasă, zise Issa.

Era chiar mai dezgustată de cei doi pentru că erau naja, iar ea voia să aibă o părere mai bună despre cei din specia ei.

— Trebuie să existe vreo înțelegere elementară a binelui și a răului, chiar și atunci când e vorba despre ordine.

— Dacă facem o regulă din asta, n-o să mai rămânem cu nimeni. Mă rog…

Aruncă o privire spre Lup. Spre Ziri.

— Cu foarte puțini.

Echipa lui Balieros trebuia reînviată curând, ca și Amzallag și sfincșii, ale căror suflete le culesese din puț. Avea nevoie de soldați în care putea să se încreadă.

— Oricum, nu putem să începem să-i facem să dispară pe toți cei care nu ne plac. Asta ar fi suspect. Și, cumva după faptă, greșit.

De fapt, nu făcuseră să dispară niciunul și ea nici nu plănuia să înceapă. Razor nu conta. Murise atacând o fortăreață a

serafimilor numită Plutire-pe-Tane –, aceeași luptă în care „pierise” Ziri, spre mâhnirea tuturor. Nimeni nu avea nevoie să știe ce se întâmplase de fapt, că Razor încercase, dar nu reușise, să îndeplinească ordinul lui Thiago, sau că unul dintre ei doi se întorsese – deși numai pentru confortul unui mormânt puțin adânc și pentru rolul principal în acest colosal subterfugiu.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de cei doi naja, zise Ten, clănțănind din dinți. Botul ăsta de lup simte o foame. O să zic că ei m-au *rugat* să-i mănânc.

— Nu fi oribilă, protestă Issa, cu blândețe.

— Nu? Ten se uită la Karou. Dar nu era ăsta scopul întregii provocări?

Karou nu se putu abține să nu zâmbească, stârnindu-și dureri în obrazul rănit. Ten nu era mai mult Ten decât era Thiago însuși Thiago; ea era Haxaya, mult mai ușor de suportat. Oricât de tare ajunsese Karou s-o urască pe lupoaică, nu izbutise să-i provoace același nivel de aversiune fizică precum Lupul. Era plăcut să aibă umorul negru al Haxayei în combinație – chiar dacă nu știai întotdeauna când glumește. Imediat ce Karou o trezise pe vechea ei prietenă în corpul lui Ten – Ten subestimând-o, fatal, pe Issa cu brățările ei, de regulă docile, de giuvaieruri vii – fusese nevoită să vorbească pe șleau: despre groaznica situație și ce trebuia ea să facă, altminteri urmând să fie pusă din nou în cădelniță.

Răspunsul Haxayei, cu un zâmbet care părea făcut pentru fălcile de lup ale lui Ten, fusese:

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu oribilă.

— Poți să fii o idee mai puțin oribilă? o întrebă ea acum. Fără mâncat naja sau pe oricare altul dintre camarazi, nici măcar pe cei disprețuiți.

Apoi, ca și când s-ar fi gândit mai bine, adăugă:

— Te rog.

— Bine. Dar dacă ei mi-o cer…

— N-o să-ți ceară să-i mănânci. *Ten.*

— Presupun că nu, cedă ea, pe un ton care suna ca o reală dezamăgire și poate chiar era.

Aceștia erau aliații lui Karou: Thiago, Ten și Issa. Și toți trei se uitau la ea. *Oh, Doamne*, gândi Karou, simțindu-se amețită de panică. *Și acum*?

— Îngerii, zise ea, impunându-și bătăilor inimii să se domolească.

— Evadează, zise Issa. Simplu. El a mai făcut-o.

Karou dădu din cap. Bineînțeles, asta era. Să scape de ei, să fie ultima oară când îl vede pe Akiva, în sfârșit și definitiv. Asta era ceea ce voia.

Și atunci ce era durerea asta în pieptul ei?

Am visat împreună să refacem lumea, se tot gândea ea. Fusese cel mai frumos vis și nu putuse să se înfiripe decât așa cum o făcuse: născut din milă și hrănit cu dragoste. Iar ea nu se putea gândi la viitor, la pace, fără să-și aducă aminte de mâna lui Akiva peste inima ei și a ei peste a lui. „Noi suntem începutul”, zisese ea atunci, în templu, și totul păruse posibil cu inima lui bătând sub palma ei.

Iar acum, inima lui bătea acolo, în întuneric, în grânar. Atât de aproape și totuși atât de departe. Nu exista nicio cale pe care să și-o poată imagina, nicio ciocnire de evenimente imposibile, care să-i aducă vreodată bătăile inimii din nou sub palma ei sau care să-i reunească în visul care fusese al lor – nu al ei și al lui Ziri, nici măcar al ei și al lui Brimstone, ci al ei și al lui Akiva.

Nicio cale pe care să și-o poată imagina.

81. CURSURI DE ÎNTÂMPLĂRI

O lume singură e o învolburare destul de ciudată de cursuri întortocheate, imposibil de cunoscut, de intenții și întâmplări – darămite două? Când două lumi își amestecă respirația prin crăpăturile din cer, ce e ciudat devine și mai ciudat și multe lucruri pot ajunge să se întâmple, cum foarte puține imaginații le pot concepe.

82. PRINCIPALELE TREI MOTIVE DE A TRĂI

Zuzana și Mik erau la Äit Benhaddou când a început. *Aia.* Chestia care n-avea să fie niciodată eclipsată și avea să dețină veșnic titlul de nedeterminată.

Unde erai în ziua când a început aia?

Äit Benhaddou era cel mai faimos kasbah din Maroc, mult mai mare decât castelul monștrilor, deși lipsit de savoarea monștrilor. Fusese restaurat cu fondurile UNESCO și cu banii de film – Russell Crowe „se gladiase” aici – și fusese dezinfectat și aranjat pentru turiști. Magazine pe străduțe, covoare drapate pe ziduri și, la poarta principală, cămile fluturând din uluitoarele lor gene, în timp ce pozau pentru fotografi – contra cost, firește. Totul contra cost și să nu uităm de tocmeli.

Mik se tocmea. Zuzana desena la umbră, în timp ce el, prefăcându-se că studiază atent o colecție de ibrice, cumpără un inel de argint antic, despre care suspecta că nu era de fapt de argint și probabil nici antic, dar indiscutabil un inel, ceea ce era principalul. *Nu* un inel de logodnă. Făcuse aerul condiționat să meargă din nou, într-adevăr, dar nu avea de gând să socotească asta ca pe una dintre probele lui, lăsând la o parte, hm, lecuitul Zuzanei de plictiseală. *Asta* în mod cert nu era o probă. Era unul dintre principalele trei motive de a trăi – celelalte două fiind vioara și ținutul Zuzanei de mână – și era o activitate pe care o executa – *la care participa* – cu un sentiment de profundă recunoștință pentru Univers.

Ca să-i câștige mâna, totuși, avea nevoie de o probă. Alte două probe.

Simțea un ciudat devotament pentru toată ideea asta cu probele. Cine ajunge să facă lucruri dintr-astea? Monștri și îngeri, portaluri și invizibilitate – chiar dacă de aceasta din urmă era cam greu să te bucuri, din pricină de prea mult *au.* La drept vorbind, câți oameni ajung vreodată să cumpere inele probabil-de-argint probabil-antice, pentru frumoasele lor iubite, din orașe antice de lut din Nordul Africii, și să mănânce curmale uscate dintr-o pungă de hârtie, și să vadă *genele cămilelor*, pentru Dumnezeu, și… *hei, unde se duc toți oamenii*?

Se pornise deodată un subit flux de oameni care fugeau pe străduța îngustă și zbierau în arabă sau berberă sau vreo altă limbă care nu era cehă sau engleză sau germană sau franceză, iar Mik privea perplex. Localnicii au zbierat și au fugit, apoi ușile i-au înghițit și străduțele au rămas golite de toată lumea, mai puțin de turiști – turiști clipind unii la alții, în timp ce praful literalmente se așeza la loc, iar, în spatele ușilor, agitația se intensifica.

Mik vârî inelul în buzunar și se întoarse la Zuzana, care stătea încă la umbră, dar nu mai desena. Se uită la el, neliniștită.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu.

Privi în jur. Câteva familii încă mai locuiau între zidurile kasbahului; zări licărul unui ecran de televizor aprins, când o ușă se deschise larg și apoi se închise. Era așa un anacronism: un televizor în locul ăsta... și atunci... atunci zbieratul s-a transformat în țipăt. Un țipăt atât de puternic. Părea să fie amestecat, de bucurie și de groază.

Mik o luă pe Zuzana de mână – unul dintre principalele trei motive de a trăi – și o conduse în grabă peste drum, unde era televizorul, ca să vadă ce naiba – sau ce Dumnezeu – se petrecea.

83. ADIO

Când Akiva se trezi, Liraz dormea lângă el și se aflau în beznă, deși, bineînțeles, nu e niciodată întuneric adevărat acolo unde sunt serafimi. Aripile lor, chiar arzând mocnit în somnul lor de epuizare, răspândeau o lumină tainică ce ajungea până la tavanul înalt de lemn de deasupra și la zidurile de lut povârnite din jurul lor. Era un spațiu larg, fără ferestre; n-ar fi putut spune dacă era noapte sau zi. Cât dormise?

Se simțea... ei bine, *revigorat* era prea mult spus în circumstanțele date, suna plin de viață, iar el nu era așa, dar oricum era mult mai bine. Se ridică în capul oaselor.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost fratele lui. Hazael era întins în partea cealaltă de Liraz; corpul ei era arcuit spre al lui și, pentru o clipă, speranța tresări în Akiva că erau din nou ei trei, că, în cele din urmă, Karou îl reînviase pe fratele lui și că Hazael avea să se ridice și să înceapă să spună povești ridicole despre ce văzuse și făcuse cât timp fusese un suflet desprins de corp. Dar speranța se risipi ca majoritatea speranțelor: o amărăciune acidă i-o devoră, iar Akiva se simți ca un prost. Bineînțeles, Hazael era mort, pe veci încremenit. Începuseră să vină muștele, iar asta nu putea suporta.

O trezi pe Liraz. Era timpul să-i aducă ultimele onoruri fratelui lor.

Ceremonia n-a semănat prea mult cu cele obișnuite, dar niciodată nu fuseseră altfel: la funeraliile unui soldat, corpul său era propriul rug. Cuvintele oficiale erau impersonale, așa că le-au schimbat ca să i se potrivească lui Hazael.

— Era întotdeauna flămând, zise Liraz, și uneori adormea în postul de strajă. S-a salvat de mii de ori de pedeapsă cu zâmbetul lui.

— Putea face pe oricine să stea de vorbă cu el, zise Akiva. Niciun secret nu era în siguranță față de el.

— Mai puțin ale tale, murmură Liraz.

Remarca îl ustură, prin adevărul ei.

— Ar fi trebuit să aibă o viață adevărată, zise el. Ar fi trăit-o din plin. Ar fi încercat totul.

S-ar fi căsătorit, gândi el. Ar fi avut copii. Akiva aproape că-l vedea – Hazael așa cum ar fi putut fi, dacă lumea ar fi fost mai bună.

— Nimeni n-a râs vreodată mai sincer, zise Liraz. Făcea râsul să pară ușor.

Și râsul ar trebui să fie ușor, gândi Akiva, dar nu era. Pentru ei doi, de pildă, cu mâinile înnegrite și sufletele făcute țăndări. Întinse mâna spre sora lui, ea i-o luă și i-o strânse tare ca pe mânerul unei săbii, de parcă viața ei ar fi depins de asta. Îl duru, dar era o durere pe care o putea suporta cu ușurință.

Liraz era schimbată. Straturile de protecție îi căzuseră – toată asprimea și luciul de duritate dincolo de care nici el nu mai reușise să vadă mare lucru, de când erau copii. Strângându-și genunchii la piept, cu umerii aduși și fața luminată de foc arătând îmblânzită de tristețe, părea vulnerabilă. Era aproape o persoană diferită.

— A murit apărându-mă pe mine, zise ea. Dacă m-aș fi dus cu Jael, ar mai fi încă în viață.

— Nu. Ar fi fost spânzurat, îi spuse Akiva. Tu ai fi fost luată, iar el ar fi murit nefericit fiindcă n-a reușit să te apere. Ar fi ales el singur să moară așa.

— Dar dacă ar fi trăit doar puțin mai mult, ar fi putut scăpa odată cu noi.

Se uita țintă în flăcările care îl mistuiau pe fratele ei, dar clipi și își întoarse capul spre Akiva:

— Akiva, ce ai făcut?

N-a întrebat „Și de ce n-ai făcut-o *la timp*?”, dar întrebarea nerostită plutea deasupra lor oricum.

— Nu știu, zise el, ca să răspundă și la întrebarea pusă și la cea nerostită.

Și se uită în focul incinerării care ardea rapid și infernal, lăsând în urmă doar cenușa pentru o urnă pe care n-o aveau.

Oare ce avusese în el de putuse face așa ceva și de ce nu i se arătase când avusese mai multă nevoie de asta – nu doar la timp ca să-i salveze viața lui Hazael, dar și cu ani în urmă, ca să i-o salveze pe a lui Madrigal? Oare anii dedicați *siritharului* îi îmbunătățiseră înclinația pentru magie? Sau fusese declanșat de subita serie de amintiri despre mama lui?

Liraz întrebă:

— Crezi că Jael trăiește?

Akiva nu știa ce să răspundă nici la asta. Nu voia să se gândească la Jael, dar n-ar fi putut s-o evite.

— Probabil. Și dacă da…

— Eu sper că da.

Akiva se uită la sora lui. Lustrul de duritate nu îi revenise. Încă mai părea vulnerabilă și tânără. Vorbise simplu, liniștit, iar Akiva înțelese. O parte din el spera același lucru. Jael nu merita o moarte atât de ușoară cum i-ar fi adus-o explozia. Dar dacă mai *era* în viață, atunci aveau treabă.

Se ridică și privi în jur. Ziduri de lut, ușă de lemn, nicio pază cu hamsele îndreptate spre ei ca să-i mențină slăbiți; văgăuna asta întunecată nu-i putea opri. Unde era Lupul și de ce le îngăduise prizonierilor să se odihnească și să-și recapete forțele?

Și unde era Karou? Cu Thiago? Ideea îi sfâșie măruntaiele, ca un pumnal. Akiva nu putea alunga amintirea acelei priviri complice schimbate între ei. Acea singură privire îl făcuse să se îndoiască de tot ce crezuse că știe despre Karou.

— Cred că e timpul s-o luăm din loc.

Îi întinse mâna surorii lui.

Odinioară, Liraz și-ar fi dat ochii peste cap și s-ar fi ridicat fără ajutor. Acum, îi îngădui s-o salte în picioare. Dar, odată ridicată, rămase ca pironită lângă ultimii tăciuni ai rugului lui Hazael, uitându-se la ei.

— Mă simt de parcă l-am părăsi aici.

— Știu, zise Akiva.

Zburaseră atâta cale, purtându-i greutatea, iar acum plecau fără nimic? Părea de neconceput, în momentul acela. Privi din nou în jur și văzu ulciorul la ușă.

— Apă, îi spuse Liraz. Femeia naja l-a lăsat.

Akiva se duse și-l luă, îi oferi lui Liraz, apoi bău și el pe săturate. Apa era dulce și bună, și foarte bine-venită, iar când se termină, el umplu cu grijă ulciorul cu cenușa lui Hazael. Poate că era prostesc sau morbid să păstrezi asemenea rămășițe fizice, dar îi ajuta, cumva.

— Bine, zise el.

— La peșteri? Ceilalți probabil cred că am murit în explozie.

Peșterile kirine, unde odinioară el și Madrigal trebuia să se întâlnească pentru a-și începe revoluția. Acum, acolo îl așteptau frații și surorile lui bastarzi și, odată cu ei, un viitor care încă nu părea real. Voința lui de a-și urma țelul era intactă: să termine ce începuse, să pună capăt uciderilor, să creeze – cumva – un nou mod de viață. Dar fără Karou de partea lui, visul rămânea departe de el, cu fascinația unui drum incert către un orizont insipid.

— Da, zise el, dar mai e ceva ce trebuie să facem, întâi.

Liraz oftă prelung.

— Te rog, spune-mi că nu implică luat adio.

Adio. Cuvântul durea. Adio era ultimul lucru pe care Akiva ar fi vrut vreodată să i-l spună lui Karou. Se gândi la prima lor noapte împreună, cum, la balul Despotului și mai târziu, în templu, își șopteau „salutare” unul altuia, mereu și mereu, ca un secret împărtășit. Fusese cuvântul de pe buzele lui, prima oară când o sărutase. Pe acesta ar fi vrut să i-l spună, dacă ar fi fost după el. *Salutare.*

— Nu, îi răspunse el lui Liraz, și îi reaminti că aducea ghinion să spui adio.

La care ea replică, inexpresiv:

— Ghinion? Cu orice preț, hai să nu începem să avem așa ceva.

•••

Nu pentru a spune nici „salutare”, nici „adio” și-a întrerupt Akiva evadarea, furișându-se invizibil din nou în camera lui Karou, surprinzând-o pe Issa.

Lupul, slavă puterilor cerești, nu era acolo, dar când Karou sări în picioare, aruncă o privire rapidă, nesigură, spre ușă, ceea ce i-a produs din nou un junghi ca un pumnal răsucit în măruntaie lui Akiva – reamintindu-i că Thiago era pe aproape și că avea acces neîngrădit la acea ușă.

— Ce cauți aici? întrebă Karou, speriată.

Părul ei albastru-păun era împletit peste un umăr și mânecile îi acopereau acum vânătăile de pe brațe. I se mai dezumflase puțin obrazul și, de asemenea, mânia ei se mai calmase întrucâtva. O roșeață i se răspândi pe gât, subita culoare punând stăpânire pe paloarea de dinainte.

— Se presupunea că plecați.

Se presupunea că plecați. Asta n-a fost surpriza care ar fi putut fi. Întemnițarea fusese o prefăcătorie. Când Akiva își lipise mâna pe ușă ca s-o ardă, se deschisese cu un oftat. Nu fusese nici măcar încuiată. Lăsase să-i scape un mic pufnet de râs și aruncase un ochi prin crăpătura ușii, ca să vadă o curte mică și urâtă, cu grămezi de dărâmături, și niciun paznic.

— Plecăm. Dar trebuie să-ți spun ceva.

Akiva se opri, văzând cum Karou se încordează. Oare ce credea ea că urma să-i spună? Se temea că venise să-i vorbească despre iubire? Clătină din cap, dorind s-o asigure că zilele acelea se sfârșiseră, că nu mai avea de ce să-și facă griji sau temeri din pricina lui. În seara asta îi aducea o nouă grijă. Din nou, era purtătorul unei alegeri imposibile.

— O să închidem portalurile, zise el.

Pentru indiferent ce se pregătise ea să audă, nu asta fusese. Bolborosi:

— *Ce*?

— Îmi pare rău. Am vrut să te previn, zise el, ca să poți decide pe care parte să fii.

Pe care parte, adică în Eretz sau în lumea oamenilor? *La care viață o să renunți*?

— Pe care *parte*?

Ieși de după masă.

— Nu puteți. Nu portalul ăsta. Am nevoie de el. *Noi* avem nevoie de el.

Ceea ce începuse ca o uluire, devenise indignare, cu o nuanță de panică. Issa veni lângă ea, unduind.

— N-ați ars destul? De ce ați încerca măcar să...?

— Ca să salvăm ambele lumi, zise Liraz, de la a se corupe una pe cealaltă.

— Despre ce vorbiți?

— Arme, zise Akiva, simplu.

Făcu o pauză. Nici nu putea începe să-și imagineze cum să comprime tot ceea ce se petrecuse în Turnul Cuceririi într-o explicație coerentă pentru ea.

— Jael. S-ar putea să fie mort, dar dacă nu e, o să vină aici după arme. Cu Dominionul.

Albul ochilor lui Karou era ca niște inele în jurul irisurilor ei negre și întinse o mână să se sprijine de masă, ca să nu se clatine.

— Dar de unde ar putea el ști despre armele oamenilor?

O vâlvătaie de furie:

— I-ai spus *tu*?

Un alt pumnal răsucit, pentru faptul că putea crede că Akiva l-ar înarma pe Jael, dar nu găsi nici urmă de satisfacție în el când îi spuse adevărul – și-ar fi dorit să mintă și s-o cruțe.

— Razgut, zise el.

Ea încremeni un moment cu ochii holbați, apoi închise ochii. Toată roșeața care-i colorase obrajii se scurse și scoase un geamăt stins, torturat. Lângă ea, Issa șopti:

— Nu e vina ta, copilă dulce.

— Ba este, zise ea, deschizând ochii. Dacă orice altceva nu este, asta *este.*

— Și a mea, zise Akiva. Eu am găsit un portal pentru Imperiu.

Portalurile – și, în consecință, lumea oamenilor – fuseseră pierdute pentru serafimi timp de un mileniu; Akiva schimbase asta. Găsise un portal, cel din Asia Centrală, deasupra Uzbekistanului. Razgut i-l arătase lui Karou pe celălalt.

— Ar putea veni pe oricare dintre portaluri. Jael a plănuit descinderea ca pe o piesă de teatru maiestuoasă, în care să joace tot ce cred oamenii că sunt îngerii.

Karou o ținea strâns de mână pe Issa, respirând prelung și superficial.

— De parcă lucrurile n-ar fi fost deja rele, zise ea și începu să râdă – un râs frânt, pe care Akiva îl putu simți în inima lui.

Ar fi vrut s-o cuprindă în brațe și să-i spună că o să fie bine, dar nu putea să-i promită asta și, bineînțeles, nu putea s-o atingă.

— Portalurile trebuie închise, zise el. Dacă ai nevoie de timp până să te hotărăști...

— Ce să mă hotărăsc? În care lume să fiu?

Se uită lung la el.

— Cum poți să întrebi asta?

Și Akiva înțelese că va alege Eretzul. Bineînțeles, o știuse dinainte. Dacă n-ar fi știut-o, se gândi că nicio amenințare – cu soarta lumilor și a tuturor vieților în balanță – nu l-ar fi convins să închidă porțile între ei, rămânând astfel pe veci captiv într-o lume în care ea n-ar fi fost.

— Ai o viață aici, zise el. S-ar putea să nu mai fie niciodată o cale înapoi.

— Înapoi?

Își înclină capul în felul acela de pasăre, care era atât de tipic lui Madrigal. Era plină de răni și vânătăi, stătea înaintea lui respirând repede și adunându-și curajul ca pe o vrajă. Cu părul strâns, linia gâtului era exagerată, ca maniera unui artist de a reda eleganța. Trăsăturile chipului erau la fel de exagerate – prea ascuțite –, dar încă rivalizau cu moliciunea, iar combinația aceasta părea însăși esența frumuseții. Ochii ei negri absorbeau lumina lumânării și luceau că ai unei sălbăticiuni, și nu exista nicio îndoială în clipa aceea că, indiferent în ce corp era învelit, sufletul ei aparținea întinsei și sălbaticei lumi a Eretzului, terifiante și frumoase, atât de mult încă neexplorată și nedomesticită, căminul bestiilor și al îngerilor, al taifunarilor și al șerpilor-de-mare, a cărei istorie încă aștepta să fie scrisă.

Ea zise, cu o voce în care concurau șuieratul, torsul ca de pisică și scrâșnetul lamei pe piatra de ascuțit:

— *Eu sunt himeră.* Viața mea e acolo.

Akiva simți cum îl străbate un curent rapid, alcătuit din mai multe lucruri deodată: un pâlpâit de dragoste și un fior de venerație respectuoasă, un val de putere și un avânt de speranță. Speranță. Adevărat, speranța era la fel de greu de ucis ca grozavii gândaci-scut, care stăteau nemișcați cu anii pe sub nisipurile deșertului, așteptând prada să se nimerească prin apropiere. Ce temei posibil avea el pentru speranță?

Câtă vreme ești în viață, îi spusese el lui Liraz, el însuși crezând doar pe jumătate, *există întotdeauna o șansă.*

Ei bine, el era în viață, la fel și Karou, și aveau să fie în aceeași lume. Era probabil cel mai subțire fir de speranță de

care auzise el vreodată – *suntem în viață și în aceeași lume* –, dar se agăță de el, când îi spuse planul său de a zbura la portalul din Samarkand și de a-l arde pe acela primul, înainte de a se întoarce pentru acesta. Ar fi vrut s-o întrebe unde aveau să se ducă rebelii, dar n-a putut. Nu avea de ce să știe el. Încă erau dușmani și, odată ce el avea să plece de aici, Karou avea să dispară iarăși din viața lui, pentru multă vreme sau pentru totdeauna, n-avea cum să știe.

— De cât timp ai nevoie? întrebă el, cu efort, căci își simțea gâtul contractat. Pentru retragere?

Din nou ea aruncă o privire spre ușă, iar Akiva simți arsura furiei și a geloziei, știind că ea avea să se ducă la Lup de îndată ce pleca el, și că aveau să plănuiască împreună următoarea mutare, și că oriunde s-ar fi dus rebelii himere, Karou avea să fie tot cu Thiago și nu – niciodată – cu el. Toată stăpânirea lui cedă. Făcu un pas apăsat spre ea:

— Karou, cum…? După ce ți-a făcut el?

Dădu să întindă o mână spre ea, dar ea se trase înapoi, clătinând o singură dată, scurt, din cap.

— Nu.

Mâna lui se opri.

— N-ai tu căderea să judeci, zise ea, într-o violentă semișoaptă.

Ochii ei erau umezi și mari și disperat de nefericiți, iar el o văzu ridicându-și mâna la gât, din vechiul ei instinct, acolo unde cândva purtase un iadeș pe o sfoară. Îl purtase și în prima lor noapte împreună; îl rupseseră când soarele amenința să răsară și știau că trebuie să se despartă, iar în zilele ce urmaseră acesta devenise ritualul lor. Întotdeauna la despărțire. Și dacă dorința înflorise de-a lungul zilelor și a săptămânilor până devenise mărețul lor vis de a reface lumea, de început, începuse mult mai modest. În acea primă noapte, dorința fusese simplă: să se mai poată vedea din nou.

Dar mâna lui Karou nu găsi nimic la gât și coborî la loc, iar ea îl privi pe Akiva drept și îi vorbi cu răceală, spunându-i:

— Adio.

A fost ca un ultim zăgaz rupându-se. *Câtă vreme ești în viață, există întotdeauna o șansă.* O șansă să ce? se întrebă Akiva, aruncând o vrajă de invizibilitate asupra lui și a surorii sale, împreună, și luându-și zborul în noapte. Ca lucrurile să devină

mai bune? Cum decursese restul conversației de atunci, de pe sumbrul câmp al bătăliei?

Sau mai rele. Asta era. *De obicei, mai rele.*

84. APOCALIPSUL

Karou simți plecarea lui Akiva cum o simțise întotdeauna: ca frigul. Căldura lui era ca un dar oferit și luat brusc înapoi, iar ea rămase acolo, cu spatele la fereastră, simțindu-se înghețată, nefericită și distrusă. Și *mânioasă.* Era o mânie copilărească, de desen animat – stând în fața lui Akiva, ar fi vrut să bată cu pumnii în pieptul lui, apoi să cadă la pieptul lui și să-i simtă brațele înconjurând-o.

De parcă *el* ar fi putut fi locul de siguranță pe care îl căutase întotdeauna și nu-l găsise niciodată.

Karou respiră. Își imagină că îl putea simți îndepărtându-se din ce în ce mai mult, iar distanța durea mai mult cu fiecare bătaie de aripi nevăzută. Trase aer adânc în piept ca să-și înăbușe suspinele. Brațul Issei se încolăci în jurul ei. *Fii propriul tău loc de siguranță,* își spuse ea, adunându-se. Niciun drug din lume n-o putea apăra de ce stătea înaintea ei și nici vreun cuțitaș ascuns în gheata ei – deși acolo avea să rămână, foarte sigur, cuțitașul ei –, cum nici vreun bărbat nu putea, nici măcar Akiva. Trebuia să fie propria sa putere, completă față de sine.

Fii cine credea Brimstone că ești, își spuse ea, dorindu-și ca puterea să se ridice deodată din vreo adâncime nebănuită. *Fii cine au nevoie să fii toate sufletele acelea îngropate și toate cele vii, de asemenea.*

— Copilă dulce, zise Issa. E bine, știi.

— Bine? Karou se uită fix la ea.

Care parte? Amenințarea cu armele omenești în Eretz sau amenințarea cu serafimii *aici*! Dezastrul pe care îngerii l-ar fi putut provoca societății umane doar existând, darămite solicitând arme pentru un război departe de puterea de cunoaștere omenească... Vai, ce făcuse? Cum îl putuse lăsa liber pe Razgut în Eretz, cu sufletul lui otrăvit și o asemenea cunoaștere mortală pe care o avea? Câte alte greșeli mai avea

să facă, îndeajuns de mari cât să distrugă lumi? Ce anume, ar fi vrut să o întrebe pe Issa, era „bine”?

Issa spuse:

— Să îl iubești.

Karou simți un șoc străbătând-o prin tot corpul, atât de neașteptată fusese asta.

— Eu nu…, încercă ea să protesteze, din obișnuința rușinii.

— Te rog, copilă, crezi că nu te cunosc deloc? N-o să spun că există un viitor ușor pentru tine sau măcar vreun viitor oarecare. Vreau doar să nu te pedepsești singură. Întotdeauna ai simțit adevărul în el, și atunci, și acum. Inima ta nu greșește. Inima ta e puternică. Nu trebuie să-ți fie rușine.

Karou se uita lung la ea, clipind des ca să-și împiedice lacrimile. Cuvintele Issei – încuviințarea ei? – dureau mai mult decât ajutau. Nu exista *nicio cale*… Cu siguranță că Issa putea să-și dea seama. De ce o tortura vorbindu-i ca și când ar fi existat? Nu exista. Nu.

Karou se oțeli. *Fii pisica aceea,* își aminti ea, dintr-un desen din caietul ei de schițe pierdut. Pisica aceea care stătea, cu neputință de ajuns, pe un zid înalt, neavând nevoie de nimeni. Nici măcar de Akiva.

— Nu contează, zise ea. A plecat și va trebui să plecăm și noi. Trebuie să-i anunțăm pe toți să se pregătească.

Se uită în jurul ei, prin cameră. Dinți, unelte, cădelnițe, trebuia să le ia pe toate. Cât despre masă, pat și ușă, simți un fior de regret. Grosolane cum erau, reprezentau mult mai mult decât avusese cu rebelii, mereu pe fugă, înainte să se stabilească aici. Înghiți nodul din gât, simțind toată spaima de gol, de a fi aruncată afară, în întuneric.

— Issa?

Începu să tremure, când groaza acestei noi situații dificile puse stăpânire pe ea.

— Unde o să ne ducem?

•••

Cursuri întortocheate, imposibil de cunoscut, de intenții și întâmplări. Mai târziu, Karou avea să se întrebe unde ar fi putut să se ducă și cum ar fi decurs altfel toate lucrurile.

Dacă Dominionul n-ar fi sosit deja.

•••

Ceata himerelor era adunată în curte, gata să-și ia zborul, când se auzi un sunet în depărtare, un sunet banal, cu totul nelalocul lui în liniștea acestei pustietăți. Era sunetul unui claxon. Necontenitul, insistentul sunet al unui claxon, și rafala roților duruind pe grohotișul dealului fără drum, nepăsătoare din pricina zorului, și mult, mult prea repede. Foarte mulți soldați rupseră rândurile pentru a se ridica în văzduh și a se uita peste zid. Karou a fost prima.

I se tăie respirația și îi stătu inima în loc. Faruri pe povârniș. O dubă. Cineva atârna ieșit pe fereastra pasagerului, fluturându-și brațele și strigând ceva, care nu se auzea din pricina claxonului.

Acel cineva era Zuzana.

Duba derapă cu scârțâit de frâne, întorcându-se în loc, și se opri. Zuzana coborî și alergă prin praful ridicat de mașină, iar Karou știu ce striga mai înainte ca vorbele să i se audă clar.

Și știu că vina pentru soarta celor două lumi era pe umerii ei acum.

— Îngeri! Îngeri! Îngeri!

Zuzana fugea cât putea. Karou se lăsă din zbor, prinzând-o pe prietena ei de umeri.

— Îngeri, zise Zuzana cu răsuflarea tăiată, cu ochii bulbucați și albă la față. Fir-aș a naibii, Karou. Pe cer. Sute. *Sute.* Lumea. Și-a. Ieșit. Din. Minți.

Mik veni alergând pe după dubă lângă Zuzana și se opri brusc. Karou auzi un zgomot pe costișa dealului ca o avalanșă și știu că himerele se strângeau în spatele ei.

Și apoi… simți căldură. Zuzana, uitându-se în spatele ei, tresări.

Căldură.

Karou se răsuci pe un călcâi și îl văzu pe Akiva. Pentru un lung moment, numai atât văzu. Până și Lupul era doar o pată albă nelămurită, mișcându-se să-și ocupe locul lângă ea. Akiva se întorsese, iar frumosul lui chip era crispat de regrete.

— Prea târziu, zise ea încet, știind că această lume care o hrănise, cât se ascunsese în ea, care îi dăruise arta și prietenii și o șansă la o viață normală, nu avea să mai fie niciodată la fel, indiferent ce avea să se întâmple mai departe.

Ceata himerelor, zbârlindu-se în prezența dușmanului, se uita la Thiago după un semn care nu venea. Cei doi serafimi stăteau la nicio lungime de aripi distanță, iar perfecțiunea lor mitică,

angelică, era exact opusul „bestiilor”. Karou privi cu ochi omenești armata pe care ea o făcuse mai monstruoasă decât o crease vreodată natura și înțelese ce avea să vadă lumea în soldații ei dacă ar fi pornit să lupte cu Dominionul: monștri, coșmaruri, demoni. Vederea serafimilor avea să fie anunțată ca un miracol. Dar a himerelor?

Apocalipsul.

— Nu, nu e prea târziu, zise Akiva. Acesta e începutul.

Își puse o mână peste inimă. Numai Karou putea ști ce voia să spună și, oh, într-adevăr știa – *noi suntem începutul* – și simți flacăra aprinzându-se în inima ei, de parcă el își așezase mâna acolo.

— Veniți cu noi, zise el.

Se întoarse spre Thiago, care stătea lângă ea. Vocea i se înăspri și ochii îi scoaseră văpăi, iar Karou înțelese cât de greu îi venea lui să i se adreseze Lupului, dar o făcu.

— Putem să luptăm împreună împotriva lor, zise el. Și eu am o armată.

EPILOG

Peșterile kirine. Două armate agitate clocotesc și se zbârlesc una la alta. Numai întinderea mare a peșterilor menține liniștea, ținându-le despărțite.

Bastarzii pretind că simt răul hamselor chiar și prin stâncă. Reînviații, înfuriați de calculele reci înscrise în negru pe încheieturile degetelor dușmanilor, nu vor să înceteze a-și lipi palmele pe pereții despărțitori. Nu e un început promițător. Fiecare armată arde de pofta de a reteza mâinile celeilalte și a le arunca peste marginea intrării în peșteră, în prăpastia și ghețurile de dedesubt.

Akiva le explică fraților și surorilor săi că magia hamselor nu străpunge piatra, dar ei nu vor să admită. În fiecare ceas, el își dorește să-l fi avut pe Hazael alături.

— I-ar fi făcut pe toți să joace zaruri împreună până acum, îi spune el lui Liraz.

— Cel puțin, muzica ajută, zice ea.

Nu se referă la muzica peșterilor. Fluierele de vânt îi bântuie pe toți, trezind bestii și îngeri deopotrivă din coșmaruri mult mai asemănătoare decât și-ar fi putut ei închipui vreodată. Bastarzii visează o țară de fantome, himerele, un mormânt plin cu sufletele celor dragi. Numai pentru Karou muzica vântului e liniștitoare. Este cântecul de leagăn din prima ei viață și a fost surprinsă de somnul ei profund și fără vise din aceste două nopți petrecute aici.

Nu și în noaptea aceasta, totuși. E ajunul bătăliei și sunt strânși cu toții, câteva sute în total, în cea mai mare cavernă. Vioara lui Mik umple spațiul cu o sonată din cealaltă lume, iar ei tac, ascultând.

Dușman comun, le spuseseră comandanții lor. *Cauză comună.*

Deocamdată, cel puțin. Se deducea sau se credea că, în curând, situația se va schimba – va reveni – și ei vor fi din nou liberi să se lase mânați de ura lor, ca întotdeauna, himera împotriva serafimului, serafimul împotriva himerei. Speranța – a lui Karou, a Lupului, a lui Akiva și chiar și a lui Liraz – este că ura lor se va preface în altceva, înainte să vină ziua aceea.

Pare un test pentru viitorul întregului Eretz.

Cu capul Zuzanei pe umărul ei și cu Issa în partea cealaltă, Karou stă într-un capăt al peșterii. Lupul nu e prea departe; Ziri

s-a mai obișnuit cu noul lui corp și, tolănit pe spate, sprijinit în coate, lângă foc, este elegant și spilcuit, fără cruzimea fostului ocupant pe fața lui, cel puțin până când își amintește el și încearcă s-o pună la loc, iar zâmbetele lui nu mai par învățate dintr-un manual. Karou îl simte privind-o, dar nu se uită la el. Ochii ei sunt atrași în altă parte, în capătul celălalt al cavernei, unde Akiva stă la alt foc, înconjurat de soldații lui.

Și el se uită la ea.

Ca întotdeauna când ochii lor se întâlnesc, e ca un fitil aprins croind o cărare prin aer între ei. În aceste ultime zile, când se mai întâmpla asta, unul sau celălalt întorcea repede capul, dar de data asta au rămas așa și au lăsat fitilul să ardă. Se umple fiecare cu vederea celuilalt. Aici, în caverna aceasta, această extraordinară adunare – această fierbere de uri antagoniste, îmblânzită temporar de o ură comună – ar putea fi visul lor de demult văzut printr-o oglindă deformantă. Nu așa trebuia să fie. Ei nu sunt unul lângă altul, cum și-au imaginat odinioară. Nu sunt triumfători și nu mai simt că ar fi uneltele unei intenții mărețe. Sunt ființe agățându-se de viață cu mâini pătate. E atât de mult între ei, toți viii și toți morții, dar pe moment totul rămâne în urmă și fitilul arde mai strălucitor și mai aproape, astfel încât Karou și Akiva simt că se ating.

Mâine, o să înceapă împreună apocalipsul.

În noaptea asta, își îngăduie să se uite unul la celălalt, doar pentru o scurtă vreme.

... va urma

Mulțumiri

Pfui.

E întotdeauna o ușurare să ajung la pagina aceasta, pentru că înseamnă că am terminat o carte – un lucru ce devine mai ușor cu timpul, din anumite privințe, dar nu din toate. Fiecare poveste are propriile provocări și, pe la mijloc, mă trezesc bizuindu-mă pe zicala aceea „Întotdeauna pare imposibil, până când se înfăptuiește”. Pentru că *așa e.* (N-am știut cine a spus asta, până adineauri, când am căutat pe Google, iar acum, când știu că a fost Nelson Mandela, încheierea unui roman nu mi se mai pare o așa mare realizare, la urma urmei. Îți foarte mulțumesc, Nelson Mandela.)

Ha. Dar, pe cuvânt, este o realizare și le datorez călduroase mulțumiri câtorva oameni minunați:

Mai întâi și mai întâi, soțului meu, Jim Di Bartolo, care nu este doar cel dintâi și cel mai important dintre cititori, dar și cel mai neclintit sprijinitor în muncă și cel mai destins ridicător de moral, când mă lupt eu să țin echilibrul între scris și viață. Cărțile mele nu ar fi ceea ce sunt dacă n-ai fi tu, de asemenea, nici viața mea, pe care n-aș schimba-o pe o altă viață, reală sau fictivă, pentru nimic în lume. Îți mulțumesc pentru fericire!

Clementine, în vârstă de doi ani, care, când plecam dimineața să scriu, striga după mine: „Salut-o pe Karou din partea mea!” Uite, Plăcințică, am terminat cu drama! Foarte curând, o să vreau să scriu o carte pentru tine.

Ca întotdeauna, părinților mei, pentru tot ce au făcut ei mereu ca să mă ajute pe mine să fiu eu. Sunt atât de norocoasă să vă am.

Agentei mele, Jane Putch, prietenă și parteneră. Aș fi cu adevărat pierdută fără tine. Îți mulțumesc.

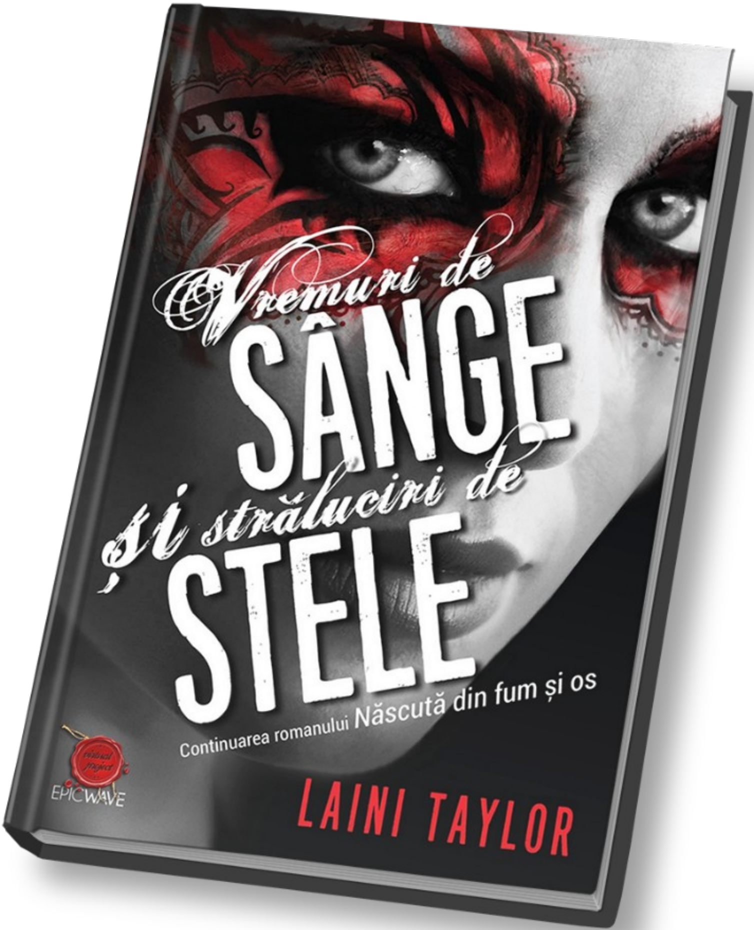
Cu brațele deschise cât pot eu, multe mulțumiri nemaipomenitelor echipe de la Little Brown Books for Young Readers din Satele Unite și de la Hodder&Stoughton din Marea Britanie, pentru experiențele publicistice deopotrivă minunate care fac toată experiența de două ori mai plăcută. La Little Brown, le mulțumesc mai cu seamă: Alvinei Ling, redactor extraordinar; Lisei Moraleda; lui Bethany Strout; Victoriei Stapleton; Melaniei Chang; lui Andrew Smith; lui Megan Tingley; Stephaniei O’Cain; lui Faye Bi; echipei de design; și tuturor

celorlalți care au forțat programul editorial la extrem pentru a se potrivi ritmului meu de lucru și a scoate cartea la timp. Îmi cer iertare pentru orice stres provocat. Mulțumesc, de asemenea, lui Amy Habayeb și echipei drepturilor și licențelor – să primesc edițiile străine prin poștă este unul dintre momentele mele preferate!

La Hodder, multe mulțumiri lui Kate Howard și lui Eleni Lawrence, precum și restului echipei. Tot ce faceți voi mă copleșește.

Și mulțumesc, în cele din urmă, cititorilor volumului *Născută din fum și os,* pentru un asemenea entuziasm incredibil și pentru sprijin. Nu există nicio motivație la fel de puternică precum plăcerea cititorilor și a fost un an cu adevărat uimitor. Din toată inima mea, sper să vă placă și volumul acesta.

XO

virtual-project.eu